

Kustra Gábor

Vetélytársak

Regény

I.

Napos délelőtt volt. Enyhe volt az idő, a levegő friss. Persze Angliának ezen a részén ez kis-sé szokatlan volt, a ködös Albionnak itt nyoma sem volt. Az angol vidéki táj zöldes-barnás színei uralták az összképet. A mezőkkel, rétekkel borított tájat foltokban ligetek, facsoportok díszítették. Ezt a hatalmas pusztaságot csak egy-valami törte meg. Egy út hosszan, nyílegyenesen szelte át a vidéket. Ezen az úton egy fogat tűnt föl.

A hintó egyenletes sebességgel haladt Londonból északkelet felé. Az utastérben csak két fiatalember utazott. Egyikük sem volt több huszonöt évesnél. Az ablakon kifelé nézegetve bámulták a tovasuhanó tájat. Nem hallatszott más, csak a hintó zörgése, eresztékeinek nyikor-gása. A monoton zörgést az úriasabb ruhát viselő, felöltőjében zsebórát hordó fiatalember hangja törte meg.

- Szóval errefelé nőttél fel? - nézett a vele szemben ülő fiatalemberre.

- Igen. Vidéki vagyok! - felelte az egyszerűbb, de elegáns ruhában mutatkozó társa.

A másik hátradőlt és a tekintetét a barátjára vetette.

- Én városi kölyök voltam mindig is. Nem tudnám elképzelni az életemet egy vidéki kúrián.

- Pedig nem olyan rossz, mint azt gondolod. Csöndes, békés hely, nem olyan füstös, zajos, mint London.

- Az lehet, de itt nincs kikapcsolódási lehetőség. Nincsenek kávéházak, színházak, klubok, fogadóirodák. Azok pedig az életem részét képezik. Megölne az unalom.

- Ugyan már, James! Ne mondd, hogy nincs az életedben egy-egy olyan nap, amikor úgy érzed, hogy fel kellene töltnöd, távol mindentől!

- Hogyne lenne! Egy-egy napra el tudnám viselni a csendet, de nekem lételemem a nyüzsgés, a cimborákkal való beszélgetés, kártyapartik, a lóversenyek, a zajló, pezsgő élet.

- Tudom, ismerlek. Nem igazán tudsz megülni a fenekeden.

A James-nek nevezett férfi a barátjára nézett.

- Ide figyelj, Thomas! Nem hinném, hogy te is egy efféle unalmas, semmitmondó környéken akarsz megöregedni.

- Nem akarok, de én itt nőttem fel, és a szüleim, barátaim is ezen a környéken laknak. Hiába lakom már három éve Londonban, időnként hiányzik a vidéki táj, a gyerekkorom világa. S ilyenkor, mint most is, szabadság idején mindig ellátogatok a szüleimhez. Azért hívtalak el téged is, hogy megismerd őket.

- Kíváncsi vagyok, hogy Thomas Flatfield, az ifjú újságírók nagy tehetsége milyen helyen töltötte a gyermekkorát.

- Meglátod. Olyan, mint sok más vidéki ház. De a környék nagyon szép. Messzire el lehet látni, sétálni, lovagolni.

- Szomszédok nincsenek?

- Vannak, csak itt nem úgy kell elképzelni, mint a nagyvárosokban. A szomszéd házak, birtokok, tanyák távolabb esnek egymástól, de jól láthatók. A közöttük kialakított kisebb utakon gyalog, vagy lóháton is el lehet jutni a másik házhoz.

- Körülöttetek hány szomszéd van?

- Négy. Legalábbis amik gyalog is elérhetők.

- Nincs nagy társasági élet, ahogy látom!

- Annyi nincs, mint Londonban. De errefelé az emberek nem tőzsdéznek, hanem kemény, kétékezi munkát végeznek. Sokan marhákat és birkákat tenyésztnek, abból élnek. Chelms-

2.

ford itt van, nem messze, bármikor elérhető. Ha valamire szükség van, nem túl nagy fáradtság eljutni a városba.

- Chelmsford? Azért az mégsem London.

- Valóban nem, de itt ez van, ezzel kell gazdálkodni.

- A te szüleid mivel foglalkoznak?

- Apámnak Chelmsford-ban van egy szövő-varróüzeme.

- És legalább jól jövedelmez?

- Meg lehet belőle élni, de meggazdagodni nem.

- Talán nem véletlenül lettél újságíró. Nem kívántad ezt az utat folytatni?

- Nem igazán. Nem köt le, és nem is értek hozzá. De az újságíráshoz van tehetségem és kedvem is.

- S a szüleid mit szölk a választásodhoz?

- Rám bízták a döntést. Bár apám nem örült neki, hogy én nem kívánom tovább vinni a szövőüzemet, de tudta, hogy én nem érezném jól magam, ha azt kellene csinálnom.

James Thomasra nézett.

- Én mindig is értelmiséginek készültem.

- Érthető. A te családod mindig is értelmiségi volt. Jó környezetben nőttél fel, azt a közeget szoktad meg.

- Így van. Nem is tudnék mást csinálni.

- És...? Házasodni mikor fogsz?

James megvonta a vállát.

- Még nem tudom. Elég nehezen adnám fel a függetlenségemet. Meg aztán... olyan nőt még nem találtam, aki maradéktalanul megfelelt volna.

- Túl magasak az igényeid a nőkkel szemben. Elvárod, hogy kötelességtudó, jó feleség legyen, nevelje a gyereket, ellássa a háztartást, és közben álljon mindig a rendelkezésedre, ha neked kedved támad egy kis hancúrozáshoz.

- Ez a dolga egy feleségnek. Nem?

- Ha mindezt egyszerre kívánod tőle, akkor megnehezíted a dolgát.

- Az lehet, de... én nem vagyok az a családapa típus. Ha meg is házasodom, egy ideig biztosan nem szeretnék gyereket. Azokkal csak nyűg van.

- Ezt komolyan mondd? S ki viszi majd tovább a nevedet, a családod vérvonalát?

James legyintett.

- Ezen én még nem gondolkodtam el. Lehet, hogy egy idő után, majd valamikor megváltozik a véleményem, de egyelőre nem érzem úgy, hogy nekem ez az utam.

- Ahogy gondold!

- És te? Neked nincs menyasszonyod?

- Nincs. Az utóbbi időben már nem nagyon volt rá időm, és alkalmam, hogy társasági összejövetelekre járjak.

- És itthon, Chelmsford-ban?

- Itt? Nem igazán. Amióta Londonban élek, keveset járok erre-félre.

James a barátjára nézett.

- Thomas! Te is jobban járnál, ha követnéd az én példámat!

- Mire gondolsz?

- Nem keresem a feleségnek valót, hanem csak élvezem az életet. Ha akad egy-egy nő, amíg élvezem a társaságát, addig jól jön. De ha megunom, akkor kiadom az útját. Így megőrizhetem a függetlenségemet, nem kell béklyóba kötnöm magam egy nő miatt.

- Ezt nem csinálhatod egész életedben!
- Az lehet, de amíg kedvem van hozzá, nem kívánok erről az útról letérni!
- Remélem, nem bánod meg!
- Nem hinném.

Thomas kitekintett a kocs ablakán.

- Megérkeztünk!
- Végre! Elégge elgémberedtek a tagjaim a hosszas üléstől.
- Gyere! Szálljunk ki!

A két fiatalember kiszállt. Egy emeletes ház előtt álltak, amely egy fakerítéssel határolt telken állt. A környék dimbes-dombos, tipikus angol vidéki táj volt, rétekkel, legelőkkel, ligetes facsoportokkal. A ház felől egy ötven év körüli asszony közeledett.

- Thomas! De jó, hogy hazajöttél! - ölelte át a fiát.
- Édesanyám! Hogy tetszik lenni?
- Egy kicsit fájnak a lábaim, de jól vagyok.
- Apám?

- Bent van. Biztos alszik.

Thomas a barátja felé intett.

- Mama! Bemutatom önnek a munkatársamat, barátomat, James Stealer-t!
- Asszonyom!

- Üdvözlöm, fiatalember! Isten hozta nálunk! Fáradjon be!

A három ember bement a házba. Odabent egy kisebb előszoba fogadta őket, ahonnan balra egy ajtó nyílt, szemben volt a nappali, jobb oldalon pedig egy lépcső vezetett föl az emeletre.

- Menjünk be! - invitálta a fiatalembereket a nappaliba a háziasszony.

James és Thomas leült.

- Szólok apádnak, hogy hazajöttél! - nézett a fiára a nő, majd elindult felfelé a lépcsőn.
- Barátságos kis ház ez! - nézelődött James.

Thomas a barátjára nézett.

- Attól félted, hogy a te úri világod után ezt szegényesnek fogod találni.
- Hát nem egy palota, az tény, de egész tisztességes ház.
- Köszönöm!
- Itt születted?

- Igen. 1842. május 15-én.

- Akkor csak két hónappal vagyok nálad idősebb! Én márciusban születtem.
- Gondolom, London valamelyik előkelő negyedében.
- Pontosan.

- Aki nagy emberek közé születik, annak sokkal könnyebb boldogulnia.
- Ebben van valami. De én nem is bánom, hogy így történt.

Eközben léptek koppantak. Megjelent a házigazda is a nappaliban.

- Édesapám! - állt fel a fotelból Thomas.

- Fiam! Jó, hogy látlak! - lépett közelebb a férfi, és átölelte a fiát.

- Most van egy hét szabadságom, és azért is jöttem haza, hogy egy kicsit kipihenjem magam, és élvezzem a csendes, vidéki életet.

- Azt jól tetted!

Thomas folytatta.

- Édesapám! Hadd mutassam be önnek a barátomat, munkatársamat, James Stealer-t!

- Üdvözlöm, fiatalember! Az idősebb Thomas Flatfield vagyok! - nyújtotta a kezét a családfő.

- Örülök a találkozásnak, uram!

- Ülünk le!

Mindenki helyet foglalt.

- Szóval akkor pihenni jöttél haza? - kérdezte az apa a fiát.

- Igen. Fél éve nem jártam itthon, most egy kicsit több időt szeretnék szentelni az itthoni családtagjaimnak, barátaimnak.

- Elég régen fordult már elő, hogy egy egész hétig maradtál.

- Bizony, régen!

A háziúr felállt, és James-re nézett.

- Mr. Stealer! Mit hozhatok önnek?

- Miből választhatok?

- Skót whisky, ír sör, esetleg francia vörösbor.

James a férfit nézett.

- A bortól megfájdul a gyomrom, a sört nem szeretem, így ha lehet, a whisky-t választanám!

- Ez egy jó döntés. Én is a whisky-t szeretem.

- Ennek örülök, uram.

A házigazda már ment is az italért és a poharakért. Amikor visszatért, a két fiatalembernek is töltött italt, valamint magának is.

- Mivel a nejem nem iszik, így mi hárman, férfiak vagyunk kénytelen koccintani.

- Rajta! - szólt Thomas.

- Köszöntöm a házamban Mr. Stealer! - emelte meg a poharát a családfő.

- Köszönöm, uram!

A három férfi koccintott. Amikor megitták a whiskyt, a mama megszólalt.

- Igazán koccinthatnak volna arra is, hogy hazajött Thomas, és egy egész hétig itthon lesz!

- Arra is koccintottunk.

- Helyes!

- Mi újság a szövőüzemben? - kérdezte Thomas az apját.

A férfi a fiára nézett.

- Ezt úgy kérdezted, mintha érdekelne.

- Maga az üzem valóban nem érdekelt, de az, hogy önök hogy vannak, az igen.

- Elvagyunk. Az üzem működik, időnként ingadozik a megrendelések száma, nyáron kevésbé, télen jobban megy.

Az anya a fia barátjára pillantott.

- És ön, Mr. Stealer? Honnan jött?

- Én vérbeli londoni vagyok, asszonyom. Az apámnak bányái vannak szerte Angliában, de Indiában is vannak érdekeltségei. Azok nem bányák, hanem kereskedelmi cégek.

- Igazán? Ha így van, ön nyilván pompás házakhoz, körülményekhez szokott. Mi itt csak ilyen körülmények között élünk.

- Nagyon szép ház ez, asszonyom.

- Köszönjük!

Thomas a szüleiére nézett.

- Mi újság Hatterékkal? Hogy vannak Edward úrék?

- Jól vannak, csak Irene asszony betegeskedik.

Thomas bólintott.

- Amióta csak az eszemet tudom, Irene néni mindig is beteges volt. Amikor Alice és én a kertjükben játszottunk gyerekként, ő szinte kísértetként járt-kelt a házban, bekötözte a fájós lábát, gyógyteát ivott a gyomorpanaszaira, meg effélék.

- Most is ugyanezt csinálja! - szólt Flatfield úr.

A nő a fiára nézett.

- Ne felejtse el meglátogatni őket! Alice mindig kérdezősködik rólad. Szeretne már látni.

- Ne aggódjon, mama! Soha nem hagynám ki, hogy lássam őket. Ők olyanok nekünk, mint-ha a rokonaink lennének.

A nő bólintott.

- Mivel sem Alice-nak, sem pedig neked nincs testvéred, érthető, hogy ti ketten afféle testvéreként mindig is sülve-főve együtt voltatok.

- Igen. Emlékszem, hogy egyszer majdnem felgyújtottuk Irene néniék istállóját, amikor az épület mögött tüzet gyújtottunk.

- Az elég veszélyes játék volt, fiam! - nézett a fiára az apa.

- Igen, de... arról már igazán nem tehetünk, hogy feltámadt a szél.

- Ez igaz, de amikor leestél annak az istállónak a tetejéről, akkor nem a szél fűjt le.

- Hát, igen. De akkor én akrobata akartam lenni, és azért sétáltam végig azon a keskeny gerendán.

Az anyja James-re mosolygott.

- Látja, fiatalember, milyen égetnivaló gyerek volt az én fiam! A gyerekkori kis barátnőjével, Alice-szal rengeteg csínytevést követtek el.

- Ezt ma elég nehéz róla elképzelni. Nem ilyen típusú embernek ismerem - felelte James.

Thomas a barátjára pillantott.

- Akkor elkövettem mindenféle csínytevést, amit egy életre adtak nekem útravalóként, így aztán mára már nem maradt.

- Kiégtél? - nevetett James.

- Így is mondhatjuk - felelte Thomas, majd ismét a szüleire nézett.

- Alice-nak van már udvarlója? - kérdezte.

Az anyja széttárta a karját.

- Nem tudni. Én meg nem akartam kérdezősködni. Egy időben járt hozzájuk egy ember. Azt mondják, valami mérnök. Egy időben sokat lehetett látni, de aztán elmaradt, és azóta sem bukkant fel.

Thomas bólintott.

- Alice olyan embert érdemel, aki vigyáz rá, szereti, és tisztességesen bánik vele. Edward úrék semmilyen körülmények között nem adná oda egy olyan embernek, aki mindezt nem tudja megadni a lányuknak.

- Az a mérnök elég szürke, fapofa embernek tűnt. És... legalább tizenöt évvel idősebbnek látszott Alice-nál! - bólintott Flatfield úr.

- Tizenöt évvel? - csodálkozott Thomas. - Alice húsz éves. Csak nem megy hozzá egy harmincöt éves pasashoz!

- Nem elképzelhetetlen - felelte az apja. - A mi fiatalkorunkban, az apáink és nagyapáink idejében akár még húsz-huszonöt év különbség is volt a házastársak között.

Thomas a fejét csóválta.

- Ez nekem annyira furcsa, és idegen dolog. A házastársak legyenek hasonló korúak, gondolkodásúak!

Az anyja bólintott.

- Ezt ma már könnyebben el lehet érni, de a házasságot sokan még mindig jó üzleti befektetésnek tekintik. Hatter úrék is.

- Igen, ez mindig is így volt. Azt azért remélem, hogy nem egy öreg, zsémbes milliárdoshoz adják Alice-t. Ő nem illet érdemel. Őt szeretni kell, és tisztességesen kell vele bánni!

- Ez már nem a mi dolgunk, fiam - felelte az anya, majd a vendégre nézett.

- Ugye, itt marad nálunk, Mr. Stealer? - kérdezte tőle.

James bólintott.

- Természetesen! Ha nem zavarok. Thomas volt olyan szíves meghívni pár napra.

- Szívesen látjuk! Érezze jól magát nálunk!

- Köszönöm! - felelte James. - Holnapután mindenképp vissza kell utaznom Londonba, hivatalos ügyeket kell intéznem. De addig is örömmel maradok.

Thomas felállt.

- Gyere, James! Körbevezetlek! Megmutatom a házat, és a környéket!

- Remek! Indulhatunk!

A két fiatal férfi kiment a házból, az ajtó halkán csukódott be utánuk.

Két nap múlva James visszautazott Londonba, így Thomas teljességgel élvezhette a vidéki táj nyugalma. A környék nyitottsága, közvetlen szépsége megnyugtatta. Délután volt, amikor határozott léptekkel elindult egy nem túl messze lévő farm felé. A Hatter család otthona az övék szomszédságában volt, csak egy-két perces sétaútra. Amikor Thomas odaért a kerítéshez, minden további nélkül kinyitotta a kaput, mint aki otthon jár. Ez tulajdonképpen majdnem így is volt. A fiatalember gyerekkora óta rendszeresen járt ebben a házban, és az a közvetlenség, ahogy őt mindig is fogadták, szinte mindennapos volt itt.

A fiatalember határozott léptekkel indult a ház felé, amikor a hátsó kert felől feltűnt egy kedves arcú, fiatal lány, kezében egy kosárral, ami tele volt tojással. Ahogy meglátta a közeledő Thomas-t, letette a kosarat, és mosolyogva indult felé. A fiatalember visszamosolygott rá.

- Thomas! Hát te itthon vagy? - nézett kedves arccal a fiatalemberre a lány.

- Alice! Már nagyon vártam, hogy lássalak! Hadd öleljelek meg!

Thomas és Alice összeölelkezett.

- Hiányoztál, újságírók reménysége! - mosolygott Alice.

- Te is nekem.

- Mikor jöttél haza? - nézett a fiatalemberre a lány.

- Tegnapelőtt, csak itt volt a barátom, kollégám, és amíg vele foglalkoztam, nem tudtam jönni.

- Nem baj az, Thomas! Most már itt vagy.

- Jöttem, ahogy tudtam.

- Gyere! - fogta meg Thomas csuklóját a lány, és húzta maga után.

- Édesanyádék itthon vannak? - kérdezte a fiatalember.

- Igen. A mama alszik, bár lehet, hogy már felébredt. Apa újságot olvas.

- Remélem, nem zavarok!

- Ugyan már! Te sohasem zavarasz. Ide bármikor jöhetsz, ezt te is tudod.

Alice benyitott a házba, Thomas ment utána.

- Apa! Thomas van itt! - szólt fennhangon a lány.

Az egyik helyiségből egy férfi közeledett.

- Gyere be, fiam! - fogott kezét a fiatalemberrel. - Úgyis elég ritkán jössz.

- Üdvözlöm, Edward úr. Sokat dolgozom.

- Az lehet, de azért időnként eljöhetnél! Ez az örökmozgó leányzó mindig a fogadott bátyjáról kérdez. Én meg csak állok, és nem tudok neki mit válaszolni. Gyertek, menjünk be!

A három ember belépett a nem túl tágas, de barátságos nappaliba. A lépcső felől egy asszony közeledett. Irene asszony, Alice édesanyja.

- Ki az, Edward? - hallatszott messziről a kérdése.

- Thomas jött meg, mama! - felelte a lány.

A nő arca erre felderült.

- Thomas! De jó, hogy látlak! - indult a fiatalember felé.

- Irene néni! Igazán jól néz ki!

- Ugyan már! Te mindig ezt mondd nekem!

- Mert ez az igazság.

Itt is megtörtént az ölelés, majd az asszony is leült a többiekhez.

- Most jöttél haza? - kérdezte a nő.

- Tegnapelőtt. Elhívtam hozzánk az egyik kollégámat, hogy töltsön nálunk egy pár napot. Ma délelőtt utazott vissza Londonba. Így most már eljöhettem.

- Meddig vagy itthon?

- Ezen a héten végig. Vasárnap délután indulok vissza.

- Akkor ezen a héten többször is eljöhetsz!

- Jövök is. Ezen a héten végig szabadságon vagyok. Csak azt nem tudom, hogy mit fogok én egész álló nap csinálni.

Alice a fiatalemberre mosolygott.

- Azt, amit régen is csináltunk, amikor gyerekek voltunk.

Thomas elnevette magát.

- Azt azért ne hidd, hogy felmászom az istálló tetejére!

- Ezt én nem is feltételeztem - kuncogott a lány. - De azért kilovagolhatunk a rétre. Beszélgetünk, sétálunk, mint régen.

- Ez egy jó ötlet!

- Tudom. Azért is vettem föl.

Edward úr Thomas-ra pillantott.

- Örülök neki, hogy kimentek sétálni. Te talán tudsz hatni erre a lányra!

- Milyen ügyben?

- Jó lenne már kiházasítani, de ő állandóan azt feleli, hogy még nem akar férjhez menni.

Alice az apjára nézett.

- Csupa öreg pénzeszsák akar engem elvenni! - mondta. - Én nem tudnék egy öreg, pocakos bankár feleségként pózolni. Az ágyába befeküdni meg pláne nem.

- Látod, Thomas? Ilyen ez a lány.

A fiatalember Edward úrra nézett.

- Az az igazság, Edward úr, hogy egy kicsit én is egyetértek a lányával. Ha boldog akar lenni, akkor a boldogságot nem egy köszvényes milliomos oldalán fogja megtalálni.

- Azt azért ne felejtse el, Thomas, hogy egy jó házasságnak egyben jó üzletnek is kell lennie!

- Talán így van, de ha az ember boldogtalan, akkor hiába van sok pénze.

Alice felpattant a helyéről.

- Jaj, kint hagytam a tojásokat, amikor Thomas megjött!

- Menj ki érte, nehogy megint belekóstoljon a menyét!

A lány kiszaladt a házból. A három ember bent maradt.

- Nagyon szétszórt ez a lány. Igazán beszélhetnél a fejével! - nézett Edward úr Thomas-ra.
- Mit vár tőlem, Edward úr?
- Próbáld rábeszélni, hogy akarjon már végre férjhez menni! Rád mindig hallgat.
- Talán menni fog, de... én jól ismerem Alice-t. Amit a fejébe vesz, azt végig is csinálja.
- Te talán tudsz rá hatni! Férjhez kell mennie!
- Meglátom, mit tehetek.
- Köszönöm!

A nap lefelé bukott a látóhatár mögé. A Hatter birtok mögötti réten két ember sétált. Alice és Thomas. A lány a fiatalemberbe karolt, úgy sétáltak.

- Mindig olyan megnyugtató, amikor mellettem vagy, Thomas! - szólt a lány. - Jobb testvér vagy, mint egy igazi.
- Azt mondd?
- Igen. Te mindig tudod, mi a helyes, és ha bajom volt, rád mindig számíthattam.
- Ez mindig is így lesz, Alice.
- Tudom.

A fiatalember felsóhajtott.

- Mi a baj? - kérdezte a lány.
- Semmi baj, csak a gyerekkorunkra gondoltam. Mennyi minden történt velünk!
- Igen. Elég nagy csibészek voltunk! - mosolygott Alice.
- Főleg én! - szólt Thomas.
- Én is csináltam néhány butaságot - kuncogott a lány.
- Hát persze, de akkor is inkább én voltam a ludas a dologban, amikor a tüzet csináltuk, te csak jöttél utánam. Én voltam nyolc éves, te öt. Belevittelek mindenféle butaságba.
- Nem baj, Thomas! Én nagyon örülök neki, hogy veled nőhettem fel.
- Igazán?
- Igen. Benned teljességgel megbízom. Épp ezért is kérem a véleményedet.
- Segítek, ha tudok. Miről van szó?

Alice felsóhajtott.

- Szerinted is időszerű lenne férjhez mennem?
- Hát... a legtöbb lány húsz évesen már asszony.
- Igen, tudom, de én rabszolgaságnak érezném, ha olyan emberhez kellene hozzámennem, akit nem szeretek. A pénze meg nem érdekel.
- Tényleg nincs olyan udvarló, aki tetszik neked? - kérdezte Thomas.
- Jóképű fiatalemberek éppen lennének, de ők üresfejek. Nekem nem kellene.
- Milyen férfiak tetszenének?
- Nem is tudom. Te jól ismeresz engem, Thomas. Szerinted milyen férfi való nekem?
- Hát... én úgy érzem, olyan természetűnek kell lennie, mint én vagyok, csak sokkal jobban kell kinéznie.

Alice elnevette magát.

- Jaj, Thomas, te mindig bolondozol!
 - Dehogyan bolondozom! Komolyan mondtam.
- A lány elszomorodott, és egy nagyot sóhajtott.

- Tudod... lehet, hogy egy olyan kedves férfi, mint te, boldoggá tehetne engem, de ha olyan lenne, mint te, akkor benne is a testvért látnám, és az megváltoztatná a dolgokat. Ahhoz mi ketten túl régen és túl jól ismerjük egymást. Ez így van jól, ahogy eddig is volt. Nem lenne jó, ha a dolgok megváltoznának.

Thomas bólintott.

- Valószínűleg igazad van. De azért ne tégy le a boldogság lehetőségéről! Ne utasíts el minden udvarlót rögtön! Próbáld őket megismerni! S utána bőven lesz időd és alkalmaid eldönteni, hogy érdemes-e hozzámenned, vagy nem.

- Ha te mondd, elhiszem.

- Elhiheted, Alice. Ne akarj vénkisasszony maradni! De csak magáért a házasság tényéért se menj hozzá bárkihez!

- Elgondolkodom rajta.

- Ennek örülök.

Alice Thomasra emelte a tekintetét.

- Ha úgy adódik, kikérhetem a véleményedet? - kérdezte.

- Hát persze! Sőt! Meg is kérlek rá! Nem szeretném, ha valami kutyaütőhöz mennél hozzá!

Alice elmosolyodott.

- Ha időszerű lesz, mindenképp kikérem a véleményedet!

- Örülök neki.

Néhány percig csendben sétáltak. Végül Alice találta meg a hangját.

- Milyen hely London? - kérdezte.

- Más, mint ez a hely. Zsúfolt, sok ember lakik ott, tele van sörözőkkel, kávéházakkal, színházakkal. Zajlik az élet, de nincs ilyen szép és barátságos, mint ez a vidék.

- Albrétben laksz?

- Igen. Szerencsére nem túl drága, de jó kis lakás!

- Kíváncsi lennék, milyen helyen élsz! Egyszer talán meglátogatunk a mamáékkal!

- Örülnék neki! Szeretettel várlak titeket!

- Az időpontot majd egyeztetjük. Jó?

- Jó. Előbb fel kell készülnöm rá, hogy méltó környezetben fogadjalak titeket.

Alice elmosolyodott.

- Ne aggódj, Thomas! Előttünk nem kell fegyelmezned magad. Mi ismerünk és szeretünk téged.

- Köszönöm!

A lány tovább beszélt.

- Udvarolsz valakinek? - kérdezte.

- Miért kérdezed?

- Azért, mert nem szeretném, ha egyedül maradnál! Ahhoz te túl értékes ember vagy.

- Azt mondd?

- Igen. Tehát? Van menyasszonyjelölted?

- Nincs.

- Az meg hogy lehet? Egy ilyen fess fiatalember, és nem udvarol senkinek?

- Ez a helyzet.

Alice a fiatalemberre nézett.

- Thomas! Ha te nem keresed a boldogság lehetőségét, akkor tőlem hogy várhatod el?

- Miből gondolod, hogy nem keresem?

- Abból, hogy még mindig nem találta magadnak menyasszonyt. Huszonhárom éves vagy. London nagy város. Ott bőven találhatsz magadnak megfelelő lányt.

A fiatalember a távolba bámult.

- Talán van valahol egy lány, de aligha hiszem, hogy rátalálnék!

- Megtalálad! Megérdemelnéd!

- Azt mondd?

- Igen! - hangzott a felelet.

Majdnem egy egész óra eltelt, amíg Alice és Thomas körbejárta azokat a helyeket, ahol gyerekként játszottak. A nap már majdnem teljesen lement, közeledett a szürkület. Alice és Thomas újra a ház elé ért. Edward úr és Irene asszony is megjelent az ajtóban.

- Körbesétáltak?

Thomas bólintott.

- Igen. Meglátogattunk minden régi helyet, ahol játszottunk.

- Az jó nagy terület!

- Eléggé! El is fáradtam. Most már mennem kell! Nem akarom önöket zavarni!

- Egyáltalán nem zavarasz, Thomas! - nézett a fiatalemberre a házigazda. - Nyugodtan gyere, amikor csak akarsz!

- Ha lesz időm, jövők! De most indulnom kell! Esteledik.

- Jól van! Remélem, eljössz még a héten!

- Elképzelhető!

Thomas kezét fogott a házigazdával, majd megölelte Irene asszonyt is.

- Minden jót! - köszönt, és elindult a kapu felé.

- Kikísérlek! - szólt Alice, és egészen a kapuig sétált a fiatalemberrel.

A kapuban megálltak. Thomas a lány felé fordult.

- Nagyon jó volt újra itt lenni! Minden olyan volt, mint régen.

- Köszönöm, hogy eljöttél, Thomas! - nézett föl a fiatalemberre Alice.

- Tudod, hogy nem bírtam volna ki, hogy ne jöjjek!

- Ide mindig úgy jöhetsz, mintha haza jönnél! - mosolygott a lány.

Thomas a karját nyújtotta a lány felé.

- Gyere! Hadd öleljelek meg!

Alice elmosolyodott, és a két fiatal megölelte egymást.

- Jó éjszakát húgocskám! - mondta halkan a fiatalember.

- Jó éjszakát, Thomas!

Alice elengedte a fiatalember kezét, rámosolygott, majd bement az udvarra. Amikor Thomas elindult az ösvényen, a lány becsukta a kaput, és bement a házba. Alakját elnyelte a ház sötétlő tömbje.

Thomas ment egy ideig, de végül mégis megállt. Visszanézett a házra, melynek ablakaiban kigyulladtak a fények. Az este leszállt. A fiatalember állt egy helyben, és a házat nézte. Valami nem engedte, hogy elinduljon. Végül csak rávette magát, hogy megmozduljon. Halk, reszkető sóhajt hallatott, amikor a házat bámulta. Aztán egy hirtelen mozdulattal sarkon fordult, és eltűnt a sötétben.

A következő hét már Londonban találta Thomas-t. A fiatalember számára jól indult a keddi nap, hiszen a fiatalember meghívására meglátogatta őt a Hatter család. Bent ültek a nagyszobában, és beszélgettek.

- Nagyon jó kis lakás ez! - nézelődött Edward úr.
 - Nekem elég! - felelte Thomas.
 Alice elmosolyodott.
 - Olyan rendben van tartva, mintha egy asszony is élne itt - mondta.
 - Pedig egy sincs! - mosolyodott el a fiatalember.
 - Ha nincs, akkor keress egyet! - kuncogott Alice.
 Thomas elmosolyodott.
 - Tudod, mit mondok neked? Ha majd te is találsz magadnak egy vőlegényt, akkor én is találok egy menyasszonyt.
 - Ezt csak úgy mondd.
 - Lehet. Az én fejemben most egyáltalán nem ez jár.
 - Min töröd a fejed?
 - Egy munkán. Találkoztam egy férfival, aki beutazta Indiát, Malajziát, és a környező szigetvilágot. Megkértem, hogy meséljen az utazásairól. Beleegyezett. Így egy hosszabb, több részes riportsorozatot készítek vele, amiben a kalandjairól beszél.
 - Ez izgalmas téma! - mosolygott Alice. - Ezeken az egzotikus helyeken mindig történik valami érdekes.
 - Erre számítottam én is, amikor felkértem arra, hogy meséljen a kalandjairól.
 Ekkor kopogtak.
 - Vársz valakit? - kérdezte Irene asszony.
 - Nem. De azért megnézem, hogy ki az.
 Thomas felállt, és az ajtóhoz sétált. Kinyitotta. Odakint James állt, a barátja.
 - Szervusz, Thomas! - köszönt a jövevény.
 - Üdv! Gyere be!
 - Vendégeid vannak? - nézett a szoba felé James.
 - Igen, de gyere csak be! Legalább bemutatlak nekik!
 - Jó! - felelte James, és belépett a lakásba.
 - Irene asszony, Edward úr, Alice! Bemutatom a munkatársamat, barátomat, James Stealer-t.
 A család köszöntötte a küszöbön álló jövevényt.
 - Asszonyom! - hajolt meg James, és kezét csókolt Irene asszonynak.
 - Örülök, hogy megismerhetem, fiatalember! - hangzott a válasz.
 Edward úr lépett közelebb.
 - Jó napot! Edward Hatter vagyok!
 - James Stealer!
 A férfiak kezét fogtak. Amikor Edward úr félreállt, utat engedett Alice-nak. James szeme felcsillant a lány láttán, és mosolyogva lépett elé.
 - James Stealer vagyok! Thomas barátja, munkatársa.
 - Üdvözlöm, uram! - mosolygott a fiatalemberre a lány. - Alice Hatter vagyok!
 - Örülök, hogy megismerhetem, kisasszony!
 A lány kezét nyújtott James-nek, aki kezét csókolt neki. Miután ez megvolt, Thomas a barátjára nézett.
 - Gyere be! Foglalj helyet! Legalább megismered a legkedvesebb ismerőseimet!
 James leült.
 - Ön is újságíró? - kérdezte Edward úr.
 - Igen. Már két éve kollégák vagyunk.
 - Londonban lakik?

- Igen, nem messze a Hyde parktól.

Edward úr a fiatalemberre nézett.

- Bocsásson meg, hogy kérdezősködöm, csak engem nagyon érdekelnek a londoni emberek, szokások.

- Semmi baj, uram! Ez érthető. Önök vidéken laknak, a fővárosba nyilván csak ritkán jutnak el.

- Ez így van. De... ön ismer minket?

- Ó, hogyne! Thomas sokat mesélt önökről nekem!

- Igazán? Remélem, nem rosszakat!

- Egyáltalán nem! Amikor önökről szó volt, mindig szeretettel mesélt a Hatter családról.

Thomas elmosolyodott.

- Néhány érdekes részletről is meséltem James-nek a gyerekkorunkból.

Alice elmosolyodott.

- Ó, akkor nyilván egy pár kínos dolog is előkerült.

James bólintott.

- Ha a majdnem leégett istállóra gondol, kisasszony, akkor hallottam róla.

Alice kuncogni kezdett.

- Ez csak egy apróság a sok csínytevés között, amiket elkövettünk annak idején.

James a lányra mosolygott.

- Én egy kicsit irigylem önöket! Én itt bent a városban töltöttem a nyaraimat, de egyetlenegy barátom sem akadt. Így aztán unatkoztam. De önök nyilván nagyon jól érezték magukat együtt.

- Ez így van! - bólintott Alice. - Thomas olyan nekem, mintha a bátyám lenne!

- Igen, ezt is hallottam. Be kell, hogy valljam, Thomas-t is irigylem. Egy ilyen szép, és kellemes hölgy nyilván örömteli társaságot jelent.

- Ön bókol nekem, Mr. Stealer?

- Elnézését kérem, kisasszony, ha tapintatlan voltam, de Thomas is tudja, hogy az az egyik nagy hibám, hogy hamar kimondom azt, amire gondolok.

- Semmi baj, Mr. Stealer. Nem vagyok én olyan úri kisasszony, aki ezen megsértődik.

- Ezt örömmel hallom, Miss Hatter.

Edward úr Thomas-ra nézett.

- És te, fiatalúr! Nem udvarolsz valakinek? - kérdezte.

- Egyelőre nem. Mostanában minden figyelmemet leköti a munkám.

- A munka? Egy kicsit ki is kapcsolódhatnál! - csóválta a fejét Edward úr. - Nehogy irodakuckac legyél! Az nem illene hozzád, fiam.

- Nem is szeretnék az lenni, de szeretem, amit csinálok.

- És a szerelem?

- A szerelem? Az nagyon jó dolog, de égethet is. Én pedig szeretném ettől megkímélni magamat!

Alice a fiatalemberre mosolygott.

- Thomas! Te sokkal többet érdemelsz, mintsem hogy egyedül kuksolj a szobádban, és csak a munkádnak élj. Mr. Stealer! Próbálja rávenni Thomas-t, hogy keressen magának egy neki megfelelő hölgyet!

James a lányra mosolygott.

- Próbáltam már nemegyszer, kisasszony. De eddig még nem állt kötélnek.

Edward úr ismét James-re nézett.

- És ön, uram? Házas?

- Nem. Egyedülálló vagyok. Én egy kicsit más vagyok, mint Thomas. Úgy gondolom, hogy csak abban az esetben állapodnék meg, alapítanék családot, ha ennek az anyagi alapjait megteremtettem.

- Ez dicséretes dolog, uram! - szólalt meg Irene asszony. - Egy férfinak el kell tudnia tartani a családját.

- Én éppen ezen dolgozom, asszonyom. És be kell, hogy valljam, nemcsak emiatt csinálom ezt. Én egy vagyonos családból származom, apámék multimilliomosok, és tulajdonképpen bármit megkaphatnék tőlük, ha akarnék. De én be akarom bizonyítani nekik, és magamnak, hogy meg tudok állni a saját lábamon, meg tudom teremteni az anyagi jólétemet.

- S ha elérte, amit tervezett, meg szándékozik házasodni? - nézett James-re Edward úr.

- Természetesen. Egy szerető családot szeretnék, gyerekekkel, majd később unokákkal. Thomas ezt hallva meglepődött, bár ezt nem mutatta ki. Nagyon jól tudta, hogy James egyáltalán nem családközpontú, állandóan csak a nőket és az élvezeteket hajszolja. Ezt a hirtelen pálfordulást nem egészen értette, de diplomatikusan hallgatott.

Irene asszony azonban James-re mosolygott.

- Ha ön ilyen felelősen gondolkodó fiatalember, akkor biztosan boldog lesz! Kívánom önnek, hogy ez teljesüljön!

James meghajtotta a fejét.

- Nagyon köszönöm, asszonyom! Igyekszem.

Alice figyelme a nagyon hallgató Thomas-ra siklott.

- Thomas, nagyon hallgatsz!

- Csak elgondolkodtam.

Edward úr a fiatalemberre nézett.

- Tudom, hogy nemrég jöttél vissza Londonba, de ha itt kuksolsz örökké, be fogsz csavarodni. Jól jönne neked egy kis felüdülés!

- Mire gondol, Edward úr?

- A nyári szabadságodat töltsd nálunk!

- Ez jól hangzik. Elmegyek!

- És természetesen Mr. Stealer-t is szívesen látjuk! - szólalt meg hirtelen Irene asszony.

- Nagyon szépen köszönöm, asszonyom!

- Szeretnénk, ha megismerné a családunkat! - ütötte tovább a vasat a nő.

- Örömmel.

- Bár mi nem vagyunk túl gazdagok, de azért reméljük, hogy nem kellemetlen önnek eljönni hozzánk!

- Egyáltalán nem! - nézte James Alice-t. - Örülök, hogy a vendégük lehetek!

A lány észrevette a férfi pillantását, és elmosolyodott. Egy kicsit el is pirult, és végül másfelé nézett. Ezt a rövid jelenetet senki nem vette észre. James igyekezett nem bámulni a lányt, nehogy észrevegyék, így aztán felállt.

- Nekem most indulnom kell! - nézett a többiekre.

Irene asszony is felállt.

- Azt hiszem, itt az ideje, hogy mi is induljunk! - szólalt meg. - Ne zavarjuk Thomas-t! Biztos sok dolga van!

- Ráérnek még, Irene néni!

- Köszönjük a vendéglátást, Thomas, de most tényleg indulnunk kell. Haza is kell érnünk időben, és az út arrafelé elég rossz.

- Hát akkor... sajnálom, hogy már elmennek! - felelte Thomas. - Jó lett volna még beszélgetni egy kicsit!

- Ha majd jössz, a családi összejövetelen beszélgetünk egy jót! - veregette meg Thomas vállát Edward úr.

- Rendben!

- Jó, hogy láttalak, Thomas! - mosolygott a fiatalemberre Alice. - Mostantól gyere gyakrabban!

- Igyekszem!

- Minden jót, Thomas! - nézett fel az ifjúra a lány.

- Szervusz, húgocskám! - mosolygott Alice-ra Thomas, és homlokon csókolta.

- Amint tudsz, gyere! - mosolygott vissza rá a lány, és egy puszit adott a fiatalember arcára. Edward úr és Irene asszony indultak.

- No, akkor indulhatunk! - indultak az ajtó felé.

James előreengedte a Hatter családot, majd kissé furcsa mosollyal nyújtott kezét a barátjának.

- Minden jót!

- Neked is! - fogott vele kezét a Thomas.

A fiatalember még egy pillantást vetett a négytagú társaságra, akik eltűntek a bérház folyosóján. Thomas becsukta az ajtót, visszament a szobába és lehuppant az ágyra. Üresség vette körül, szinte tapintható, süket csend.

Pár nappal később Alice egyedül sétált London utcáin. Edward úrék is itt voltak a környéken, de amíg beugrottak az egyik ismerőshöz, a lány egy kicsit sétálgatott. Elgondolkodva lépkedett a járdán, amikor egy hang megszólította.

- Alice kisasszony! Ön az? - hallatszott egy férfihang.

A lány felpillantott. James Stealer állt mellette.

- Mr. Stealer! Örülök, hogy látom! - mosolygott a lány.

- Én is örülök önnek!

- Köszönöm!

- Hogyhogy itt találom? - kérdezte James.

Alice a fiatalemberre mosolygott.

- A szüleimmel jöttem, néhány dolgot el kell intéznünk, s ha időben végzünk, talán még be is ugrunk Thomas-hoz.

- Az sajnos nem fog menni! Thomas elutazott egy riport miatt.

- Kár! Az utóbbi időben olyan ritkán látom.

- Ön ennyire szereti Thomas-t?

- Igen, nagyon. Ő mindig is az életem része volt, és sokszor hiányolom.

James a lányra nézett.

- Önök Chelmsford-ban élnek, Thomas pedig itt, Londonban. Nem valószínű, hogy mostanában túl sok ideje lesz önre!

- Gondolja?

- Igen. Amikor dolgozni kezd, nem érdekli más.

- Énrám, és a családomra mindig maradt ideje! - felelte Alice.

James visszaneézett a lányra.

- A dolgok változhatnak. Thomas bármennyire is vidéki srác, érvényesülni csak itt, Londonban tud. Ráadásul, ha nőszülni szeretne, csak itt találhat magának megfelelő hölgyet. S ha ez bekövetkezik, minden idejét órá fogja fordítani. Nem biztos, hogy olyan sokszor lesz ideje önre, mint régen!

- Gondolja?

- Igen.

Alice a férfit nézett.

- Ha ő boldog lesz az életben, az nekem elég! Ilyen jó embert ritkán találni, mint amilyen ő.

- Valószínűleg.

- Biztos vagyok benne.

James a lányra pillantott.

- Bocsásson meg, ha tapintatlan kérdést teszek fel, de valamit tudnom kell!

- Hallgatom.

- Arra lennék kíváncsi, hogy önök között, mármint ön és Thomas között volt-e valami...

- Úgy érte, szerelmi kapcsolatot?

- Igen.

Alice megrázta a fejét.

- Nem volt. Egy szerelem elszállhat, de a szeretet megmaradhat. Ő olyan nekem, mintha a testvérem lenne. Nagyon szeretem, de ez nem olyan természetű, mint amilyenre ön az imént célzott.

- Soha nem is volt az?

- Soha.

- Akkor jó.

Alice James-re nézett.

- Miért kérdezi?

- Csak úgy.

Csend lett, James leplezetlenül nézte Alice-t, aki egy kicsit elpirult, de visszamosolygott a fiatalemberre.

- Ne nézzon így! - mondta neki.

- Hogy?

- Hát olyan leplezetlenül.

- Bocsánat!

A lány elmosolyodott.

- Semmi baj!

Miközben tovább sétáltak, James ismét a lányhoz szólt.

- Szeret táncolni, kisasszony?

- Nagyon!

- Az jó! Én is szeretek! Egyszer szívesen táncba vinném önt!

- Ez megtisztelő, Mr. Stealer!

- Kár, hogy erre nincs alkalom!

- Még lehet!

- Ez igaz! És tudja, Alice, mire gondolok?

- Mire?

- Arra, hogy egyszer elmegyek Chelmsford-ba, éjszaka az ön szobájának ablaka alá lopózom, és szerénádót adok!

Alice elnevette magát.

- Ön viccel velem, James?

- Dehogy viccelelek! Sőt! Ha a szerenád hatástalan lesz, akkor felmászom az ablakig, és megszöktetem önt!

- Mint a mesékben a herceg?

- Pontosan úgy! Bár fehér lovam az nincs, de addigra majd szerzek.

- A kardot is olyan jól forgatja?

- Hogy én?! Karddal a kezemben születtem!

- Na, persze!

- Pedig elhiheti! De azért kedves is tudok ám lenni!

- Valóban?

- Igen. Csak egyet pillant, és elbűvölöm önt!

- Nem is tudja, mekkora feladatra vállalkozik, Mr. Stealer! - mosolygott a lány.

- Nem baj! Szeretem a kihívásokat!

Ahogy így sétáltak, megjelent előttük Irene asszony és Edward úr.

- Mr. Stealer? - szólalt meg a nő.

- Igen, én vagyok, asszonyom!

- Örülök, hogy ismét találkozunk, fiatalúr!

- Én nemkülönben, asszonyom!

- Látom, Alice-szal jól elbeszélgettek.

- Igen. Itt futottunk össze. És önök? Merre tartanak?

- Egy barátunkhoz ugrottunk be, aztán Thomas-hoz még benézünk.

- Az imént épp erről beszéltem Alice kisasszonynak. Thomas-t most nem találják otthon.

- Ha így van, akkor indulhatunk haza!

- Már mennek is?

- Igen.

- Ha már ilyen hamar el kell válnunk, akkor ne menjenek el anélkül, hogy elfogadnák a meghívásomat!

- Meghívását? Hová?

James a családra nézett.

- A hétvégén apámék egy bált rendeznek. Oda szeretném önöket elhívni! Eljönnének?

- Ez megtisztelő, Mr. Stealer! - beszélt a nő. - Örülünk a felkérésnek!

- Azért gondoltam önökre, mert úgy gondolom, hogy a családjainknak nagyon jót tenne, ha megismerkednének. Bemutatnám önöknek a szüleimet, és természetesen önöket is nekik!

- Ez nagyon kedves öntől, Mr. Stealer!

- Asszonyom! Szólítsanak csak nyugodtan James-nek! Ez a Mr. Stealer megszólítás egy kicsit merev, hivatalos.

- Ez igaz! - felelte Edward úr. - Ha a szüleinek nem teher, akkor szívesen elfogadjuk a meghívást.

- A szüleim mindig rám bízák, hogy az efféle összejövetelekre kiket hívok meg.

- Hát akkor... megállapodtunk! Mikor, és hová mehetünk?

- Szombaton délután ötre, Bridge Street 53. A Big Ben-nel szemben.

- Ott leszünk!

- Köszönöm!

James és a család elbúcsúzott egymástól. A fiatalember eltűnt az egyik mellékutcában, míg Hatterék tovább sétáltak a Temze felé.

Reggel volt. Thomas az irodájában ült. Egy irkafüzetbe jegyzetelt. A csendben nem hallatszott más, csak a toll percegése a papíron. A fiatalember csak írt, írt hosszan. A legújabb riportját készítette, amivel rengeteg dolga akadt. Elmélyülten írt, csak akkor emelte fel a fejét, amikor nyílt az ajtó. James lépett be, a barátja.

- Jó reggelt! Mi ez a késés? - nézett fel a jövevényre.

- Egy kicsit elcsúsztam a teendőimmel.

- Hogyhogy? Talán szerelmes vagy, hogy ennyire szétszórtnak látlak?

- Azt azért nem mondanám, de jó okom van rá, hogy feldobott legyek.

- Csak nem?! James Stealer, az örök nyughatatlan ember most először komolyan kezdi venni az udvarlást?

- Így is mondhatjuk!

- Gratulálok, öregem! Ez aztán a változás! Mesélj!

- Mit mondjak?

- Írd le a hölgyedet!

- Azt azért még korai lenne kijelenteni, hogy bármi is kialakult volna közöttünk, de azon dolgozom, hogy megtörténjen!

- Meg akarsz állapodni?

- Azt hiszem! Úgy érzem, elegendem van a keresésből. Tényleg felesleges görcsösen keresgélni, ha akad megfelelő lány, akkor a sors az utadba sodorja.

Thomas bólintott.

- Ezt én is így gondolom. Szóval elkezdődik valami?

- Ahogy mondd!

- Honnan ismered a lányt?

- Az egyik ismerősöm mutatott be minket egymásnak.

- És ott egyből felfigyeltetek egymásra?

- Én igen. Hogy ő miként áll hozzám, azt még nehéz lenne eldönteni.

- Csak adta valami jelét, hogy kedvel-e téged!

James bólintott.

- Igen. Szerintem az a típusú férfi vagyok, aki tetszik neki.

- Akkor hajrá! Mindent bele!

- Azon leszek! Erre a hétvégén lesz is alkalmam!

- Valóban?

- Igen. Szombaton egy bálba megyek, amin ő is ott lesz.

- Értelek! - nézett James-re Thomas. - És? Mit tervezel?

- Egyelőre nem török ajtóstól a házba, hanem inkább megpróbálom meggyőzni arról, hogy én egy rendes, jóra való ember vagyok, akinek érdemes fogadnia a közeledését.

- Gondolod, hogy meg tudod győzni?

- Szerintem igen. Egy kis bók, udvariasság, tánc, szép szavak. Ezek általában be szoktak válni!

Thomas elmosolyodott.

- Azért azt se felejtse el, hogy ha egy fiatal lányt menyasszonyjelöltként szeretnél megkapni, akkor nemcsak őt kell meggyőznöd, hanem a szülőket is.

- Hogyne! Gondoltam rá.

- Ha gondoltál rá, akkor azt is tudod, hogy jól kell viselkedned!

- Olyan jól fogok viselkedni, hogy a hölgy rögtön belém szeret!

- Azt gondolod?

- Hát persze! Meg aztán... ne felejtse el, hogy az ilyen lányos szülők más szempontokat is szem előtt tartanak.

- Ha jól értelek, akkor itt a pénzről beszélés.

- Úgy van! Minden lányos apa és anya azt szeretné, ha a lányuk jól menne férjhez. Egy házasság nemcsak érzelmi, hanem üzleti kérdés is.

- Sajnos!

James leült.

- Nézd, Thomas! Én igazán nem tehetek róla, hogy ez így alakult ki, de ha már így van, és megtehetem, akkor miért ne élnek a lehetőséggel?

Thomas bólintott.

- Ha a te szempontjaidat nézzük, teljesen érthető a dolog. De mi van a szerelemmel?

- A szerelem? Az csak megbolondítja az embert. A rózsaszín ködtől nem lát, nem hall, és nem gondolkodik, aki szerelmes! Én pedig szeretném megőrizni a józan ítélőképességemet!

- Akkor te nem is vagy szerelmes abba a lányba?

- Nem is tudom. Tetszik nekem, meg nagyon kedves lánynak látszik.

- Ez neked elég?

- Azt hiszem, igen. Szép lány, csinos.

- Ez csak testi vonzalom.

- Talán az, de én férfi vagyok, akárcsak te. Nem tudok egy szép nő mellett úgy elmenni, hogy a testére ne gondolnék.

- S a lány erről vajon mit gondol?

James Thomas-ra emelte a tekintetét.

- Szerintem jobb, ha nem tud róla. Én úgy gondolom, hogy ez a lány megfelelne feleségnek, és annak, hogy gyerekeket szüljön nekem. A többi már csak részletkérdés.

- Nézd! Ha valóban komolyan gondolod ezt az egészet, akkor drukkolok neked!

- Köszönöm!

- Ha esetleg úgy alakul, hogy sikerrel jársz a hölgnél, akkor remélem, hogy bemutatasz neki!

- Ki nem hagynám!

- Helyes! Ezt el is vártam tőled!

A két fiatalember befejezte a beszélgetést, hozzákezdtek az aznapi munkának, ami elég tekintélyes mennyiségűnek ítélték.

Szombat este volt. A Hatter család megérkezett a Stealer kastélyba. Inasok kísérték be őket, s amikor beléptek a pompázatos épületbe, rögtön James sietett eléjük.

- Á, a Hatter család! Üdvözlöm önöket! Örülök, hogy eljöttek! Fáradjanak beljebb!

A három jövevény körülnézett az elég tágas helyiségben, ahol jó sok ember gyűlt már össze. Alice kíváncsian nézegetett körbe-körbe. Csinos ruhában volt, olyanban, amilyenben szinte sohasem lehetett látni. Amíg így nézelődtek, egy kimért modorú úr lépett oda hozzájuk.

- Jó estét kívánok! Önöket hívta meg James?

- Igen.

- Isten hozta önöket! Én az idősebb James Stealer vagyok!

- Üdvözlöm, uram! - mosolygott Irene asszony a házigazdára.

- Asszonyom! - hajolt meg a férfi.

- Nagyon örülünk, hogy itt lehetünk, Mr. Stealer!
 - Érezzék jól magukat!
 - Köszönjük!
 - Ön pedig nyilván Edward Hatter úr! - köszöntötte Alice apját is a házigazda.
 - Személyesen! - felelte Edward úr, és kezét fogott Stealer úrral.
 Végül Alice került bemutatásra.
 - Mr. Stealer! Bemutatom önnek a lányomat, Alice-t!
 A háziúr meglátva a lányt, elmosolyodott.
 - Ó! Micsoda bájos hölgy! Önt is köszöntöm a házamban! Ritkaság az ilyen szép virágszál
 errefelé!
 - Köszönöm.
 A házigazda alaposan szemügyre vette Alice-t. Rögtön rájött, hogy a fia milyen céllal hívta
 meg őket. A vendégeire mosolygott, és beljebb tessékelte őket.
 - Jöjjenek nyugodtan! Önök itt szívesen látott vendégek! Fogasszanak szabadon! Étél, ital
 bőven van! Viselkedjenek csak úgy, mintha otthon lennének!
 - Köszönjük!
 A három embert elnyelte a bálozó tömeg, a csillogó épület, a zene és a tánc.

Alkonyodott. A szürkületben egy ember lépkedett a Hatter birtok felé. A lemenő nap naran-
 csos fénye megvilágította előtte az ösvényt, amin közeledett. Thomas volt az. Lassan sétált,
 hamarosan odaért a birtok kerítéséhez. Lenyomta a kapu kilincsét, de az zárva volt.

- Nincsenek itthon - gondolta a fiatalember.
 A házat szemlélte, de az ablakok is sötétben néztek vissza rá. Így állt ott egy ideig, amikor a
 kert felől egy ember közeledett. A kertész volt. Amikor odaért a kapuhoz, akkor ismerte meg
 a jövevényt.
 - Ön az, Thomas úr?
 - Igen, én vagyok! Edward úrék nincsenek itthon?
 - Nincsenek. Elutaztak Londonba.
 - Londonba? Mit keresnek ott?
 - Valami bálba kaptak meghívást.
 - Milyen bálba?
 - Azt én nem tudom, valami Streamer, vagy ki hívta meg őket!
 - Streamer?
 Thomas fejében felsejlett a legutóbbi beszélgetése James-szel.

- Igen. Szerintem az a típusú férfi vagyok, aki tetszik neki.
 - Akkor hajrá! Mindent bele!
 - Azon leszek! Erre a hétvégén lesz is alkalmam!
 - Valóban?
 - Igen. Szombaton egy bálba megyek, amin ő is ott lesz.
 - Értelek! - nézett James-re Thomas. - És? Mit tervezel?
 - Egyelőre nem török ajtóستól a házba, hanem inkább megpróbálom meggyőzni arról, hogy
 én egy rendes, jóra való ember vagyok, akinek érdemes fogadnia a közeledését.
 - Gondolod, hogy meg tudod győzni?

- Szerintem igen. Egy kis bók, udvariasság, tánc, szép szavak. Ezek általában be szoktak válni!

Thomas elmosolyodott.

- Azért azt se felejtse el, hogy ha egy fiatal lányt menyasszonyjelöltként szeretnél megkapni, akkor nemcsak őt kell meggyőznöd, hanem a szülőket is.

- Hogyne! Gondoltam rá.

- Ha gondoltál rá, akkor azt is tudod, hogy jól kell viselkedned!

- Olyan jól fogok viselkedni, hogy a hölgy rögtön belém szeret!

Thomas felsóhajtott.

- Lehetséges volna? - gondolta.

- Segíthetek még valamit, fiatalúr? - hallotta ismét a kertész hangját.

- Hogyne! Nem Stealer volt az a család, akikhez elmentek bálozni?

- Stealer? De! Most hogy mondja, Stealer volt!

- Értem. És mikor mentek el?

- Van az már másfél órája is. Egy díszes hintó jött értük, valami gazdag család címere volt az oldalán. Az vitte el őket.

- Rendben, köszönöm!

- Szívesen! Minden jót, Thomas úrfi!

- Viszlát!

A kertész eltűnt a sötétben, Thomas pedig tovább sétált.

- Alice és James? Ez lehetetlen! - gondolta. - James világi fickó, aki nagykanállal eszi az ételt, Alice pedig egy kedves, közvetlen lány. James csak tönkreteszi.

Thomas azon kapta magát, hogy féltékeny. Alice, aki mindig is hozzá tartozott, most más férfi otthonába ment bálozni.

- Mi történik velem? - gondolta. - Miért akarom kisajátítani Alice-t? Azért, mert ő egész mostanáig az enyém volt? Az én Alice-em? A fenébe! Én is ugyanolyan önző vagyok, mint mások! Hogy gondolhatom azt, hogy rajtam kívül más férfira rá sem fog nézni? Térj észhez, Thomas Flatfield!

A fiatalember már maga sem tudta, hogy mit érez a lány iránt. Testvéreként szereti, vagy ez már szerelem? Ki tudja? Thomas agya megállás nélkül járt. Egy újabb emlék rohanta meg.

- Thomas! Hát te itthon vagy? - nézett kedves arccal a fiatalemberre a lány.

- Alice! Már nagyon vártam, hogy lássalak! Hadd öleljelek meg!

Thomas és Alice összeölelkezett.

- Hiányoztál, újságírók reménysége! - mosolygott Alice.

- Te is nekem.

- Mikor jöttél haza? - nézett a fiatalemberre a lány.

- Tegnapelőtt, csak itt volt a barátom, kollégám, és amíg vele foglalkoztam, nem tudtam jönni.

- Nem baj az, Thomas! Most már itt vagy.

- Jöttem, ahogy tudtam.

- Gyere! - fogta meg Thomas csuklóját a lány, és húzta maga után.

- Teljesen bolond vagyok! - gondolta a fiatalember. - Miért fáj az nekem, ha Alice boldog akar lenni? Talán nem én biztattam arra, hogy keresse a boldogságot?

Ez a pillanat meg is jelent a gondolatai között.

- *Ne tégy le a boldogság lehetőségéről! Ne utasíts el minden udvarlót rögtön! Próbáld őket megismerni! S utána bőven lesz időd és alkalmaid eldönteni, hogy érdemes-e hozzámened, vagy nem.*

- *Ha te mondd, elhiszem.*

- *Elhiheted, Alice. Ne akarj vénkisasszony maradni! De csak magáért a házasság tényéért se menj hozzá bárkihez!*

- *Elgondolkodom rajta.*

- *Ennek örülök.*

Alice Thomas-ra emelte a tekintetét.

- *Ha úgy adódik, kikérhetem a véleményedet? - kérdezte.*

- *Hát persze! Sőt! Meg is kérlek rá! Nem szeretném, ha valami kutyaütőhöz mennél hozzá!*

Alice elmosolyodott.

- *Ha időszerű lesz, mindenképp kikérem a véleményedet!*

Thomas tovább sétált. Ráfordult a kis ösvényre, ami a legelőkre vezetett. Már teljesen besötétedett, de Thomas vakon is tudta az utat. Lassan lépdelt tovább, hamarosan megérkezett ahhoz a facsoporthoz, ahol egy régebben kivágott fa tönkje árválkodott. Oda leült. Hiába küzdött ellene, Alice szellemétől nem tudott szabadulni. A lány ismét a gondolataiba ferkőzött, és onnan beszélt.

- *Kíváncsi lennék, milyen helyen élsz! Egyszer talán meglátogatunk a mamáékka!*

- *Örülne nekik! Szeretettel várlak titeket!*

- *Az időpontot majd egyeztetjük. Jó?*

- *Jó. Előbb fel kell készülnöm rá, hogy méltó környezetben fogadjalak titeket.*

Alice elmosolyodott.

- *Ne aggódj, Thomas! Előttünk nem kell fegyelmezned magad. Mi ismerünk és szeretünk téged.*

- *Köszönöm!*

A lány tovább beszélt.

- *Udvarolsz valakinek? - kérdezte.*

- *Miért kérdezed?*

- *Azért, mert nem szeretném, ha egyedül maradnál! Ahhoz te túl értékes ember vagy.*

- *Azt mondd?*

- *Igen. Tehát? Van menyasszonyjelölted?*

- *Nincs.*

- *Az meg hogy lehet? Egy ilyen fess fiatalember, és nem udvarol senkinek?*

- *Ez a helyzet.*

Alice a fiatalemberre nézett.

- *Thomas! Ha te nem keresed a boldogság lehetőségét, akkor tőlem hogy várhatod el?*

- *Miből gondolod, hogy nem keresem?*

- *Abból, hogy még mindig nem találtál magadnak menyasszonyt. Huszonhárom éves vagy. London nagy város. Ott bőven találhatsz magadnak megfelelő lányt.*

A fiatalember a távolba bámult.

- *Talán van valahol egy lány, de aligha hiszem, hogy rátalálnék!*

- *Megtalálod! Megérdemelnéd!*
- *Azt mondd?*
- *Igen! - hangzott a felelet.*

A fiatalember gondolatait valami motoszkálás, majd bagolyhuhogás szakította félbe.
 - Ideje lenne visszatérni a földre! - gondolta.
 Felállt a fatönről, és tovább sétált az éjszakában.

Londonban, a Stealer kastélyban a bál javában tartott. Alice az egyik asztalnál állt, és az előtte álló James-re nézett.

- Ne erőltesse az újabb italt, James! Én nem szoktam inni. Nem vagyok hozzászokva.
- Jól van. Nem adok többet.

A lány az épület belsejét nézegette.

- Szép ez a ház! - szólt.

- Tetszik?

- Nagyon! - mosolyodott el.

- Nem gondolkodott el azon, hogy egy ilyen helyen is lakhatna?

Alice a fiatalemberre mosolygott.

- Csak nem arra akart ezzel célozni, hogy elvenne feleségül?

- Hát... bevallom, ez is megfordult a fejemben!

- Túl korai még ezen gondolkodnia!

- Taszítja a jelenlétem?

- Ó, dehogya! Ön egy igazán kellemes, és figyelmes fiatalember, de még alig ismerem.

- Tehetünk róla, hogy jobban megismerjük egymást.

- Talán igen! De annak is eljön majd az ideje.

- Hát jó! Én tudok várni. De azt azért tudnia kell, hogy az ön szüleitől engedélyt fogok kérni arra, hogy elmehessek önökhöz, és udvarolhassak önnek!

- Ezt komolyan gondolja?

- Igen. Alice, kérem! Próbáljon engem megismerni!

A lány James-re pillantott.

- Ha valóban komolyak a szándékai, akkor önnek őszintének kell lennie hozzám!

- Az vagyok.

- Most még talán igen.

- Hogyhogy most még?

Alice felnézett a fiatalemberre.

- Felteszek önnek egy kérdést, kérem, válaszoljon rá őszintén!

- Rendben.

Alice felsóhajtott.

- Mondja, James! Thomas-t szándékosan hagyta ki a meghívottak listájáról?

- Ezt hogy érti?

- Egyszerűen. Ön az imént kinyilvánította, hogy szeretne nekem udvarolni. Ha nem tévedek, önt zavarja, hogy én Thomas-szal nagyon bizalmas viszonyban vagyok. Így van?

James kényszeredetten bólintott.

- Bevallom, zavar.

- Miért?

- Mert úgy érzem, hogy én sohasem kerülhetek önhöz olyan közel, mint ő.
 Alice a férfi arcát fürkészte.

- Ebben lehet, hogy igaza van. De ez teljesen más, James! Ő olyan nekem, mintha a bátyám volna.

- És ő is ugyanígy érzi?

- Mire akar célozni?

- Nem vette észre, Alice, hogy Thomas halálosan szerelmes önbe? Nem látja a szemében, hogy mennyire vágyakozik ön után?

A lányt szorongatni kezdte belülről valami.

- Biztos ebben?

- Biztos vagyok.

- Szegény Thomas! - sóhajtott fel a lány. - Ha ez igaz, akkor én csak szenvedést okozok neki. Biztos fáj neki, ha megölel, és én csak barátságból ölelem vissza őt!

- Könnyen lehet, Alice! Nem akarhatja, hogy Thomas szenvedjen!

- Nem is akarom! De mit tegyek, hogy ez ne így legyen? - nézett a fiatalemberre Alice.

- Ennek csak egy módja van. Ha ön nem tudja őt szerelemmel viszonyszeretni, akkor felejtse el! És hagyja, hogy ő is elfelejtse őnt!

- De ezt hogy tehetném meg vele?! Mondja! Hogy?! Hiszen nagyon szeretem őt! És nem tudnék neki fájdalmat okozni soha!

James megcsóválta a fejét.

- Ha esetleg azon töri a fejét, hogy szerelmet hazudva neki, hozzámegy, azt felejtse el!

- Miért? Talán ezt kellene tennem!

- Ne tegye, Alice! Lehet, hogy egy ideig boldoggá tudja tenni őt, de ha egyszer majd valami-kor kiderül, hogy csak azért ment hozzá, hogy ne szenvedjen, akkor Thomas-t sokkal nagyobb fájdalomnak teszi ki, mint amit akkor érezhet, ha ön máshoz megy férjhez!

A lány elhallgatott. Leült az egyik székre, és a fejét lehajtotta. Kezét az arcához emelte, és sírni kezdett.

James leguggolt hozzá.

- Ne sírjon, Alice!

- De mit tegyek?

- Hagyja, hogy elfelejtse őnt! Jöjjön hozzám feleségül!

A lány felpillantott a fiatalemberre, majd felállt. James karon fogta a lányt, és a táncparketre vitte. Átkarolták egymást, és csatlakoztak a többi táncolóhoz.

Vasárnap reggel volt. Thomas nem volt túl friss, főleg azután, hogy az előző este körbejárta a környéket, több mérföldes körben. Fáradtnak érezte magát, de a tegnapi este ráragadt nyugtalanság nem nagyon hagyta aludni.

- Alice és James? - járt az agya. - Elképzelhetetlen!

Thomas egy nagyot sóhajtott, felkelt az ágyból, az ablakhoz lépett, és elhúzta a függönyt. Innen, az emeleti ablakból jól lehetett látni a Hatter család házát, bár ilyen távolból nem lehetett megítélni, hogy van-e mozgás az udvaron. Thomas megpróbálta erőltetni a szemét, de rá kellett jönnie, hogy hiábavaló próbálkozás. Egy kicsit el is szégyellte magát.

- Tiszta hülye vagyok! - gondolta. - Leskelődöm, mint egy féltékeny kisiskolás? Ezt abba kellene hagynom!

Otthagya az ablakot, felöltözött, kiment a szobából, és lelépkedett a földszintre.

- Jó reggelt! - köszönt rá az anyja.
 - Jó reggelt, mama!
 - Elég nyüzöztnek látszol!
 - Egy kicsit fáradt vagyok.
 - Nem is csoda! Este jó sokat sétáltál.
 - Igen. Körbejártam a környéket. Ki akartam szellőztetni a fejem.
 - Gyere, ülj asztalhoz! Mindjárt kész a reggeli!
 Thomas belépett az ebédlőbe, és leült az asztalhoz. Nemsokára megjelent a küszöbön az apja is.
 - Jó reggelt, édesapám!
 - Jó reggelt, Thomas! Mi újság?
 - Egy kicsit álmos vagyok még.
 - Én is, de ki kell mennem a földekre!
 - Sok munka van?
 - Ma nem dolgozom, hiszen vasárnap van. De egy pár szerszámot kint hagytam, azokat be kell hoznom, mielőtt valaki ellopja!
 - Itt a reggeli! - tette le a tálcát az asztalra a nő, és ő is leült a férfiak közé.
 - Jó étvágyat mindenkinek! - szólt a családfő.
 - Köszönjük!
 Az apa a fiára pillantott.
 - Mikor indulsz vissza Londonba?
 - Délután három óra körül. Holnap kezdődik a munka.
 Az anya Thomasra nézett.
 - Olyan sokat vagy távol, fiam! Az utóbbi időben alig látunk téged! Havonta-kéthavonta megjelsz, aztán gyorsan mész is vissza.
 - Ne aggódjon, mama! Úgy döntöttem, hogy mostantól minden hétvégén jövök. Szombat délelőtt érkezem, és vasárnap délután, estefelé megyek haza.
 - Ennek örülök, Thomas! - mosolygott a nő. - Végre nem kell heteket-hónapokat várni arra, hogy lássunk téged!
 Thomas bólintott.
 - Én is örülök, hogy így döntöttem. Hiányzott ez a vidék. Hiányoztak önök, a barátaim, ismerőseim. Alice-t sem láttam már hónapok óta.
 - Biztos örülni fog, ha megtudja, hogy többször leszel itthon!
 - Remélem!
 - Hidd csak el! - töltött magának teát a nő, majd ismét felpillantott.
 - Úgy látom, Hatter-ék nincsenek itthon.
 - Hogyhogy? - kérdezte a férje.
 - Amikor jöttem hazafelé a péktől, láttam, hogy a ház körül nincs semmi mozgás. A kapu zárva, az ablakredőnyök leengedve. Csak tudnám, hová mentek ilyenkor! Ők nem egy túlzottan utazó típusú emberek. Irene az örökös betegeskedéseivel nem nagyon szeret kimozdulni.
 - Úgy látszik, most megtette.
 Thomas bólintott.
 - Még tegnap délután elmentek.
 - Hová?
 - Londonba utaztak, vendégségbe.

- Londonba? Nem tudtam, hogy ott is vannak ismerőseik!

- Tegnap óta vannak.

- Hogyhogy tegnap óta?

- Hát... én annyit tudok, hogy egy gazdag, tekintélyes családhoz voltak hivatalosak, egy bálba.

- Bálba? Hatterék?

- Igen.

- Hogyhogy?

A családfő a neje nézett.

- Gondolkodjon már, Paula! Alice eladósorban van. Edward-ék mindig is azt szerették volna, ha a lányuk jól megy férjhez.

- Ezek szerint most megtalálták a megfelelő fiatalembert?

- Elképzelhető. Eddig Alice ellenállása akadályozta meg, hogy valakivel frigyre lépjen. S ha most ez a vendégség valóban létrejött, az könnyen jelentheti azt, hogy a kérdéses fiatalember elnyerte Alice szimpátiáját.

- Igaza lehet! - bólintott a nő, majd a fiára nézett.

- Thomas! Te tudtál erről valamit? Alice esetleg nem mondott neked semmit?

A fiatalember kitérő választ adott.

- Csak sejtettem.

- Honnan tudod, hogy hová mentek?

- Hatterék kertésze mondta.

- Igazán? És... vajon kik lehetnek azok?

- A gazdag családra gondol, mama?

- Igen. Csak úgy, hipp-hopp nem bukkan föl egy gazdag fiatalember Alice életében!

- Biztos megismerkedtek valahol! - felelte Thomas, továbbra is elhallgatva az igazságot.

- Bárki is az, ha az udvarló látogatási engedélyt kapott Edward-tól, akkor az illető többször is fel fog itt bukkanni - szólalt meg Flatfield úr.

- Kíváncsi lennék rá! - mondta a nő.

- Ugyan már! - rázta a fejét a házigazda. - Ez nem a mi dolgunk! Ez az ő magánügyük.

Ez a mondat pontot tett a beszélgetés végére, a család csendben költötte el a reggelit.

Tíz óra is elmúlt már, amikor Thomas ismét sétálni indult. Össze akarta szedni a gondolatait. Még nem tudta, hogy mi történt a bálon, de attól félt, hogy Alice mostantól eltávolodik tőle. Ha újra találkozna, vajon milyen lesz a lány? Olyan lesz, mint régen? Vagy eltávolodik? Megmarad a ketjük közötti bizalom annyira, hogy Alice elárulja neki, hogy ezentúl udvarlója lesz? Vagy talán csak képzelődés az egész, és nem is történt a bálon semmi?

A fiatalember ezekre a kérdésekre hiába kereste a választ, mindig ugyanoda lyukadt ki. Meg kell tudnia az igazat! A képzelődéssel, és az önmarcangolással nem ér el semmit.

- És ha beigazolódik, hogy James udvarol Alice-nak? Akkor mit kellene tennem? - töprengött.

Thomas végignézett a hosszú, egyenes úton, és a távolban látható Hatter házon. Egyetlen dologban volt teljesen biztos. Semmi olyan dolgot nem tesz, amivel Alice-nak bármiféle fájdalmat okozna. De ha James szándékai valósnak bizonyulnak, akkor nagyon nehéz lesz jó képet vágni az egészhez.

- Bárcsak tudnám, mit kellene tennem! - gondolta, majd lassan sétálva elindult a Hatter ház irányába.

Az enyhe szellő felkavarta az út porát, megrázva a fák leveleit. A levegőben apró bogarak röpködtek, melyeket az ide-oda cikázó madarak fogdosták össze. Csivitelésük jól hallatszott a csendben. Az égen kisebb felhők vonultak át, de esőt nem ígértek. A távolból valahonnan enyhe füstszagot hozott a szél, majd távoli birkabégetés is keveredett a természet egyéb hangjaival.

Thomas elhaladt a búzatábla mellett is, és egy bozóttal határolt útszakaszhoz ért. Innen már nem volt messze a Hatter-ház. A fák mögött átszejlett az épület barnás színű tömbje. A fiatal-ember elindult a birtok kerítése felé, de megtorpant. A távolból, az úton egy hintó közeledett. Messze volt még ugyan, de Thomas ösztönei azt súgták, hagyja el az utat. Így is tett. Jobb oldalon, a fák között egy kisebb ösvény volt látható. Thomas jól ismerte ezt a helyet. Gyerekkorukban sokat jártak erre a lánnyal. Most jól jött neki. Letért erre a kis ösvényre, és bement a sötét fák közé. Nem messze, egy kicsit beljebb az ösvénytől egy esőház volt látható. Thomas ide ment be, és leült. Csend volt. Egy idő után már hallani lehetett a közeledő hintó kerekeinek, lovainak hangját. A fogat egyre közelebb ért, és végül megállt.

Thomas felállt a fából ácsolt padról, és megállt a bokrok között. Innen épp a Hatter birtok kapujára lehetett rálátni. A hintó itt állt meg. A kocsis leugrott a bakról, és kinyitotta a fogat ajtaját. Egy magas férfi szállt ki először. Ötven évnél idősebb volt, de nem Edward úr volt az. A férfi megállt a hintó mellett, és várt. Thomas felismerte. James apja volt. Az újabb utas szintén férfi volt, de fiatalabb. Thomas légzése felgyorsult, amint meglátta. A barátja volt az, James Stealer. Amint kiszállt, kezénél fogva kíségtett valakit a hintóból. Alice volt az. Gyönyörű ruhát viselt, remek frizúrája volt.

- Istenem! - száguldoztak Thomas gondolatai. - Ez itt már nem az én Alice-em. Én így még sohasem láttam őt! Ha ez így megy tovább, teljesen eltávolodik tőlem! Egy úrinő lesz, én meg... maradok, ami voltam.

Amikor mindenki kiszállt a hintóból, James a lányra mosolygott.

- Remélem, jól érezte magát nálunk, kisasszony!

- Köszönöm, James! Minden nagyon jó volt! - mosolygott vissza a fiatalemberre Alice.

- Ennek nagyon örülök!

Az idősebb Stealer úr Edward úrékhoz lépett.

- Asszonyom! Uram! Nagyon örülök, hogy nálunk töltötték az estét, és az éjszakát! Remélem, nem okoztunk önöknek csalódást!

- Ó, dehogy, Mr. Stealer! - nevetett Irene asszony. - Nagyon örülünk, hogy ilyen kedves emberekkel ismerkedhettünk meg!

- Ez megtisztelő, asszonyom!

- Nem mennénk be? - invitálta a házba a vendégeit Edward úr.

- Köszönjük! - felelte Stealer úr, és lassan, sétálva elindultak a ház felé.

Edward úr hangját jól lehetett hallani.

- Igaz, hogy tegnap már beszéltünk róla, hogy James úrfi látogatásait rendezzük, de azt hiszem, pontosítanunk kell a részleteket!

- Ahogy mondja, Mr. Hatter! James határozottan kijelentette, hogy udvarlási szándékkal rendszeres látogatási engedélyt kér önöktől. Ezt a szándékát én támogatom.

- Én ennek semmi akadályát nem látom, Mr. Stealer. Odabent megbeszéljük a részleteket. A látogatások rendjét, időpontját, satöbbi.

Alice is megszólalt.

- Apa! Mr. Stealer! Először is figyelembe kell vennünk James időbeosztását! A londoni munkája nem mindig teszi lehetővé, hogy eljöjjön.

- Emiatt ne aggódjon, Alice! Szakítok önre időt, amikor csak kell - felelte a fiatalember.

- Ennek örülök, James! - mosolygott a lány.

- Én mondtam önnek, hogy egy olyan férfi vagyok, aki bármit megtesz a hölgyéért. Jelen esetben önért!

- Ezt én értékelem is, fiatalúr!

Ez volt az utolsó mondat, ami eljutott Thomas fülébe, a kis csoport eltűnt a házban. Thomas magára maradt a gondolataival. Egy kis senkinek érezte magát, aki már nem tartozik ide. Az az Alice, akit ismert, távolinak tűnt. Mintha már nem is létezne. Úgy érezte, akkor találkozott vele utoljára, amikor körbejárták a gyermekkoruk kedves helyszíneit. Az az Alice már elment, és jött helyette egy másik, aki nem olyan volt, mint aki elment. Thomas úgy érezte, magára maradt. Egy nagyot sóhajtott, majd elindult hazafelé.

II.

Hétfő reggel Thomas-nak már csak az aznapi munkáján járt az esze. Belépett a szerkesztőség épületébe, és fellépkedett a lépcsőkön az első emeletre. Az irodájához sétált, és benyitott. Egy kicsit megtorpant, mert James már ott volt, és egy könyvet lapozgatott. Amikor Thomas belépett, felpillantott.

- Jó reggelt! - mondta. - Legutóbb én késtem, most pedig te!

- Igen. A szokott útvonalon, ahol mindig jövök, egy helyen beszakadt az út, úgyhogy kerülnöm kellett.

James bólintott.

- Én már elkezdtem a munkát, ha nem bánod.

- Jól tetted! - ült le Thomas az íróasztalához. - Nekem most máson jár az eszem! Ha ezt a munkát befejezem, neki kell ugranom annak a nagy utazó pasasnak a kalandjairól szóló riportsorozatomnak.

- Úgy látom, téged nagyon foglalkoztat ez a téma.

- Hát persze! Ha egyszer majd lehetőségem lesz rá, utazgatok egy kicsit.

- Időd az sose lesz.

- Valószínűleg nem.

Egy pillanatig csend lett, amit Thomas tört meg.

- Na, és milyen volt a szombati bál? Bejöttek a számításaid?

- A hölgyre gondolsz?

- Igen. Azt mondtad, szeretnél eljárni hozzájuk.

- Valóban.

- És?

- Azt hiszem, jó úton haladok!

- Tényleg? Mesélj!

- Nagyon jó volt az egész! - kezdte James. - Bemutattam őt a szüleimnek, és persze ő is engem az övéinek. Aztán jól éreztük magunkat, báloztunk.

- Táncoltatok?

- Hogyne! Többször is!

- Úgy érzed, tetszel neki?

- Azt hiszem, igen. Nagyon szép, és mosolygós lány. Egy kis likőr után már jókat nevettünk.

- Leitattad?

- Dehogy! Épp csak annyit adtam neki, hogy egy kicsit ellazuljon. Tudod, hogy akkor könnyebben megy a társalgás, és hamarabb feloldódik az ember.

- És ő feloldódott?

- Igen. Beszélgettünk.

- Megtudhatom, hogy miről?

- Persze, nem titok.

- Hallgatlak.

- Elmondta, hogy tetszem neki, szimpatikusnak talál, de még nem ismer annyira. Felajánlottam, hogy eljárók hozzájuk, hogy jobban megismerjük egymást.

- Erre ő?

- Azt mondta, hogy nincs ellenére a dolog, de ne gondoljam azt, hogy villámgyorsan nyilatkozni fog kettőnkét illetően.

- Értem! Akkor ezentúl eljársz hozzájuk?

- Igen. Engedélyt kértem az apjától, hogy rendszeresen látogathassam őket, amit ő meg is adott.

- Gratulálok!

- Köszönöm! És te?

- Mi van velem?

- Miért nem követed a példámat?

- Ha itt lesz az ideje, így lesz. Te sem nagyon számítottál rá, hogy épp most történik ez veled.

- Ez igaz!

- Na, ugye?

James kutató tekintettel nézett Thomas-ra.

- És Alice? - kérdezte.

- Mi van vele?

- Ő nem jött számításba, mint menyasszonyjelölt?

- Nem.

- Hogyhogy?

Thomas a barátja szemébe nézett.

- Ő afféle testvér számomra. Nagyon szeretem. De az én dolgom csak egyvalami lehet vele kapcsolatban.

- Mire gondolsz?

- Nekem az a legfontosabb, hogy ő boldog legyen, és kívánom neki, hogy ezt megkapja az élettől! De ha valaki fájdalmat okoz neki, annak nem sok jót ígérhetek.

- Értelek. De... nem voltál bele szerelmes soha?

- Miért kérdezed?

- Azért, mert ha mégis, akkor el kell őt engedned, ha talál magának egy udvarlót.

- Erről beszéljünk akkor, ha bekövetkezett!

- Jó. De arra azért kíváncsi lennék, hogyha felbukkanna az életében egy férfi, akkor vajon mivel tudná őt megfogni?

Thomas a barátjára nézett.

- Alice-t csak egyvalamivel lehet megtartani. Ha nem adunk neki kevesebbet, mint amennyit ő ad. És ő nagyon sokat ad annak, akit szeret.

James nem tudott mit mondani, csak hallgatott. Bámult maga elé egy ideig, majd folytatta a munkáját. Thomas fürkészte egy ideig a barátját, de az nem vett észre semmit. Végül Thomas is beletemetkezett a papírjaiba. Ez a nap, ha lassan is, de eltelt valahogy.

A hét is elég lassan telt Thomas számára, mert belülről égette a bizonytalanság, és a mellőzöttség érzése. Amikor újra eljött a szombat, elindult, hogy látogatást tegyen a Hatter családnál, ugyanúgy, mint máskor.

Odaért a kapuhoz, és kinyitotta. Belépett az udvarra, és végigsétált a járdán. Odaért az ajtóhoz, hogy bekopogjon, de mielőtt még bármit is tett volna, az kinyílt előtte. Thomas megtorpant. A bejáraton Alice és James lépett ki. Amikor meglátták a fiatalembert, ők is megálltak.

- Thomas! - szólalt meg Alice.

- Bocsánat! Nem tudtam, hogy zavarok!

- Te sohasem zavarasz - mondta halkan a lány.

- Máskor talán nem, de ez az a pillanat, amikor igen.

Csend lett. Senki sem tudta, hogy mit mondjon.

- Mennem kell! - szólalt meg Thomas, és sarkon fordult, hogy indul.

Alice azonban utána szaladt.

- Thomas! Ne menj el! - fogta meg a karját.

- Úgy látom, itt most semmi szükség rám. Ahol ketten jól elvannak, nincs szükség harmadikra.

- De te nem vagy akárkik! Tudod, hogy ide bármikor jöhetsz!

- Igen. Akkor, amikor alkalmas az időpont. Most nem az.

- Thomas! - nézett a fiatalember szemébe Alice. - Én... el akartam mondani neked, hogy James szándékai komolyak!

Thomas felsóhajtott, és a lányra tekintett.

- Látod, nem volt rá szükség, hogy elmeséld. Így is megtudtam.

- De ez így olyan kellemetlen! Nem akartam, hogy így tudd meg!

Thomas gyengéden nézett Alice-ra, és megsimogatta az arcát.

- Nem kell aggódnod, húgocskám! Emlékszel, miről beszélgettünk nemrég? Én azt szeretném, ha boldog lennél! S ha James ezt meg tudja adni neked, akkor én is örülök.

A lány felsóhajtott.

- Köszönöm, Thomas! Nagyon rendes vagy, de... nem akarom, hogy úgy érezd, veled már nem törődöm!

- Ne félj, Alice! Nem érzem úgy.

- Biztos?

Thomas elmosolyodott.

- Úgy ismered Thomas-t, mint aki hazudik neked?

- Nem. Te még sohasem hazudtál nekem.

- Na, látod! Most sem teszem!

A lány James felé fordult.

- James! Jöjjön ide!

A fiatalember odasétált hozzájuk.

- Ne haragudj, cimbora, hogy hallgattam az igazságról!

- Semmi baj, James! De azért szólhattatok volna, hogy mi a helyzet!
- Akartunk, csak valahogy nem volt rá idő.
- Van az úgy néha.

Alice Thomas-ra nézett.

- Tudnod kell, hogy James mostantól rendszeres látogató lesz nálunk!
- Rájöttem, hiszen egy fiatal férfi egy lányos házhoz általában ezzel a szándékkal szokott járni.

James a barátja felé fordult.

- Lehet, hogy egy kicsit furcsán intéztük a dolgokat, de azt azért tudnom kell, hogy te, mint afféle „fűtestvér”, mit szólsz ahhoz, hogy én udvarolok Alice-nak.
- Nincs ellene semmi kifogásom, ha megadod neki mindazt, amit megérdemel.

- Igyekszem.

- Akkor jó! Nos, hát... én nem is zavarok tovább. Nektek most nincs szükségetek rám. Men-nem kell! Szervusztok!

Thomas sarkon fordult, és távozott. James elgondolkodva nézett utána.

- Vajon igazat mondott? - kérdezte.

- Miről?

- Valóban nem zavarja, ha én idejárom?

A lány a fiatalemberre emelte a tekintetét.

- James! Thomas még sohasem hazudott nekem! - mondta halkán.

A fiatalember bólintott.

- Remélem, most sem tette!

A következő napokban Thomas a munkájába temetkezett. Bár James-szel minden nap találkozott, de most valahogy kevesebbet beszélgettek, mint máskor. Az elmúlt napok eseményei egy kicsit éket vertek közéjük. Csak a legszükségesebb dolgokról társalogtak, semmi másról. Thomas nem akart kérdezősködni, hogy ne tűnjön úgy, hogy bele akar szólni dolgukba. James pedig Thomas pedig azért nem beszélt a dologról, mert nem tudta, hogy a barátja mit gondol az egészről. Így aztán teltek-múltak a napok.

Az egyik hétköznapi Thomas otthon tartózkodott, és a legújabb munkájával foglalkozott. Elmélyülten tanulmányozta az iratokat, amikor kopogtak.

- Ki lehet az? - gondolta, felállt, és az ajtóhoz lépett. Kinyitotta. Legnagyobb meglepetésére Alice állt az ajtóban.

- Szervusz, Thomas! - nézett fel rá ártatlan tekintettel.

- Szervusz! Gyere be!

- Nem zavarlak?

- Nem. Te sohasem zavarasz.

Alice belépett. Thomas lesegítette a kabátját.

- Hogyhogy itt vagy?

- Fogtam egy bérkocsit, és idejöttem.

- Gyere be! - invitálta a szobába a lányt Thomas.

Alice belépett a helyiségbe.

- Foglalj helyet!

- Köszönöm! - felelte a lány, és leült.

Thomas felakasztotta a lány kabátját a fogasra, majd megjelent a szobában.

- Mi történt? - kérdezte.
- Semmi nem történt, csak beszélni akartam veled négy szemközt. Ott, ahol senki nem zavar.
- Ez egy olyan hely, ugyanis itt senki nem jár rajtam kívül.
- Egyedül vagy?

- Igen. De attól függetlenül jól elvagyok.

Alice nem mozdult, csak a kezét kulcsolta kissé idegesen.

- Mi baj? - kérdezte Thomas.

- Nem is tudom... olyan, mintha valami éket vert volna közénk. Amióta megtudtad, hogy James milyen szándékkal jár hozzánk, valami megváltozott.

- Csak az a kérdés, hogy benned, vagy bennem.

Alice felsóhajtott.

- Talán mindkettőnkben. Mintha zavarban lennénk egymás társaságában, és nem tudnánk, hogy mit mondjunk a másiknak. Korábban ez sohasem fordult elő.

- Ez igaz. De emellett a dolog mellett nem lehet elmenni szó nélkül. Nem tehetünk úgy, mintha ez az egész nem történt volna meg!

Alice bólintott.

- Igazad van. Pont ezért is jöttem el hozzád!

- Hogy beszéljünk?

- Igen, mert... most, hogy nincs itt James, csak mi ketten, szeretném tudni, hogy mit érzel!

- Magam sem tudom! - felelte Thomas. - Hazudnék, ha azt mondanám, nem zavart meg a dolog.

- Ezt hogy érted?

Thomas a lány tiszta, őszinte szemébe nézett.

- Lehet, hogy ostobaság, de egészen addig, amíg nem szembesültem azzal, hogy most már egy olyan férfi jár hozzád, akit esetleg te is komolyan veszel, nem tudtam, hogy ez mit vált ki belőlem. És tessék! Félek.

Alice Thomas mellé ült az ágyra, és megfogta a kezét.

- Mitől félsz? - kérdezte halkan.

- Attól, hogy elveszítelek!

- Nem veszítesz el!

- Tudom, de... mégis olyan, mintha megtörténne. Lehet, hogy ez pusztán önzés, de nekem nagyon nehéz elfogadnom azt a tényt, hogy most már egy másik férfi is megjelent az életemben. Még akkor is, ha ez teljesen más természetű, mint ami kettőnk között van. Az én Alice-em voltál, és bolond fejjel azt hittem, hogy ez mindig is így marad. Hiába tudtam, hogy egyszer lehet valakid, valahogy nem hittem el. Csak most szembesültem vele igazán.

A lány átkarolta a fiatalember vállát.

- Thomas! Én mindig is a te Alice-ed leszek! A kishúgod, aki nagyon szeret téged! Ha esetleg úgy alakul, hogy James és köztem komolyra fordul a dolog, attól te még ugyanott maradsz a szívemben, ahol mindig is voltál!

A fiatalember nem szólt, csak sóhajtott.

- Köszönöm! - mondta halkan.

Alice elhallgatott. Furcsán érezte magát. Még sohasem látta így Thomas-t. Mégis igaz lenne az, amit James mondott a bálon? Talán az lenne a jó, ha nem keresnék egymást többé. De hogy tehetné ezt meg Thomas-szal? Alice érezte, hogy erre képtelen lenne. Egy szót sem tudott szólni. A csendet végül Thomas hangja törte meg.

- Mesélj! Hogy álltok James-szel!

Alice különös pillantást vetett Thomas-ra.

- Miért kérdezed?

- Azért, mert érdekel, hogy mi van veled! A régi Alice ezt biztosan megbeszélte volna a bátyjával.

- Azt szeretnéd, ha a régi Alice lennék?

- Igen.

- Akkor neked is meg kell ígérned, hogy a régi Thomas leszel!

- Megígérem!

- Komolyan mondd?

- A lehető legkomolyabban.

- Akkor jó! - mosolyodott el Alice.

- Tehát? Mi van veled, és James-szel?

Alice a fiatalemberre nézett.

- Nem is tudom. Kedvelem.

- Olyan férfi, akit el tudnál fogadni férjeként?

- Talán! De még alig ismerem.

- Mit vársz tőle?

- Most még semmi különöset. Csak annyit, hogy bizonyítson. Az nekem nem elég, ha kedves velem, mert amióta ismerem, kedves. Tudnom kell azt is, hogy megbízható, biztos pont lehet az életemben! Ha ezt nem tudja nekem megadni, akkor nem mehetek hozzá, még akkor sem, ha a jelenlegi vonzalom szerelemmé válik!

- Vonzódsz hozzá?

- Azt hiszem.

- Mióta érzed így?

- Amióta vendégségben voltunk náluk.

- Mi történt akkor, hogy ez elindult benned?

- Igazából semmi különös. Végig kedves volt velem, bemutatott a szüleinek is. Aztán hosszán beszélgettünk, s én akkor rájöttem, hogy megkedveltem. Aztán amikor táncoltunk, ez egy kicsit több lett.

- Több?

- Igen. De ne gondold azt, hogy bármi olyat tettem, amit nem illik!

- Ezt én egy pillanatig nem gondoltam!

- Ennek örülök, Thomas! - mosolygott a lány.

- Ott aludtatok, náluk? - hangzott Thomas kérdése.

- Igen. A bál késő estig elhúzódott, így már nem indulhattunk haza. Kaptunk vendégszobát, és ott aludtunk.

A fiatalember bólintott.

- Abban a kastélyban van is hol aludni! Elég nagy ház az!

- Voltál már ott?

- Hát persze! - hangzott a felelet. - És? Melyik napokon jár majd hozzátok? Ezt csak azért kérdezem, nehogy akkor menjek, amikor ő ott van!

- Egy héten kétszer jön. Szerdán és szombaton.

- Ezt jó tudni! Legalább vasárnaponként láthatlak! Hétköznap itt vagyok Londonban, a hétvégén Chelmsford-ba megyek, de szombaton ott van James.

- Csak délután háromtól ötig.

- Az lehet, de attól még nekem aznap nem célszerű odamennem.

- Gondolod?
 - Hogyne! A jelenlétemmel csak zavarnék.
 Alice Thomasra pillantott.
 - Thomas! Egyvalamit ígérj meg nekem!
 - Mi lenne az?
 - Bármilyen lesz köztem és James között, sohasem fordulsz el tőlem! Azt nem tudnám elviselni!
 A fiatalember megsimogatta Alice kezét.
 - Ettől ne félj! Nincs olyan dolog, ami miatt én bántanálak téged!
 - Köszönöm! - mosolygott a lány.
 - Ne köszönj semmit! Ez a dolga egy igazi testvérnek!
 Alice Thomas-ra mosolygott, és átölelte. A fiatalember is ugyanígy tett. A beszélgetés elilant, csak a csend maradt, ami letelepedett melléjük.

A hétvégén a Hatter családnál vendégség volt. A háziak meghívták magukhoz James-t és a családját. S most, hogy a Thomas, valamint Alice és James közötti viszony rendeződni látszott, a Flatfield család is meg lett hívva. Így kilenctagúnak ígérkezett az esti vendégség. Edward úr nyitott ajtót, amikor Thomas és szülei megjelentek náluk.

- Paula! Uraim! Gyertek be! - invitálta beljebb őket.
 A három ember belépett az általuk már jól ismert házba. Irene asszony és Alice sietett eléjük.
 - Örülök, hogy eljöttetek! - mosolygott a háziasszony.
 - Köszönjük a meghívást!
 - Ugyan már! Ti a legjobb barátaink vagytok!
 Alice is közelebb lépett, és ő is köszöntötte őket.
 - Jó estét, Paula néni, Thomas bácsi!
 - Nagyon jól nézel ki! - jegyezte meg Flatfield úr.
 - Köszönöm! - mosolygott a lány, majd Thomas-hoz lépett, és egy puszit adott neki.
 - Örülök, hogy eljöttél! - mondta neki.
 - Ide mindig szívesen jövök.
 - Ennek örömmel hallom!

A házasszony a jövevényekre nézett.

- Gyertek be! Ismerjétek meg a Stealer családot!

Mindannyian beléptek a tágas nappaliba. Itt már hatan voltak. Amikor Flatfield-ék megérkeztek, a többiek is közelebb jöttek.

- Tisztelt vendégeink! - szólalt meg Hatter úr. - Hadd mutassam be önöknek barátainkat, a Flatfield családot! Irene asszony, mellette a férje, idősebb Thomas úr, és a fiuk, ifjabb Thomas Flatfield.

- Örvendek! - lépett közelebb egy szigorú tekintetű, őszes hajú úr.

- Thomas Flatfield! - fogott vele kezét az apa.

- Paula Flatfield vagyok! - mosolygott a férfira Thomas anyja.

- Köszöntöm önöket! James Stealer vagyok. Természetesen az idősebb.

- Nagyon örülök, uram! - felelte a nő.

Stealer úr végül Thomas-t köszöntötte.

- Üdvözöllek, Thomas!

- Jó napot, Stealer úr!

- Mi újság veled? - kérdezte a férfi.
 - Most egy nagy riportsorozaton dolgozom.
 - Hallottam, James mesélte.
 Ekkor egy természetes asszonyosság jelent meg mellettük.
 - Ó, Thomas úrfi! Önt is itt találom?
 - Hát hogyne, asszonyom! James és Alice a barátaim, és voltak szívesek meghívni minket is.
 Thomas anyja egy kicsit meglepődött ezen a beszélgetésen.
 - Önök ismerik egymást? - kérdezte.
 Thomas bólintott.
 - Hát hogyne, édesanyám! A hölgy és az úr James szülei! Tudja, a barátomé, aki nemrég nálunk volt vendégségben.
 - Ó, hát hogyne! Már emlékszem!
 Ekkor megjelent James is. Egy gyors pillantást vetett Thomas-ra, majd a barátja szüleire mosolygott.
 - Flatfield úr! Paula asszony! Köszöntöm önöket!
 - Üdvözlöm, James úrfi! Ha jól sejtem, ön, és a családja nem véletlenül van itt!
 - Valóban nem! De hamarosan mindent elmondunk! - felelte James, majd megállt Thomas előtt.
 - Isten hozott, Thomas!
 - Szervusz, James! - fogott kezét a barátjával Thomas.
 - Remélem, nincs harag! - jegyezte meg James.
 - Nincs. Ez a ti dolgotok. Én ebbe nem kívánok beleszólni. De azt azért tudnod kell, hogy Alice nekem nagyon sokat jelent, és szeretném, ha jól bálnál vele!
 - Nem kell aggódnod!
 - Örülök, hogy ezt hallom!
 - Gyertek beljebb! - hívta őket Irene asszony.
 A nappaliban egy nagy asztal volt felállítva, rajta teríték, szépen, ízlésesen megterítve.
 - Foglaljunk helyet! - javasolta Edward úr.
 Mindenki leült.
 - Hozom az ételt! - mondta Irene asszony, és elindult a konyhába.
 Eközben Edward úr Thomas szüleire nézett.
 - Biztos kíváncsiak vagytok, hogy miért is rendeztük meg ezt a kis összejevetelt.
 - Hát igen!
 - Nos! Stealer úr és kedves felesége azért jött el hozzánk, mert fiuk, James mostantól állandó vendége lesz a házuknak, aminek az a célja, hogy Alice és James úrfi közeledését elősegítse egy majdani szorosabb kötelék érdekében.
 Flatfield úr megemelte a poharát.
 - Ha így állnak a dolgok, akkor én ehhez minden jót kívánok mind a két családnak!
 - Köszönjük! - mondta szinte egyszerre James anyja és apja.
 - A magam és a családom nevében én is köszönöm neked, Thomas!
 - Ezer örömmel! Hiszen ismertek minket! Majdnem huszonöt éve egymás mellett lakunk!
 - Így van!
 Stealer úr a másik két férfira nézett.
 - Az önök barátsága ilyen régi keletű?
 - Igen. Egészen pontosan az 1840-es évhez köthető - felelte Edward úr.
 - Ha ez így van, akkor azt gondolom, nem kell feszélyeznünk magunkat!

- Ahogy mondja, Mr. Stealer!

- Már csak azért is, mert Thomas úrfi sokszor volt már nálunk! - folytatta James apja. - Tudom, hogy egy jóra való fiatalember, a fiam barátja. S ez nekem elég.

Alice hallgatott. Némán ült a helyén, és úgy hallgatta a beszélgetést, miközben James és Thomas arcát figyelte. Mivel látta, hogy egyikük szemében sincs harag, megnyugodott. Hamarosan megérkezett az étel.

- Parancsoljanak! Lehet szedni! Mindenki fogyasszon egészséggel, és ha lehet, bőségesen!

- Köszönjük.

Az étel szépen lassan fogyott, miközben a társaság beszélgetett.

- Jól megy a gazdaságod, Edward? - kérdezte Flatfield úr.

- Hála Istennek, kiválóan! Ez a mostani év kiemelkedő. Remekül jövedelmez! Ebből minden évben hozzáteszek ahhoz az összeghez, amit Alice örökségként tartogatok. Ez hozománynak is tekinthető, ha úgy alakulnak a dolgok.

James apja Alice-ra nézett.

- Ön nagyon hallgat, kisasszony.

- Igen, csak a beszélgetést figyeltem. Az járt az eszemben, hogy ha én feleségül megyek valakihez, akkor azt nem a hozomány miatt teszem.

- Ez nagyon dicséretes, Alice, de egy párnak élnie is kell valamiből.

- Ez igaz, de így meg olyan, mintha egy üzleti vállalkozás lenne az egész.

- Ha így jobban belegondolunk, annak is tekinthető. Mindenki beleadja a magáét, adnak, és cserébe kapnak valamit.

Edward úr újfent Thomas-ra pillantott.

- Thomas! Mondd csak! Nem tervezel te is egy efféle „üzleti vállalkozást”?

A fiatalember elmosolyodott.

- Egvélőre nem. Legalábbis most nincs szóba jöhető jelölt.

- Hát keress!

Thomas elnevette magát.

- Ó, nem úgy van az, Edward úr! Az én elvárásaim, igényeim elég magasak! S ennek csak igen kevés hölgy tud megfelelni. És nem hiszem, hogy nekem ilyen korán, 23 évesen kelle-ne megnősülnöm! Úgy gondolom, hogy ha még várok pár évet, érettebb ember leszek, és akkor már lehet, hogy jól fogok dönteni.

- Ebben van valami! - szölt Irene asszony.

Stealer úr Thomas-ra tekintett.

- És addig? A munkának élsz?

Thomas helyett James felelt az apjának.

- Nem is tudja, édesapám, hogy milyen lendülettel veti magát a munkába Thomas, ha valami izgalmas téma akad!

- Valóban?

Thomas bólintott.

- Ebben van valami, amit James mond. Most is egy nagyon érdekes cikksorozaton dolgozom.

- Igazán? Milyen témában?

- Megismertkedtem egy emberrel, aki szinte az egész életét utazgatással tölti. A világnak nagyon sok országában járt már, és az ottani élményeiről feljegyzéseket készít. Vele találkozom egy héten többször is, és az országok más kultúrájáról, szokásairól beszélgetünk. Ebből

az anyagból egy hosszú riportsorozat készül, amit később szeretnék kiadni könyv formájában is.

- Ez nagy munka lesz, azt tudod?

- Hogyne! De én szeretem ezt csinálni, és így nem érzem nehézségnek.

- Ez egy jó indok!

- Hát persze!

Irene asszony a fiatalemberhez intézte szavait.

- Remélem, azért ránk mindig lesz egy kis idő! Nem lenne jó, ha megint csak havonta lát-nánk!

- Ne aggódjon, Irene néni! Minden hétvégén jövök! Ezt megmondtam a szüleimnek is! Vége a hosszas távolmaradásoknak.

- Ez jó hír!

James anyja is a fiatalembernek szegezte a kérdést.

- Thomas úrfi! Alice kisasszonnyal önök valóban együtt nőttek fel, mint két testvér?

- Igen, így van!

- Ebben az esetben nyilván véleménye is van arról, hogy James udvarolni jár Alice-hez.

- Hogyne! Természetesen van véleményem.

- Elmondaná nekünk is?

- Igen. Alice szinte a testvérem, James pedig a barátom. Nagyon örülök annak, hogy ők kö-zelednek egymás felé. S ha ez a közeledés eléri a célját, akkor annak még jobban fogok örül-ni, hiszen két, számomra fontos ember boldog lehet.

- Ne rohanjunk annyira előre, hölgyeim és uraim! - emelte fel a kezét Edward úr. - James úr-fi egyelőre még csak udvarolni jár hozzánk, semmi nincs eldöntve!

- Ez igaz! - bólintott Stealer úr. - De én személy szerint nagyon szeretném, ha ez a házasság előbb-utóbb létrejönne!

- Hogyne! De tudjuk, hogy az illendőség íratlan szabályai szerint ezt megfelelő hosszúságú látogatási rendnek kell megelőznie! Ezalatt a férfinak bizonyítania kell, hogy nagyon tudja majd szeretni, tisztelni a leendő feleségét, és ez idő alatt semmiféle botrányba nem kevered-het, meg kell őriznie a jó hírét! Ez a megismerési szakasz. S csak ezután kerülhet sor egyéb dolgokra! - sorolta fel a teendőket Edward úr.

- Az én fiam ennek meg fog felelni! - válaszolt Stealer úr.

Irene asszony jól látta, hogy Alice számára kényelmetlen a dolgok ilyen nyílt kitárgyalása, s ezért a férfiakhoz szólt.

- Uraim! Mi lenne, ha ezt későbbre hagynánk! Most nem ezért vagyunk így együtt, hanem azért, hogy megismerjük egymást.

- Ez igaz! - felelte Edward úr, majd Thomas-ra nézett.

- Thomas! Nem volna kedved egy kicsit zongorán játszani nekünk valamit?

- Szívesen! - felelte a fiatalember. - Csak tudnám, hogy miért van ebben a házban zongora, ha senki nem tud rajta játszani.

- Berendezési tárgyként, fiam!

- Ez is egy szempont.

- Na, látod!

Thomas leült a zongorához.

- Mit szeretnének hallani?

- Játssz Chopin-t!

- Ahogy gondolják! - felelte Thomas, és játszani kezdett.

A zongoraszó betöltötte a szobát, kellemes hangulatot varázsolv a házba. A kilenctagú társaság jól érezte magát, mindannyian úgy érezték, hogy érdemes volt ott lenniük.

Elérkezett az augusztus. Az egyik délutánon a két barát, Thomas és James találkoztak a Hyde parkban, hogy egy jót beszélgessenek. Amióta James és Alice egymással voltak elfoglalva, a munkán kívül nagyon nem is beszélgettek. James-nek sok dolga akadt, Thomas pedig nem akart zavarni a Hatter családnál, amióta James oda járt. Most azonban lehetőségük nyílt a beszélgetésre.

- Mi újság, cimbora? - nézett James Thomas-ra. - Egy hete nem láttalak.

- Semmi különös, csak lebetegedtem. Mostanára gyógyultam meg.

- Járt hozzád valaki?

- Senki. Egyedül voltam egész idő alatt.

- Miért nem értesítettél valakit?

- Ugyan, kit? Mindenkinek megvan a maga élete. Miért pazarolják rám?

James a barátjára nézett.

- Mi van veled, cimbora? Miért érzed egy ideje úgy, hogy felesleges vagy?

- Mert így is van.

- Dehogyan így! Ennek talán köze van ahhoz, hogy mi Alice-szel jegyben járunk?

Thomas a barátjára nézett.

- Ha azt mondanám, hogy nincs hozzá köze, elhinnéd?

- Nem igazán.

- Látod! Épp ezért felesleges bármit is mondanom.

- Nézd, Thomas! Attól, hogy a homokba dugjuk a fejünket, nem változnak meg a dolgok! Te is tudod, én is tudom, hogy a mi jegyességünk okoz neked fájdalmat!

- És ha igen?

- Tudom, hogy neked ezt nagyon nehéz elfogadni, mert az egész eddigi életedet szinte vele töltötted. S most jön egy másik pasas, aki elviszi.

Thomas James-re pillantott.

- Lehet, hogy látod, mi az én bajom, de megérteni sohasem fogod.

- Miért nem?

- Azért, mert Alice számomra nem egyszerűen egy szeretett lány, hanem szinte minden! Olyan, mintha a másik felem lenne! Érted? S most úgy érzem, mintha valaki az egyik karomat készülné levágni.

- Én megértelek, Thomas, de én el akarom venni Alice-t, függetlenül attól, hogy te mit érzel. Thomas visszanézett James-re.

- Én egy szóval sem mondtam, hogy meg akarom akadályozni a dolgot. Ha Alice veled boldog, akkor én ennek miért álljak az útjába? Nekem csak az a fontos, hogy ő boldog legyen. S az, hogy ez így lesz-e, már rajtad múlik. Mert ha feleségül veszed, akkor felelősséggel tartozol neki, és el kell dobnod a korábbi életedet! Mindketten tudjuk, hogy milyen életet éltél. Szerencsejáték, prostitúáltak, ivászat. Soroljam még?

- Nem szükséges. Pontosan tisztában vagyok azzal, hogy mikkel kell szakítanom.

- És erre képes is vagy?

- Azt hiszem.

- Azt hiszed, vagy tudod?

James csak hápogni tudott.

- Ezt most miért kérdezed? Tudod, hogy...
- Azért kérdezem, mert az a rózsaszín kód, ami most a szemedet borítja, egyszer eloszlik, és akkor jönnek a szürke hétköznapiak. Akkor is képes leszel rá, ha eltelik tíz-húsz év, és Alice már nem lesz olyan fiatal és üde, mint most?
- Ezen még nem jár az eszem.
- Pedig kellene. Én nagyon jól ismerem őt. Az életem huszonhárom évéből két évtizedet vele töltöttem, és ismerem őt a hétköznapiakban is, nemcsak a rózsaszín kód idején.
- És most meg nem tudod elengedni.
- Mondjuk inkább úgy, hogy nehezemre esik.
- Azért, mert szerelmes vagy belé?

Thomas James-re nézett.

- Nem. Ez valami más. Annál sokkal több. Olyasmi, amit nem érthetsz. De tisztelem és szeretem annyira, hogy elengedjem. Ha ő boldog lesz, akkor az én szerepem itt véget ér. Épp ezért mondom neked újra és újra, hogy meg ne bánts!

- Nem tervezem.

Ez a mondat elvágta a beszélgetés fonalát. A két barát szótlánul lépkedett egymás mellett, a gondolataik ide-oda röpködtek.

Néhány nappal később Thomas az irodában dolgozott. Megpróbálta formába önteni azt a beszélgetést, amit az előző nap folytatott a nagy utazóval. Egészen elmélyült a munkában, szinte megijesztette a kopogás az iroda ajtaján.

- Tessék! - szólt.

Nyílt az ajtó. Egy magas, harminc év körüli férfi lépett be.

- Jó napot kívánok!

- Üdvözlöm! Miben segíthetek? - nézett rá Thomas.

- Nem tudom, hogy jó helyen járok-e, James Stealer-t keresem.

- Itt dolgozik, de most szabadnapos.

- Mikor jön vissza?

- Talán holnap! Átadhatok neki valami üzenetet?

- Nem. Amit én mondanék neki, az nem volna túl szalonképes.

- Talán összekülönbözött vele?

- Összekülönbözésnek éppen nem nevezném, de az az ember ötezer fonttal tartozik nekem.

- Ötezer fonttal?!

- Pontosan annyival! Voltam olyan ostoba, hogy adtam neki kölcsönt, hogy a kártyában szerzett adósságait rendezze belőle. Azt el is rendezte, de most meg nekem tartozik. Már hónapok óta húzza, ígérgeti, de eddig egyetlen penny-t nem láttam abból a pénzből!

- S én mit tehetek az ön érdekében?

- Egyelőre csak annyit, hogy... tájékoztassa Stealer-t arról, hogy kerestem, és már nem tudok várni! Tudni fogja, ki vagyok. Ha a hétvégéig nem rendezi az adósságát, kénytelen leszek keményebb eszközökhöz nyúlni!

- Megmondom.

- Köszönöm! Minden jót! - felelte a jövevény, majd sarkon fordult, és távozott.

Thomas egyedül maradt a gondolataival.

- Ez a James! Azt mondta, hogy felhagy ezzel az élettel, de még mindig hagy maga után elég bajt! - sóhajtott fel Thomas.

A fiatalember gondolataiba visszatért Alice, és James. Ha a barátja esetleg célhoz ér Alice-t illetően, mindenképpen elejét kell venni az efféle eseteknek! Ha James elveszi a lányt, ezek-
kel az ostoba húzásaival tönkretelheti az életét. Szerencsejátékok, prostituáltak. Ezek mindig
is napirenden szerepeltek James életében.

- Nem engedhetem, hogy James ezt tegye! - gondolta Thomas.

Amíg ott ült az irodában, százféle lehetőség is megfordult a fejében, hogyan tudná ezt a dol-
got megoldani.

Szombat délután volt. James a Hatter családnál vendégeskedett. Ez volt a heti két látogatási
nap egyike, amikor a fiatalember Alice miatt látogatott a Chelmsford melletti házba. A lány-
nak tetszett James, de még egyáltalán nem érezte úgy, hogy igent kellene mondania neki.
Ahhoz még nem telt el elég idő. A fiatalember pedig már döntött. Pontosan tudta, hogy nem
szerelmes a lányba, de Alice csinos és kedves volt, s ez James-nek bőven megfelelt.

A két fiatal kint sétált a kertben.

- Tudja, Alice, hogy mennyire örülök annak, hogy a szülei beleegyeztek abba, hogy ide jár-
jak, önnek udvarolni? - kezdte James.

- Igazán?

- Igen. Eltökéltem, hogy önt fogom feleségül venni.

Alice a fiatalemberre mosolygott.

- James! Én még nem mondtam igent.

- Ezzel én tisztában vagyok, Alice, de itt legbelül pontosan tudom, hogy mi házások leszünk.

- De magabiztos!

- Én mindig is az voltam.

- Erre rájöttem. Már kezdem önt kiismerni.

- Igazán?

- Igen.

- Akkor azt is éreznie kell, hogy a szándékaim komolyak.

Alice megállt, és a fiatalemberre nézett.

- Ehhez még idő kell, James! A bizalom nem alakul ki egyik napról a másikra.

- Ez igaz, csakhogyl...

- Csakhogy?

- Úgy érzem, én sohasem fogok önhöz olyan közel kerülni, mint Thomas.

- Valószínű! - bólintott Alice. - És ez zavarja?

- Ha őszinte akarok lenni, akkor igen. Zavar.

A lány James-re nézett.

- Ha ez akkora gondot jelent önnek, akkor kevés az esélye, hogy mi egy pár legyünk.

- Miért?

- Gondolja, hogy nyugodt lélekkel tudnék olyan emberrel élni, aki nem tudja elfogadni azt
az embert, aki nagyon fontos személy az életemben, akit testvéremként szeretek? Thomas-
szal húsz éve ismerjük egymást. Gyakorlatilag együtt nőttünk fel. Ne várja azt el tőlem,
James, hogy őt megtagadjam!

- Ez nekem eszembe sem jutott, csak valahogy mindig ott motoszkál a fejemben.

Alice felsóhajtott.

- Ha ez így van, sürgősen verje ki a fejéből ezeket a gondolatokat! Thomas-szal meg kell bé-
kélennie, ha a férjem akar lenni!

- Ezzel tisztában vagyok, de neki is el kell fogadnia azt, hogy én itt vagyok!

A lány a férfit nézett.

- El fogja fogadni. Ismerem őt. Csak hagyni kell neki egy kis időt.

- Remélem, így lesz!

- De önnek is meg kell ígérnie, hogy elfelejti a kétségeit!

- Megígérem!

- Ennek örülök.

A pár tovább sétált. Nemsokára James megszólalt.

- Tudja, mire gondoltam, Alice?

- Mire?

- Egyszer szívesen elvinném önt színházba.

- Igazán?

- Igen.

- Ezt örömmel veszem, de ez még korai.

- Tudom. De azért a távlati tervek közé vegyük be a dolgot!

- Természetesen.

- Remek! Remélem, ez az alkalom hamarosan eljön!

- Ha majd úgy érzem, és a szüleim is beleegyeznek, akkor szívesen elmegyek önnel.

- Köszönöm.

Alice a fiatalemberre nézett.

- Azt ugye tudja, James, hogy a szüleim ezt a leendő házasságot üzleti kapcsolatnak tekintik?

- Sejtettem.

- És ez nem zavarja?

- Ha ön egy nap ígént mond, akkor nekem teljesen mindegy, hogy ki mit gondol erről.

- Nekem fontos, hogy a körülöttünk lévők ne csak az üzleti lehetőséget lássák bennünk.

- Megérttem a kétségeit, Alice. De ha ön egyszer valóban megszeret engem, akkor az nekem elég lesz.

A lány James-re emelte a tekintetét.

- És ha nem fogom megszeretni önt? Mármint szerelemmel? Akkor mi lesz?

- Ezen még nem gondolkodtam. De azért remélem, hogy megszeret!

- James! Én még nem tudom, hogy mi lesz, nem ígérhetek semmit önnek! De azért szívesen megpróbálnám, természetesen önnel együtt!

- Ennek örülök, Alice! Én továbbra is eltökélt vagyok, hogy önt feleségül vegyem. A többi már csak önön múlik!

A két fiatal lassan tovább sétált, alakjuk eltűnt a fák között, az ösvényen.

Thomas a szülei birtokán segített apjának az istálló beszakadt tetejét megjavítani. Fent ült az épület tetején, és az első helyére illesztett gerendába verte be a szögeket. Apja odalent állt, és adogatta föl neki a szerszámokat, és a léceket.

- Úgy látom, James ismét Alice-éknél van látogatóban! - szólalt meg.

- Tényleg?

- Igen. Ott mennek! - intett a nem túl távoli liget felé az apa.

- Valóban! Igaz, el is felejtettem, hogy szombat van. James ilyenkor megy hozzájuk.

- Látom, jól beajánlottad őt Hatterékhez!

- Nem ajánlottam. Mondjuk inkább úgy, hogy James tett róla, hogy észrevegyék.
- Gondolod?
- Tudom. Amikor Edward úrék nálam jártak látogatóban, épp akkor érkezett James is. A beszélgetés alatt valahogy kiderült, hogy James szülei rendkívül gazdagok, Irene néni rögtön le is csapott a lehetőségre.
- Sejthető volt, hogy így lesz! - nevetett az apa.
- Azt mondja, édesapám?
- Hát hogye! Ismerem Irene-t, és a gondolkodását. Járt már náluk öreg, pocakos vőlegény-jelölt is.
- Thomas elnevette magát.
- Elég nehezen tudnám elképzelni Alice-t egy pocakos, kopaszodó férfi mellett.
- Nem is kell elképzelned! A jelek szerint a te James barátod jól előkészíti a terepet a házasságához.
- Nagyon úgy tűnik. Kíváncsi leszek, hogy vajon meddig tart, hogy meggyőzze Alice-t és Edward úrékat.
- Te ismered a barátodat. Újságíróként jól kell tudnia csűrni-csavarni a szavakat, hogy meggyőzze őket.
- Ebben nem lesz hiány. James tud beszélni, ha az érdeke úgy kívánja.
- Az apa bólintott, majd ismét felpillantott a tetőn ülő Thomas-ra.
- Adhatom az újabb lécezt?
- Igen.
- Adom!
- Remek! Ez az!
- Thomas tovább dolgozott. Apja ismét megszólalt.
- Tudod, Thomas... volt idő, amikor úgy gondoltam, hogy egy napon te leszel Alice férje. Olyan régóta együtt vagytok már.
- Lehet, hogy épp ez a baj.
- Miért?
- Alice nem tudna rám úgy nézni, mint egy férjre, egy szerelemre. Én inkább a bátyja vagyok.
- Ez igaz, de azért... számomra elég furcsa őt egy másik fiatalember oldalán látni.
- Nekem is az.
- És... mit szólsz ehhez az egészhez?
- Mit szólhatnék? Tudomásul veszem. Nem várhatom el Alice-től, hogy örökké velem lógjon. Elvégre már felnőttünk, én Londonban dolgozom, ő pedig itthon van a farmon, és várja a kérőket.
- És milyen ez a James? Megbízható?
- Hát...
- Ez az egy szó kétséget ébreszt bennem - nézett a fiára az apa.
- Tudja, apám, James egy elég furcsa fickó. Olyan, mintha két emberből lenne összerakva. Az egyik fele kedves, rendes ember, de a másik már korántsem ilyen. Szereti élvezni az életet, a bohém világot.
- Értem. Ez utóbbi nem elfogadható, ha Alice-t el akarja venni.
- Ezzel egyetértek, apám, de... ezt a dolgot már nekik kell elrendezni egymás között.
- Már ha tudnak egyáltalán róla!

- Nem hinném, hogy tudnak. De hát... ki vagyok én, hogy erről beszéljek Edward úréknak? Nekünk, mint kívülállóknak, nincs ebbe beleszólásunk. A végén még úgy jönne ki a dolog, hogy féltékenységből bele akarunk szólni a magánügyeikbe. Ez nem lenne jól sem a James-szel, sem pedig Alice-ékkel való kapcsolatunknak. Ebből leginkább én jönnék ki rosszul. S nekem ez nem ér meg ennyit.

- Talán igazad van, de ha a barátod a házasságuk idején is folytatni kívánja a bohém életet, az nem tesz jót az ő kapcsolatunknak.

Thomas bólintott.

- Ez igaz, de nem törvényszerű, hogy folytatódik. Meg aztán... ki vagyok én, hogy beleszóljak az ő dolgukba? Ebből jól nem lehet kijönni. Ha James megjavul, és boldoggá teszi Alice-t, annak nagyon fogok örülni. Ha meg nem, arra nekik kell rájönniük. Nekünk ezzel semmi dolgunk!

- Lehet, hogy igazad van! - felelte az apa, majd egy újabb lécet adott fel Thomasnak.

A munka folytatódott egész estig.

Vasárnap Thomas Hatteréknél vendégeskedett, s most is, mint időnként, ott ebédelt. Ezen a napon is így volt. Körbeülték az asztalt, és közben beszélgettek.

- Láttam, tegnap itt volt James! - pillantott fel Thomas.

- Igen. Szerdán és szombaton jön - felelte Irene asszony.

- Gondolom, azért egy kicsit jobb benyomást kelt, mint az a sok öregúr.

- Ahogy mondod. Már attól félttem, hogy valami vénséghez kell adnom Alice-t.

- Hogyhogy? Fiatalok nem jelentkeztek?

A lány elmosolyodott.

- Jelentkeztek, de mindegyikkel volt valami baj.

- Remélem, James már végre megfelel az igényeidnek!

- Még meglátom.

Edward úr Thomas-ra nézett.

- És te? Mikor találsz magadnak menyasszonyt?

- Nem tudom. Én csak akkor határozom el magam egy ilyen lépésre, ha biztosan el tudom dönteni, hogy ki kell nekem.

- Ilyen még nem akadt? - kérdezte Irene asszony.

- Még nem. De azért nem adom fel a reményt.

- Helyes! - felelte Edward úr. - Te rendes fiú vagy, Thomas, igazán megérdemelnéd, hogy találj egy neked való lányt.

Alice elmosolyodott.

- Én már régóta mondogatom Thomas-nak, hogy állapodjon meg végre.

A fiatalember visszamosolygott rá.

- Egy férfinak nem késő még harminc év körül sem, de egy hölgytől már elvárják, hogy egészen fiatalon férjhez menjen.

- Ez igaz, de nem zárja ki, hogy te is keresgélj.

- Előbb megteremttem az egész anyagi alapjait, és csak azután lépek bármit is. James-nek erre nincs túl sok gondja. Vagyonos családból származik, jó partinak számít.

Irene asszony bólintott.

- Igen. Tulajdonképpen ezért is döntöttünk mellette. Nem árt, ha jól tartja Alice-t, és a jövőbeni gyermekeket.

- Jaj, anya! James még csak rövid ideje jár hozzánk, és ön már a gyerekeket tervezgeti? - pillantott az anyjára Alice.

- Mindenre fel kell készülni, jó előre, kislányom! - felelte a nő.

- De én még azt sem döntöttem el, hogy hozzámegyek-e.

Az anya a lányára nézett.

- Eszedbe ne jusson kikosarazni ezt a fiatalembert! Vele nagyon jól járhatsz!

- Talán!

- Talán?! Vagyonos, jól is néz ki, udvarias, kedves fiatalember!

- Lehet, hogy így van, de ez még nem elég. Időbe telik, míg kialakulnak róla a benyomásaim, s majd akkor döntök!

Irene asszony Thomas-ra nézett.

- Thomas! Beszélj már ennek a csökönyös lánynak a fejével! James-t nem szalaszthatja el!

- Alice-nek kell eldöntenie, hogy kit választ. Én ebben nem tudok neki tanácsot adni.

- De rád mégiscsak jobban hallgat, mint ránk!

Alice az anyjára nézett.

- Jaj, mama! Ne nyaggassa már Thomas-t! A döntés felelősségének a terhét ne az ő vállára tegyük! Erről nekem kell döntenem. Ha itt lesz az ideje, döntök.

Az ebéd elfogyott. Irene asszony elpakolta az edényeket, Edward úr pedig elment, hogy szunyókjáljon egy kicsit.

Alice Thomas-ra nézett.

- Thomas! Sétálsz velem egyet?

- Hát persze! Mehetünk!

Kimentek a kertbe, majd elindultak a rét felé.

- Végre kikerültünk a mamáék közeléből! - sóhajtott fel megkönnyebbülten Alice.

Thomas rámosolygott.

- Túl sokat foglalkoznak veletek? - kérdezte.

- Ahogy mondod! Mostanában nincs is más témájuk, csak James és én.

- Érthető, hiszen neki szántak téged.

- Igen, csak nekem ez az üzleties felfogás olyan idegen. Úgy beszélnek rólam, mint egy árucikkről, akit jó pénzért el lehet adni.

- Érthető, hogy zavar, de ők már csak ilyenek. Nem tudunk változtatni rajtuk.

Csend lett. Hosszú percekig csak némán lépkedtek egymás mellett. Végül Alice szólalt meg.

- És te?

- Mi van velem?

- Mit szólsz ehhez az egészhez?

- James és te?

- Igen.

- Hát... mit szóljak? Eleinte nehéz volt elfogadnom, de már kezdek vele megbarátkozni, hogy elveszíthetlek.

- Ezt már megbeszéltük, Thomas. Nem veszítesz el.

- Az lehet, de bizonyos szempontból mégis. Mi ketten szinte mindig együtt voltunk, mindent megbeszéltünk egymással. S ez most húsz év után megszűnhet.

- Ennek nem kell így lennie, Thomas! Veled továbbra is megbeszélek mindent!

- Nagyon aranyos vagy, hogy felajánlod, de ez így nem lenne jó.

- Miért?

- Ha úgy adódik, hogy hozzámész James-hez, nem lehetsz egyszerre két férfié! Még akkor sem, ha én a „bátyád” vagyok. Nem hinném, hogy James díjazná azt, hogy velem mindent megbeszélj, előtte pedig titkaid vannak, még akkor is, ha a férjed lesz. Ez hosszabb távon egyikünknek sem tenne jót. James valószínűleg megorrolna rám, és rád is. Te pedig nem egyensúlyozhatsz két ember között. Ha úgy döntesz, hogy hozzámész James-hez, akkor nekünk, mint bizalmasoknak, el kell felejtenünk egymást!

- De ezt... nagyon nehéz lesz megtennem.

- Tudom, de gondold át! Ha engem választasz, akkor arra rámehet az életed, amit egy biztos anyagi hátteret jelentő ember nyújthat neked. Rámehet a házasságod is. De ha őt választod, én akkor sem fogok neked hátat fordítani, ha elhanyagolsz emiatt.

- Azt mondd, hogy mondjak James-nek igent?

Thomas a lány szemébe nézett.

- Ha ez szolgálja az érdekeidet, akkor igen.

- Az én érdekeimet? Csak tudnám, hogy mik az én érdekeim!

- Az, hogy legyen egy családod, gyermekeid, akik teljessé tehetik az életedet!

- És te? Veled mi lesz?

- Ha tudnám, már rég megállapodtam volna.

Alice a fiatalemberre nézett.

- Thomas! Ígérd meg, hogy te is megpróbálsz boldog lenni!

- Megígérem!

A lány Thomas-ra mosolygott. Továbbstáztak, a ligetek felé, ahol valamikor együtt töltötték a gyermekkoruk legszebb napjait.

Esteledett. Thomas hazafelé sétált London egyik mellékutcájában. A környéken csend volt, csupán a közeli kocsmá felől hallatszott a zeneszó, és férfiak hangos nevetgelése, és kiabálás. Nem igazán szeretett errefelé hazamenni, de erre volt a legrövidebb az út, így kénytelen volt befordulni jobbra. A kanyaron túl már látszott a kocsmá, ahonnan zeneszó hallatszott ki, és a nyitott ajtó felől fény világított ki az utcára. Valamiféle ordibálás, és dülakodás hangja hallatszott, majd a következő pillanatban egy ember repült ki az utcára. Arca véres volt, de felállt, és visszaneézett a vele szemben álló nagydarab alakra, aki láthatóan nem rokonszenvezett vele. Ahogy Thomas közelebb ért, akkor ismerte fel a véres arcú férfit. James volt az, a barátja.

- Ez meg mit keres itt? - csodálkozott magában.

A nagydarab viszont elhatározta, hogy jól elveri James-t.

- Most légy nagy legény, te kis nyeszlet! - morogta. - Lefektetted a húgomat, aztán meg ott hagytad! Te kis senkiházi! Elintézlek!

Odalépett James-hez, és ismét behúzott neki egyet. James elterült. A körülötte állók nézték még egy ideig, majd lassan otthagyták a helyszínt. A nagydarab sarkon fordult, és legyintett.

- Most már nem nagy legény! Kis senkiházi! - morogta, és ő is visszament a kocsmába.

Thomas odalépett a földön fekvő James-hez.

- James! Magadnál vagy?

- Ki vagy? - hallatszott a nyögés.

- Thomas vagyok.

- Üdvözllek, barátom! Jöttél, hogy megnézd, ahogy péppé verik a cimborádat?

- Mit műveltél már megint, te bolond?

- Én? Semmi különöset.

- Te jó ég! Te tökrészeg vagy!

- Igen...

- Azt mondtad, hogy abbahagyod!

- Hazudtam.

- Fel tudsz állni?

- Megpróbálom.

Thomas felemelte a barátját, aki elég pocskékul nézett ki. Tiszta vér volt az arca, és sáros a ruhája.

- Húha! Jobb, ha nem látod magad! - nézett rá Thomas. - Gyere! Karolj belém! Majd én viszlek!

- Jó! - szédelgett James. - Elvégre te vagy a barátom! És te csak jót tehetsz velem!

- Azt mondod?

- Azt! - motyogta James, miközben lassan elindultak.

- Miért teszed magad tönkre? Állandóan csak balhéba keveredsz!

- Ehhez az életmódhoz ez is hozzátartozik, barátocskám...

- Ne mondd, hogy ez neked jó!

- Nem jó, de valami mindig a kocsmá és a kaszinó felé vonz.

- Ezzel csak tönkreteszed magad.

- Az lehet, de... tudod... ez az én életem, és én úgy teszem tönkre, ahogy nekem tetszik.

- Gondolod, hogy a családod büszke lesz rád, ha így meglát?

- A családom? Ugyan már! Az apám olyan, mint egy hajcsár. Kemény és hajthatatlan. Nekem mi keresnivalóm van ott? Erre felelj nekem, Thomas!

- Találd meg a saját utadat, ne mindig az apádnak akarj megfelelni!

- A saját utamat? - motyogott szédelegve James. - Ugyan már! Miféle utam lehet nekem?

- Például az az út, ami Alice Hatter-hez, és egyben a rendes élet felé visz!

- Nézd, Thomas! Akármilyen jó barátom is vagy, de egyvalamit elmondhatok neked.

- Mondd!

- Alice sohasem lesz teljesen az enyém, mert téged mindig is jobban fog szeretni, mint engem!

- Ez nem egészen így van, James. Engem testvéreként szeret, de téged megszerethet, mint férfit.

- Amíg te ott vagy, ez kizárt! És tudod, mit mondok neked?

- Mit?

- Néha arra gondolok, hogy jobb lenne, ha Alice nem is ismerne téged!

- Igazán?

- Bizony! - emelte fel az ujját James. - Te, bármennyire is a cimborám vagy, ebben az ügyben az utamban állsz.

- Féltékeny vagy?

- Pontosan úgy, ahogy te is!

- Én mégsem megyek kocsmákba inni és verekedni.

- Mert te egy jó fiú vagy, és Alice ezért fog téged jobban szeretni, mint engem!

- Ezt verd ki a fejedből, James! Talán így akarsz mutatkozni előtte? Irene asszony és Edward úr mit gondolna, ha így látna téged?

- Ne gondold azt, hogy... mit is akartam mondani? Ja, igen! Ne gondold azt, cimborá, hogy így odaállítok hozzájuk!

- Remélem is, hogy nem!

- Azért annyira bolond én sem vagyok! Ezt még akkor is tudom, ha részeg vagyok. Thomas a barátjára nézett.

- Ha valóban komolyak a szándékaid, és nem akarod, hogy szégyent hozz a családnadra és magadra, akkor sürgősen hagyd fel ezzel az életmóddal!

- Könnyű azt mondani.

- Pedig ezt kellene tenned!

- Lehet, hogy meg is teszem, mert... el akarom venni Alice-t! Minél gyorsabban!

- Mi ez a sietség?

- Azért akarom elvenni mihamarabb, nehogy neked mondjon igent!

- Én nem kértem meg a kezét.

- De előfordulhat, cimbora...

- Kizárt.

- Azt mondd?

- Igen.

- Akkor jó.

Egy ideig csendben mentek végig a sötét utcán.

- Mi volt ez a verekedés? - kérdezte végül Thomas.

- Á, semmi, csak... összejöttem egy lánnyal, akitől én csak a szexet akartam, de ő... belém esett.

- És?

- Amikor kiderült, hogy én csak egy kis légyottra gondoltam, akkor a nő kiborult.

- Értelek. A bátyja pedig ezért laposra vert.

- Ahogy mondd! De hát... mi csináljak, ha hajt a vérem? Ha megtetszik egy nő, mindig megkívánom.

- Valóban?

- Igen. És... bevallhatom, Alice is tetszik nekem. Nem csak arcra, hanem úgy is. Tudod, hogy mire gondolok?

- Sejttem.

- Látod, eszes ember vagy te, Thomas! Ezért szeret téged jobban Alice, mint engem. Én megmondom neked őszintén, cimbora, hogy... legszívesebben már most lefektetném Alice-t! Csak téged tiszteltben kell tartanom. És hát... ilyen korán ezt nem is illik. Micsoda maradi gondolkodás!

Thomas felsóhajtott.

- Ide figyelj, James! Meg ne próbáld bemoeskolni Alice tisztességét ezzel az életmóddal, és beszéddel! Ha neked ő csak testileg kell, akkor jobb, ha elmondod neki!

- Elmondani? - vigyorgott részegen James. - Miért? Te talán bevallottad neki, hogy kívánod, mint nőt?

Thomas a fejét rázta.

- Nekem ilyen nem kell mondanom. Én benne a testvért látom, semmi mást.

- Jó duma! És én ezt higgyem is el?

- Kénytelen leszel.

- És mondd csak...! A kis Alice milyen meztelenül? - vigyorgott.

Thomas felsóhajtott.

- Honnan tudjam én azt?

- Csak láttad őt ruha nélkül, ha már ilyen jóban vagytok!

- Persze! Körülbelül öt éves korában.
 - Ezt komolyan mondog?
 - Komolyan.
 - Akkor jó! Mégiscsak az enyém lesz hamarabb!
 - Te bolond vagy. Verd már ki a fejedből ezt a velem való versengést! Én már megbékéltem azzal, hogy te oda jársz hozzájuk, udvarolni, de ha továbbra is éled ezt a züllött életet, és bármilyen módom megpróbálsz ártani Alice-nak, attól a pillanattól nem leszel többé a barátom. És ha ez így lesz, minden örömmel azon leszek, hogy megakadályozzam a házasságotokat! Ezt jó, ha megjegyzed!
 - Jól van, na! Egy rossz szót sem szóltam! Felejtsd el, amit mondtam!
 - Remélem is!
 A két férfi egy sötét háztömbhöz ért.
 - Itt is vagyunk! - nézett fel a még világos ablakokra Thomas.
 - Hová hoztál, cimbora?
 - A szüleid házához.
 - Ugyan minek? Van nekem is lakásom!
 - Az lehet, de te most részeg vagy, és helyre kell rakni téged!
 - Jó! Mehetünk...
 Thomas bekopogott az ajtón. Egy inas nyitotta ki az ajtót.
 - Flatfield úr? Mi történt?
 - James már megint berúgott. Hazahoztam.
 - Jöjjenek be! - nyitotta ki az ajtót a komornyik.
 A két fiatalember belépett. Az emelet felől Stealer úr közeledett.
 - Thomas! Te vagy az?
 - Igen. Amint látja, James nincs olyan állapotban, hogy egyedül hazajöjjön.
 - Verekedett?
 - Inkább őt verték.
 - Ez a bolond kölyök! - mérgelődött az apa. - Mindig belekeveredik valami disznóságba. Szégyent hoz rám!
 - Én is mondtam neki, hogy hagyjon fel ezzel az életmóddal, de mintha a falnak beszélnek. Stealer úr felsóhajtott.
 - Csak ki ne tudódjon ez a dolog? Látott valaki titeket?
 - A hazaúton senki, de a kocsmában voltak vagy tizenöten. Nem tudom, hogy ők tudják-e, James melyik család tagja. Talán nem!
 - Remélem! Meg aztán... pont most művel illet, amikor már vigyáznia kellene a jó hírére! Gyertek! Vigyük be ide, a földszinti kis szobába!
 Az apa és Thomas bevitték James-t az szobába, és lefektették az ágyra. Stealer úr az inasra nézett.
 - Hozzon gyorsan vizet, és törlőkendőt!
 - Igenis!
 Az apa felsóhajtott.
 - Én most ellátom a sebeit, az anyja nehogy meglássa!
 - Elég ronda látvány.
 - Az. És mondd meg! Mit csináljak vele?
 - Azt mondják, az illet nagyon nehéz kezelni.
 - Igen, én is emiatt aggódom. És...

- És?

- Thomas! Te jóban vagy a Hatter családdal. Ha megtudják, hogy mi történt, akkor...

- Attól tart, Stealer úr, hogy elmondom nekik?

- Igen.

Thomas a férfira nézett.

- Megmondom önnek, Stealer úr, mint férfi a férfinak, hogy legszívesebben azt tenném! De nem akarok sem önöknek, sem pedig Irene néniéknek fájdalmat okozni. Én ebben az egész ügyben csak egy kívülálló vagyok. A két család közötti megállapodás, és közeledés már kizárólag az önök dolga. Én ebbe már nem ferek bele, még akkor sem, ha Alice szinte olyan nekem, mintha a húgom lenne. De nem az! Engem Thomas Flatfield-nek hívnak, és nem vagyok semmilyen rokonsági kapcsolatban a Hatter családdal. És ez így már nem jogosít fel arra, hogy ebbe a dologba beleszóljak. Ha James meg tudja állni, hogy ne okozzon botrányt és fájdalmat, akkor én háttérbe vonulok. De ha James bármilyen módon megbántja Alice-t, és bármilyen fájdalmat okoz neki, akkor abban a percben kiállok, és mindent megteszek, hogy őket elválasszam egymástól! Ezt jó, ha tudja, Stealer úr! Úgy érzem tisztességesnek, ha ezt elmondom önnek.

A férfi bólintott.

- Megértelek! De reméljük, erre nem kerül sor!

- Én is remélem!

Az inas megérkezett a vízzel és egy törülköhával. Az apa letörölte fia arcáról a vért, és a sarat.

- Most látszik csak, hogy mennyire elverték! Felrepedt a szája is.

- Eltart egy ideig, míg ez begyógyul – felelte Thomas.

- Igen. Szerdán Hatter-ékhez kellene mennie látogatóba. Így nem mehet! És egyébként is! Mit mondunk nekik?

- Ezt bízza csak rám, Mr. Stealer! Átmenyeg hozzájuk, és azt mondom majd, hogy James megbetegedett, és amíg meg nem gyógyul, nem tud menni.

- Megtenné?

- Hát persze.

- Köszönöm! Nem volna jó, ha megtudnák, mibe keveredett ez az ütődött kölyök!

- Tőlem nem tudják meg.

- Jó. Hagyjuk magára! Olyan részeg, hogy legalább délig-délutánig fog aludni.

- Nagyon úgy néz ki. De azért magára hagyni sem lenne jó!

Stealer úr bólintott.

- Majd itt alszom, a szomszéd szobában. Ha van valami, meghallom.

- Jól van! - felelte Thomas. - Nekem most már mennem kell. Reggel irány a szerkesztőség, és vár a munka.

- Köszönöm, hogy elhozta James-t!

- Ez természetes.

Thomas elindult kifelé, az apa kikísérte.

- Minden jól, Mr. Stealer! - köszönt el Thomas.

- Jó éjt!

Thomas elindult, léptei elhaltak a sötétedő utcában.

Egy hét elteltével James ismét feltűnt a szerkesztőségben. Thomas már odabent volt, és elmélyülten jegyzetelt, amikor a barátja belépett.

- Jó reggelt! - köszönt James-nek Thomas.

- Szervusz! - hangzott a válasz.

- Látom, már egészen helyrejöttél.

- Igen. Szégyeltem magam.

- Van is rá okod. Olyan részeg voltál, hogy menni is alig bírtál.

James lerogyott a székébe.

- Vannak napok, amikor nem bírom, és muszáj innom!

- De ezzel megölöd magad.

- Nem tudok ellene mit tenni.

- Dehogynem! Csak akarni kell! Ha pedig így sem megy, akkor nálad ez már betegség.

- Azt azért nem hinném.

- Pedig így van. S amikor piálsz, nem lehet veled bírni, és te sem bírsz a véreddel. Egyre-másra fekteted le a nőket, aztán meg dobod mindet. Ha prostikkal mész el, akkor meg apádnak kell szőgyenkezniük miattad!

- Nocsak, Thomas! Eddig még sohasem hallottam, hogy ilyen kemény szavakkal, és nyíltan beszéltél volna.

Thomas bólintott.

- Azért beszélek így, mert most van itt az ideje.

- Valóban?

- Igen. Emlékszel arra, hogy miket csináltál azon az estén?

- Halványan. Az megvan, hogy verekedtem.

- És miért?

- Arra már nem emlékszem.

- Pedig kellene! Lefektetted egy lányt, aki beléd szeretett, de te otthagytad! A bátyja meg jól elverte a képedet.

James bólintott.

- Ja, tényleg! Most már emlékszem!

Thomas tovább beszélt a barátjához.

- Akkor arra is kell emlékezned, hogy miket mondtál, amikor hazafelé mentünk!

- Sejttem, hogy mire gondolsz.

- Igazán?

- Persze. Lehet, hogy egy kicsit erősebben fogalmaztam, de amiket akkor mondtam, azokat nagyrészt úgy is gondoltam.

Thomas a barátja szemébe nézett.

- Azt is, amikor kijelentetted, hogy Alice leginkább testileg érdekel?

- Igen.

- Ez hihetetlen! Udvarolni jársz egy lánynak, aki csak azért kell neked, hogy lefekhess vele?

- Nemcsak azért.

- Talán nem, de legfőképp azért!

- Na és? Férfi vagyok, és ezt nem róhatod fel nekem!

- Miért ne tehetném? Pontosan tudod, hogy Alice nekem milyen fontos! És ennek ellenére a szemembe megvallod, hogy mit akarsz?

- Jó, ha tudod, hogy mire számíts!

- Mire?! Talán arra, hogy az az ember, akit a barátomnak tartottam, az utcán, részegen kijelenti, hogy jobb lenne, ha én nem is lennék, mert akkor Alice könnyebben az övé lehetne?!

- Akkor részeg voltam.

- Az lehet, de ez nem mentség! És tudod, hogy miért nem? Azért, mert amikor az ember ittas, sokkal őszintébben beszél, mint józanon! S épp ez az oka, hogy amiket azon az estén mondtál, azokat valóban úgy érzed és úgy is gondold! S én ezért nem bízom meg benned! Ennek ellenére én kiálltam érted, és Hatter-éknek azt hazudtam, hogy megbetegedtél, és lázasan fekszel otthon, azért nem mentél el hozzájuk sem szerdán, sem pedig szombaton.

- Én nem kértelek rá.

- Az lehet, de ezzel az ostoba húzásoddal lehetetlen helyzetbe hoztál engem! Szégyellem magam, hogy hazudtam nekik miattad, amit eddig soha nem tettem meg! Soha életemben nem csaptam be őket, sem Alice-t, sem pedig a szüleit! Hát most megtettem érted! Egy olyan emberért, aki kijelenti, hogy jobb lenne, ha nem lennék, mert az útjában vagyok! Ha meg elmondom nekik, hogy téged egy nő miatt megvertek, vagy hogy ötezer fonttal tartozol, akkor egy spicli vagyok, és nem tudnék a tükörbe nézni!

James felállt, és leült Thomas asztalának a szélére.

- Ide figyelj, Thomas! Én ilyen vagyok, és ha így nem tudsz elfogadni, akkor nincs miért társalognunk egymással.

Thomas felsóhajtott.

- Látom, még mindig nem érted. Nekem nem azzal van bajom, hogy piálsz és nőzöl. A saját étleteddel azt csinálsz, amit akarsz. Engem az bánt, hogy ezt olyan emberekkel szemben csinálod, akiket tisztelsz és szeretsz. Alice-t, aki soha életében nem ártott senkinek, egy lefektetni való nőcskévé akarod lesilányítani. S ha már kijelentetted, hogy zavar téged az, hogy engem nagyon szeret, akkor gondolom, mindent elkövetsz, hogy téged jobban megszeressen, mint engem. S ha eléred azt, amit szeretnél, és Alice beléd szeret? Belegondoltál abba, hogy ha hozzád megy feleségül, és egy idő után szembesül azzal, hogy miket művelsz, vagy műveltél a múltban? Ha kiderülnek a tartozásaid, az átvert nők, és kocsmai verekedések? Tudod, hogy mekkora fájdalmat okoznál neki? Ő olyan lány, aki el sem tudja képzelni, hogy bárki, akit szeret, ezt tegye vele. És ha beléd szeret, azt fogja hinni, hogy te csak őt szereted, és csak neki élsz.

James felállt az asztal széléről, és karba tette a kezét.

- Ide figyelj, Thomas! Ne beszélj úgy, mintha neked minden jogod meglenne ahhoz, hogy Alice sorsa fölött rendelkez! Szeretnéd magadnak kisajátítani, és azt szeretnéd, ha olyan lenne, amilyennek te akarod. És most, hogy én hozzájuk járok, féltékeny vagy. Nem bírod elviselni, hogy az a lány, aki eddig kizárólag a tiéd volt, most másé lehet.

Thomas bólintott.

- Talán így van. Csakhogy nekem erre megvan az az erkölcsi alapom, hogy én őt még soha sem bántottam, és nem csaptam be. S mégis, most miattad ezt többször meg kell tennem. El kell hallgatnom, hogy nem is vagy olyan, mint amilyennek ő hinni akar. Hazudnom kell azért, hogy nehogyan megbántsam azzal, hogy felfedem előtte az igazságot. Mert ha ezt megtenném, akkor bántanom kellene őt, pedig ezt eddig soha nem tettem meg vele.

- Mindjárt sírva fakadok! - gúnyolódott James.

Thomas felnézett rá.

- Látod, erről beszéltem! Ha igazi barátom lennél, akkor elgondolkoznál azokon a dolgokon, amiket mondtam!

James előredőlt, és úgy nézett Thomas-ra.

- Igazán? S ha te igazi barátom lennél, akkor nem beszélnél így velem!

Thomas a fejét ingatta.

- Egyvalamit jól jegyezz meg, James! Nem az az igazi barát, aki azt mondja neked, amit hal-lani szeretnél, hanem az, aki őszintén elmondja, hogy miben hibáztál, hogy legközelebb ki-javíthatod.

- És ez a barát te lennél?

- Ha te is ezt akarnád, akkor igen. De ha azt látom, hogy füttyülsz arra, hogy miket mondok neked, akkor nem.

- Jól van! - egyenesedett fel James. - Akkor jobb, ha ezt befejezzük, és maradunk csak mun-katársak!

- Ezt én is így gondolom! - felelte Thomas. - De tudod, hogy ez mivel jár. Lehet, hogy most még úgy érzem, hogy hallgatnom kell, de ha bármi disznóságot találsz csinálni, és megbán-tod Alice-t, vagy a családját, akkor itt és most kijelentem neked, hogy kitálok mindent! Még azon az áron is, ha emiatt többé szóba sem állnak velem!

- Rendben! - bólintott James. - Megállapodtunk! Ha bármi disznóságot csinálok, abban a pil-lanatban kitálozhatsz!

- Rendben. Ezt megbeszéltük.

A társalgás ezzel véget ért. A nap hátralévő része kínos hallgatással telt. Amikor végre haza-ért, Thomas úgy érezte magát, mint egy fuldokló, aki végre újra levegőhöz jut.

Néhány nappal később James már elment a Hatter családhoz, úgy érezte, hogy a kimaradt lá-togatási napok eltávolítják őt Alice-től. Az irodában történt beszélgetés döntő elhatározásra készítette James-t. Ennek a tervnek a kivitelezésébe rögtön bele is fogott, amint Alice társasá-gában leült a nappaliban. Edward úrék szerencséjére egy kicsit felvilágosultabb emberek vol-tak, s ezért nem ragaszkodtak annyira ahhoz, hogy állandóan a két fiatal nyakán lógjanak. Így James számára tiszta lett a terep.

- Aggódom Thomas miatt - kezdte.

- Igazán? - nézett rá a lány. - Miért? Talán valami baja van? Beteg?

- Nem erről van szó, hanem...

- Miről?

James a lányra nézett.

- Alice! Én őszinte leszek önhöz. Attól tartok, hogy Thomas-nak egyre nehezebb elfogadnia azt, hogy én ide járok.

- Gondolja?

- Igen. Látom rajta. És... azért is aggódom, mert valami olyasmit mondott, amit eddig még sohasem.

- Mit?

- Azt mondta, hogy meg akarja akadályozni, hogy a mi estleges házasságunk létrejöjjön.

- Thomas ilyet mondott? Az lehetetlen! Ő ilyet soha nem tenne!

- Most mégis megtette. Talán nem is ismeri őt eléggé, Alice!

A lány a fiatalemberre nézett.

- Ha valóban ilyet mondott önnek, akkor annak van valami oka. Valami komoly oka.

- Csak egyetlenegy oka lehet. Az, hogy képtelen önt elfelejteni! És ettől kezd egy kicsit el-borulni az agya.

- Azt nem hiszem! Beszélnem kell vele!

- Ne tegye, Alice!

- Miért ne?

James a lány szemébe nézett.

- Thomas a barátom, és nem akarom, hogy szenvedjen. De látható, hogy ezzel a dologgal képtelen megbirkózni! És tudja, hogy miért?

- Miért?

- Azért, mert ön túlságosan erősen érezteti vele a szeretetét, és ezzel magához láncolja őt. Amikor átjön, ön mindig megöleli, megsimogatja, kedvesen beszél hozzá.

- Ezt én mindig így csináltam! - mondta a lány. - Ez nekünk így természetes már évek óta.

- Talán épp ez a baj.

- De miért?

- Mert így olyan erősen fog önhöz kötődni, hogy ezzel tönkremegy az ő élete is, és az öné is. Az övé azért, mert állandóan csak önön fog járni az esze, és emiatt nem fog tudni kialakítani másokkal megfelelő kapcsolatokat, és nem fog tudni eléggé koncentrálni a munkájára sem. Ön pedig abba menne tönkre, hogy állandóan miatta fog aggódni, miközben pontosan tudja, hogy nem kötheti őt magához. Ön csak testvéreként szereti őt, s vele nem érheti el azt, amire vágyik! Gyerekeket, családot, anyagi biztonságot. Tudom, hogy ön szeretné visszakapni a régi Thomas-t, aki most már nincs!

- Mit tegyek?

- El kell érni azt az állapotot, ami mindenkinek jó.

- Mire gondol?

- Ennek az egésznek Thomas túlzott szeretete a kulcsa, és kerékkötője is egyben. Valahogy rá kellene őt bírni arra, hogy az ön iránt érzett túlzott érzelmeit a helyén tudja kezelni!

- De hogyan?

- Bármennyire is nehéz ezt önnek megtenni, ne legyen hozzá annyira közvetlen, és nagyon kedves, mert ezzel csak magához köti őt!

- Akkor mit tegyek? Nem akarom őt bántani!

- Nem is kell. Fogadja őt barátsággal, de tartsa meg azt a távolságot, amivel nem bántja őt meg, de Thomas ne érezze azt, hogy mennyire vágyik önre! El kell érnie azt, hogy Thomas már ne akarja önt mindenáron! Neki az a legfőbb érdeke, hogy ne kelljen minden figyelmét önre koncentrálnia, hogy végre a saját érzelmeinek rabságától megszabaduljon. Neki sem fájna úgy a dolog, és önnek sem kellene miatta aggódnia.

- Talán igaza van!

- Igazam van, Alice, és ezt ön is tudja! Én nagyon komolyan gondolom azt, hogy önt feleségül vegyem, de ezt nem tudom úgy megtenni, ha ön több időt tölt Thomas-szal, és rá fordítja minden figyelmét, ahelyett hogy velem lenne. Ha úgy alakul, hogy eljegyezzük egymást, akkor már nem teheti meg azt, hogy vele mutatkozik nyilvánosan, helyettem, aki a vőlegénye vagyok. Mit fognak akkor mondani az emberek? Talán még az ön szüleit is a nyelvükre vesszik! S ezt ön sem akarhatja!

Alice nem szólt egy szót sem, csak bólintott. Ezt a pillanatot Irene asszony és Edward úr megérkezése törte meg. Miután Alice és James beszélgetése abbamaradt, Irene asszony hamarosan tála az ebédet, ahol már James is helyet foglalt.

Az egyik hétköznapi délután Thomas a Hyde parkban sétált, ahol azzal a férfival beszélgetett, akinek utazásai nagyon érdekelték. A könyvön túl, amit róla szándékozott írni, Thomas a világra kíváncsi emberként is akart vele beszélgetni, hallgatni a kalandjait.

- Mondja, Mr. Taylor! Hány országban járt eddig? - kérdezte tőle.

- Hát... ennek most utána kell számolnom! Jártam Franciaországban, Ausztriában, Spanyolországban, az újaegyesült Olaszországban, Indiában, Malajziában, Marokkóban, Tunéziában, Algériában és az Egyesült Államokban.

- Ha jól számolom, ez pontosan tíz ország.

- Ahogy mondja, Mr. Flatfield!

- Hogyan határozta el, hogy utazgatni fog?

A férfi felsóhajtott.

- Ennek több oka is volt. Gyermekkorom óta imádtam a különféle országokról, kalandokról szóló könyveket, és képzeletben utazgattam.

- S hogy lett ebből valóság?

- Évekkel ezelőtt üzletelgettem, és ennek köszönhetően elég jól éltem. Több pénzem volt, mint amennyit el tudtam költeni. Végül tervezgetni kezdtem, hogy jó lenne megvalósítani az álmaimat, és az első megfelelő alkalommal elindulok. Aztán... történt valami, ami segített abban, hogy hamarabb induljak el, mint azt korábban terveztem.

- Történt valami?

- Igen. Tulajdonképpen... nem titok. Volt egy hölgy, akit nagyon szerettem, és úgy éreztem, hogy ő is szeret engem. Tele voltam tervekkel, s az álmaimban ő is szerepelt. De aztán... csalódnom kellett. Megtudtam, hogy igent mondott egy másik férfinak, és hamarosan hozzá is ment. Engem meg elfelejtett. Így aztán úgy éreztem, nincs miért maradnom. Felkészültem mindenféle felszereléssel, és holmival, s hajóra szálltam. Jegyet vettem az első hajóra, ami a liverpool-i kikötőből indult.

- S hová ment az a hajó?

- Az Újvilágba. Fogalmam sem volt, hogy hová megyek, vagy hol fogok kikötni. A hajó végül New York-ban kötött ki. Az ottani városi élet nem igazán volt az én világom, és ezért inkább továbbutaztam a vadnyugatra.

- Ez elég bátor vállalkozás volt.

- Igen, de akkor nem nagyon érdekelt semmi, csak menni és menni. El akartam felejteni mindent, és új életet akartam teremteni magamnak, ahol mindent előről kezdek.

- Értem. És? Mire jutott?

- Egész jól mentek a dolgok! Tucson mellett vettem egy farmot, és azzal foglalkoztam. Teljesen lekötött, jól is ment. De aztán amikor kitört a polgárháború, rögtön mehetnékem támadt. Eladtam a birtokot, és továbbutaztam. Először Angliába jöttem, majd Ázsiában fűszerrel és dohánnyal kereskedtem. Afrikába vadászgatni jártam, Spanyolországban bikaviadalokra mentem ki, szóval éltem az életet. Amikor elteltem mindezzel, hazajöttem Angliába. A hölgy, aki miatt elmentem, már kétgyermekes anyuka volt. Egyszer ugyan találkoztunk, de nem volt mit mondanunk egymásnak. Így aztán ismét útra keltem, és ezt csinálom a mai napig is. Egy ideig utazgatok, aztán valami mindig visszahúz ide. S amikor hazajövök, azon kapom magam, hogy mégsem jó itt nekem. Furcsának találja, ugye?

- Tulajdonképpen nem. Tökéletesen el tudom képzelni, mit érezhetett akkor, amikor az a valami indulásra készítette. Néha vannak olyan pillanatok, amikor az ember legszívesebben messzire elutazna, oda, ahol senki sem ismeri.

Taylor úr elnevette magát.

- Tudja mit, Mr. Flatfield? Ha egyszer maga is úgy érzi, hogy mennie kell, forduljon csak hozzám, én biztos tippeket adok önnek!
- Köszönöm, Mr. Taylor! Ha esetleg úgy alakul, megkeresem önt!
- Rendben!

Thomas a férfit nézett.

- Most pedig bocsásson meg, de találkozom van valakivel! Mennem kell!
- Rendben! Minden jót, Mr. Flatfield!
- Viszontlátásra!

A két férfi kezét fogott, majd elváltak, s mindketten mentek a maguk útjára.

A hétvégén Alice színházba ment Thomas-szal. Mindketten érezték, hogy mondaniuk kell valamit a másiknak, és ehhez ez a színházba járás megfelelő ürügy volt, még ha eredetileg a szórakozás is lett volna a cél. Mivel az előadás még nem kezdődött el, a folyosókon álltak, beszélgettek az emberek. Így tett Alice és Thomas is, az egyik oszlop mellett álltak, és beszélgettek.

- Hogy álltok James-szel? - kérdezte a fiatalember.
- Tényleg érdekel? - nézett rá Alice.
- Igen. Miért kérdezed?
- Mert valahogy az az érzésem, hogy nem örülsz neki, hogy James hozzánk jár.
- Ezt azért nem mondanám. Inkább csak hozzá kell szoknom a gondolathoz.
- S szerinted menni fog?
- Az attól függ.
- Mitől?
- James-től.
- Hogyhogy?
- Ha azt látom, hogy rendesen bánik veled, akkor nekem semmi bajom nem lesz ezzel a dologgal.
- Mit értesz azon, hogy jól bánik velem? Mire gondolsz? Van valami, amit tudnom kell?
- Nincs. Csak úgy eszembe jutott.
- Thomas! Nekem ezt nem tudod bemesélni. Látom, hogy aggódsz valami miatt, James-szel kapcsolatban. Ismerlek már annyira.

Thomas a lányra mosolygott.

- Látod, ezt jelenti az a húsz év, amit együtt töltöttünk!
- Tudom, Thomas. Épp ezért kérdezem, hogy mi bajod van James-szel.
- Miért érdekel?
- Mert ismerlek, és tudom, hogy ha ilyesmi miatt aggódsz, akkor azt okkal teszed.
- Nincs semmi különös, csak arról van szó, hogy James nem az a típusú férfi, aki az egész életre szóló párját keresi. Te pedig ilyen embert szeretnél férjednek. Ennyire én is ismerlek téged!

A lány a fiatalember szemébe nézett.

- Thomas! Ne félts engem! Lehet, hogy egyedülálló férfiként megtette azt, amit a szabadsága lehetővé tett neki, de én remélem, hogy ha elvesz feleségül, akkor erre már nem lesz szüksége!
- Értem. Akkor te már eldöntötted, hogy hozzámész?
- Nem döntöttem el, de elég jó esély van rá, hogy igent mondok neki.

- Jó.

- Thomas! Mi van veled? Bármilyen is lesz, tudnod kell, hogy szeretlek, és mindig is szeretni foglak! De nekem a jövőmre is gondolnom kell! Család, gyerekek, biztos háttér. S ezeket James-től megkaphatom.

- Talán igazad van!

A lány folytatta.

- Érzem, hogy a te érzéseid lassanként megváltoztak az évek folyamán.

- És ez baj?

- Nem baj, csak... én rád mindig is testvérként tekintettem, és nekem így van rád szükségem. Mert ezzel a Thomas-szal töltöttem az életem húsz évét, és vele beszéltem meg mindent. Ha te többet várnál, akkor már nem ugyanaz a Thomas lennél.

- Értelek.

- Ne szomorkodj, Thomas! Mint mondtam, én mindig is szeretni foglak, bármilyen történet is.

- Köszönöm. Nekem ennyi talán elég is lesz! Legalábbis remélem!

Alice megfogta a fiatalember kezét.

- Ha megértesz, akkor azt is megérted, hogy mostantól már nem lehetünk annyit együtt, mint régen. Nekem udvarlóm van, és nem tehetem meg, hogy fűtyülök rá. Nem akarok egész életemben csak hozzád kötődni. Nekem másra is figyelnem kell! Meg tudod ezt érteni? Attól, hogy hozzámegegyek valaki máshoz, téged nem foglak kevésbé szeretni! Ne várj tőlem olyan érzéseket, amiket én nem tudok viszonzni! Gondolod, hogy tudnál velem boldog lenni, miközben érzed, hogy számomra csak egy testvér vagy? Mi ahhoz már túl jól ismerjük egymást, hogy valamiféle bizsergés elinduljon közöttünk.

- Talán igazad van!

A lány folytatta.

- Thomas! Ha szeretsz, márpedig tudom, hogy szeretsz, akkor elengeded a kezem, és próbálsz utamra engedni!

- Megpróbálok.

- Örülök, hogy ezt mondod. Bármilyen is lesz, ígérd meg nekem, hogy James-szel nem fogtok emiatt eltávolodni egymástól! Nem akarok két barát útjába állni!

- Ne aggódj!

- Köszönöm!

Ahogy ez a mondat elhangzott, a nézők elindultak befelé, hogy elfoglalják helyüket. Az előadás elkezdődött.

Az elkövetkező hetek Thomas számára egyre egyhangúbban teltek, látogatásai a Hatter családnál megritkultak, egy idő után már egyáltalán nem ment át. Legszívesebben megtette volna, de James egyre gyakrabban jelent meg ott, s így már nem volt miért ellátogatni hozzájuk.

James-szel a munkán kívül túl sok mindenről nem társalogtak, úgy teltek el a napok, hogy az irodában csak ültek egymástól nem messze, és dolgoztak.

Ezek a ritkuló látogatások feltűntek Thomas apjának is, s a legközelebbi alkalmas helyen és időpontban ezt fel is vetette a fiának. Úgy alakult, hogy egyszerre kellett Londonba menniük, s így a kocsiban volt elég idejük beszélgetni.

- Thomas!

- Igen?

- Az utóbbi időben azt veszem észre, hogy már nagyon ritkán mész át Alice-ékhez.
 - Így van.
 - Megtudhatnám, hogy mi az oka?
 - Persze! Ezt ön is kitalálhatja, édesapám!
 - James és Alice?
 - Igen. James az utóbbi hetekben egyre gyakrabban tűnik fel ott, hetente már három-négy alkalommal is. Ahhoz képest, hogy ez eleinte heti két alkalommal indult, már eléggé messzire jutottak.
 - S ezért nem mész át?
- Thomas az apjára nézett.
- Miért mennék? Felesleges harmadiknak? Csak zavarnék.
 - Úgy érzed?
 - Eléggé nyilvánvaló, hogy miért kell távol maradnom.
 - Attól, hogy Edward úrék Alice-t és James-t egymásnak szánják, te még átmehetsz hozzájuk.
 - Elvileg átmehetnék, de egyértelmű, hogy most csak útban lennék. A két család között most az a játék folyik, ami James és Alice egybekelését hivatott elősegíteni. Irene néniék minden áron gazdag emberhez akarják adni a lányukat, Stealer úrék pedig egy olyan lányt látnak Alice-ban, aki mellett végre megállapodhat a fiuk. S erre minden esély meg is van, mivel Alice elég nyugodt, és alkalmazkodó lány.
 - Ez nem zárja ki, hogy időnként elmenj hozzájuk.
 - Talán nem, de... az utóbbi időben egyre többször éreztem azt Hatteréknél, hogy az Alice és köztem lévő szoros kapcsolatot veszélyesnek érzik a lányuk jövőjére nézve, attól tartva, hogy miattam meggondolja magát, és nemet mond egy jó partira. Én pedig nem akarom, hogy kötél legyek egy kötélhúzó versenyben. Inkább félreállok.
 - Ahogy gondold, fiam! De azért ne távolodj el teljesen Alice-től, ahhoz ti túlságosan is szeretik egymást, hogy csak így elengedjétek a másikat!
 - Épp ez az, ami miatt félreállok, apám! Így kell tennem, ha nem akarom, hogy Alice tehernek érezze az állandó jelenlétemet, hogy úgy érezze, miattam nem tudja élni a saját életét.
 - Talán igazad van!
- Thomas az apjára nézett.
- Még ha nehezemre is esik, tudom, hogy ez a helyes döntés.
 - Ha így van, akkor neked is el kell kezdened foglalkozni azzal, hogy a magánéletedet is alkítsd valahogy.
 - Lehet, hogy meg is teszem, de egyelőre fejben össze kell raknom magam. Ha a Hatter családnál lesz valami konkrét bejelentés a jövővel kapcsolatban, akkor fogom úgy érezni, hogy eljött a váltás ideje. De addig nem.
 - Értelek. A remény hal meg utoljára.
 - Úgy van.
- A koci megállt.
- Nna! Itt is vagyunk! - nézett ki Flatfield úr. - Kiszállás!
- A két férfi kiszállt, a bérkoci pedig továbbment.
- Nekem be kell ugranom Gilmore úrékhoz. Neked merre kell menned? - nézett Flatfield úr a fiára.
 - Előbb elmegyek az újságíróklubba, majd onnan hazafelé.
 - Jó. Akkor szervusz fiam! A hétvégén találkozunk.

- Minden jót, édesapám!

A két férfi eltávolodott egymástól. Thomas lassan sétált, nem sietett sehová. Amióta utoljára beszélt Alice-szal, nem igazán találta a helyét. Úgy érezte, mintha valami elveszett volna. Valami biztos pont, ami eddig mindig ott volt. Most, hogy távolodni látszott, a fiatalember egészen másnak látta a világot. Nem igazán tudta megmagyarázni, hogy mi változott meg, de az utóbbi időben elhagyva Londont, és otthon járva úgy érezte, mintha egy idegen világba tért volna vissza. A házak, a táj, minden ugyanolyan volt, mint régen, de a hangulata megváltozott. Thomas emlékezetében a vidék mindig napsütésesnek és barátságosnak maradt meg, de most... elhagyott és kietlen tájnak tűnt a környék, és a farmok világa.

Ezek a gondolatok jártak a fejében, amikor megállt az egyik padnál, és leült.

A délutáni város lassulni kezdett. A napközben ide-oda rohanó fogatok, és az utcákat járó emberek megritkultak, s a lemenő nap a fák árnyékainak éles kontrasztját rajzolta a házak falaira. A világ is csendesedni kezdett. A napközben hangosan ricsajozó verebek hangja elhalkult, el-eltűntek valahol, ahol a fészkeik voltak. Kissé hűvös szellő támadt föl, bebújva Thomas kabátja alá. A fiatalember megborzongott. Elgondolkodva nézte a szemközti épület egyik ablakán a lemenő nap visszatükröződő, tompa fényét, s csak akkor ocsúdott fel, amikor egy hang megszólította.

- Szervusz, Thomas! - hangzott a köszöntés.

A fiatalember felpillantott. Alice és James volt. Egymásba karolva sétáltak valahová.

- Szervusztok! - felelte halkan.

- Mit csinálsz itt? - mosolygott rá Alice.

- Semmi különöset, a klubba tartottam, csak egy kicsit leültem pihenni. És ti?

- Mi táncolni megyünk! - mosolygott a lány.

- Jó nektek!

James Thomas-ra nézett.

- Figyelj rám, cimbora! Miért nem mész te is valahová szórakozni?

- Egyedül?

- Keress magadnak partnert!

- Ezt úgy mondod, mintha minden egyes bokorban találhatnék egyet. Jó nekem az újságíró-klub is. Elkávégzatok, beszélgetek a többiekkel, aztán este hazamegyek.

Alice aggódva nézett a fiatalemberre.

- Thomas! Biztos, hogy jól vagy? Nincs szükséged semmire?

- Nincs, ne aggódj! Jól vagyok, csak egy kicsit unalmasan telnek a napjaim. De azért jól elleszek. Ti csak menjetek, és éreztétek jól magatokat!

- Mikor jössz el hozzánk? - kérdezte a lány.

- Még nem tudom. Elég sok munkám van a könyvvel, és ti is elfoglaltak vagytok az utóbbi időben.

- Azért a hétvégén gyere el! - sóhajtott fel Alice. - Ugye, eljössz?

Thomas felnézett rá.

- Majd meglátom. Ha lesz időm, benézek, de nem ígérhetek semmit.

A mondat végén James elérkezettnek érezte az időt az indulásra.

- Örülök, hogy beszéltünk, Thomas! Nekünk mennünk kell!

- Persze, menjetek csak!

- Viszlát, cimbora!

- Szervusz, Thomas! - intett még egyet Alice.

- Szervusztok!

A pár eltávolodott. Thomas nézte még őket egy darabig, aztán felállt, és lassan sétálva elindult a klub irányába. Alakja eltűnt a házak között.

III.

Thomas éppen végzett a munkájával, és kilépett a szerkesztőség épületéből. A lakása nem volt túl messze, azt a néhány utcát gyalog is megtette minden nap. Ezen a délutánon is elindult hazafelé, amikor az utca túloldaláról egy férfi lépett oda hozzá.

- Szervusz, Thomas! - köszönt a Thomas-tól jóval idősebb férfi, akit a fiatalember csak ekkor vett észre.

Edward Hatter úr volt, Alice apja.

- Edward úr! - nyújtott neki kezét Thomas. - Mit csinál erre felé?

Edward úr kezét fogott a fiatalemberrel.

- Éppen téged kereslek. Beszélhetünk?

- Hát persze! Valami baj van?

- Nincs baj, csak úgy érzem, kettőnknek beszélünk kell egymással, mint férfi a férfival.

- Rendben! Jöjjön, sétáljunk! - felelte Thomas és Edward úrral az oldalán elindult a járdán.

Hatter úr a fiatalemberre nézett.

- Azért jöttem el hozzád személyesen, mert úgy akartam veled beszélni, hogy sem a nejem, sem pedig Alice ne legyen jelen.

- Hallgatom.

- Jó. Akkor bele is vágnék a közepébe. Hát... arról van szó... szóval... Thomas! Nem szeretném, hogy megbántódj, de... arra kérlek, hogy most egy ideig ne gyere hozzánk!

A fiatalember Edward úrra pillantott.

- Ennek van valami köze Alice-hez és James-hez?

- Igen, van.

- Gondoltam.

- Nem arról van szó, hogy... ne szeretnék téged, de...

- Most zavarnám az „üzletet”?

- Hát igen, de... miért így mondod?

- Erről van szó, nem igaz?

- Hát, igen. De tudod... Alice most egy nagyon kényes szakasz előtt áll. Mindenképpen őszre kell hozni az esküvőjüket James-szel, de ahhoz az kell, hogy a lányomban is meg legyen a hajlandóság.

- Miért ennyire fontos maguknak ez a házasság? A pénz miatt? Ennyit ér ez önöknek?

Hatter úr zavarában krákogni kezdett.

- Nem olyan egyszerű ez, Thomas. Van valami, amit nem tudsz.

- Mégpedig?

- Hát... ez a házasság most létfontosságú nekünk, de főleg Alice-nak.

- Miért?

- Mert tönkrementünk. Alig van annyit tartalékunk, hogy az őszig kihúzzuk. De ezt nem tudja senki, csak mi, Irene, Alice, te és én. James és a családja nem tud semmiről.

- Világos. Ha erről a Stealer család tudomást szerez, kútba eshet a kézfogó.

- Erről van szó.

Thomas bólintott.

- Kezdem érteni, hogy Alice és James hogyan kerülhetett ilyen gyorsan a házasság közelébe, annak ellenére, hogy csak pár hónapja ismerik egymást. Én semmi jelét nem látom annak, hogy valami nagy vonzalom lenne közöttük. Legalábbis Alice részéről. James szereti a csinos nőket, az ő részéről egyértelmű a dolog. De Alice nem érez a barátságnál többet James iránt.

- Mire célozol ezzel?

- Csak egyvalami jár a fejemben! Mégpedig az, hogy Alice azért megy feleségül James-hez, hogy önöknek segítsen.

Edward úr kissé szomorkásan bólintott.

- Lehet, hogy igazad van. De csak ez az egyetlen útja, hogy ne jussunk koldusbotra.

- Értem én önt, Edward úr, csak egyvalami zavar.

- Mi?

- A bizalom hiánya. Úgy ismerem és szeretem magukat, mintha rokonaim lennének, és most arra kér, hogy kerüljem a házukat és Alice-t?

- De ezt meg kell értened, Thomas! Alice túlságosan is kötődik hozzád érzelmileg, és amikor a közelében vagy, elbizonytalanítod őt a saját döntésének a helyességét illetően.

Thomas a férfitra nézett.

- S ő mit fog szólni, ha én nem jelentkezem?

- Biztos szomorú lesz, de most ezt kell tennünk. Ez az ő érdeke.

- Értem. S az ő érdekében ne menjek át látogatóba egy ideig, nehogy kútba essen a kézfogója James-szel?

- Igen.

- Tudja, hogy olyat kér, ami nagyon nehezemre esik?

- Tudom, de meg kell értened engem!

- Ha úgy gondolja, hogy ez szolgálja Alice érdekeit, akkor nem megyek.

- Jó! Köszönöm, Thomas!

A fiatalember Edward úrra nézett.

- Valamit azért áruljon el nekem, Edward úr!

- Mit?

- Alice tud róla, hogy ön idejött hozzám?

- Nem.

- Gondoltam. És mit gondol, mit fog érezni, ha azt látja, hogy kerülöm a házukat? Megmondom én önnek, hogy mit. Büntudata lesz, mert azt fogja gondolni, hogy miatta nem megyek át. Jó ez így?

- De hát... mi mást tehetnénk?

- Tőlem kérdezi? Ha tudnám, akkor már régen meg tettem volna. Azt meg nem várhatja el tőlem, hogy szándékosan idegenítsem őt el magamtól, hogy ne fájjon neki a távollétem.

- Ilyet én nem is kértem. Inkább találj ki valami indokot arra, hogy miért nem jössz!

- Alice-nak nem tudok hazudni, Edward úr. Rögtön kiszúrja, ha nem mondok igazat.

- Nem kell hazudnod, Thomas. Ha jól tudom, egy riportkönyvön dolgozol.

- Igen.

- Ez egy jó indok arra, hogy távol maradj.

- Egy ideig talán működni fog, de nem örökké.

- Erre csak addig van szükség, amíg a fiatalok össze nem házasodnak.

- Ez igaz, de ha ez így is történik, mit gondol, a házasságukra nem lesz rossz hatással, ha én ismét megjelenek? Azt pedig nem várhatja el tőlem, hogy örökké távol maradjak!
- Nem is tudom, hogy mit lehetne tenni. De a házasság az mégiscsak házasság, s ha már megtörtént...
- Akkor az üzlet sikeresen megkötöttet.
- Ezt nem akartam így kimondani, de erről van szó. Érts meg minket is, Thomas! James családja dúsgazdag, és nekünk gondoskodnunk kell Alice jövőjéről!
- Értem én, Edward úr. Tökéletesen értem.
- Akkor? Megállapodtunk?
- Ne aggódjon, Hatter úr! Nem megyek többé önökhöz.
- Köszönöm!

Thomas nem felelt, csak elgondolkozva nézett Edward úr után, aki egy gyors kézfogás után sarkon fordult, és elment. A fiatalember ismét magára maradt.

Az egyik hétféji kora délután Alice családjánál érte James-t. A család épp ebédelt, és itt a fiatalember már szinte teljes jogú családtagként jelent meg.

- Alice! Igazán nem szeretném önt sürgetni, de lassan itt az ideje, hogy nyilatkozzon kettőnkkel illetően! - nézett a lányra James.

Alice felpillantott.

- Tudom. Ne aggódjon, James, a jövő hétféjére választ adok önnek!
- Ennek örülök! Persze, csak ha ígent mond.
- Előbb beszélnem kell Thomas-szal.
- De miért? Már épp elégszer beszélt vele! Nem azt mondta, hogy végül rábólintott a kettőnk házasságára?
- De igen.
- Hát akkor? Miért kérdezi meg ismét?
- Csak hogy biztos legyek.

Hatter úr megcsóválta a fejét.

- Nem értelek, lányom! Miért húzod az időt? Thomas-t el kell engedned, nem várhatod el tőle, hogy örökké melletted legyen! Egyébként is, most hosszabb ideig nem fog jönni.

- Hosszabb ideig? Hogyhogy? - csodálkozott a lány.

- Valamelyik nap találkoztam vele Londonban. Elmondta, hogy most egy jó ideig nem fog tudni jönni, mert nagyon lefoglalja az a könyv, amit ír.

- Ezt mondta?

- Igen.

- Pedig örültem volna, ha eljön.

- Ha majd lesz ideje, biztos meglátogat minket, kislányom! - simogatta meg Alice kezét az anyja.

- Ne aggódjon, Alice! - szólalt meg James. - Én majd beszélek vele, s hátha tud időt szakítani önmagára!

- Köszönöm! - felelte a lány. - Egy ideje úgy érzem, hogy távolodunk egymástól.

- Talán inkább eddig voltak túl közel egymáshoz!

- Lehetséges. De akkor is! Nekem olyan természetes volt, hogy amikor hazajött, akkor mindig meglátogatott minket. Bármikor bármiről beszélhettem vele. Most meg alig látom, és amikor találkozunk, alig tudunk mit mondani egymásnak.

Hatter úr a lányára pillantott.

- Neked is élned kell a saját életedet, és neki is a sajátját. Nem várhatod el tőle, hogy úgy érezze, el kell jönnie ide. Londonban él, és ott kell felépítenie az életét. Ott kell magának hölgyet találnia, és ha úgy adódik, megházasodnia.

- Lehet, hogy csak én ragaszkodom túlságosan Thomas-hoz.

- Valószínűleg. De ha ő szeret téged, akkor el kell engednie! Egyébként sem értem, hogy miért rajta múlik a ti házasságotok. Thomas olyan neked, mint a bátyád, vagy talán más érzések is fűznek hozzá?

Alice a fejét rázta.

- Nem, papa. Ő valóban olyan nekem, mint a bátyám, csak valahogy... mégis úgy érzem, hogy elárlalom őt azzal, hogy egyik napról a másikra eltávolodom tőle.

- Thomas felnőtt ember, tisztában van vele, hogy egyszer elmúlik az az idő, amikor testvéreként együtt voltatok, sülve-főve. Új élet kezdődik, számodra is és számára is.

- Én csak egyet akarok tudni! - kezdte a lány. - Tudnom kell, hogy ha én igent mondok James-nek, akkor Thomas számára megmaradok-e olyan testvérnék, mint amilyen mindig is voltam! Nem szeretném, ha eltűnne az életemből!

James a lányra nézett.

- Hétfőn én találkozom Thomas-szal. Ha úgy gondolja, tapogatózom egy kicsit.

- Megtenné, James?

- Hát persze! Ne aggódjon, Alice! Nem lesz semmi gond Thomas-szal, csak meg kell szoknia a gondolatot, hogy ön férjes asszony lesz. Úgy érzem, nem lesz itt semmi baj!

- Gondolja?

- Igen. Már látom a jeleit annak, hogy kezdi elfogadni a dolgot.

- Tényleg?

- Hát persze! Csak várja ki! Én már most kijelentem önök előtt, hogy Thomas hamarosan visszanyeri a régi önmagát.

- Jó lenne!

- Így lesz.

- Örülnék neki. Ha látom, hogy jól van, akkor igent mondok önnek, de addig nem.

- Tökéletesen megértem, Alice, de higgye el, minden jól alakul majd, és akkor össze is házasodhatunk!

A lány nem felelt, a társaság folytatta az étkezést.

James és Thomas csak hétfőn, az irodában találkozott újra. James fejében még ott forgott a hétvégi beszélgetés témája, és elhatározta, hogy elrendezi a dolgot, persze úgy, hogy ebből ő jöjjön ki jól. Erre gondolt akkor is, amikor az elmélyülten jegyzetelő Thomas-hoz szólt.

- Thomas!

- Hm?

- A hétvégén miért nem voltál ott Hatteréknél?

- Miért? Azért, mert azt láttam, hogy téged, és Alice szüleit is zavarja, hogy időnként feltűnők ott.

- A szüleit? De hiszen ők a születésed óta ismernek!

- Valóban, de látod, ez sem elég ahhoz, hogy ha úgy alakulnak a dolgok, akkor szívesen lássanak ott engem.

- Úgy gondolod?

- Igen. Én sem vagyok bolond. Pontosan látom, hogy Edward úrék részéről mire megy ki a játék.
- A pénzre gondolsz?
- Arra.
- Nézd! Engem egy csöppet sem érdekel, hogy Alice-t a várható vagyonért adják hozzám, vagy sem. Nekem tetszik Alice, és ezért akarom feleségül venni, de ezt már ezerszer mondtam neked.
- Én pedig ezerszer hallottam már. Épp ezért nem megyek Hatterékhez, hogy ne nehezítsem meg a dolgotokat. Ha ti úgy döntötök, hogy összeházasodtok, akkor én annak már nem kívánok az útjába állni. Ezt akartad. Nem?
- De igen.
- Hát akkor? Miért hiányoltál engem?
- Most nem erről van szó.
- Hanem?
- Alice kijelentette, hogy csak akkor jön hozzám, ha te emiatt nem fordulsz el tőle.
- Ezt sohasem tenném. Megmondtam már neki is.
- Lehet, hogy csak megerősítésre vár.
- Én ezt megerősítem többször is, ha szeretné.
- Ha így is van, akkor viszont időnként tényleg elmehetnél hozzájuk!
- Elmenjek? Tudjátok ti egyáltalán, hogy mit akartok? Egyik nap még az a baj, hogy ott vagyok, másnap pedig az, hogy nem vagyok ott.
- Lehetetlen helyzet, tudom jól! - felelte James. - De a távolmaradásodból Alice azt szűri le, hogy haragszol rá, és emiatt lelkiismeret-furdalása van, hogy fájdalmat okoz neked.
- Tudnia kellene, hogy nem haragszom rá! Arra pedig semmi szükség, hogy lelkiismeret-furdalást érezzen.
- Hát akkor biztosítsd róla, hogy minden rendben!
- Én megteszem, de nem a te kedvéért, sem pedig Hatter úrék kedvéért, hanem csakis Alice miatt! És tudod, hogy miért? Mert elárultatok! Te, aki állítólag a barátom vagy, kijelentetted, hogy az utadban állok! Hatter úrék pedig húsz év barátság után azt kívánják tőlem, hogy többet ne menjek hozzájuk?! Ez mi, ha nem a barátság elárulása?!
- Hatter úrék ilyet sohasem kívántak tőled.
- Dehogynem. Mit gondolsz, miért nem mentem el a hétvégén?
- Mondtak neked valamit?
- Hát persze, hogy mondtak! Hatter úr valamelyik nap eljött a szerkesztőség épületéhez, hogy beszéljen velem.
- Említette, hogy találkozottatok.
- Igazán? Akkor nyilván azt is elmesélte, hogy miről beszélgettünk.
- Mondta, hogy nagy munkában vagy a könyved miatt, és ezért nem tudsz jönni.
- És ezt ti el is hittétek?
- El. Miért, nem erről van szó?
- Nem teljesen erről.
- Hanem?
- Hatter úr azt kívánta tőlem, hogy egészen addig ne menjek hozzájuk, amíg ti össze nem házasodtok.
- Ő kérte ezt tőled?
- Személyesen. És gyanítom, hogy erről otthon senkinek sem szólt.

- Gondolod?
- Biztos vagyok benne. Épp ez az, ami miatt nem megyek hozzájuk.

James Thomas-ra nézett.

- Ennek akár örülnöm is kellene, de az a baj, ha nem jössz, akkor meg Alice lesz boldogtalan.

Thomas felsóhajtott.

- Azt gondoljátok, hogy itt, a való életben is úgy működnek a dolgok, mint a mesében? El is megyek, meg nem is, viszek ajándékot is, meg nem is?
- Valahogy meg kell oldani a dolgot.
- Gondolkodom rajta.
- Jó, csak siess!
- Siessek? Hogy minél gyorsabban elvehesd Alice-t, nehogy meggondolja magát?
- Ahogy mondod.
- Tudod, mit? A hétvégéig döntök! Addig egy szó se essen erről a dologról! A hétvégén megtudjátok a döntésemet.
- Rendben.

Ez a mondat lezárta a beszélgetést, s a két fiatalember visszatért a munkájához.

Szombat volt. James most is, mint az utóbbi hetekben, a Hatter családnál vendégeskedett. Most is, mint általában, kint sétáltak a ház mögötti füves területen, ahonnan jól be lehetett látni a környező tájat. Itt nyugalom volt, és nem lógtak a nyakukon folyton Alice szülei. Hatter úrék most már megszokták, hogy az illem szabályaival ellentétben nyugodtan hagyhatják a lányukat kettesben James-szel, nem kell mindig a nyomukban loholniuk. Alice és James ezért hálás is volt, mert így nyugodtabban tudtak beszélgetni.

Ezen a délutánon is a szüleik által kívánt házasságról beszélgettek.

- James! Gondolja, hogy Thomas eljön ma? - nézett a fiatalemberre Alice.
- Szerintem igen. Amikor beszéltem vele, említette, hogy a hétvégén jelentkezik.
- Az jó! - sóhajtott fel a lány. - Már attól félttem, hogy látni sem akar.
- Emiatt ne aggódjon, kedvesem! Thomas nem tudna önnek ártani.
- Gondolja?
- Igen. De hát ön ismeri őt már húsz éve. Önnek ezt éreznie kell!
- Igaz! - bólintott a lány. - Az a Thomas, akit gyerekkorom óta ismerek, engem sohasem bántana.
- Ha ez igaz, akkor ez most sincs másképp. Csak meg kellett szoknia a gondolatot, hogy az önök útjai elválnak.
- Valószínűleg így van, de azt azért tudnia kell, James, hogy én őt nem szeretném teljesen elveszíteni!
- Nem is kell elveszítenie! Csak el kell érni, hogy mindketten helyén tudják kezelni a dolgot! Neki rá kell ébrednie, hogy nem sajátíthatja ki őnt, önnek pedig azt kell megértenie, hogy nem ragaszkodhat hozzá örökké! Mindkettejüknek fel kell építenie a saját életét! Önnek is és neki is.
- Ezzel én tisztában vagyok, James, de őt is meg lehet érteni. Szeretem őt, és nem akarok neki fájdalmat okozni!

James megállt, és a lányra nézett.

- Ez mind nagyon szép, Alice, de értse meg, hogy ön a szeretetével gyengíti Thomas-t! Ha állandóan kedvesen, végtelen szeretettel fogadja, akkor Thomas mindig is önre fog vágyani. Mindig az ön szeretetét fogja keresni.

- Tudom, hogy igaza van, de én nem tudok úgy tenni, mintha közömbös lenne számomra.

- Ezt én megértem, de látja, még most is csak az jár a fejében, hogy mi lesz Thomas-szal. Pedig van még itt valaki más is. Én.

Alice a fiatalemberre emelte a tekintetét.

- Jaj, bocsásson meg, James!

A fiatalember visszapillantott rá.

- Alice! Döntsön végre! Én sem várhatok örökké!

A lány a fiatalemberre nézett.

- Hamarosan döntök, James. Csak arra várok, hogy Thomas-szal beszélhessek, és lássam, hogy el tud engedni.

James bólintott.

- Ha Thomas betartja, amit ígért, akkor nem kell már sokáig várnia.

- Remélem, igaza van!

- Én is remélem.

Amíg a fiatalok a kertben beszélgettek, a főkapu előtt egy ember állt meg. Thomas volt. Benézett az udvarba, ahonnan Alice szülei indultak el felé. A fiatalember lenyomta a kapu kilyintőjét és belépett az udvarba. Edward úr és Irene asszony láthatóan tétováztak, hogy mit tegyenek.

- Jó napot, Irene néni! Edward úr! - lépett közelebb Thomas.

- Szervusz, Thomas! - hallatszott Irene asszony hangja.

- Remélem, nem zavarok! - nézett a házigazdára a fiatalember.

- Gyere be! - hangzott a felelet.

Thomas felsóhajtott.

- Tudom, hogy nem igazán örülnek annak, hogy eljöttem, de úgy érzem, nem hagyhatom cserben Alice-t. Számít rám.

Irene asszony a fiatalemberre nézett.

- Meg kell értened minket, Thomas! Ez az egész nem ellened irányul, csak... jelen helyzetben az a legjobb dolog, amit tehetünk a lányunk érdekében.

- Ezzel én tisztában vagyok, Irene néni, csak az fáj, hogy húsz éves barátság után egyik napról a másikra úgy kezdtek kezelni, mint egy idegent. Pedig önöknek kellene tudni, hogy számomra mit jelentenek önök, és mit jelent ez a húsz év!

- Mi nagyon szeretünk téged, Thomas, de Alice annyira kötődik hozzád, hogy ha állandóan jelen vagy az életében, akkor elbizonytalanodik. És jelen helyzetben ez nem lenne jó.

Thomas felpillantott.

- Tudja, Irene néni, ez az egész úgy már nekem is kezd a terhemre lenni. Szeretném végre lezárni! Alice-nak tudnia kell, hogy nyugodt szívvel hozzámehet James-hez. S ezt el kell mondanom neki!

- Hajlandó lennél erre?

- Igen, ezért jöttem.

- Gyere, menjünk be!

- Alice itthon van?

- Igen. Kint a kertben vannak James-szel.

- Jó! Akkor megvárom, amíg végeznek.

A három ember elindult a házhoz, amikor a kert felől feltűnt Alice és James.

- Thomas! Hát te itt vagy?! - nevetett fel Alice, és odaszaladt a fiatalemberhez.

- Szervusz, hugicám! - mosolygott rá vissza Thomas, és magához ölelte a lányt.

- De jó, hogy eljöttél! Már nagyon vártalak! - nézett fel Thomas-ra Alice.

A fiatalember rámosolygott.

- Tudod, hogy nem tudnám megállni, hogy ne lássalak.

- Örülök neked!

- Én is neked.

Ezután James lépett közelebb.

- Szervusz, Thomas! - nyújtotta a kezét.

- Üdv, James!

A két fiatalember kezét fogott.

- Számítottunk rá, hogy eljössz! - szólt James.

- Jöttem, mert ha összeházasodtok, akkor Alice-nak szüksége lehet egy tanúra. És én felajánlanám neki a szolgálataimat!

- Thomas! - mosolygott a lány. - Tudtam, hogy nem hagysz cserben!

- Azt soha nem tenném.

- Gyertek, menjünk be a házba! - invitálta be a társaságot Edward úr.

Hamarosan mindannyian a nappaliban ültek.

- Megleptél, cimbora! - nézett a barátjára James.

- Sejtettem.

- Komolyan mondtad, hogy szívesen lennél Alice tanúja, ha hozzám jön?

- A lehető legkomolyabban. Erre a szerepre nincs jobb jelölt nálam.

James bólintott.

- Valószínűleg. De ehhez a házassághoz az szükséges, hogy Alice igent mondjon.

A lány felpillantott.

- Még mielőtt választ adnék, beszélnem kell Thomas-szal. Négyszemközt.

- Ez érthető.

Alice Thomas-ra pillantott.

- Thomas! Gyere, menjünk ki! Beszéljessünk egy kicsit!

A fiatalember nem felelt, csak bólintott, és felállt. Elindult kifelé Alice nyomában. Hamarosan kiértek a legelőre, oda, ahol még gyerekként játszottak. Egy ideig szótlánul sétáltak egymás mellett, egyikük sem tudta, hogy mit mondjon. Végül a lány találta meg a hangját.

- Thomas! Szeretsz még engem?

- Talán kételkedsz benne?

- Nem, csak... úgy érzem, hogy kettőnk között megváltozott valami.

- Valóban. Megváltozott, de az irántad érzett szeretetem az nem. Ezt neked is tudnod kell, hiszen ismersz!

- Tudom, Thomas. Csak nekem nagyon nehéz egy olyan lépést megtenni, amivel neked fájdalmat okozok.

- Ne aggódj miattam, Alice! Pontosan értem az okokat, amik idáig vezettek. S ha ezt kell tenned, akkor tedd meg!

- Te tudod, hogy miért mennék hozzá James-hez?

- Igen, tudom.

- Akkor azt is tudnod kell, hogy nem hagyhatom cserben a szüleimet!

- Tisztában vagyok vele, és nem is hibáztatlak érte.

Alice szembefordult a fiatalemberrel, és végtelen szeretettel nézett föl rá.

- Tudod, hogy hamarosan választ kell adnom James-nek. De egyvalamit tudnom kell!

- Mondd!

- Tudnom kell, hogy nem fogsz-e engem meggyűlölni amiatt, ha hozzámegyek James-hez!

Tudnom kell, hogy ugyanúgy fogsz-e szeretni, mint régen! És... nem szeretném, ha kivonulnál az életemből! Magam mellett akarom tudni a bátyámat, akire mindig is számíthattam!

Thomas megsimogatta Alice arcát.

- Én mindig is szeretni foglak, Alice! Ebben ne kételkedj soha! Csak tedd, amit tenned kell!

Lehet, hogy nehéz elfogadnom, hogy elveszítelek, de azt is tudom, hogy te nálam is jobban fogsz szenvedni, ha nemet mondasz James-nek, és emiatt kerültök az utcára. S ezt én nem akarom.

A lány mélyen Thomas szemébe nézett. Egyenesen a közepébe. Soha senkire nem néztek így, csak egymásra. Soha nem érezték azt, hogy el kell fordulniuk. Most sem.

- Most már tudom, hogy valóban szeretsz, és fontos vagyok neked - suttogta a lány.

- Mindennél fontosabb vagy. Mindig is az voltál - felelte Thomas, és magához ölelte Alice-t.

Érezte, hogy a lány teste reszket. Érezte, hogy a légzése egyre gyorsul.

- Mi baj? - kérdezte tőle.

Alice halkan szólt.

- Semmi baj csak... most fogtam fel igazán, mennyire sokat jelentesz nekem, Thomas. Te tényleg a másik felem vagy. És most... meg kell válnom a jobb kezemtől, hogy megmaradjon a bal. Én nagyon szeretlek, Thomas, és nagyon rossz érzés, hogy fájdalmat kell okoznom neked.

A fiatalember adott a lány arcára egy puszit.

- Ezzel ne kinozd magad! Én már elfogadtam, hogy el kell egymástól válnunk. Nem lesz semmi baj! Tedd meg, amit tenned kell! Menj hozzá James-hez!

- Komolyan mondd?

- Igen. Vegyél egy nagy levegőt, és mondd ki! Minél tovább húzzuk ezt az egészet, annál nehezebb lesz. Most, hogy beszélgettünk, tudnod kell, hogy ennél jobb alkalom nincs a válaszáadásra. Én szeretlek, és melletted vagyok.

- Beleegyezel, hogy hozzámenjek James-hez?

- Beleegyezem-e? Ehhez miért kell az én beleegyezésem? Nekem nincs semmiféle jogom ahhoz, hogy neked megszabjam, mit tehetsz, és mit nem. De ha azt akarod tudni, hogy elfogadom-e, akkor azt mondom neked, hogy igen, elfogadom. Mondj neki igent, alapozd meg az életedet, és mentsd meg a szüleidet! Ez az egyetlen dolog, amit tehetsz.

Alice fűrkésző tekintettel nézett Thomas szemébe.

- Köszönöm! És... ne haragudj!

A fiatalember végre elmosolyodott.

- Nincs miért haragudnom. Gyere! Menjünk vissza a házba.

Átkarolták egymást, és elindultak a ház felé. Csak a hátsó ajtónál eresztették el egymást, amikor beléptek az épületbe.

- Sikerült beszélgetek? - kérdezte Irene asszony.

- Igen! - felelte Alice.

Thomas a többiekre nézett.

- Elnézésüket kérem, de nekem mennem kell! Rám itt most már semmi szükség.

- Elmész? - nézett a barátjára James.
 - Igen. Már jó ideje nem láttam a szüleimet. Ezt a hétvégét rájuk kell áldoznom.
 - Attól még igazán maradhatnál! - marasztalta Edward úr is.
 - Nagyon köszönöm, de nem maradhatok! A héten majd jelentkezem! Úgy is sok mindent meg kell majd beszélünk! De most már indulnom kell. Önök csak beszélgessenek tovább, ez már nem rám tartozik. Isten önökkel!
 - Szervusz, Thomas! - köszönt James.
 - Szervusz! Hétfőn találkozunk az irodában. Minden jót Irene néni!
 - Viszlát, Thomas!
 Thomas szembefordult Alice-szal.
 - Szervusz, kislány! Ne feledd, amiről beszéltünk! Dönts jól!
 - Köszönöm! - mosolygott a fiatalemberre a lány.
 - Minden jót! Majd jelentkezem! - intett végül Thomas a többieknek, és elindult a kapu felé. Még néztek utána egy darabig, ahogy a fiatalember alakja eltávolodott a Flatfield ház irányába.

Másnap délben Thomas otthon, a családjával ebédelt. Szüleit nagyon érdekelte, hogy az előző napon mi történt Hatteréknél.

- Láttam, tegnap először Edward úrékhöz mentél be - nézett a fiára Flatfield úr.
 - Igen. Meglátogattam őket, és Alice is hiányolt egy ideje - felelte Thomas.
 - Mi újság náluk? Hogy áll ez a lehetséges kézfogó?

Thomas a szüleire pillantott.

- Úgy érzem, hogy erről napokon belül döntés születik.

- Gondolod?

- Igen.

- És? Alice hozzámegy James-hez?

- Szerintem igen.

- Vajon hol fognak élni? - gondolkodott hangosan az anya.

- Lehet, hogy beköltöznek Londonba Stealer-ékhez! - nézett rá a férje.

- Te erről tudsz valamit? - nézett Thomasra az anyja.

- Nem tudok semmit. James-t viszont ismerem, és nem hinném, hogy bírja a vidéki életet. Ő egy ízig-vérig városi fiatal. Nem fog neki gondot okozni, hogy Londonban vegyen egy házat maguknak. De az biztos, hogy független akar lenni, és nem szívesen lenne sokáig egy fedél alatt Stealer úrékkal.

Flatfield úr bólintott.

- Ez érthető is. Egy fiatal párnak nem jó együtt laknia a szülőkkel, mert abból csak bajok vannak.

- És te? - nézett az anyja Thomasra. - Hogy állsz ehhez a házassághoz?

- Én? Fogalmam sincs, hogy mit érzek. Nekem fontos, hogy Alice milyen körülmények közé kerül, és ezzel ott nem is lesz gond. Stealer-ék gazdagok. Pénzügyi gondjaik nem lesznek, de... ahogy ismerem Alice-t, nagyon vágyik a figyelemre, kedvességre, de James nem az a fajta ember, aki olyan nagyon odafigyelne erre. Legtöbbször csak magára figyel, másra kevésbé.

- És ezt Alice tudja?

- Én nem mondtam neki, de hogy az udvarlási látogatásokon ez Alice számára kiderült-e, azt nem tudom. Faggatni meg nem akartam, mert úgy érzem, ez nem tartozik rám.

- Vajon szeretik egymást? - gondolkodott hangosan az asszony.

- Nem hinném! - legyintett Flatfield úr. - Ez egy „üzleti” házasság. A két család előre meg- egyezett, és a jelek szerint meg is valósítják.

- Szerelem, vagy legalább szeretet nélkül elég nehéz egy házasságban élni! - nézett a férfitra a felesége.

- Ez igaz, de egy szerelmi házasság érzelmei is kihűlnek idővel. Érdekházasságoknál pedig időnként előfordul, hogy a felek a másiktól nem számítanak semmi jóra, aztán kellemesen csalódnak, és egy idő után megszeretik egymást.

Thomas felsóhajtott.

- Engem csak egy dolog érdekel. Az, hogy Alice boldog legyen. S ha ez megvalósul, akkor én elégedett leszek.

Flatfield úr a másik kettőre nézett.

- Megmondom őszintén, én csalódtam Edward-ékban. Ez az egész, ahogy ezt az üzleti házasságot intézik, számomra olyan, mintha elfordultak volna tőlünk. A régi barátok, akikkel nagyon jóban voltunk, most eltávolodnak, és kötnek egy efféle egyezséget.

- Apám! - szolt Thomas. - Nem várhatjuk el tőlük, hogy örökké csak a mi társaságunkat keressék.

- Ez igaz, de azért... ez olyan furcsa dolog. Bár erről mi soha nem beszéltünk sem velük, sem egymással, de kimondatlanul is benne volt a levegőben, hogy egyszer majd ti ketten házasodtok össze, fiam!

- Igen, ez valóban így volt. De talán pont az a húsz év az akadály, hogy megtörténjen.

- Ezt hogy érted?

- Egyszerűen. Alice és én húsz éven át szinte minden nap együtt voltunk, sok mindent meg- értünk már. Túlságosan jól ismerjük már egymást. Olyan, mintha már húsz éves házasok lennénk. Ennyi idő után az ember már nem érzi a rózsaszín ködöt, a lángolást, még akkor sem, ha nagyon szereti a másikat. Olyan, mintha testvérek lennénk. Megszoktuk egymást, nem kell őt „felfedeznünk”.

- Lehet, hogy igazad van.

- Én így látom, apám. Egyébként is most már mindegy. Alice valószínűleg hozzámegy James-hez, és elkezdi a saját független életét. Ennek így kell lennie.

- És ezt te el tudod fogadni?

- Kénytelen leszek.

- Remélem, azért az esküvőre meghívnak minket!

- Meghívnak.

- Nem lesz neked kellemetlen ehhez az esküvőhöz asszisztálni?

- Kezdek hozzászokni a gondolathoz.

- Lehetnél például Alice tanúja is.

- Valószínűleg az leszek.

- Legalább ennyit elvárhatunk tőlük!

Thomas az apjára nézett.

- Apám! Ne morogjon ezen a dolgon! Ez az ő családi ügyük, mi nem vagyunk a rokonaik, én sem vagyok Alice bátyja, bármennyire is olyanok vagyunk egymásnak. Hagyjuk, hogy ezt ők elrendezzék egymás között!

- Tudom, hogy igazad van, fiam, de engem zavar ez a hirtelen elfordulás. Ebben persze nyilván óriási szerepet játszik az is, hogy Stealer-ék igencsak gazdagok.
 - Valószínű. De az ő részükről érthető is a dolog. Edward úrék nyilván szeretnének biztos hátteret a lányuknak. A helyükben önök is valószínűleg így tennének, ha én lánynak születtem volna.
 - Ez igaz.
 - Éppen ezért semmi értelme, hogy ezen rágjam magam én is. Eleinte nagyon kellemetlenül érintett ennek a házasságnak a terve, most is rossz, de mit tudok csinálni? Ha Alice látja rajtam, hogy bánt, akkor nyugtalan lesz, és rosszul fogja magát érezni a bőrében. S én ezt nem akarom! Inkább eljátszom, hogy az égvilágon semmi baj nincs, én örülök, hogy megházasodik, és boldog lesz.
 - Igazad van, fiam! Csak nehogy te lásd ennek a kárát! Sokáig nem lehet színelni, mert az ember tönkremegy bele.
 - Remélem, én nem így leszek vele!
 - Kívánom, hogy ne így legyen, fiam!
- A beszélgetés abbamaradt, és a család folytatta az ebédet.

Thomas nem is tévedett, Alice valóban igent mondott James-nek. A lány számára egyáltalán nem volt kérdéses, hogy a „bátyját” kéri fel esküvői tanújának. Thomas örült a felkérésnek, de némi félelemmel nézett az esküvő és az azt követő lakodalom elé. Nem tudta, miket fog érezni, amikor meglátja Alice-t esküvői ruhában. Azt azonban megfogadta, hogy a lány semmit nem fog észrevenni ebből.

Az esküvői előkészületek a Stealer család házában zajlottak, ahol majd a lakodalom is zajlani fog. Itt az esküvő előtti órákban nem volt jelen más, csak a két család, valamint a tanúk. Alice tanúja Thomas volt, James-é pedig az egyik nagybátyja.

Irene néni összevevő rohangált az idegességtől, mindent legalább tízszer leellenőrzött, hogy rendben van-e. Miután Alice kész lett, megjelent a többiek között.

- Á, micsoda szépség az én lányom! - mosolygott Edward úr.
- Ebben egyetértünk, tisztelt apósom! - felelte James.
- Nem úgy van az, James! Még nem vagyok az apósom, majd csak leszek!
- Remélem, minél hamarabb!
- Két óra múlva a templomban kell lennünk! - figyelmeztetett Irene néni.

Amíg a többiek így beszélgettek, Alice és Thomas tekintete találkozott. A fiatalember a lány elé lépett.

- Nagyon csinos vagy! - mondta neki.
- Igazán?
- Igen. Nekem elhiheted!
- Ha te mondd, neked elhiszem. És... köszönöm!
- Mit köszönsz?

Alice elmosolyodott.

- Én... mindent köszönök! Mindent, amit tőled kaptam.

Thomas a lány szemébe nézett.

- Tudod, hogy számomra mindig is nagyon fontos voltál, és ez ezután is így lesz.

A lány felsóhajtott.

- Ha ez azzal jár, hogy nem keseredsz el, akkor én már nyugodt leszek.

- Nyugodt lehetsz. Én már elfogadtam, hogy James felesége leszel. Alice elmosolyodott.
- Remélem, azért még el-eljössz hozzánk látogatóba!
- Ha nem zavarok, szívesen elmegyek.
- Tudod, hogy te sohasem zavarsz.
- Téged nem, de mi a helyzet a többiekkel? James-szel, és a szüleivel?
- Ők már ismernek téged, Thomas. Nem lehet kifogásuk az ellen, hogy eljössz.
- Remélem, igazad van!
- Én is remélem! És... Thomas, ígérd meg, hogy megpróbálsz te is boldog lenni!
- Ez nem teljesen rajtam múlik. Sok minden változhat az életben. Én azt kívánom neked, hogy ezt a döntésedet ne kelljen megbánnod!
- Tudod, hogy miért teszem.
- Tudom, és megértem. De a jövőbe nem láthatunk bele. Nem tudhatjuk, hogy az életünk miként alakul. Remélem, az élet nem állít eléd leküzdhetetlen akadályokat!

Alice még válaszolni akart valamit, de Edward úr hangja félbeszakította.

- Ha minden és mindenki kész van, indulhatunk!
- A csoport összeverődött, és elindultak kifelé, ahol már a vendégek is várokztak. A népes társaság végül elindult a közeli templom felé.
- A templomi szertartás hosszú volt, de bármennyire is furcsa, mire visszamentek a Stealer házba, Thomas már egyetlen pillanatára sem emlékezett. Egész idő alatt a gondolataival volt elfoglalva. Mivel tanúként egészen közelről láthatta az esküvőt, a dolog felzaklatta, nem is kicsit. De az arcán semmi nem látszott. S amikor a ceremóniának vége lett, távolról nézte a Stealer és a Hatter familia családi jelenetét. Thomas-t ismét elkapta az az érzés, ami az utóbbi időben egyre többször. Kívülállónak érezte magát. Távolról nézte a láthatóan jókedvű, szinte sugárzó Alice-t, és a vidáman nevetgélő családot.
- Mit keresek én itt? - villant belé a kérdés.

Alice és szülei észre sem vették a fiatalembert, az ő epizódszerepe ezen a ponton véget is ért. Boldogan és nevetgélve távolodtak el, és léptek ki a templomból a szabadba. Thomas lassította egy kicsit a lépéseit, hogy ne kelljen találkoznia velük. Az utolsók között hagyta el a templomot.

Az esküvő után elkezdődött a vacsora, melyre Stealeréknél került sor. Thomas-nak itt még inkább nehezebbre esett részt venni, látva a sok mulatozó, jókedvű embert. Alice-t teljesen magával ragadta a bál hangulata, a sok gratuláló rokon, akik jórészt James családjából kerültek ki. Szép esküvői ruhájában végtelenül csinos volt, de Thomas csak távolról szemlélhette. A lány valahogy mindig elsodródott tőlük, mindig volt valaki, aki magával vitte, egy kicsit leállt vele beszélgetni, táncolni, mulatni.

A vacsora kezdetén újabb kellemetlen meglepetés érte a Flatfield családot. Amikor kiderült, hogy a vacsorán ki hol ülhet, Thomas csalódottan látta, hogy az ő asztaluk került legtávolabbra a főhelytől, a többi asztaltól félreállítva, olyan érzést keltve, mintha ők csak megtűrt személyek lettek volna. Ez mindhármukat kellemetlenül érintette, Flatfield úr nem is állta meg, hogy szavá ne tegye.

- Ez nem valami szép dolog! Lehet, hogy mi kívülállók vagyunk itt, de ezt azért nem kellett volna így érzékelteni! - morogta, a feleségére és a fiára pillantva.

A nő felsóhajtott.

- Nem hinném, hogy ez szándékos.
- Az lehet, de akkor is sokat elárul a vendéglátókról.
- Nekem sem tetszik, de most már nincs mit tenni.
- Én ezt nem fogom szó nélkül hagyni!
- Ne csináljon botrányt! - nézett a férjére az asszony.
- Ne aggódjon, Paula! Majd ha itt lesz az ideje, felhozom a témát.
- Nem tudom, hogy kell-e egyáltalán.
- Kell! Több, mint húsz éves barátság után nem lehet ilyet csinálni! Egyikük sem jött ide hozzánk, hogy megkérdezze, hogy érezzük magunkat, nincs-e szükségünk valamire. Még Alice sem.
- Látható volt, hogy egyszerűen nem volt sem ideje, sem pedig alkalma erre.
- Egy fél percet azért szakíthatott volna ránk. De ez... itt ülünk, mint egy korcs kutya az udvar hátsó sarkában.

Thomas az apjára pillantott.

- Nem hinném, hogy ezért Alice és Irene néniék lennének a felelősek. Az ülésrendet valószínűleg Stealer-ék alakították ki.
- Sejthető volt.
- Miért? - érdeklődött az asszony.
- Ugyan már, sejtése sincs? - felelte a férfi. - James-nek és Stealer úrénak nyilván érdeke fűződik ahhoz, hogy mi lehetőleg ne legyünk szem előtt.
- De miért?
- Miért? Azért mert zavarjuk az összképet. Edward-ék pedig nem szeretnék, ha Alice meg-inogna Thomas társaságában.
- Értem.
- Talán jobb is így! - folytatta Flatfield úr. - Legalább most már tudjuk, hogy ki az igazi barát.
- Most már mindegy. Csak legyünk túl ezen a lakodalmon! - felelte a felesége.
- És utána? Nem tehetünk úgy, mintha mi sem történt volna!
- Mindennek eljön az ideje.
- El ám! Majd én tisztába teszem a dolgokat.

A beszélgetés itt megszakadt, mert hozták az ételt. A vacsora elkezdődött.

A vacsora után elkezdődött a bál. A termet ellepték a táncolók. Thomas kísértelt az estébe, nekidőlt a kerítésnek és gondolkodott. Mindenfélen járt az agya, de valahogy nem tudta magát rávenni arra, hogy mulatozzon. Alice látványa felzaklatta, s bár ezt igyekezett nem kimutatni, nem tudott jó képet vágni az egész bálhoz. Így töprengett, miközben odabent tartott az ünnepség.

Alice persze táncolt, sorra kérték fel őt a férfiak. Egy idő után a lány fáradtságra hivatkozva pihenőt kért, és leült. Tekintete körbejárta a termet, keresett valakit. De az illető nem volt sehol. Thomas jól ismerte alakját sehol sem tudta felfedezni a vendégek között. Ahogy így nézelődött, a terem hátsó végében felfedezte Flatfield urat és a feleségét. Az asztaluk mellett ültek, és némán szemlélték a társaságot. Alice ekkor meglátta a két ember elszigeteltségét, és hirtelen feleszmélve felelősnek érezte magát a kialakult helyzetért. Felállt és egyenesen feléjük indult. Hamarosan odaért.

- Flatfield úr! Miért ülnek itt? Nem akarnak táncolni! - mosolygott rájuk.

A nő a lányra nézett.

- Egy kicsit beszélgettünk, tudod... itt nem ismerünk senkit. Nincs, akivel igazán beszélgethetnénk. Itt hátul úgysem vesz minket észre senki.

A lány leült, és sajnálkozva Flatfield úrékra nézett.

- Nagyon sajnálom, Paula néni, hogy ez így alakult! Nem tudtam, hogy önök hol kapnak helyet, az egészet Stealer úrék intézték. Ha tudom, szólok érte.

- Most már mindegy kislányom! - legyintett a nő. - Stealer úréknak nem kötelességük az efféle senkikkel foglalkozni, mint amilyenek mi vagyunk. Rokonság sincs közöttünk, így mi nem várhatunk tőlük többet.

- De nekem önök nagyon sokat jelentenek!

- Az lehet, kislányom, de ha csak te vagy így ezzel egyedül, nem tehetsz ellene semmit.

- Miért lennék ezzel így én egyedül? Ott vannak apáék is.

Flatfield úr Alice-ra emelte a tekintetét.

- Kétlem, hogy Edward-éknak eszébe jutottunk a mai napon. Ahhoz ez az egész „üzlet” túl értékes.

- De Thomas bácsi! Nem beszéljen így! Tudja, hogy én szeretem önöket, és apáék is!

- Ha ez így lenne, akkor nem kérték volna azt Thomas-tól, hogy ne menjen hozzátok.

Alice elcsodálkozott.

- Hogyan? Apáék azt kérték Thomastól, hogy ne jöjjön?

- Igen.

- De miért?

- Nehogy véletlenül nemet mondj James-nek, kizárólag Thomas kedvéért.

- Ez igaz?

- Igen.

- Honnan tudják?

- Thomas elmesélte.

- És nekem miért nem említette?

Flatfield úr a lányra nézett.

- Azért, mert ahhoz túlságosan szeret téged! Lehet, hogy ő úgy érezte, ezt kell tennie, de én nem vagyok ő. S én kimondom, amit gondolok.

Alice elsápadva ült.

- Ez... miért csinálták ezt apáék? Tudhatták volna, hogy ezt én ellenezném!

- Talán pont ezért nem mondták el neked!

- Ezt én nem tudom elfogadni! Thomas-nak tudnia kell, hogy ő nekem fontos!

- Nem mindegy ez már?

- Nekem nem. Hol van? Nem látom sehol.

A férfi felsóhajtott.

- Nem tudom, hová ment. Csak felállt és azt mondta, hogy van egy kis dolga.

- Meg kell keresnem! - állt fel zaklatott arccal Alice. - Beszélnem kell vele! Tudnia kell, hogy én nem akartam őt bántani!

Flatfield úr és Paula asszony nem szóltak egy szót sem. Alice pedig elsietett, tekintetével Thomas-t keresve. Mindenütt táncoló vendégek, akik eltakarták a kilátást. A lány idegesen kerülgette őket.

- Thomas! Hol lehetsz? - gondolta.

Hosszasan keresgélt de nem találta sehol. Ekkor James lépett mellé.

- Hát te meg hova rohángálsz? - kérdezte Alice-t.

- Thomas-t keresem. Nem láttad?

- Nem. Csak tudnám, hogy miért kell nekem állandóan Thomas szellemével küzdenem, miközben az én feleségem vagy!

- Ha velem akarsz élni, akkor el kell fogadnod, hogy ő az életem része! Ha nem, akkor már a jövő héten elválhatunk!

- Azt már nem!

- Akkor ne vonj állandóan felelősségre! Inkább segíts őt megtalálni!

- Miért?

- Azért, hogy beszélhessek vele.

- Miért nem keresed az asztaluknál?

- Mert nincs ott. És egyébként is... ki találta ki, hogy őket rakjátok a terem leghátsó végébe, ráadásul úgy, mint a kirekesztetteket?!

- Talán szóvá tették?

- Azt nem, de láttam rajtuk, hogy bántja őket a dolog. Én ilyen udvariatlanságot nem vagyok hajlandó elfogadni, James!

A fiatalember felsóhajtott.

- Felejtsd már el őket! De legfőképp Thomas-t!

A lány a férjére nézett.

- Álljunk csak meg egy kicsit! Te, és az egész családot az kérte tőlem, hogy felejtsd el Thomas-t, amit talán meg is tennék, ha nem kellene azt látnom, hogy sorra megbántjátok őket!

- Miről beszélsz?

- Többek között erről az ülésrendi felelőtlenségről, és még arról, hogy apámék arra kérték Thomas-t, hogy ne jöjjön hozzánk, mert megzavarhatja a dolgokat!

- Na és? Thomas vállalta, hogy nem jön. Nem tiltotta meg neki senki, csak egy kérés volt. Meg is tagadhatta volna.

A lány James szemébe nézett.

- Szóval te is tudtál róla! Ezt nevezem én igaz barátságnak! Mik fognak még kiderülni rólad? Ma volt az esküvőnk, és máris bajok vannak! Nem lesz ez így jól!

- Ha Thomas nem lenne, talán a bajok is megszűnnének!

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Semmit. Csak annyit, hogy lásd már be végre, hogy ennek az egész zürnek mindig Thomas a forrása! Miatta van ez az egész vita is köztünk. Ő volt az oka annak is, hogy a szüleidnek hazudniuk kellett neked! Csakis ő!

Alice megrázta a fejét.

- Hogy lehet benned ennyi rosszindulat? Thomas-t okolod mindenért? Aki állítólag a barátod? Vagy ezt is csak hazudtad neki? Ő az egyetlen, aki nem tett semmit! Amikor azt kértem tőle, hogy egyezzen bele, hogy hozzád megyek, megtette. Amikor az érzései ellenére azt kérték tőle, hogy ne jöjjön, akkor nem jött. Miféle ember vagy te? Addig, amíg ígent nem mondtam, te egy kellemes, jó modorú, udvarias ember voltál. Hittem benne, hogy melletted akár boldog is lehetek. Most kell kiderülnie, hogy van egy másik arcod is?

- Ha ezt kényszerítik ki belőlem, akkor van!

- Ez nekem nem tetszik! S ha nem változol, és nem vagy hajlandó elfogadni Thomas-t és a Flatfield családot, akkor ne is álmodj arról, hogy továbbra is a feleséged leszek!

- El akarsz válni?

A lány bátran a férje szemébe nézett.

- James! Én csak egyet mondhatok neked! Ha még egyszer valami szemétségre vetemedsz, akkor elválok!

- Elválsz?

- El!

James közelebb hajolt a lányhoz.

- Ezt nem teheted! Elfelejtetted, hogy ez a házasság miért is kötöttet.

- Dehogyan felejtetted! - felelte a lány. - Te feleséget akartál, hogy az apádék, és a világ előtt jó benyomást kelthess, és hogy kéznél legyen egy nő, aki rendelkezésedre áll, ha úgy tartja kedved! Ehhez nekem semmi kedvem nincs. Csakis azért mentem bele, mert nem akarom cserben hagyni a szüleimet.

- Látod, épp ez az, ami miatt nem válhatsz el tőlem! - kontrázott James. - Ha valaki nem teljesíti a szerződésben foglalt feltételeket, akkor annak számolnia kell a következményekkel! Ha úgy határozol, hogy elválsz tőlem, mehatsz az utcára, a szüleiddel együtt! Egyetlen penny-t sem kapsz! Ha azt akarod, hogy a szüleidnek ne legyen gondjuk semmire, akkor azt teszed, amit én kívánok tőled! Érthető?

A lány nem felelt. James pedig sarkon fordult, és elment.

Thomas nem volt messze, odakint az udvaron levegőzött. Nekidőlt a kerítésnek és gondolkodott. A gondolatai mindenfelé jártak, távoli helyeken, ott, ahol nem kellett találkoznia a valósággal. Ahogy így töprengett, halk léptek hallatszottak mellette. A fiatalember felpillantott. Alice volt az.

- Alice! - mosolyodott el Thomas. - Hát te mit keresel itt? Nem hanyagolod el a vendégeidet?

- Nem. Ők el vannak foglalva a mulatozással, észre sem veszik, ha nem vagyok ott.

- És James? Nem fog keresni?

- Az most lényegtelen, hogy mit csinál James, én téged akartalak látni, Thomas.

- Láthatsz.

A lány felnézett a fiatalemberre.

- Be kellene jönnöd! Itt akarsz állni kint, az éjszakában?

- Itt csend van, jó levegő és nyugalom. Én most erre vágyom.

- Haragszol rám?

- Ugyan már, Alice! Rád én sohasem tudtam haragudni, és most sem tudok.

- Thomas! Bűnösnek érzem magam, hogy fájdalmat okozok neked, de tudod, hogy nem tehetek mást.

Thomas felsóhajtott.

- Ne vádold magad! Te csak azt tetted, amit tenned kellett.

- Ha volna más módja, visszacsinálnám az egészet. Hidd el! - nézett fel rá Alice.

- Késő már ezen gondolkodni, Alice. Nem teheted ki ennek a szüleidet. Ha nekik így jó, akkor az azt jelenti, hogy jól döntöttél.

A lány felsóhajtott.

- De én egyáltalán nem érzem azt, hogy jól döntöttem. Csak kényszerből.

- Ezen már nem lehet segíteni. Az esküvő megtörtént. James Stealer felesége lettél.

- Bárcsak ne lennék az!

- Megbántad, hogy hozzámentél?

- Igen. Tessék! Kimondtam...

Thomas nem felelt. Lenézett a lányra, egyenesen a szemébe. Alice ugyanígy tett, egy pillanatra sem fordult el.

Sokáig csak néztek egymásra, egy szót sem szólva. Végül a fiatalember szólalt meg.

- Tudod, hogy csak te tudsz így nézni rám? - mondta halkan. - Olyan szép, és tiszta tekinteted van. Szeretek a szemedbe nézni, és érezni, hogy itt vagy nekem! De félek, hogy ez már nem sokáig lesz így.

- Ez mindig is így lesz, Thomas!

A fiatalember megrázta a fejét.

- Ezt csak te akarod elhithetni magaddal. De már semmi sem lesz ugyanolyan. Valami megváltozott, és ezt te is tudod.

- Talán!

Thomas még mondani akart valamit, de ekkor James tűnt fel az épület felől.

- Alice! Gyere be! A vendégek már hiányolnak!

- Megyek! - felelte a lány, és elindult.

Még visszanézett Thomas-ra, aki végig őt nézte, ahogy távolodott. Ezt az összenézést látta James is. Nem szólt egy szót sem, akkor sem amikor Alice elment mellette. James felsóhajtott, és ő is bement a házba. Thomas ismét egyedül maradt.

A fiatalember állt még odakint egy ideig, aztán úgy érezte, nem lenne szép tőle, ha elrontaná az esküvő hangulatát, és cserbenhagyná Alice-t. Így aztán visszament a terembe. Ahogy belépett, tekintete rögtön találkozott a tőle távolabb álló Alice pillantásával. A lány az apjával beszélgetett. Amikor Thomas belépett, elmosolyodott. A fiatalember odalépett hozzájuk.

- Elnézést, Edward úr! Elrabolhatnám a lányát egy táncra?

A férfi bólintott.

- Ha ő úgy akarja, akkor igen.

- Ezt kérdezned sem kell, Thomas! - mosolygott a lány. - Mehetünk!

Alice és Thomas elvegyült a táncolók között. A lány ettől nagyon boldog volt, állandóan Thomas-ra nézett, és mosolygott.

- Nagyon örülök, hogy felkértél! - mondta neki.

- Nem akartalak cserben hagyni.

- Tudod, hogy ez az első alkalom, hogy táncolunk együtt? - mosolygott a lány.

- Tényleg! Akkor ezt nevezhetjük történelmi pillanatnak is.

- Én is azt hiszem.

A tánc friss lendülete a többiek közé sodorta őket. Láthatóan boldogan táncoltak. Ezt jól látta James is, aki egy tortaszeletet eszegetve figyelte Alice-t és Thomas-t. A lány észrevette a férje pillantását, de nem szólt egy szót sem. Nem akarta elrontani a hangulatot azzal, hogy felhívja rá Thomas figyelmét. Továbbra is Thomas-ra nézett, és boldogan táncolt vele. Már világosodott, amikor a bálnak vége lett. Az elpakolás után már csak a csend maradt.

Másnap délben a Stealer házban ebédeltek. James-en és a családján kívül ott volt még a Hatter família is, akik a bál után ott maradtak aludni. A társaság ebéd közben beszélgetett, a téma az esti bál volt.

- Úgy gondolom, hogy sikerült egy nagyon jó lakodalmat tartani! - állapította meg a házaszszony.

- Valóban. A vendégeknek nem lehetett okuk panaszsra - bólintott a férje.

Alice felpillantott.

- Ez nem egészen így van.

- Hogyhogy? Valaki talán panaszkodott?

- Nem panaszkodott senki, de én észrevettem. Rajtam kívül senki más.

- Kikről van szó?

- A Flatfield családról. Mindenki úgy kezelte őket, mint egy megtűrt terhet.

- Miről beszélés? - szólalt meg végre Edward úr is.

Alice az apja szemébe nézett.

- Először is az ülésrendről. Az ő asztaluk a terem végébe lett állítva, külön a többiektől, mintha cselédek volnának. Másodszor pedig rajtam kívül senki sem ment oda hozzájuk, hogy megkérdezze, hogy érzik magukat, nincs-e szükségük valamire. Egy jó házigazdának ez kötelessége.

- Ők nem tartoznak a családhoz, lányom - szólta Stealer úr.

- Valóban nem, de én úgy tekintek rájuk, és mindig is úgy fogok tekinteni.

- Ez nem helyes így.

- Miért nem?

- Azért, mert ha túl sokat vagy Thomas társaságában, az a vendégeknek szemet szúrhat, és elindulhat a pletykálkodás.

A lány bólintott.

- Még ha el is fogadnám ezt az indokot, az nem jelenti azt, hogy a szüleivel is így kell bánni.

- Most már James felesége vagy, és nem engedheted meg magadnak, hogy más férfikkal találkozzass.

- Kedves apósom! Önök ismerik Thomas-t már évek óta. James barátja. És most úgy beszélnek róla, mint egy idegenről?

- Valóban, de most már megváltozott a helyzet. Te most már a Stealer családhoz tartozol, és nem engedheted meg magadnak azt, amit hajadonként megtehetted.

- Ez egyértelmű, csak... van itt még valami.

- Mi?

- Az önök érveit még meg is érteném, Stealer úr. De az, amit a szüleim műveltek, James-szel egyetértésben, azt már nem veszi be a gyomrom.

- Mire célsz? - kérdezte Edward úr.

- Arra a látogatásra, amelyiken ön, apám, megkérte Thomas-t, hogy többé ne jöjjön hozzánk. És amikor nem jött, hagyta, hogy gyötörjem magam, és úgy érezzem, az én hibámból nem jön. A Flatfield család tagjai több mint húsz éve a barátaink, és most mi szembeköppjük őket? Ez így nem helyes! Az a huszonöt év mind hazugság lett volna? Mert ha igen, akkor nekem kell szégyenkeznem a szüleim viselkedése miatt! És te, James? Thomas állítólag a barátod! És akkor kijelentet előttem, hogy jobb lenne, ha eltűnne! Pont ő, aki soha nem ártott neked?

- Alice! Most már az én feleségem vagy, és ekképp is kell viselkedned! Egy férjes asszony nem mutatkozik állandóan egy másik férfi társaságában, mert még az lenne a látszata, hogy van köztük valami.

- De ő csak afféle testvér nekem.

- Az lehet, de ezt mások nem tudják. Kellemetlenségnek akarod kitenni az új családodat? Ezt nem teheted!

Alice nem felelt, némán fogyasztotta a reggelijét. Az asztal körül megfagyott a levegő, és a beszélgetés is abbamaradt.

Az esküvő óta eltelt három hónap, és a kedélyek lenyugodtak valamelyest. James és Alice vettek egy új házat, amibe be is költöztek. Thomas szándékosan távol tartotta magát tőlük, nem akarta, hogy miatta ismét összevesszenek. Időközben James is rájött, hogy ha meg akarja tartani a feleségét, akkor jobb, ha a békességre törekszik. Mivel Thomas egy ideje már nem jelentkezett, neki sem esett nehezére enyhíteni az Alice és közöttük feszülő ellentétet. Thomas-szal azonban más volt a helyzet. Bár most már nem vitatkoztak, mindketten eljutottak arra a pontra, hogy nem tudtak a másiknak mit mondani. James végül kért magának egy új irodát, ahol dolgozhat. Ezt meg is kapta, így a két fiatalembernek nem kellett nap, mint nap egymással találkozni.

Alice otthon volt, néha elmentek Edward úrékhoz látogatóba, és a napok elteltek. Egyre többször gondolt Thomas-ra, de nem tehetett semmit. Szinte minden nap várta, hogy a fiatalember jelentkezzen, de hiába. Nem jött, és Alice úgy feküdt le esténként, hogy egy újabb üres nap telt el.

Az egyik délután azonban történt valami változás. Alice otthon volt. Ült a nappaliban egy fotelben, és olvasgatott. Ahogy elmélyült a könyvbe temetkezett, nyílt az ajtó. Alice felpillantott. Az inas volt.

- Asszonyom! Thomas Flatfield úr van itt!

- Flatfield úr? - állt fel a lány. - Az idősebb, vagy a fiatalabb?

- A fiatalabb.

- Engedje be! - élénkült fel Alice.

A küszöbön hamarosan megjelent Thomas. Alice odasietett hozzá.

- Thomas! Végre eljöttél! Már nagyon vártalak! - omlott a karjaiba.

A fiatalember átölelte Alice-t.

- Nem tudtam megállni, hogy el ne jöjjenek.

- Jól tetted, hogy eljöttél! Gyere be!

- Köszönöm! És James? Nem lesz ellenére, hogy itt vagyok?

- Most nincs itthon.

- Foglalj helyet! - invitálta az egyik fotelbe Alice Thomas-t.

- Köszönöm! - felelte a fiatalember, és körülnézett a szép tágas, remekül berendezett nappaliban.

- Szép ez a ház! - jegyezte meg. - Igazán ízléses.

- James választotta - felelte Alice. - Az én ízlésemnek egy kicsit nagy, és túldíszített, de az apósomék szerint egy úr ennél nem adhatja alább.

- Hát, igen! Aki úrnak született, az úr is marad.

Alice Thomas-ra nézett.

- Bármennyire is szép ez a ház, én egy kicsit idegennek érzem magam benne. Ez olyan sznob dolog. Te is tudod, hogy én nem ebből az úri világból származom, és érzem a rokonságon, hogy nem igazán fogadtak be.

- Ezt miből érzed?

- Stealer úrék rokonságában vannak többen is, akik zárt társaságban nemegyszer megjegyezték, hogy James egy jelentéktelen, kis vidéki lányt vett feleségül, ahelyett hogy valami úri lányt vett volna el. Apáékra is tettek többször is megjegyzést. Különösen a farm, és a gazdálkodás nem tetszik nekik. Piszkálja az úri orrukot a „marhatrágya szaga”, ahogy ők mondják. Érzem, hogy kinéznek maguk közül.

- És James?

- Ő? Vele most nincs semmi gond. Ismét kedves és figyelmes, mint régen. Ennek én örülök, mert nem szeretek olyan közegben élni, ahol érzem, hogy nem látnak szívesen.

- Örülök, hogy végre megtaláltatok a békességet, még ha csak magatok között is.

- Remélem, így is marad! - bólintott Alice.

- Ha rajtam múlik, akkor talán sikerül! Igyekszem minél ritkábban jönni, nehogy bajt okozak, de most már el kellett jönnöm, mert nem tudtam megállni, hogy ne lássalak.

- Örülök, hogy itt vagy! - mosolygott Alice, majd az arca egy kicsit elhalványult. Thomas ezt észrevette.

- Mi a baj? Rosszul vagy?

Alice a fejét rázta.

- Nem. Csak... van itt valami, amit nem tudom, hogy hogyan mondjak el neked.

- Miért félsz attól, hogy elmondd nekem? Tudod, hogy szeretlek, és mindent megérték.

- Tudom, csak... ez nem biztos, hogy jól fog esni neked.

- Miért? Valami rossz dolog?

- Nem rossz, csak... én... Thomas! Babát várok James-től.

- Értem - halkult el a fiatalember hangja.

A lány szeretettel nézett rá.

- Thomas! Tudom, hogy ez most rosszul esik neked, de én... akarom ezt a gyereket! - fogta meg a fiatalember kezét Alice.

Thomas hallgatott, és próbálta megemészteni a hallottakat. Alig hallotta a lány hangját.

- Miért nem szólsz? Ne büntess azzal, hogy hallgatsz!

A fiatalember felemelte a fejét. Megsimogatta Alice kezét, ami eltűnt a tenyerében.

- Alice, húgocskám! Én nem haragszom rád. Nincs is hozzá semmi jogom.

- De látom, hogy fáj neked.

- Fáj. De... mégis... én azt szeretném, ha boldog lennél. És egy baba biztosan boldoggá tesz majd téged.

- Igen. Már nagyon várom, hogy a karomban tarthassam. De még messze van, amíg megszületik. Még csak alig látszik. Látod?

- Igen. Biztosan szép leszel nagy pocakkal.

- Azt mondd?

- Igen. Anya leszel, és én tudom, hogy nagyon fogod szeretni a babát.

Csend lett. Nem tudtak szólni, csak hallgatták az utca felől felhallatszó hangokat. Végül Alice pillantott fel, és Thomas-ra nézett.

- Thomas!

- Mondd!

- Te olyan jó ember vagy!

- Gondolod?

- Igen.

- Örülök, hogy így gondolsz. És... James tudja már, hogy terhes vagy?

- Még nem.

- El kell mondanod neki! Elvégre ő az apja.

- Igen. Lehet, hogy ma este elmondom neki.

Thomas a lányra nézett.

- Ez a baba talán végre békét terem a családotokban, és boldogságot hoz nektek! Kívánom, hogy így legyen!

A fiatalember felállt, és indulni készült.

- Már mész is? Még csak most jöttél! - szomorodott el Alice.

- Mennem kell, kicsim! Nekem itt nincs helyem! Ez itt nem az én házam, hanem a tiétek! A tiéd és James-é. Gyermeketek lesz, és mostantól rá kell fordítanotok minden időtöket és figyelmeteket! Én csak egy ötödik kerék lennék itt. Ez itt most már a te életed, Alice. A tiéd és a férjedé, a családodé. S a gyermekedé is. El kell mennem!

A lány átkarolta a fiatalember nyakát.

- De még maradhatnál egy kicsit! - kérlelte Thomas-t.

- Ugyan miért? Hogy fájdítsam mindkettőnk szívét? Nézzem, ahogy hazajön a férjed, te pedig feleségeként köszöntöd a közös otthonotokban, méhedben a közös gyermeketekkel? Én ezt nem akarom látni!

- De nekem szükségem van rád!

- Nincs, Alice! Ha én itt vagyok melletted, csak bajt hozok rád, és szenvedést okozok neked. S nem csak neked, mindkettőnknek! Neked el kell szakadnod érzelmileg tőlem, ha nem akarsz egész életedben szenvedni! És nekem is ezt kell tennem!

- Ezt akarod, Thomas?

- Ezt. Ne várj többet, mert nem jövök!

- Elmész? De hová?

- Valahová, ahová nem követnek az érzéseim.

- Végleg el akarsz menni?

- Végleg. Neked itt a helyed, és fel kell nevelned a gyermekedet! Most már fordítsd rá minden szeretetedet, ahelyett hogy rám pazarolnád!

Alice elsírta magát.

- Thomas! Ne menj el! Szükségem van rád!

- Alice, húgocskám! Ne nehezteld meg mindkettőnk dolgát! Ha sírsz, nehéz lesz elmennem!

- Akkor maradj!

- Te is tudod, hogy nem tehetem. Inkább most fájjon, mint egész életünkben!

A lány pirosló szemekkel nézett Thomas szemébe.

- Nézz rám, Thomas! A szemembe! Úgy, ahogy szoktál! Én... ha akarsz, elválok James-től, és hozzád megyek feleségül! Csak egy szavadba kerül! - zihálta, és szájon csókolta a fiatal embert.

Thomas teste megfeszült. Lassan elengedte a lányt, és elfordult. Alice is megijedt. Megijedt saját magától és Thomas reakciójától.

- Thomas! - szólt halkán. - Eltaszítasz engem?

A fiatalember hangját alig lehetett hallani.

- Alice! Azt akarod, hogy örökké erre a pillanatra gondoljak, miközben tudom, hogy nem lehetek a tiéd?

- De... én hozzád megyek, ha akarsz!

Thomas megrázta a fejét.

- Csak azért, hogy engem ne láss szenvedni, ne jöjj hozzám! Inkább elmegyek, és rád gondolok. Az is jobb lehet, mint úgy élni veled, hogy tudom, csak szánalomból vagy velem. És ez... még sohasem csókoltál szájon, és én sem téged. Ez most összezavar. Hová tegyem?

- Ne haragudj! Csak úgy önkéntelenül jött!

A fiatalember visszafordult.

- Ha így is van, akkor sem lehet köztünk semmi! Állapotos vagy, gyermeked születik majd, akiről gondoskodnod kell! Annak a gyereknek van apja, és van családja. Ha elválsz James-től, tudod, hogy mi lesz a vége. Nem lesz egy perc nyugtod sem, és nem csak neked, hanem

a szüleidnek sem. Sehol nem lesz nyugtotok! Azt akarod, hogy az emberek úgy mutogassanak rád, mint egy rossz nőre, aki elhagyta a férjét egy másik férfi miatt? Ezzel nagyon sok embernek okoznál fájdalmat! Apádnak, anyádnak, magadnak, és a születendő gyermekednek is. Aki ha felnőne, mindenütt azt kellene hallania, hogy ez „annak a nőnek” a fia.

Alice hangosan sírt.

- De én nem akarom, hogy elmenj! Thomas! Én szeretlek téged!

- Én is szeretlek, Alice, de nem maradhatok!

- Mindenképp menni akarsz?

- Igen. Ez a legjobb, amit tehetek.

- Akkor... menj! De legalább... ölelj meg, mielőtt elmész!

A fiatalember szorosan átölelte a lányt, aki visszaölelte őt.

- Ha egyszer mégis úgy gondolsz, hogy látni akarsz, én várni foglak! - suttogetta a lány.

Thomas nem felelt, csak simogatta a lányt, majd egyszer csak hirtelen eleresztette, és sarkon fordulva távozott. Alice-t néma csönd vette körül, halálos csönd.

Alice terhességét James még aznap este megtudta. Másnap este, a munkából hazafelé tartva úgy döntött, hogy bemegy a régi cimboráihoz, hogy ennek öröme koccintsanak egyet. James elfelejtette a szüleinek tett ígéretét, hogy nem megy el többé tivornyázni, nem tudta betartani. Alice terhességét a cimboráival kívánta ünnepelni, de mint tudjuk, az efféle ivászat nem vezet jóra. Ezúttal is így volt ez.

A férfi az asztalnál ült, és a körülötte hangosan röhögcsélő cimboráira nézett.

- Gratulálhattok nekem, fiúk! A nejem gyermeket vár.

- Működött a férfiasságod?

- A jelek szerint igen.

- Biztos vagy benne, hogy a tiéd működött?

- Ezzel meg mit akarsz mondani, te féreg? - ugrott fel James.

A cimborák James-re néztek.

- Mindenki tudja a környéken, hogy miket rebesgetnek a feleségedről. Állítólag szeretője van!

- Ezt meg honnan veszed?

- Hallottam.

- Kitől?

- Az apámtól. Mint tudod, ő ugyanabba a művészklubba jár, amelyikbe az apád bátyja.

- Igen. És?

- A te John bácsikád kijelentette, hogy ő meg van győződve arról, hogy a feleségednek van egy szeretője.

- Ez ostobaság!

- Valóban? Akkor a nagybátyád miért mesélt arról, hogy közted, és a feleséged között állandó vita van egy Thomas nevű fickó miatt?

- Ő Alice régi barátja, ismerőse.

- És ez kizárja, hogy a szeretője is legyen?

- Nem.

- Na, látod! Ha jók az értesüléseim, a feleséged ezzel a Thomas-szal nőtt fel.

- Igen.

- Húsz év együtt! Tudod te, hapsikám, hogy mit jelent ez? Aki húsz évet él le egy emberrel, az kötődik hozzá. Főleg, ha ez egészen gyermekkoruk óta van így! Most már huszonévesek, és szeretik egymást. Mivel ellenkező neműek, egyértelműek a következmények! Érted már?

- Ez marhaság! Thomas már hónapok óta nem mutatkozott nálunk!

- Hogy te mekkora marha vagy! Az nem jutott eszedbe, hogy amikor te dolgozol, a feleségedhez időnként felmehet valaki?

- Ugyan ki?

- Például a te Thomas barátod.

- Mondtam már, hogy egy ideje nem jár.

- Igen? És akkor én miért láttam őt tegnapelőtt kora délután bemenni hozzátok?

- Tegnapelőtt láttad?

- Igen.

- Hozzánk ment be?

- Úgy van! Már ha jól láttam a pasast! Ő az az újságíró barátod, akivel egy irodában dolgoztatok?

- Igen.

- Akkor talált! Pontosan őt láttam bemenni hozzátok.

- Biztos vagy benne?

- Hogyne lennék biztos!

- Ez különös! Alice nem említette.

A részeg cimbora felröhögött.

- Na, látod? Miért titkolózna előtted a feleséged, ha nem lenne takargatnivalója?

- Ebben van valami.

- Tudod, mit mondok én neked, barátom?

- Mit?

- Az a véleményem, hogy a nejed még mindig azt a pasast szereti, és amellett, hogy a feleségedként jól él a pénzedből, időnként felmelegíti a régi kapcsolatát a te Thomas barátoddal. Hiába! A húsz év az húsz év!

- Gondolod?

- Nem én gondolom, hanem a nagybátyád. Sohasem tetszett neki a feleséged. Nem bízott benne. És látod, nagyon úgy tűnik, hogy igaza volt. A te kis Alice-ed még mindig fenntartja a kapcsolatát Thomas-szal. És ennek tükrében korántsem biztos, hogy te vagy a gyerek apja. Könnyen lehet, hogy ő az. Azt pedig kétkem, hogy más gyereket akarnád felnevelni. James hallgatott, és mélyen a gondolataiba merült. Aztán egyszer csak felpattant, és távozott.

- Hé! Fizetni ki fog? - képedt el a fogadás.

- Majd én rendezem a számlát! - felelte a cimbora.

James azonban se látott, se hallott, részegen imbolyogva ment hazafelé. Egyszer el is esett, de felállt, és az egyre növekvő indulatai arra sarkallták, hogy tovább menjen. Jó félóra múlva meg is érkezett a házukhoz. Felsétált a lépcsőn, majd elővette a kulcsát, de nem tudta bedugni a zárba, olyan részeg volt. A kulcsot zsebre vágva dörömbölni kezdett az ajtón.

- Hé! Engedjete be!!

A bejárati ajtó nemsokára kinyílt. Az egyik inas volt.

- Stealer úr! - csodálkozott.

- Mit bámul? Álljon már félre! - morogta James.

Az inas félreállt, és ijedt tekintettel nézte a férfit. A kiabálásra előjött Alice is.

- Mi ez az ordibálás? James? Te vagy az?

- Amint látod!

- Te részeg vagy!

- Remek megállapítás! - morogta James.

- De miért ittál? - lépett hozzá közelebb a lány, és segíteni akart a férjének bejönni.

- Hagyj engem békén! - ráta le magáról Alice kezét a fiatalember.

- Mi bajod? Még sohasem láttalak részegen!

- Hogy mi a bajom? Te és a kedves barátod, Thomas!

- Azt hittem, ezt már megbeszéltük!

- Még nem teljesen! Miért hallgattad el előttem, hogy tegnapelőtt itt járt?! -

- Azért, mert nem akartam, hogy összetűzzetek.

- Talán kihasználtátok a távollétemet, hogy egy kicsit hancúrozhassatok?

- Miért beszélsz így? - ijedt meg Alice. - Köztem és Thomas között nincs semmi barátságon kívül.

- És én ezt higgyem is el?

- Ez az igazság.

- A nagy francokat! Az igazság az, hogy te megcsalsz azzal a senkiházzal, aki a barátomnak mondja magát!

- Nem csallak meg! Én sohasem feküdtem le Thomas-szal!

- Hazudsz, te szuka! - kiáltotta James, és egy pofont adott Alice-nak. - Minden szavad hazugság! Az a kölyök ott benned is biztos tőle van!

A lány reszketve nézett a férjére.

- James! Mit művelsz? Még sohasem ütöttél meg!

- Épp itt volt az ideje!

- De értsd már meg, hogy a gyerekek te vagy az apja!

- Most is a szemembe hazudsz?! A távollétemben Thomas-szal szeretkezel, teherbe ejted magad, és azt várod el tőlem, hogy a saját pénzemen neveljem fel a kölykét?!

- Nem feküdtem le vele soha! James! Higgyél nekem!

- Egy szavadat sem hiszem el! - felelte James, és ismét ütött.

- Segítség! - kiáltotta Alice.

A férfi azonban teljesen bevadult. A hajánál fogva rángatta végig a nappalin a lányt, aki hanggosan jajgatott.

- James! Ne csináld! Gyereket várok!

- Más kölyke nem érdekel! És te sem érdekel! Most azonnal eltűnsz innen! Így, ahogy vagy! - rángatta fel a földről James Alice-t.

- Ne csináld ezt, James! A feleséged vagyok!

- Többé már nem! Eltűnsz innen! Ne is lássalak!

Megfogta a karjánál fogva Alice-t, és a bejárat ajtóhoz rángatta.

- Menj innen! - lökte ki a nyitott ajtón át a sötét éjszakába.

Az ajtó becsukódott a lány orra előtt.

- James! Engedj be! - zokogott.

Odabentről nem érkezett válasz. Alice lekuporodott a lépcsőre, és sírt.

- Thomas! Miért mentél el? Miért hagytál el engem? Szükségem van rád! Segíts! - mondogatta.

Szavait azonban elnyelte az éjszaka. Csak a hold nézett le rá, némán, fakó tekintettel.

IV.

New York kikötőjében egy nagy óceánjáró hajó kötött ki. Kéményeiből épp akkor engedték ki a felesleges gőzt, amikor az egyik matróz leeresztette a rámpát. A tolongó utasok lassan elindultak lefelé. Egyedülálló, családostól gyerekekkel, vegyes társaság. A tömegben valahol ott volt egy jól öltözött fiatalember is. Thomas Flatfield volt. Hatalmas bőrdíjóját maga után húzva cipelte, miközben kilépett a rakpartra.

Thomas vett egy nagy levegőt és körülnézett. Elhagyta Angliát, melyet el akart felejteni. Valami ellenállhatatlan erő nyugatra vonzotta, úgy érezte, az Államokban új életet kezdhet. A polgárháború befejezése után rengeteg bevándorló érkezett, hogy itt új életet találjon. Thomas is úgy érezte, hogy ezen a kontinensen megtalálhatja a maga útját. Kutató tekintettel körülnézett, és elindult a távolabb várakozó postakocsik felé. Mivel nem ismerte a várost, kénytelen volt a hajtó tanácsaira támaszkodni. A kocsit, még néhány utastársával együtt elindult. Összevissza kanyargott a labirintusszerű utcákon, itt-ott megállva. Végül Thomas is megérkezett, és szobát bérelt a szállodában. Amikor felment a szobájába, kipakolt, majd hanyatt feküdt az ágyon, és gondolkodott. A jövőre terveit szövögte. Vajon hová kellene mennie, mit kellene csinálnia? Ezt még nem döntötte el, de egyben biztos volt, hogy nem fog tétkedni. Itt tölt egy pár hetet, hogy megvizsgálja, mik a lehetőségei. Aztán majd dönt. Ahogy idáig eljutott a gondolatmenetben, elálmosodott, és elaludt.

A másnap reggel már a közeli kávéházban találta Thomas-t. Vásárolt egy újságot, kért egy kávét, és leült az egyik ablak melletti asztalhoz. A kávéházban sokan voltak, Thomas figyelte az embereket, akik mindenféle nációból kerültek ki. Az amerikai kiejtés egy kicsit idegennek tűnt, de rá kellett jönnie, hogy vannak itt olyanok is, akiknek a beszédét még kevésbé érti. Mindenféle akcentust hallott, bármerre is nézett. Ahogy így gondolkodott, egy tiszta londoni kiejtéssel szóló hang jutott el hozzá.

- Mr. Flatfield? - kérdezte a hang.

Thomas felpillantott. Taylor úr állt mellette, a világutazó.

- Mr. Taylor! Ürülök, hogy látom! Foglaljon helyet! - állt fel Thomas, és kezét fogott a jövővénnyel.

- Köszönöm! És ön? Hogyhogy itt látom? Legutóbb Londonban találkoztunk! - nézett Thomas-ra Taylor.

- Megragadták a képzeletemet az ön kalandjai, és úgy döntöttem, én is megnézem magamnak az Újvilágot.

- Ezt jól teszi, Mr. Flatfield. Tudnék mesélni önnek érdekességeket! Mikor érkezett?

- Tegnap délután. A MARGARITA-val jöttem.

- Én is. Kész csoda, hogy nem futottunk össze az utazás ideje alatt.

- Az biztos!

Taylor úr Thomas-ra nézett.

- És most? Mit szándékozik csinálni?

- Nem is tudom. Minden félretett pénzemet átváltottam dollárra, így most ezt a pénzt kölötöm. De ez nem mehet így sokáig.

- Valóban nem! Fogjon valami másba!

- Mire gondol?
- Én holnapután nyugatra utazom. Nem tart velem?
- A vadnyugatra?
- Oda, bizony! Csak nem fél?
- Azt azért nem mondanám, de hallottam már érdekes dolgokat arról a vidékről. Taylor bólintott.
- Arrafelé valóban más a világ, mint itt, vagy Angliában. De én jobban szerettem vidéken élni, mint itt, ebben a fojtogató szénfüsttel, és tömeggel teli nagyvárosban.
- És az indiánok?
- Az attól függ, hogy hol ver tanyát. Délnyugaton óvatosnak kell lenni, mert az ember könnyen az indiánok területére tévedhet, és akkor kész a baj.
- Önnek merre volt a farmja?
- Arizonában.
- Arrafelé élnek indiánok?
- Hogyne!
- És veszélyesek?
- Ez változó. Ha nem háborgatják őket, akkor többnyire békések. De ha valamit inzultálásnak vesznek, akkor komoly bajt okozhatnak. Bár vannak néha önjelölt lázadók is, akik mindig keresik az összetűzés lehetőségét.
- És ön mégis ott telepedett le?
- Persze! Tudja, Mr. Flatfield, ebben az országban felmérhetetlen mennyiségű ásványkincs van. Ez azt jelenti, hogy ezüst és arany is. Időről időre felüti fejét az aranyláz. Ha valaki valahol aranyat talál, akkor annak a híre elég gyorsan elterjed. És akkor szerencsevadászok százai indulnak el nyugatra, hogy meggazdagodjanak.
- Értem. Ezek szerint ön is köztük volt?
- Úgy van.
- És szerencséivel járt?
- Sajnos nem! Bár... mondjuk inkább azt, hogy fél szerencséivel.
- Hogyhogy?
- Aranyat nem találtam, de egy ezüstitelérre bukkantam. Nem sokkal előtte vettem egy farmot, és ott gazdálkodtam. Nem messze a farmomtól találtam rá a telérre.
- Ez merre volt pontosan?
- Arizonában. Tucson mellett.
- Gondolom, nem verte nagydobra.
- Jól gondolja. Nem akartam, hogy zaklassanak. Ez egy ideig jól is működött, de aztán csak feltűnt valakinek, hogy valamiért kezdek elég jól élni.
- És?
- Többször is megállítottak, hogy honnan van nekem ennyi pénzem. Azt mondtam, hogy örököltam, de persze nem hitték el. Állandóan azt figyelték, hová megyek, mit csinálok. Volt is belőle egy kis csetepaté, amit szerencsésen megúsztam. Néhány rosszfiú betört a farmomra és megpróbált kirabolni. Tűzharc lett belőle, de szerencsére senki nem sérült meg. A törvény az én oldalamra állt, mivel ők voltak a támadók, én csak védekeztem.
- S mi lett a támadókkal?
- A vezetőjüket lecsukták, de a másik kettőt elengedték.
- Azóta nem zaklatták?

- Utána csend volt. Vezettem a farmot, de aztán jött a polgárháború. Eladtam a tanyát, és visszamentem Angliába. Ahol persze megint nem maradtam sokáig.

- Igen, azt említette nekem Londonban. De most mégis itt van.

- Valóban. Az utóbbi időben azt vettem észre magamon, hogy visszavágyom nyugatra. Annak ellenére, hogy kemény ott az élet, szerettem ott élni. Bár lehet, hogy csak az idő szépíti meg az emlékeimet, de most úgy érzem, vissza kell mennem oda.

- Ismét farmot venne?

- Valószínű. A polgárháború márciusban véget ért, most már talán végleg maradhatnék is!

- Kezd érdekelni az a hely! - felelte Thomas.

Taylor a fiatalemberre nézett.

- Nem volna kedve velem jönni?

- A vadnyugatra?

- Oda bizony! Érdekesnek találná! Megmutatnám önnek azt a vidéket.

Thomas elmosolyodott.

- Elgondolkodtatott, Mr. Taylor.

- Valóban?

- Igen.

- Eggyel több ok arra, hogy vonatra szálljon, és velem tartson.

- És mit csinálnék én nyugaton?

- Ugyanazt, amit én. Vehetne egy farmot, és gazdálkodhatna.

- De én nem értek ehhez.

- Én igen. Segíthetnék önnek, ha igényt tart rá. Persze vehet fel alkalmazottakat is, akik értenek a dolgokhoz. Arrafelé könnyű ilyen embereket találni, mert délnyugaton többnyire ilyen farmokon élnek az emberek.

- Lehet, hogy igaza van, Mr. Taylor, de nem tudom, lenne-e egyáltalán annyi pénzem, hogy vegyek egy ilyen farmot.

- Társuljunk!

- Hogy érti ezt?

- Dobjuk össze a pénzünket, és fele-fele alapon vegyünk egy farmot! Én értek hozzá, és a tudásomat is beletenném ebbe a társulásba.

Thomas elgondolkodott, aztán Taylorra nézett.

- Tudja, mit, Mr. Taylor? Csináljuk meg! Elvégre azért jöttem ide, hogy kezdjek valamit az életemmel! S ezzel megtehetem az első lépést.

Taylor elmosolyodott.

- Ennek nagyon örülök, Mr. Flatfield! Nem jár rosszul, ha velem tart. És... van itt még valami.

- Mi?

- Ha már társak vagyunk, nem magázódhatunk. Mivel én vagyok az idősebb, azt javaslom, hogy szólíts John-nak!

- Remek! Thomas vagyok! - nyújtotta a kezét a fiatalember.

Kezet fogtak.

- Erre inni kell! - javasolta Taylor, és már rendelt is.

A két férfi megitta az italt, majd fizettek, és távoztak. Nekiláttak a tervük kivitelezésének, elhatározva, hogy nyugatra utaznak.

A vonat egyenletes tempóban szelte át Arizona tájait. Thomas az ablakon át nézte a változatos terepet. A vonat végtelen síkságokon, erdőkön, majd sziklák között, és poros vidékeken haladt át. Ahogy egyre haladtak nyugat felé, egyre jobban lehetett látni a Sziklás Hegység meredek vonalait, csúcsait.

- Látom, érdekesnek találod - jegyezte meg John.

- Igen. Ez a hely valóban más, mint az angol vidék.

- Teljesen más. S azt is meg kell szokni, hogy errefelé közel sem esik annyi eső, mint Angliában. Itt többnyire süt a nap, és elég tikkasztó is tud lenni.

- Víz van elég?

- Ott, ahová mi megyünk, van. De vannak errefelé olyan helyek is, ahol nagy viták vannak az itatóhelyekért.

- Fegyveres konfliktusok?

- Néha az is, bár inkább egy jó kis kocsmai bunyó.

- Ennek azért nem örülnék.

- Ha itt akarsz élni, akkor ehhez hozzá kell szoknod!

- Te verekedtél már itt?

- Persze! Nem is egyszer!

- És hogy alakult?

- Egyszer én vertem el az ellenfelemet, máskor meg engem vertek.

Thomas nem felelt, csak elnevette magát. Közben a vonat lassított.

- Úgy látom, megérkeztünk - állt fel John.

S valóban. Az utasok elkezdtek készülődni. A vonat egyre lassított, majd csikorgó fékekkel megállt. Az emberek sorban szálltak le a szerelvényről. Amikor Thomas és John is lent volt, Taylor intett Thomas-nak.

- Gyere! Majd én mutatom, hogy merre kell menni!

- Jó! És most? Merre megyünk?

- Be a városba. Valahol aludnunk kell. Egész jó kis fogadók vannak ott.

- Értem. S utána?

- Utána tájékozódunk. A bárban általában mindig lehet hallani az eladó farmokról, és az épület külső falára is vannak felragasztva hirdetések. De arra azért készülj fel, hogy a helyiek könnyen kiszúrnák maguknak az idegeneket.

- Belénk kötnek?

- Elképzelhető, de ez egyáltalán nem törvényszerű. Gyere! Fogunk magunknak egy fuvarost, aki bevisz minket a városba.

Az emberek lassan szétszéledtek. John gondolkodás nélkül az egyik félreeső épület felé indult. Az épület túlsó oldalán fogatok álltak, várva az utasokat. John határozottan az egyik felé indult.

- Ben! Hé, Ben! - kiáltott a kocsis felé.

A bakon ülő férfi elvigyorodott, amikor meglátta.

- Mr. Taylor! Ön újra itt? Örülök, hogy látom! Visszatért?

- Igen. És most már talán végleg.

- Most, hogy véget ért a polgárháború, érdemes maradnia. Önt itt sokan ismerik.

- Szabad a kocsis?

- Hát persze! Önnek mindig!

- Remek! Elvinne engem és a barátomat a fogadóhoz?

- Hogyne!

A két utas felszállt a kocsira. A hajtó a kezét nyújtotta Thomas felé.

- Ben Carter! - mondta szűkszavúan.

- Thomas Flatfield!

- Ön is angol? - kérdezte Ben.

- Igen, miből gondolja?

- A kiejtéséből.

- Hát, igen! Azt hiszem, meg kell tanulnom az itteni beszédet.

- Idővel ragadni fog! Észre sem veszi, hogy már úgy beszél. Csak aztán el ne felejtessen brit angolra váltani, ha esetleg visszamegy Angliába!

- Ezt egyelőre nem tervezem.

- Értem. Nos, akkor... indulhatunk! - felelte a kocsis, és a fogat meglódult.

Felverte az út porát, ahogy a város felé vette az irányt. Miközben haladtak a poros utcákon, a kocsis ismét megszólalt.

- Mr. Taylor! Tudja, hogy a régi farmja eladó?

- Igen? Hogyhogy?

- Pontosat én sem tudok. Állítólag a tulajdonos meghalt, a felesége pedig nem akarja megtartani, mert sem szakértelme, sem pedig ereje és ideje nincs rá, így most árulja.

- Remek! És megvette már valaki?

- Úgy tudom, még nem. Tegnap legalábbis még így volt.

- Ha még megvan, akkor azt hiszem, bejelentkezem érte.

- Azt jól teszi, Mr. Taylor. Annak a farmnak az volt a fénykora, amikor az öné volt.

- Úgy gondolja?

- Igen. Most ne számítson olyan látványra, mint annak idején.

- Miért? Talán elvadult?

- Azt azért nem mondanám. De nincsen a farm úgy rendben tartva, mint régebben.

- Nem baj! Ha sikerülne megvenni, ismét helyrefojazzuk!

- Meg akarja venni ismét?

- Igen, ez a szándékom!

- Remek! Akkor végre minden a régi lesz!

- Én is remélem!

- Úgy lesz, meglátja, Mr. Taylor!

- Mi újság azzal a két lókötővel, akikkel annak idején összetűzésbe keveredtem?

- Nem sokat változott a helyzet azóta. Bár hallgatnak, sokan úgy vélik, megint készülnek valamire.

- Ezt miből gondolják?

- Abból, hogy a vezérük, akit annak idején lecsuktak, azóta kiszabadult. S ő nem az a fajta fickó, aki nyugton marad.

- Ez igaz.

A kocsis megállította a fogatot.

- Nna! Itt is vagyunk!

- Köszönjük, Ben! Mivel tartozunk?

- Önöknek fél áron számolom a fuvart. Ötven cent.

- Ennyire felment a tarifá?

- Sajnos igen. De higgye el, Taylor úr, ez manapság méltányos árnak számít.

- Jó! Itt a pénz! Köszönjük a fuvart!

- Nincs mit!

- Viszlát!
 - Minden jót!
- Ben kocsija elhajtott. John és Thomas egy kétszintes faépület előtt állt.
- Itt is vagyunk! Gyere!
 - Ez milyen hely?
 - Ez egy kis szálló. Lent pedig fogadó. Itt veszünk ki szobát.
 - Jó! Akkor vezess!
 - Gyere!
- John belökte a lengőajtót, és mindketten beléptek.
- Jó napot, Frank! - köszönt a fogadósra.
 - Mr. Taylor! De örülök, hogy látom!
 - Hát még én! Megy a bolt?
 - Szerencsére igen! Nyugodtabb is az élet, most, hogy véget ért a polgárháború. De a sok csibész most ismét szabadon járkalhat.
 - Ez mindig is így volt! Bemutatom önnek a barátomat!
 - Örvendek! - nyújtotta a kezét a vendéglős.
 - Jó napot! Thomas Flatfield vagyok! - fogott vele kezét a fiatalember.
 - Ön is itt szeretne letelepedni, vagy csak vendégségbe jött?
 - A távlati terveim a letelepedésről szólnak.
 - Ez elég jó környék, bár itt sem árt óvatosnak lenni! - felelte a fogadós.
 - Igen, John már tájékoztattott. Remélem sikerül elkerülnöm az összetűzéseket!
 - Ha szerencséje van, talán sikerül! De ennek elég kicsi az esélye.
- Taylor ismét a fogadóshoz fordult.
- Tudna nekünk adni két szobát?
 - Hogyne! Itt mindig akad egy-két szabad szoba. Végleg visszajött, Mr. Taylor?
 - Egyelőre úgy tervezem. De ki tudja, mit fogok erről gondolni pár év múlva!
 - A régi farmja eladó.
 - Igen, Ben már mesélte. Lehet, hogy megkeresem a tulajdonost.
 - Egy nő most a tulaj. A férjéé volt a birtok, de ő meghalt. A nő meg nem tudja vezetni.
 - Az alkalmazottai ott vannak még?
 - Úgy tudom, igen. Ultimátumot adtak a nőnek, hogy bár a hónap végéig maradnak, s ha akkor sem lesz új tulajdonosa a farmnak, akkor elmennek.
 - Talán jól jöhetnek nekünk! - mondta John, majd a fogadósra nézett.
 - Adja a kulcsokat! Mi most felmennék!
 - Adom.
 - Előre kell fizetni?
 - Ha több napig maradnak, akkor csak az első napot, s a végén a többit. Ha holnap kijelentkeznek, akkor távozáskor.
 - Úgy tűnik, egy pár napot itt maradunk.
 - Rendben! Adom a kulcsokat!
- A fogadós eltűnt egy hátsó helyiségben. Thomas Johnra nézett.
- Mit tervezel mára? - kérdezte tőle.
 - Egyelőre semmit. Ha kipakoltunk, jöjjünk le enni valamit! Itt aztán megbeszéljük a többit.
 - Rendben.

A fogadás ismét feltűnt a szobakulcsokkal. A két férfi kifizette az első napot, aztán felmentek az emeletre. A hosszú vonatozás után végre kipakolhatták a holmijukat, és a mikor végeztek, odalent a vendéglőben evés közben a másnapi teendőiket tervezgették.

Dél előtt volt, de a nap már erősen tűzött, forró katlanná változtatva a sziklák között kanyargó poros utat. Ezen az úton két lovas haladt előre. Thomas és John Taylor. Thomas-ról folyt az izzadság, és tekintete az eget kémlelte.

- Látom, nehezen viseled ezt a meleget! - nézett a barátjára John.

- Eléggé. Angliában nem vagyunk hozzászokva ehhez.

- Pedig hidd el, hogy a vadsága ellenére ez mégiscsak jobb. Ezen a vidéken nincsenek jeges telek, hó sem esik. Azok alatt az évek alatt, amíg itt éltem, teljesen elszoktam a brit klímától. Amikor hazamegyek Angliába, mindig hiányoznak a napsütötte tájak, a sziklás hegyek, a végtelen síkságok. Ezért is jöttem ide vissza.

Thomas bólintott.

- Azt hiszem, értem, mire gondolsz. Ez a környék valóban kemény, de mégis... van benne valami vadregényes. Napsütötte, de száraz vidék.

- Így van.

- És a Grand-Canyon? Messze van?

- Igen, északabbra.

- Szép hely lehet.

- Szép, de nem könnyű oda bejutni. Mindenütt csak a hatalmas sziklák, melyek között labirintusszerűen kanyarognak az ösvények. A Colorado völgyébe ebből az irányból nagyon nehéz bejutni.

- Te jártál már arra?

- Még nem próbáltam. Te talán elmennél oda?

- Nem is tudom. Inkább csak érdekel a dolog.

- Jobb, ha nem próbálkozol vele. A sziklák labirintusában könnyen eltéved az ember.

- El tudom képzelni.

John a távolba mutatott.

- Nézz csak oda! Látod azt a farmot a távolban?

- Látom.

- Oda megyünk.

- Ez volt a te farmod?

- Igen.

- Jó nagy!

- Eléggé!

- Nincs túl közel a sziklákhöz? Legelőt nem látok sehol.

- Innen nem is lehet észrevenni. Látod azt a lankás hegyet, ami a farm végénél van?

- Igen.

- Az a hegy csak innen nézve lankás. A túlsó oldalán egy szakadék van, ahonnan pont a síkságra lehet látni.

- Ott legeltetted az állataidat?

- Igen.

- De hogy lehet odajutni?

- Ki lehet kerülni az egészet. A farm oldalsó kapuján ki lehet őket hajtani, és a hegy megkerülhető. Nem túl nagy távolság. Másrészt... az a hegy jó helyen is van. Amint látod, az egész egy elég masszív, magas kerítés védi. Csak hátul van szabadon hagyva, de ott nem is kell kerítést építeni, mert arra a hegyre csak innen, a farmról lehet felmenni. A túloldaltól nem. Senki nincs olyan örült, hogy azon a meredek sziklafalon felmásszon.

- Remek helynek látszik.

- Az is.

- Megvesszük?

- Ahogy megegyeztünk. Fele-fele arányban. Persze, ha a nő eladja! Ez itt egy kiváló hely, nem szívesen mennék máshová.

Néhány perc múlva a két lovas egy kerítéshez ért, amin egy nagyobb kapu állta el az utat.

- Itt is vagyunk - szólalt meg John. - Gyere! Bemegyünk!

A két lovas lépésben haladva elindult az úton, ami egyenesen egy emeletes házhoz vezetett. A két férfi közeledtére egy csapzott külsejű ember sétált feljük.

- Jó napot! - bökte meg a kalapja szélét John.

- Adjon isten! Keresnek valakit?

- Igen. A farm tulajdonosát keressük.

- Mrs. Langwood-ot?

- Ha úgy hívják, akkor igen. Ez az a farm, amit eladásra kínálnak, ugye?

- Úgy van! Maguk talán megvennék?

- Ahogy mondja!

- Jó! Szólok Mrs. Langwood-nak!

- Rendben! Itt várunk!

A középkorú férfi bement a házba. Thomas közben körbenézett. A terméskőből épített, egyemeletes ház jól nézett ki. Egy palatetővel fedett tornác volt látható a bejárat előtt. Az emeleten két szoba is a kapu felé nézett. Mindkettőnek volt erkélye is. Az udvar tágas volt, itt-ott melléképületekkel, egy-két székérrel. A ház mögötti udvarban egy gémeskút ága árválkodott. Arrébb istállók, marhakarámok. Kétoldalt egy-egy nagy kapu volt látható, amelyeken a legelők felé lehetett hajtani az állatokat. Thomas mindezt megszemlélte. Nem sokkal később egy középkorú asszonyság sietett feljük. A férfiak leszálltak a lóról, és levették a kalapjukat.

- Jó napot asszonyom! - szólott Thomas.

- Jó napot, uraim! - köszönt a nő. - Charles azt mondja, érdekelné magukat a farm.

- Így van! - bólintott John. - Szeretnénk megvenni!

- Ha megfizetik, én eladom.

- Tárgyalhatunk a dologról?

- Hogyne! Jöjjenek be!

Amíg a Charles-nak nevezett cowboy az árnyékba vitte a lovaikat, a két férfi bement a házba, a nő nyomában. Odabent valamivel hűvösebb volt, mint odakint, és ez most nagyon jól jött. Egy előszobába értek, amely egybe volt építve a konyhával. Két szoba nyílt innen, és egy lépcső vezetett föl az emeletre. Szemben egy nappalinak látszó helyiség volt látható. Jobb felé pedig egy oldalajtó vezetett a hátsó udvarra.

- Fáradjanak be! - szólt a nő, és a nappali felé vette az irányt.

- Foglaljanak helyet!

- Köszönjük!

Amikor a két jövevény leült, a testes asszonyság rögtön beszélni kezdett.

- Nos! Mint tudják, ez a farm eladó. Ha önök megadják érte azt az árat, amit megfelelőnek tartok, akkor tárgyalhatunk. Melyikük lenne a vevő?

- Mindketten. Fele-fele!

- Ahogy gondolják! Nekem csak az számít, hogy megkapjam a pénzemet. De ha meg akarják tartani ezt a farmot, érteniük is kell hozzá. Foglalkoztak már effélével?

John elmosolyodott, és bólintott.

- Ez a farm valamikor az enyém volt, de négy éve, a polgárháború kitörésekor eladtam.

- Ó, értem! A férjem két éve vette meg, de végül nem igazán tudtunk vele mit kezdeni, mert az uram beteg lett, és nem tudta irányítani az egészet. Amikor meghalt, végképp elveszett minden remény arra, hogy fenntarthassam. Eddig az alkalmazottak működtették, úgy, ahogy. De már nekik is mehetnékük van. Egyre kevesebbet tudok nekik fizetni.

- Mi megvennénk a farmmal együtt az alkalmazottakat is.

- Ezt komolyan mondják?

- Igen. Nos? Tárgyalhatunk?

A nő bólintott.

- Az elvi megállapodást megköthetjük, aztán ha dűlőre jutottunk, holnap az ügyvéddel hitelesíthetjük is.

- Remek! Nos! Mennyit kér ezért a farmért? - kezdett bele a tárgyalásba John.

A nő belekezdett. Először látható volt, hogy át akarta verni a két férfit azzal, hogy többet kért annál, mint amennyit az egész ranch ért. John azonban nem hagyta magát átrázní, néhány érvvel elsöpörte a nő követeléseit, és végül a két férfi meg tudott állapodni a birtok áráról. Miután ezt kitárgyalták, lóra ültek, és elindultak vissza a városba. Már nem volt messze a másnap délelőtt, amikor az ügyvédnél találkozót beszéltek meg Mrs. Longwooddal. Csak néhány óra, és a farm az övék lesz.

Az üzletet a két férfi sikeresen megkötötte a nővel, aki egy hét kiköltözési időt kért. S amikor végül elhagyta a házat, Thomas és John beköltözött. Pár napra nekik is szükségük volt, hogy berendezkedjenek. Amikor már mindennel megvoltak, nekiláttak a gazdaság fejlesztésének. A farmon már nem sok marha volt, és azok sem ütötték meg a mércét. Másrészt a két férfi bérelt lóval járta a környéket, s ez a két gebe nem igazán felelt meg a célnak. Így aztán bementek a városba, hogy beszerezzék a megfelelő állatokat. Nem kellett sokat válogatniuk, a lókupec kiváló lovakat árult, nem is túl drágán. Hátasoknak remekül megfelelték. Am a tanyán igáslóból és kocsiból teljes volt a hiány, így azoknak a beszerzésére is kellett időt fordítani. Úgy tűnt, hogy ez a napjuk jól telik el, de mindig volt valami, ami elrontotta a kedvüket. Ezúttal a fogadónál. Miután mindent elrendeztek, délután beugrottak egy italra, hogy megbeszéljék a teendőket.

- Mivel takarmány nincs elég, azt is szereznünk kell! - kezdte John.

- Igen, de ma már nincs hozzá sem erőm, sem kedvem! - felelte Thomas. - Gondolom, te is így vagy vele. Holnapig hajsuk ki a marhákat a legelőre! Az most elég lesz nekik.

- Bőven elég.

- Most már van fogat is, azzal tudunk hozni elég takarmányt.

- Igen. Bár könnyen lehet, hogy a közeljövőben párat még vennünk kell! - felelte John, majd hirtelen elhallgatott.

- Mi az? - nézett rá Thomas.

- Azt hiszem, balhé lesz.

- Miért?
- Látod azt a két pasast, akik most léptek be?
- Igen. Kik azok?
- Ez az a két fickó, akikkel annak idején összetűztem.
- Őket engedték el?
- Igen. Már észre is vettem. Számíts rá, hogy lesz itt egy jó kis bunyó!
- Más se hiányzott.
- Mondtam neked, hogy itt ez előfordulhat.
- Mondtad.

A két rossz arcú férfi közelebb lépett, és megálltak Thomas-ék asztalánál.

- Iszogatunk, iszogatunk? - vigyorgott az egyik.

John felnézett rá.

- Mondták már neked, hogy olyan képed van, mint egy gorillának?

A pasas az asztalra támaszkodott.

- Mondták már neked, hogy olyan képed van, amit szívesen dagadtra vernék?
- Egy párszor említetted, Baker. De eddig akárhányszor próbálkoztál, mindig te jártál rosszul.

- Az ember tanul a hibáiból.

- Úgy látszik, te nem így vagy vele.

A Baker-nek nevezett férfi ezúttal Thomas-ra nézett.

- Te idegen vagy itt! Még nem láttalak! Ki vagy?
- Fontos, hogy én ki vagyok? - szólt Thomas.
- Ha kérdeznék, akkor illik válaszolni, barátocskám!
- Nem vagyunk barátok, tehát ahhoz sincs semmi közöd, hogy ki vagyok.

Baker a homlokát ráncolta.

- Te nem vagy idevalósi. Hallani a kiejtésedből.

- Valóban.
- Angol vagy, mi?

- Eltaláltad.

- Chad! - szólt a társához Baker. - Ez itt egy angol!

- Csakugyan? - lépett közelebb a másik pasas is.

- És ebben mi olyan különleges? - nézett rájuk Thomas.

- Az, hogy mi itt nem szeretjük az idegeneket! Idejönnek, letelepednek, és elveszik előlünk a földeket, az itatókat!

Thomas helyett John felelt.

- Baker! Majd akkor ugass, ha egyetlen percet is dolgoztál földeken, állatokkal! Soha nem volt farmod, földed, semmi, amit egy bevándorló elvett volna tőled! Világéletedben csak egy naplopó voltál.

Ez a mondat olaj volt a tüzre. Baker már mozdult is, és ütött. John azonban számított rá, a férfi szeme elárulta, mikor akar ütni. Baker ütése mellément, John elhajolt előle, majd a pasas karját kicsavarva az asztalra nyomta. Erre ugrott a másik is. Mivel John-nak védenie kellett magát, elengedte Baker-t, és a másikkal bocsátkozott ökölharcba. Baker sem bírt a vérevel, és nekiment Thomas-nak. Gyomorszájon vágta, amitől Thomas-nak hányingere lett, de olyan dühös lett ettől, hogy azonnal cselekedett. Baker a kezét újabb ütésre emelte, a fejét szabadon hagyva. Thomas ütése fültövön érte a férfit, aki többé egy lépést sem tudott megtenni, és elvágódott a padlón. Megpróbált felállni, de mindig eldőlt.

John nehezen bírt a másikkal, de ekkor a fogadó ajtajában egy kiáltás harsant.

- Abbahagyni, marhák! - hallatszott.

A seriff állt az ajtóban, és a pisztolyát szegezte a verekedőkre.

- Mi ez itt?!

- Láthatja, seriff! Egy kis verekedés! - felelte John.

A seriff most nézte meg magának a férfit.

- Taylor! Maga ismét itt van?

- Igen. Visszajöttem.

- Amivel a zűr is visszajött.

- Ezt nem mondhatja! Én mindig törvénytisztelő polgár voltam.

- Az lehet, de ha maga itt van, az azt jelenti, hogy Baker-ék ismét vadászni fognak magára, és akkor vége a nyugalmas napoknak a városban.

John felsóhajtott.

- Arról én nem tehetek, hogy ez a két ostoba alak nem tud megülni a fenekén.

A seriff nem válaszolt, hanem Thomas-ra nézett.

- Maga új itt?

- Igen. Nemrég jöttem.

- Ha így van, akkor tudnia kell, hogy én nem szeretem, ha a város lakói verekedésbe keverednek.

- Értem. De ha meg akarnak verni, muszáj megvédenem magam. Elvégre ez a két fickó kötött belénk, míg a barátommal beszélgettünk.

- Tudom, ismerem őket! De azért valamit maga is jegyezzen meg, Mr...

- Flatfield. Thomas Flatfield.

- Mr. Flatfield. Ha nem akarja, hogy néhány napra egy cellába csukjam, kerülje el az efféle helyzeteket!

- Igyekszem, ha van rá lehetőség. De itt nem volt.

A seriff az embereire nézett.

- Fogják meg ezt a két visszaesőt, és cellába velük!

A férfiak megfogták Baker-t és a társát, és elvitték. A seriff John-ra nézett.

- Mi hozta vissza ide, Taylor?

- A honvágy.

- És ezek a bunyók is hiányoztak magának?

- Ezek nem, de vannak helyzetek, amikor nem lehet elkerülni.

- És maga? Miért van itt? - kérdezte a seriff Thomas-t.

- Otthagytam Angliát, és John meghívására jöttem ide.

- Hol lakik?

- A Fort Rancho-n.

- Ez a maga régi farmja - nézett John-ra a seriff.

- Igen. Azt vettem meg ismét.

- Hát akkor csak vigyázzon magára, mert az a tanya és a földje tetszik néhány régi rossz fiúnak. Megfélemlítéssel elérik, hogy áron alul eladja nekik a farmot. Pár helyen már megtették, de nem tudtuk bizonyítani.

- Mi keményebb fickók vagyunk.

- Maguk ketten? Azt nem hinném! Ezek általában tíz-tizenöt fős csoportokba verődnek. A maguk alkalmazottai pedig nem hiszem, hogy alkalmasak arra, hogy megvédjék a farmot. Ők lovászok, és ha zűr van, gyorsan felmondanak, mert családjuk van.

- Talán így van, de maga is tudja, seriff, miért is hívják azt a farmot Fort Rancho-nak. Olyan, mint egy erőd. Nem véletlenül építettem köré vastag és magas kőfalakat. Azt a hátsó sziklát pedig egyikük sem tudja megmászni.

- Az lehet, de azóta újabb módszereket is alkalmaznak. Előfordult már, hogy az éjszaka folyamán a kerítés alatt ástak egy bebújót. Ezt maguknál is megtehetik.

- Majd figyelünk.

- Jó. Maguk tudják. Én megyek, de ne feledjék! Nem szeretem az efféle csetepatékat! Kerüljék el, ha lehet!

- Igyekszünk!

- Helyes! - felelte a seriff, és elment.

A helyiségben nem történt kár, csak egy felborult asztal utalt az iménti kis bunyóra. Thomas felállította, és John kíséretében távozott. Barátja odakint ránézett.

- Látod? Erről beszéltem neked. Bár ez csak egy kis gyakorlat volt. Voltam én már tömegverekedésben is.

- Te ilyen zűrös fickó vagy?

- Mondjuk inkább úgy, hogy vonzom a hülyéket.

- Ki volt a másik pasas?

- Az is Baker. Ő a nagyfiú öccse. Keveset beszél, de sokat balhézik. Az idősebb pedig inkább csak nagyszájú.

- Észrevettem.

- Ahhoz képest, hogy te egy „jófiú” vagy, elég gyorsan kiütötte Baker-t. Fel sem tudott állni. Hogy csináltad?

- Semmi különleges nincs benne. Nem is kell hozzá túl nagyot ütni. Ha az ellenfeledet fültö-vön vágod, annyira elveszíti az egyensúlyát, hogy hosszú percekig fel sem tud állni. Azt sem tudja, hol van, annyira forog vele a világ. Ha képen vágod, az legfeljebb csak fáj.

- Na, ezt megjegyzem magamnak.

- Jegyezd! Ha egy nálad nagyobb darab ellenféllel találkozol, csak egyféle módon lehet elkerülni, hogy péppé verjen. Ha sikerül elkerülni az ökleit, elég egy jól irányzott ütés a füle tájára, és máris fekszik. Egyszer hallottam, hogy az orvosok szerint az ember fülében van valami, ami segít egyensúlyozni. Ha ez igaz, akkor elég egy kicsit megbolygatni.

- Te alaposan megbolygattad.

- Igen. Egyszer ki kellett próbálni. Úgy látszik, működik.

- Láttam.

- És most hová?

- Menjünk haza! Ideje hozzákezdeni a munkának!

- Jó! Gyerünk!

A két férfi lóra ült, és elindultak a poros úton, a sziklák tövében álló farm felé.

Leszállt az este. Thomas és John az asztalnál ültek és vacsoráztak. John a társára nézett.

- Még jó, hogy megtanultam főzni, különben éhen vesznénk - vigyorgott.

- Ne hidd! - felelte Thomas. - Én is tudok néhány dolgot készíteni. Amikor London-ban élttem, egy albérletben laktam. Muszáj volt megtanulnom pár dolgot.

John bólintott.

- Értem. Barátnőd, menyasszonyod nem volt?

- Nem. Egyedül éltem.

- Tudod, mire gondolok? - nézett John Thomas-ra.
 - Mire?
 - Nekem van egy olyan érzésem, hogy te azért jöttél Amerikába, mert menekülsz valaki, vagy valami elől.
 - Gondolod?
 - Igen.
- Thomas elgondolkodott.
- Talán van benne valami!
 - Tényleg?
 - Igen.
 - Nőről van szó, ugye?
 - Eltaláltad.
 - Átvert?
- Thomas a fejét rázta.
- Azt azért nem mondanám. Ez annál bonyolultabb dolog.
 - Kíváncsivá tettél. Remélem, nem érzed tolakodásnak, hogy faggatózom!
 - Nem! - rázta a fejét Thomas. - Talán jobb is, ha beszélek róla valakinek!
 - Mesélj!
- Thomas a semmibe bámulva gondolkodott, majd elkezdte.
- Elég messzire kell menni az időben, hogy a történet kezdetéhez jussunk. Londontól észak-keletre, Chelmsford mellett születtem egy tanyán. A szomszédunkban lakott egy másik család, Hatter-ék. Amikor három éves voltam, született egy kislányuk, Alice. Mi ketten gyerekként együtt nőttünk fel, sülve-főve együtt voltunk, mindenféle csibészséget csináltunk, de mindent együtt. Olyanok voltunk egymásnak, mint a testvérek, vagy talán annál is többek.
 - Részéről volt ez több, vagy az ő részéről?
 - Nem tudnám megmondani. Részemről mindig is több volt egy kicsit a barátságnál, testvéri szeretetnél. Az ő érzéseit nem igazán tudtam hová tenni, pedig szinte mindent tudtunk egymásról, és tudtuk, hogy a másik mit érez, mit gondol. Alice érzéseit illetően soha nem tudtam rájönni, mit is érez irányomban.
 - Te szerelmes lettél belé?
 - Igen. De ő? Nem is tudom. Legtöbbször úgy éreztem, hogy csak afféle testvérként tekint rám, de voltak pillanatok, amikor az volt az érzésem, ő is ugyanolyan szerelemmel szeret, mint én őt. De ez sohasem derült ki.
 - És mi történt, hogy el kellett jönnöd?
 - Az egész idén, tavasz végén, nyár elején kezdődött. Egy alkalommal a Hatter család eljött hozzám látogatóba. Megvendégeltem őket, és jókat beszélgettünk. Ám a beszélgetés közepén kopogtak. A barátom, munkatársam állt az ajtóban. Mivel nem akartam modortalan lenni, behívtam őt is. James azon nyomban felfigyelt Alice-ra. Rögtön megszellőztette, hogy ő egy gazdag milliomos család örököse, tudva, hogy a középpolgári szülők általában arra töreksenek, hogy jól adják férjhez a lányukat. Hatter úr pedig rögtön rá is haraptak. James a bizalmukba férközött, és meghívta őket a Stealer házban tartandó bálra. Ott tovább ütötte a vasat, aminek az lett a következménye, hogy a családfő hivatalos látogatást eszközölt ki a fia számára. Így aztán James hetekig, majd hónapokig udvarolni járt Alice-hez.
 - Ami neked rosszul esett.
 - Persze. Mindaddig, amíg James fel nem tűnt, Alice életében én voltam az egyetlen férfi. Ezt persze ne úgy értsd, hogy lefeküdtünk. Ilyesmi sohasem történt közöttünk. De egymás

bizalmasai, társai voltunk. Mindent megosztottunk egymással. És akkor jött James, és én kezdtem azt érezni, hogy elveszítem Alice-t. Ekkor úgy éreztem, hogy Alice számára én valóban csak egy testvér vagyok, semmi több, így nyilvánvaló, hogy udvarlónként nem jöhetek számításba. James pedig udvarias ember képét mutatta Hatterék felé.

- Hogyhogy mutatta? Talán nem volt az?

- Nem igazán. James elég nagyvilági életet élt. Nőzött, ivott, és sokszor verekedett is. Amikor Alice feltűnt a színen, átváltoztatta magát. Én féltettem Alice-t James-től, mert úgy éreztem, hogy ez az álarc csak addig lesz rajta, amíg meg nem kapja őt. Ráadásul James bevallotta nekem, hogy elsősorban Alice teste érdekli. A többi csak másodlagos. Ráadásul azt is tudta, hogy engem Alice nagyon szeret, és úgy érezte, hogy ő sohasem fog tudni olyan közel kerülni hozzá, mint én. S a szemembe mondta, hogy örülne, ha én nem is léteznék.

- Ez szemétség!

- Az! De most képzeld magad a helyembe! Alice és a Hatter család, nem tudva, hogy James milyen ember valójában, elkezdte megkedvelni. És akkor most állítsak be hozzájuk, hogy a barátom csak hazudik, valójában nem olyan ember, mint amilyennek mutatja magát? Ez úgy jött volna ki, hogy csak a féltékenység beszél belőlem, és tönkre akarom tenni a kezdődő kapcsolatot. Ráadásul Alice-t is elidegenítettem volna magamtól. Inkább próbáltam jó képet vágni a dologhoz, miközben majdnem beledöglöttem. Érted ezt, John? Arra gondoltam, hogy idővel úgyis kiderül, hogy James nem feltétlenül olyan, mint amilyennek látszik. Ez talán be is vált volna, ha nem történik valami.

- Micsoda?

- A Hatter család anyagi csőd közelébe került, s ezt Alice is jól tudta. Csak egyféleképpen segíthetett a szülein.

- Ha feleségül megy a gazdag James Stealer-hez.

- Pontosan. Sajnos így is lett. Igent mondott neki, és össze is házasodtak. És ehhez nekem megint csak jó képet kellett vágni! Még azt is vállaltam, hogy leszek Alice esküvői tanúja.

- Húha! Nem irigyellek.

- Gondolhatod, hogy mit éreztem ott állva, látva, hogy az életem szerelme egy másik férfi felesége lesz.

- Értelek. S ez hozott végül ide?

- Lényegében igen, de egy ideig még haboztam. Aztán mégis adott valami egy lökést. Az egyik délután elmentem hozzájuk, látogatóba. Csak Alice volt otthon. Beszélgettünk, és ott ő elárulta nekem, hogy terhes James-től.

John megvakarta a fejét.

- Ajjaj! Ez már biztos sok volt.

- Nagyon sok. Azzal búcsúztam el tőle, hogy soha többé nem megyek. Eljöttem, néhány napot a készülődéssel töltöttem, aztán csak a szüleimtől elbúcsúzva hajóra szálltam.

- Hogy aztán itt köss ki.

- Igen.

- Tudja az otthoniak közül valaki, hogy hova utaztál?

- Senki. Még a szüleimnek sem mondtam.

- Ők biztos nehezen viselték.

- Nagyon nehezen. Épp azért is tüntem el gyorsan, nehogy úgy érezzem, hogy vissza kell fordulnom.

John nem szólt, ő is gondolkodott, csakúgy, mint Thomas. Ez a csend talán sokáig így is maradt volna, ha ekkor nem történik valami. Az udvar felől valami kiáltás hallatszott.

- Mi ez? - pattant föl Thomas.
 - Nézzük meg! - felelte John is.
 A két férfi az oldalajtóhoz ment és kiléptek a hátsó udvarra. Odakint az egyik istálló oldala kezdett lángra kapni.
 - Tűz van! - kiáltotta valaki az alkalmazottak által lakott épületek felől.
 A két fiatalember rögtön a kúthoz futott.
 - Húzzok föl vizet! - mondta Thomas.
 - Ebben a nagy hordóban is van elég víz! - futott az egyik hordóhoz John, és az egyik vödörbe vizet merített. Kiszaladt még vagy öt-hat ember, és szerencsére pár perc alatt sikerült eloltani a tüzet.
 - Ez meg hogy gyulladhatott meg? - vakarta a fejét John. - Éjszaka kizárt, hogy magától kapjon lángra. Nappal könnyen előfordulhat, de most hűvös az éjszaka.
 Az istálló mögül egy kiáltás hallatszott.
 - Uram!
 - Mi az?
 - Találtam itt valamit!
 - Mit? - kérdezte John, és Thomas-szal hátraszaladt.
 - Egy fáklyát! - felelte a cowboy.
 Thomas kézbe vette a fadarabot.
 - Ez tényleg fáklya. Valami fekete, ragacsos anyaggal van bekenve.
 - Ha ez itt van, akkor itt gyújtogatás történt - gondolkodott hangosan John. - Még szerencse, hogy gyorsan észrevettük.
 - Akárki is csinálta, még a közelben kell lennie, hacsak gyorsan föl nem vette a nyúlcipőt. Ezt a fáklyát odakintről, a kerítésen túlról dobhatták be.
 - Nem kellene körülnézni, uram? - kérdezte az egyik cowboy.
 - De igen. Valaki maradjon itt! Mi pedig körülnézünk odakint.
 Az öttagú társaság az egyik oldalsó nagykapuhoz ment, amit John kinyitott.
 Thomas odalépett mellé, és balra nézett.
 - Onnan jött a fáklya! Meg kellene néznünk!
 - Menjünk, bár nem hiszem, hogy bárkit is találunk ott - felelte John.
 A férfiak végigmentek a vastag kőkerítés mellett. A lámpa fénye elég jól megvilágította a falat, és a tövében a homokot.
 - Itt is van! - állt meg Thomas. - Itt volt valaki!
 S valóban. A földön, a puha, sivatagi homokban egy csizma lenyomata látszott.
 - Itt van egy másik! - szólt az egyik cowboy.
 - Hol?
 - Itt, a bokor mellett!
 Néhány méterrel arrébb egy bokor állt. A mellette lévő futóhomokban szintén egy másik lábnyom vált láthatóvá.
 - Úgy látszik, ketten voltak!
 - Baker-ék lennének?
 - Kizárt. Ilyen gyorsan nem engedik ki őket a kocsmai balhé után.
 Thomas körülnézett.
 - Nem tudom, hogy nyugodt szívvel bemehetünk-e. A közelben lehetnek még.
 - Nem hinném. Valószínűleg eliszkoltak.
 - De miért akarták felgyújtani az istállót?

- Ötletem sincs. Néha szoktak ilyet csinálni, afféle megfélemlítésképp, hogyha egyszer valaki jelentkezne a farmért, akkor elérje, hogy olcsón adjuk el neki, különben a támadások folytatódnak.

- Gondolod, hogy erről van szó?

- Igen. Errefelé már hallottam ilyen módszerről. Nem is egyszer.

- Ez nem túl jó hír.

- Valóban nem! De ha így van, akkor ma már nem kell több akcióra számítanunk.

- Miért?

- Mert sohasem támadnak kétszer egymás után. De holnap éjjel elképzelhető.

- És ha nem?

- Azt sem tartom kizártnak, hogy valamelyik nap felkeres minket valaki. Valaki, aki elég gazdag ahhoz, hogy megvegye a farmot, de elég pofátlan, hogy áron alul akarjon hozzájutni.

- Remélem, nem így lesz!

- Pedig ez lesz, majd meglátod! De ma este már nem tehetünk semmit. Menjünk be! Nem fognak támadni.

- Ahogy gondolod.

Az öttagú társaság elindult befelé. Az oldalsó kapu becsukódott, majd az emberek is visszavonultak a házaikba. A környéken újra csend lett.

Másnap délelőtt Thomas, John, és Parker, a munkavezető, elindult nyugat felé a félsivatagos, poros vidéken, ahol jól lehetett látni az előző este gyűjtögető két ismeretlen nyomait. Jól látható volt, hogy lóval jöttek, de kissé távolabb állították meg a lovaikat, és a kerítéshez lopózva átdobtak egy fáklyát, ami nem repült el az istálló tetejéig, hanem az oldalához csapódott, és viszonylag kis tüzet okozott. Ám a két ismeretlen arra se fordított elég figyelmet, hogy elrejtsek a nyomaikat.

Parker, a munkavezető a talajt szemlélte.

- Akárkik is voltak, ebbe az irányba jöttek - állapította meg.

John bólintott.

- Igen. Elég jól látni a nyomaikat.

- Vajon kik lehettek? - gondolkodott hangosan Thomas.

- Talán megtudjuk!

- Errefelé mi van?

- Síkság, aztán egy ritkásabb erdő, és végül sziklák.

Parker a másik kettőre nézett.

- Az erdőnél könnyen elveszíthetjük a nyomaikat.

- Reméljük, nem így lesz! - felelte John.

- Errefelé nem futhatunk indiánokba? - kérdezte Thomas.

John elmosolyodott.

- Elképzelhető, hogy találkozunk velük.

Parker azonban nem osztotta ezt a nézetet.

- Idáig azok ritkán jönnek. A sziklák között már valószínűbb. Szeretik azokat a helyeket, ahol jól elrejtőzhetnek. A nyílt síkságon nem szeretnek mutatkozni, csak nagyobb csapatban.

- Annak meg főleg nem örülnék! - jegyezte meg Thomas.

John a barátjára nézett.

- Ne aggódj! Én évekig éltem itt, de ezen a vidéken alig találkoztam velük. Új-Mexikóban és Texasban annál inkább.

Ez nem nyugtatta meg teljesen Thomas-t, de egyelőre semmi jele nem volt annak, hogy indiánok járnának a környéken. A három lovas egyenletes tempóban haladt előre. Hosszú mérföldeket tettek meg, de a két nyom még mindig jól látszott. Mögöttük már csak a végtelen síkság húzódott, a farmház már eltűnt a távolban.

- Már látni az erdőt! - szólalt meg Thomas.

Parker bólintott.

- Igen. De ez a kép csalóka az ilyen síkságon!

- Hogyhogya?

- Messzebb van, mint ahogy látszik.

- Milyen messze lehet?

- Két-három mérföld.

- Azt hittem, kevesebb.

John bólintott.

- Először mindenki azt hiszi, aztán ahogy telik az idő, egyre jobban ráérez, mekkora is az a távolság!

- Értem. De ha odaértünk, nehéz lesz eldönteni, merre is ment az a két lovas.

- Valószínűleg! De én azért reménykedem benne, hogy látni fogunk valamit, mert nagyon érdekkel, hogy ki akar nekünk problémákat okozni.

- A nyomok itt még látszanak.

- Igen. Egy ilyen félsivatagos, száraz vidéken a nyomok jól láthatók, ha a szél nem fújja el őket.

A három lovas elérte az erdő szélét. Itt megálltak.

Thomas körülnézett.

- És most merre? Itt már fű van. A nyomok nem látszanak.

John a homlokát ráncolta.

- Pedig valahol itt mentek át! Mivel a lovak nem tudnak repülni, logikusnak tűnik.

- Ki gondolta volna? - nevetett Thomas.

Parker a lovon előre hajolva szemlélte a talajt.

- Itt elég sok gaz is van. Lehetetlen benne megtalálni a nyomokat - jelentette ki.

Thomas a száraz fűvet, és a gazon túl kezdődő erdő fáit, bokrait nézte. Többször is meg-szemlélte a növényzetet, majd előremutatott.

- Nézzétek csak!

- Mi az? - kérdezte John.

- Ott, kissé balra. Van az a gödör.

- Igen, látom! És?

- Amellett a gaz alacsonyabb. Olyan, mintha letaposták volna.

- Tényleg! - bólintott Parker is.

Thomas folytatta.

- És nézzétek csak meg! Innen úgy néz ki, mintha azoknak a bokroknak az ágai le lennének törve. Ott hevernek a földön.

- Igen, látom! - dörögte Parker.

Thomas a szemével hunyorítva nézett a fák irányába.

- Arra gondolok, hogy ha egy lóval valaki ott behatol az erdőbe, letaposhatja a fűvet, és le-törheti a bokrok vékony gallyait!

John bólintott.

- Mondasz valamit! Nézzük meg!

A három lovas áthatott a magas fűvön, és az észlelt helyen bement a fák közé. Itt a nap forró tüze nem érte őket, a klíma sokkal kellemesebb lett.

- És most merre? - nézett szét tanácstalanul Parker.

Thomas előremutatott, ahol a fák kissé ritkábban álltak.

- Nézzétek csak! Ott, a fák között mintha le lenne taposva a föld.

- Tényleg! - bólintott John. - Innen úgy tűnik, hogy azt az ösvényt már régóta használják, a föld is keményre van taposva.

Parker nem tétozódott.

- Induljunk! Biztos, hogy erre jöttek! - mondta.

John azonban türelemre intette.

- Türelem! A fegyvereket tartsuk készenlétben! Nem szeretném, ha valamelyik fa mögül előugranának! Csak óvatosan, és figyelmesen!

A három lovas halkán léptetett előre, egymáshoz egy szót sem szóltak. Az erdőben nem hallatszott más, csak a madarak éneke, amely a fák között visszhangzott. Hosszú, feszült haladás volt ez, mert a fák közül bármikor előugorhatott bárki. De szerencsére ez nem történt meg. Csak a szél susogott a fülük mellett, megrázva a fák leveleit. Jó tíz perc után elérték az erdő túlsó végét, anélkül hogy bármi történt volna. Amikor kijutottak a szabadba, a nap erős fénye szinte arcon vágta őket.

- Á! Ez az, amit nem szeretek! Elvakít a nap! - takarta el a szemét John.

Thomas elnevette magát.

- Erre számítani lehetett.

- Igen, de a szemem nem igazán örül neki.

Amikor már a nap vakító hatása elmúlt, körülnézettek. Az erdő után alig pár lépésre kétem-bernyi magasságú, furcsán groteszk alakú sziklatömbök álltak, köztük összevissza kanyargó, labirintusszerű ösvényekkel.

- Na ez az a hely, ahol óvatosnak kell lennünk! - suttogta John. - Itt bármikor összefuthatunk velük, s az a baj, hogy itt nem látjuk őket.

Parker a másik kettőre nézett.

- Én körülnézek!

- Jól van, de csak óvatosan!

A munkavezető leszállt a nyeregből, és lopakodva elindult a sziklák között. Hamarosan eltűnt a másik kettő szeme elől.

- Vajon mi lehet erre felé? - kérdezte Thomas.

- Nem tudom. Ezen a környéken még nem jártam, pedig nincs túl messze a farmtól. Túl sok itt a szikla, és nehéz megítélni, hogy mi van mögötte - felelte John.

- Nekem sehogyan sem megy ki a fejemből valami! - nézett a társára Thomas.

- Mi?

- Nem hinném, hogy ezt a farmot csak a jó legelőért és a vízért akarná bárki is megszerezni! Valami más van e mögött.

- Gondolod?

- Igen. Nem lehet, hogy valami más miatt olyan értékes?

John elgondolkodott.

- Nem is tudom. Az tény, hogy az ezüstöt a közelben találtam. De semmi mást. Semmi jelét nem láttam, hogy itt valami értékes dolog lenne.

Thomas bólintott.

- Lehet, hogy nincs, csak képzelődöm.

Ahogy ezt kimondta, a sziklák között feltűnt Parker.

- Nos? - kérdezte John. - Mit talált?

A munkavezető most már hangosabb beszédre váltott.

- Itt, a sziklák között nincs senki. Ez a kis kőlabirintus nem túl nagy. Simán át lehet rajta menni.

- És utána?

- A túloldalon egy kocsíút húzódik keresztben. Arrébb egy birtok van, ahová szintén egy út vezet.

- És a nyomok? Látta a nyomokat?

- Hogyne! A farm felé vezető úton haladnak, de ott már nem mertem továbbmenni, mert elég nyílt a terep.

Thomas bólintott.

- Most már tudjuk, hogy honnan jött a két esti látogató.

Parker megtörölte a homlokát.

- Mi lenne, ha meglátogatnánk a Ranch tulajdonosát? - kérdezte.

Thomas ránézett.

- Megpróbálhatjuk! Bár nem vennék rá mérget, hogy szívesen látnának.

John felmordult.

- Én nem fogok óvatoskodni! Ha valaki fel akarja gyújtani a farmomat, attól elég könnyen felhúszom magam!

- Azért ne rohanj fejtellenül előre! - nézett rá Thomas.

John tompa hangon szólalt meg.

- Én nem tudom, hogy mi folyik itt, de ki akarom deríteni, hogy mi ez az egész! Gyerünk!

A három lovas elindult. Hamarosan kiértek a sziklák között, és elérték az országutat. Nem túl messze jól látható volt a ház és a farm, ami jóval nagyobbak tűnt, mint a Thomas-éké. A karámban marhák legeltek, és személyzet is akadt jócskán. Fegyvereseket is lehetett látni, de a három férfi, ezzel nem törődve, lassan beléptetett a ház felé vezető útra. Lépésben haladtak előre a lovaik, miközben a birtokon dolgozó emberek közül többen is elindulnak feléjük. Csak akkor álltak meg, amikor páran körbevették őket.

- Kik vagytok? - kérdezte a vezetőjük.

- Három ember, akik beszélni akarnak a tulajdonossal.

- Nem megy az olyan egyszerűen! Előbb bemutatkoztok!

- Ha neked így jó, akkor legyen. A nevem John Taylor, a társam Thomas Flatfield, és a munkavezető, Henry Parker.

- Tehát farmotok van?

- Ahogy mondod! A Fort Rancho tulajdonosai vagyunk!

- Na és?

- Nem mond neked ez a név semmit?

- Nekem ugyan nem!

- Nem baj! Ha a gazdádnak beszámolsz róla, garantálom, hogy azonnal fogad minket.

- Gondolod?

- Gondolom! Próbáld csak meg!

- Paul! Szólj a főnöknek! - rendelkezett a legközelebb álló cowboy.

A férfi bement a házba. Az őket eddig szóval tartó pasas ismét felnézett rájuk.

- Még sohasem láttalak erre titeket! - jegyezte meg.

John elnevette magát.

- Akkor itt te vagy az új fiú, nem mi! John Taylor nevét errefelé sokan ismerik.

- Az lehet! És miért vagy te olyan ismert?

- Kérdezősködj a városban, és megtudod.

- Na, erre kíváncsi leszek!

- Azt jól teszed.

Ekkor a ház felől feltűnt egy köpcös, alacsony ember. A tulajdonos volt. Amikor odaért hozzájuk, Thomas-ék leszálltak a lóról. A jövevény gyanakvó pillantásokkal méregette őket.

- Szóval maguk jöttek a Fort Rancho-ról! - kérdezte.

- Igen.

- És mit akarnak?

- Maga ennek a birtoknak a tulajdonosa?

- Én. A nevem William Rotter.

- Akkor nekünk magával van dolgunk.

- Igazán?

- Igen. Kérdeznénk valamit!

- Csak tessék!

John végigjáratta a tekintetét a birtokon.

- Csak arra lennék kíváncsiak, hogy ki volt az a két ember, aki tegnap este a mi birtokunknál járt, és megpróbálta felgyújtani az istállót.

- Én nem tudok semmiféle emberekről.

- Valóban?

- Igen.

- Akkor mivel magyarázza azt, hogy az emberek nyomai egyenesen ide vezetnek, az ön birtokához?

- Biztosak benne, hogy azok a nyomok ide vezetnek?

- Hogyne! A maga két dilettáns embere még arra sem fordított figyelmet, hogy a nyomaikat eltüntesse.

- És ki bizonyítja be, hogy én küldtem azokat az embereket?

- Bizonyítékom az nincs, de a szemén látom, uram, hogy hazudik!

- Gondolja?

- Biztos vagyok benne.

- És ha én küldtem? Mit fognak csinálni? Talán lelőnek? Körülbelül harminc ember veszi körül magukat. Legyen eszük, fiúk!

John felsóhajtott.

- Én csak egyvalamit akarok tudni. Mi ez az egész? Ahogy körbenézek itt, ez a ranch legalább háromszor akkora, mint a miénk. Mi szüksége van önnek a Fort Rancho-ra? Mert erről van szó, ugye? Egy kis nyomásgyakorlás, bajkeverés, a tulajdonos megunja az örökös harcot, és áron alul eladja a farmot.

- Talán igaza van, Mr. Taylor! De vannak olyan körülmények, amik erre kényszerítenek.

- Valóban? Azt kötve hiszem, hogy egy olyan kis tanya, mint a miénk, csak a marhákért, a lovakért, a legelőkért és a vízárt kellene magának, mert ahogy így körülnézek, itt van bőven mindből. Még több is, mint a Fort Rancho környékén.

- Ez így van, Mr. Taylor! - felelte Rotter. - De amint látom, önnek fogalma sincs, hogy milyen értékes a farmja!

- Mennyire értékes?
- Annyira, hogy bármit megtennék, hogy megszerezsem.
- Ez kezd érdekelni. Meséljen csak egy kicsit!
- Nincs mit mondanom.
- Úgy érzem, hogy valami nagy dologról van szó.
- Nagyról, Mr. Taylor. Hogy pontosabb legyek, az önök földjén van valami, ami rendkívül értékes. Csak meg kell találni.
- Ó, már értem! Sajnos ki kell, hogy ábrándítsam, Mr. Rotter. Néhány évvel ezelőtt megtaláltam az ezüstitelért.

Rotter elnevette magát.

- Az ezüstitelért? Mi ez? Valami vicc? Csak nem képzelem, hogy én holmi vacak ezüstért gyűjtanám fel a maguk istállóját?

John elhallgatott. Rotter ezt látva, közelebb lépett.

- Most elakadt a szava, ugye, Mr. Taylor?

- Egy kissé.

Rotter járkálni kezdett.

- Tudja, Mr. Taylor... az a terület, ahol az ön farmja áll, valamikor az én tulajdonomban volt. Már akkor hallani lehetett arról, amit keresek. Én mindent meg is tettem azért, hogy megtaláljam, de sajnos nem jártam sikerrel.

- Biztos benne, hogy ott van az a valami?

- Szerintem igen.

- És ezt mire alapozza?

- Hát... felhívnám a figyelmét, Mr. Taylor, hogy ez a terület valamikor Mexikóhoz tartozott. Mexikó pedig spanyol gyarmat volt. A spanyolok pedig ugye... elég sokat jártak Közép és Dél-Amerikában, ahonnan csupa értékes dolgot hoztak.

- Ami persze aranyból van.

- Többnyire.

- S miért pont a mi farmunkon lenne?

- Valamikor volt itt egy öreg, aki egy régi térképet birtokolt, még a spanyol hódítás idejéből. Egy kis keresztrel volt megjelölve az a terület, amin most a Fort Rancho van. Annak az értékes valaminek most is ott kell lennie valahol!

- És ha én találom meg?

- Azon leszek, hogy ez ne így legyen.

- Értem. Ha ez a helyzet, akkor mi még miért élünk?

Rotter nekidőlt a kerítésnek.

- Én nem vagyok híve az erőszaknak, Mr. Taylor. Nem kívánom vérrel beszennyezni a kezem. Más úton is elérem, amit akarok.

- Igazán? És mire gondol?

- Majd időben megtudja. Valamelyik nap felkeresem önöket egy konkrét ajánlattal.

- Fáklyával a kezében?

- Ó, dehogy! Csak két emberem jön el, és én, személyesen. S ott teszek önöknek egy egészen konkrét ajánlatot. Azt tanácsolom, hogy éljenek velem! Ne okozzanak csalódást, mert akkor rosszkedvem lesz! S ilyenkor goromba is tudok lenni. Úgyhogy... készüljenek! Pénteken délután háromkor! Addig is... vizslát, uraim!

Thomas, John, és Parker lóra ült, és elindultak hazafelé. Senki sem állt az útjukba. Alakjuk lassan eltűnt a sziklák között.

A péntek reggel is úgy indult, mint a többi hétköznapi, ám a nap érdekes fejleményeket ígért. Thomas-ék délután három órára várták Rotter-t, és a két emberét. Mindketten jól tudták, hogy a férfi elfogadhatatlan ajánlatot akar tenni. Pénz, vagy erőszak. A vadnyugati farmháborúk többnyire ezekkel az eszközökkel zajlottak. Ezen a környéken az utóbbi időben egyre inkább kezdett terjedni a zsarolásos birtokszerzés, de az áldozatok többnyire nem mertek szólni, így a dolog sohasem került a törvény elé. A seriff tudta, hogy ezt az egészet Rotter irányítja, de bizonyítéka nem volt rá, az áldozatok pedig nem mertek feljelentést tenni. A férfi számára presztízskérdés volt, hogy elkapja Rotter-t, így aztán nagyon megőrült annak, hogy Thomas és John végül felkereste, és tájékoztatta a fejleményekről. A seriff elhatározta, hogy most végre elkapja a gazfickót. Így aztán a megbeszéltek szerint pár emberével péntek délután feltűnt a Fort Rancho-n.

- Mit mondott, Mr. Flatfield? Mikorra ígérték, hogy jönnek? - fordult Thomas-hoz a seriff, a kerítésnek támaszkodva.

- Három órára. Állítólag két emberét is magával hozza.

- Remélem, nem kerül sor fegyveres incidensre! Ne feledjék, el kell érniük azt, hogy Rotter nyíltan kimondja a fenyegetést, ha maguk nem teljesítik a feltételeiket! Az sem árt, ha kiszedik belőle, hogy ő felelős-e az istálló felgyújtásáért.

- Megpróbáljuk. Az a pasas elég önelégültnek tűnik. Talán még dicsekedni is fog vele!

- Jó lenne, ha beszélne!

John leült az egyik fahordóra, és tekintetét a seriffre vetette.

- Nem teljesen értem ezt az egészet. Most hallok először erről az arany históriáról. Mi ez az egész?

A seriff John-ra nézett.

- Ez afféle szóbeszéd errefelé, emberöltők óta. Már a gyarmatosítás kezdeti éveiben is beszélték. Ezen a környéken találtak egy térképet, amit a feliratok tanúsága szerint spanyolok készítettek, még a királyi család címere is rajta volt.

- És?

- Ez a térkép a mai Észak-Amerika déli területeit, valamint a mai Mexikó-t ábrázolta, elég jó részletességgel. A térképen sok hely kereszttel volt megjelölve. Szerencsevadászok több helyet is felkerestek ezek közül.

- És? Találtak valamit?

- Pár helyen igen. Különféle aranytárgyakat, aranyrudakat. De a legtöbb helyen semmit. Hogy azokon a helyeken volt-e valami, csak már korábban megtalálták, vagy pedig csak megtévesztés, az soha nem derült ki. A térkép valahol ezen a környéken is ábrázol valamit, itt, ahol most a maguk farmja fekszik. S ez a kincs, vagy mi, sokak fantáziáját megmozgatta már.

John széttárta a karját.

- Hát, nem tudom. Én itt éltem évekig, de soha semmit nem találtam. Igaz, nem is kerestem. De hát... itt hol lehet egyáltalán elrejtteni valamit? Az udvar és a ház környéke kőkemény, poros talaj, hátul szikla, mögötte pedig füves legelő van.

A seriff elgondolkodott.

- Én azt gondolom, hogy ha lett volna itt valami, már régen megtalálták volna. Ezen a helyen a gyarmati idők óta voltak farmok. Nehezen tudom elképzelni, hogy a több mint háromszáz év alatt ne bukkantak volna rá.

- Ez igaz. De Rotter meg van győződve róla, hogy ő megtalálja. S ezért egy kis fenyegetést is hajlandó bevetni, hátha áron alul szerezheti meg.

A seriff bólintott.

- Igen. Ne feledjék! Próbálják úgy irányítani a beszélgetést, hogy minél több konkrétumot mondjon!

- Azon leszünk!

A megbeszélés itt befejeződött.

Teltek az órák. Az udvaron álló egyik szélkerék állványára felmászott cowboy egyszer csak jelentette.

- Úgy látom, jönnek!

- Hányan?

- Öten. Nem! Hatan.

Thomas megcsóválta a fejét.

- Ez a fickó egy kicsit pofátlan. Azt mondta, hogy csak két embere kíséri el. John bólintott.

- Biztos fél egy kis csetepatétől.

A seriff az embereire nézett.

- Fiúk! Gyertünk! Bemegyünk a házba! - mondta, majd John-hoz fordult.

- Maguk pedig vezessék be őket a nappaliba! Ha lehet, itallal is kínálják meg őket! Mi ott leszünk a szomszéd szobában!

- Rendben!

A törvény emberei eltűntek a házban. Az udvaron csak John és Thomas maradt, valamivel hátrébb pedig Parker, és egy másik cowboy állt.

A hat lovas a főkapuhoz ért, ami már nyitva volt. Az élükön valóban ott volt Rotter, a többi lovas valamivel mögötte. A birtokos egészen Thomas-ék közelébe lovagolt, és ott megállt.

- Megjöttem, ahogy ígértem! - szólalt meg.

- Azt látom! - felelte Thomas. - Mintha azt mondta volna, csak két emberét hozza.

- Ne vegyék ezt az egészet sértésnek, de úgy láttam jónak, hogy a biztonságom érdekében hozok még magammal néhány embert. Elvégre maguknak is vannak embereik.

- Ez igaz, de utasításba kapták, hogy addig ne csináljanak semmit, amíg maguk valami ostobaságra nem ragadtatják magukat.

Rotter elmosolyodott.

- Ha meg tudunk egyezni, akkor nem lesz itt semmi baj.

- Remélem!

Rotter leszállt a lováról.

- Nos, akkor? Tárgyalhatunk?

- Tárgyalhatunk, de nem itt.

- Fiúk! Azt hiszik, most keltem ki a tojásból? Behívnak a házba, hogy ott a zárt helyen elkapjanak! Nem.

- Mi az, Mr. Rotter? Talán fél?

- Mondjuk inkább úgy, hogy óvatos vagyok. A maguk oldalán fegyver van, nálam nincs.

Thomas elővette a pisztolyát, és átnyújtotta Rotternek.

- Tessék! Odaadom az enyémet! Most már én vagyok fegyvertelen.

- Töltve van egyáltalán?

- Nézze meg!

A férfi megforgatta a pisztoly forgótárát, ami teljesen meg volt töltve.

- Miért adja ide nekem a fegyverét, Mr. Flatfield?

- Csak azért, hogy bizzon bennem, és ne tartson attól, hogy lelövöm. S ha gondolja, ezt a pisztolyt magával is hozhatja a házba, míg én fegyvertelenül megyek be önnel tárgyalni. S ha gondolja, John is ezt teszi.

Rotter csodálkozva nézett a két barátira.

- Viccelnek velem?

- Eszünkben sincs! Mi csak be akarjuk bizonyítani magának a békés tárgyalási szándékunkat. Elvégre maga akarja ezt a farmot. S ha gondolja, akkor jöjjön be, és tárgyaljunk ott! Ne-hogy valamelyik ütődött embere lövöldözni kezdjen! S ha bemegyünk, a mi embereink sem fognak követni.

- Rendben! - állt rá az alkura Rotter. - Akkor Mr. Taylor is adja ide a fegyverét!

- Tessék!

- Ez is töltve van?

- Láthatja.

- Igen. Nos akkor... mehetünk!

A három férfi elindult. Hamarosan bementek a házba. Rotter érdeklődve nézelődött, de semmi gyanúsát, vagy oda nem illőt nem látott.

- Erre! - mutatta az utat Thomas.

Rotter a nappali felé vette az irányt, ahol egy asztal, és székek álltak.

- Üljünk le! - szólalt meg John is.

A három férfi helyet foglalt.

- Italt? - nézett Rotter-re John.

- Whisky-t, ha van.

- Van itt minden.

John elővett három poharat, és töltött.

- Egészségére, Mr. Rotter!

- A magukéra! Szükségük lehet rá!

A három férfi lehajtotta az italt.

- Nos, hát... hallgatjuk, Mr. Rotter! - kezdte a beszélgetést Thomas.

- Azt hiszem, tegnap elmondtam maguknak a lényegét. Szeretném megszerezni ezt a birtokot, megfelelő árárt.

- Magának megfelelő, vagy nekünk?

Rotter elmosolyodott.

- Biztos vagyok benne, hogy meg tudunk egyezni.

- Mennyit ajánl?

- Ötvenezret.

John megrázta a fejét.

- Viccel? Ez a farm legalább a dupláját éri. S ha hozzávesszük azt az állítólagos kincset, amit maga keres, sokkal többet is kérhetnénk.

Rotter a fejét rázta.

- Maguk nem egészen értenek engem. Sokkal jobban járnak, ha elteszik ezt az ötvenezret, és eltűnnek.

- És ha nem?

- Nem garantálom az önök testi épségét. Vagy a birtokét!

- Ha jól értem, akkor az istálló felgyújtásáért ön a felelős!

- Talán.

- Mi az, Mr. Rotter? Fél kimondani az igazat? Ne akarja, hogy azt higgyük, hogy csak egy szájhős, aki a fegyveresei társaságában mer férfi lenni!

Rotter bólintott.

- Hát jó! Játsszunk nyílt lapokkal! Az ajánlatom áll! Ötvenezer. Egy centtel sem több! Eny-nyit ajánlok!

- Különben?

- Lehet, hogy ismét felgyullad az istállójuk, esetleg a házuk.

- Ismét azt a két lovaszt küldi ide, akik a múltkor próbálkoztak? Mert ha így tesz, akkor nagy hibát követ el. Az a kétbalkezes fickó még az istálló tetejét sem találta el. Ilyen emberekkel nem megy semmire. Kutyaütők.

Rotter a fejét ingatta.

- Nem követem el ugyanazt a hibát kétszer egymás után. Vannak ott keményebb fickók is.

- Akik biztosan eltalálják a háztetőt? Mert ha olyan bénák, mint az előzők, akkor elképzelhető, hogy a kútban landol a fáklya!

- A legjobb embereim nem követnek el ekkora hibákat. S maguk hiába is ellenkeznek, nem tehetnek semmit. Csak két választásuk lesz. Eladják nekem a farmot, vagy az egészet felgyújtatom.

Thomas elmosolyodott.

- Végre! Örülök, hogy végül bevallotta, hogy ön áll a támadás mögött! Már azt hittem, hogy egy gyáva emberrel tárgyalok.

- Ön még új itt, Mr. Flatfield. Nem ismer engem.

- Ez tény.

- Tudja... aki velem ujjat húz, az könnyen póruul járhat.

- Sejtettem.

Rotter előredőlt és Thomas-ra szegezte a tekintetét.

- Ne akarja megtudni, hogy milyen vagyok, ha feldühítenek!

- Szem előtt tartom, Mr. Rotter.

- Helyes! Nos, akkor? Mi a válaszuk?

John elmosolyodott.

- A válaszuk? Csak egy szó: Nem!

Rotter felpattant, és a pisztolyait Thomas-ékra szegezte.

- Fiúk! - kiáltott hangosan a kinti embereinek, de nem jött senki.

A következő pillanatban nyílt a szomszédos szoba ajtaja, és a seriff lépett ki rajta, az emberei kíséretében. Rotter azonnal lőtt. Csak úgy szórt a lövéseket a szobában, de nem sérült meg senki.

- Mi ez? - ordította tehetetlenül.

Thomas a férfi mögé ugrott, és hátracsavarta a két karját.

- Vaktölténnyel elég nehéz megölni valakit, Mr. Rotter.

A seriff közelebb lépett, és megszólalt.

- William Rotter! Zsarolás, és bűncselekményre való felbujtás vádjával letartóztatom!

Rotter Thomas-ra és John-ra nézett.

- Maguk jól átverték engem.

- Igen. És elég jól sikerült.

- Gyerünk! Indulás! - mordult fel a seriff, és a társaság kilépett az udvarra.

Rotter ekkor látta meg, hogy egy egész seregnyi ember áll félkörben, a magával hozott öt embere szoros örizet alatt volt. A hatóság emberei átvették őket, és elvitték. A seriff megállt Thomas és John előtt.

- Nos, uraim! Gratulálok! És köszönöm a segítségüket!

- Nagyon szívesen! - felelte Thomas. - Ez most sokat lendít a tekintélyén, seriff.

- Valószínűleg.

- Remek! Sok sikert!

- Maguknak is. Viszlát!

- Minden jót!

A hatóság emberei elmentek, Parker pedig becsukta a nagykaput. John Thomas-ra nézett.

- Végre! Azt hiszem, mostantól nyugalmasabb, és talán egy kicsit unalmasabb napok következnek, de neki kell látnunk a munkának! Ezt a farmot fel kell futtatni!

- Egyetértek! - felelte Thomas. - Mi a mai teendő?

- Ezt még meg kell beszélünk. Gyere!

A két férfi visszament a házba, hogy végre nyugodtabb körülmények között tervezhessék meg a jövőt.

A jövő, amit megterveztek, eleinte nehezen indult, végül mégis sikerült helyre-pofozni a láthatóan sokáig elhanyagolt farmot. A két férfi hajnaltól estig dolgozott, de lassanként elérték, hogy a Fort Rancho a környék egyik legismertebb farmja lett. A birtok legalább harminc embernek adott munkát, akik elég jól kerestek. Egy idő után Thomas és John eljutott odáig, hogy már nem kellett aggódniuk a jövő miatt. A munka több szempontból is hasznos volt. Thomas egyre kevesebbet gondolt Angliára és Alice-ra. A munkába temetkezett, és mélyen magába temette a múltat. Ahogy telt az idő, már mindenük a gazdaság lett. A két férfi számára úgy tűnt, mintha az idő egyre gyorsabban telne. Három év telt el anélkül, hogy valami nem hétköznapi dolog történt volna. Bár minden nap ugyanolyan volt, mindig akadt tennivaló bőven. S ez talán így is maradt volna, ha egy nap nem történik valami. S ez a nap mindent megváltoztatott.

1868. június 15.

A nap lefelé bukott a nyugati látóhatár mögött, különös, szomorkás hangulatot kölcsönözve a poros, sziklás tájnak. A nappali hőség enyhült, kellemes idő volt.

A város felől Thomas Flatfield tűnt fel. Lassú ügetéssel közeledett az útjelző táblához. Ha marosan oda is ért, de a lovát visszafogta. Az útjelző táblát valaki kidöntötte, a rajta látható nyilak összevissza mutattak. Thomas leszállt a nyeregből, felemelte a táblát, és amennyire tudta, visszadugta a földbe. Az útjelző nyilakat is megigazította, hogy a megfelelő irányba mutassanak.

- Csak tudnám, hogy ki ez az örült, aki kedvét leli táblák kidöntésében! - morogta.

Hátrébb lépett, és megszemlélte, hogy a tábla jól áll-e. Úgy látta, hogy sikerült aránylag rendezesen helyreállítania. Miután ezzel megvolt, elindult a lova felé. Már majdnem odaért, amikor a közeli bokrok felől valami zörgő motoszkálás hallatszott. A fiatalember elővette a pisztolyát, nehogy valami ragadozó lepje meg. Bár a prérifarkasok ennyire közel nem merészkedtek a városokhoz, Thomas mégis készenlétben állt. A motoszkálás egy ideig abbamaradt, aztán megint folytatódott.

- Ez meg mi? - gondolkodott Thomas.

A zörgés ismét elhallgatott. A fiatalember közelebb lépett a bokorhoz, ami mögött egy nagyobb kötömb állt. Thomas fülelni kezdett. A csendet valami nagyon halk, vékony hang törte meg. Gyereksírás.

- Mi ez? Gyerek? - lépett még közelebb Thomas, majd ismét hallgatózott.

A sírás most egyre inkább felismerhető volt. A bokorból jött. A fiatalember a szemét erőltette a szürkületben. Leguggolt a bokor előtt, és benézett alá. Odabent mozgott valami. A sírás abból az irányból jött. Thomas felállt, és behatolt a két bokor között oda, ahol a nagy sziklák kötömb állt. A bokor alatt, a szikla tövében, a földön egy apró test kuporgott. A fiatalember leguggolt hozzá. Egy kisgyermek volt. Talán kétéves lehetett. Kezében egy sárga színű, alig férfitenyérynyi méretű kispárnát szorongatott. Ahogy meghallotta Thomas lépteit, a fejét felemelte, és nagy szemével bámult rá. A sírás abbamaradt.

- Hát te ki vagy? - kérdezte Thomas.

A gyerek nem szólt, csak nézett rá. A fiatalember megcsóválta a fejét.

- Vajon mit kereshetsz itt? Hogy kerültél ilyen messzire a várostól? Nem jó itt neked! - sóhajtott.

Thomas végül kinyújtotta a kezét a gyerek felé.

- Gyere! Ne félj tőlem!

A gyerek egy szót sem szólt, csak nézett. Thomas megérintette a gyerek kezét, aki nem ellenkezett.

- Ki kell vinnem téged innen! - szólalt meg ismét a fiatalember, és megfogta az apró testet. A gyerek nem tett semmit, csak szótlanul tűrte, hogy Thomas felemelje, és kivigye a bokorból. Amikor odakint voltak, a fiatalember ölbe vette.

- Hadd lássalak csak! - simította ki a szeméből a gyerek haját.

A kicsi továbbra is csak némán bámult.

- Hiszen te egy kislány vagy! És milyen szép! - állapította meg Thomas, majd felsóhajtott.

- Most mit csináljak veled? Hm? Vajon ki lehet ilyen lelketlen, hogy magára hagyjon egy kislányt a vadonban? Vagy elcsavarogtál valahonnan?

Ez utóbbit Thomas sem gondolhatta komolyan. Ilyen messzire egy ekkora gyerek nem tudott volna eljutni egyedül.

- Biztos éhes vagy. És szomjas is.

A következő pillanatban Thomas kezdte érezni, hogy valami nem stimmel.

- Mi ez? - kérdezte. - Bekakáltál? Húha! Bajom lesz még veled.

A gyerek laposakat kezdett pislogni.

- Látom, álmos vagy.

Így is volt. A gyerek ráborult Thomas vállára, és elaludt. A fiatalembert új érzések rohanták meg. Olyanok, amiket még sohasem érzett. Maga sem értette, mi ez, de jó érzés volt, s tudta, hogy ezt a gyerek váltja ki belőle.

- Hát akkor... menjünk haza! - szólt Thomas, és a lovát kantáron vezetve, elindult a hosszú, egyenes úton a birtok felé.

Lassan haladt. A gyerek egész hazáig aludt, Thomas nem akarta felkelteni. Jó félóra múlva feltűnt a ház sötétlő alakja. A konyhaablakból fény szűrődött ki.

- John biztos nem tudja, hol vagyok ilyen sokáig! - gondolta.

Thomas végül bement a birtokra, és a főkaput becsukta.

- Így ni! Itthon is vagyunk!

Miután a kaput becsukta, elindult a ház felé. Amikor odaért, a ló kantárszárát ráakasztotta az egyik szekér oldalán lévő rúdra, és elindult befelé a házba. Már hallotta is John hangját, amikor benyitott.

- Végre! Hol voltál ilyen sokáig?

- Akadt egy kis dolgom.

John valamit pakolgatott, és Thomas beléptére megfordult. A kislány ekkor nyitotta ki a szemét. Egy kicsit ijedt tekintettel nézelődött.

- Mi ez? - kérdezte John.

- Nem látod? Egy gyerek.

- Azt látom, de ki ő, és hogy került hozzád?

- Találtam.

- Hogyhogy találtad?

- Valaki otthagya az országút mentén.

- Hol?

- Az útelágazásnál, a kis szikla tövében feküdt és sírt.

- És most? Mit csinálunk vele?

- Így nem hagyhatjuk.

- Hogyhogy így?

- Nézz rá! Ez a gyerek piszkos, és valószínűleg éhes és szomjas is. Rádásul egy nagydolog is becsúszott.

- Ez komoly?

- Hidd el, hogy az! Érzem.

- Jó, de akkor is! Én azt sem tudom, hogy kell egy gyereket tisztába tenni.

- Én sem, de muszáj valamit csinálni vele! Nem hagyhatjuk nyakig trutyiban.

- Jó, de akkor te csinálod!

- Valahogy sejtettem.

- Mivel fogjuk bepelenkázni? Csak az az egy van, ami rajta van.

- Keresünk valami puhább szövetet, vagy ruhát, és azt tesszük rá. De vízre is szükségünk lesz! Meg kell mosnunk, elvégre összezsírozta magát. Melegíts vizet! Megfürdetjük.

- Jó! De miben akarod fürdetni?

- Ott van az a nagy lavór! Az jó lesz neki.

John elnevette magát.

- Mit nevezsz? - nézett rá Thomas.

- Csak eszembe jutott, hogy röhögnének az emberek, ha látnák, mennyit szerencsétlenkedünk ezzel a gyerekkel.

- Az lehet, de hogy tennünk kell valamit, az biztos.

- Jó! Melegítek vizet.

- Rendben!

Amíg John elkészült a vízzel, Thomas megnézte magának a gyereket.

- Vajon kik lehetnek a szüleid? És hogy kerültél az út mellé?

A kislány csak némán bámult. Thomas megsimogatta.

- Ha valahogy meg tudjuk oldani, ma egy jó estéd lesz.
A gyerek ekkor kinyúlt, és megfogta Thomas arcát.
- Hé! Azért a szememet nem kellene kinyomni! - nevetett rá a fiatalember.
A kislány ekkor egy nagyot tüsszentett, egyenesen Thomas arcába.
- Hüha! Azt hiszem, egy kendő nekem is jól jönne!
- Mindjárt adom.
- Csak végezd nyugodtan a dolgod! Én addig elbeszélgetek egy kicsit vele - törölte meg az arcát a fiatalember.
- Nem vagy túl beszédes! - simogatta meg a gyerek arcát Thomas.
- Tud egyáltalán beszélni? - hallatszott John kérdése.
- Nem tudom, én még nem hallottam a hangját a síráson kívül.
- Vajon mennyi idős lehet?
- Olyan kétéves körül.
- Akkor már tudnak beszélni a gyerekek?
- Valamennyire igen, bár ebben nem vagyok biztos. Hallottam már olyat, hogy egyes gyerekek korán megszólalnak, míg mások alig mondanak valamit.
- És mit adunk neki enni?
- Főzhetünk krumplit, és összetörjük.
- Húst lehet?
- Azt hiszem. Majd felvágjuk apróra.
- Pohárból vajon tud inni?
- Olyan kérdéseket teszel föl, mintha valami gyermeknevelési szakértő lennék. Fogalmam sincs. Mivel cumisüvegünk nincs, csak pohárból adhatunk neki inni. De az fontos, hogy igyon! Ki tudja, mennyi ideje feküdt ott a bokrok között!
- És mibe fektetjük?
- Összetoljuk azt a két fotelt, mintha egy ágy lenne. Kibéleljük párnákkal, és kész. Amilyen apró, simán belefér.
- Ez idáig rendben, de mi lesz vele holnap?
- Nincs más lehetőségünk, be kell vinnünk a seriffhez. Biztos vannak valakik, akik ilyesmivel foglalkoznak. Átadhatják egy dajkának is ideiglenesen.
- Biztos nyomozni fognak a szülők után is.
- Valószínűleg.
John megfordult.
- Így ni! Kész a víz!
- Nem túl forró?
- Nem, de azért nézd meg!
Thomas belenyúlt a vízbe, ami kellemesen meleg volt.
- Jó! Önts ebbe a kis lavórba!
- Nem a nagyba?
- Egyelőre nem! Gondolod, hogy abban a vízben fogom megfürdetni, amivel előtte kimos-tam a fenekét?
- Erre nem is gondoltam.
- Most ne gondolkodj, hanem önts ide vizet!
John ezt megtette.
- Jó! - folytatta Thomas. - Add azt a puha terítőt!
- Minek?

- Hogy ráfektethessem. Nem akarom erre a durva faasztalra fektetni.
A terítő is felkerült az asztalra. Thomas hozzákezdett. Elkezdte levetkőztetni.

- Így ni! No, lássuk kisasszony, hogy mekkora a mai termés!

John Thomas mellett állt.

- Fű! Te jó ég! - szólalt meg. - Ez azért egy kicsit sok. Most örülök csak igazán, hogy nem nekem kell csinálni!

- Csak tudnám, hogy mit nyavalyogsz! Az, amit a marhák istállójában lapátolsz, az sem sokban különbözik ettől! Attól nem undorodsz?

- Az más!

Thomas a barátjára nézett.

- Inkább nekünk legyen kellemetlen, mint neki.

- Ez igaz.

Thomas megmosta a gyereket, majd körülnézett.

- Kellene valami puha ruhaféleség, amit pelenkaként ráadhatnánk!

- Vannak itt rongyok.

- Azok nem jók! Csupa kosz az egész, olyat nem adhatunk rá!

- Akkor mit?

Thomas elgondolkodott.

- Ott van a szekrényben az a lyukas, fehér terítő. Szétvághatnánk!

- Mondasz valamit! Előveszem!

- Jó! Aztán vágd méretre!

- Mekkora?

- Ott van a pelenka. Akkorára.

- Te viccelsz velem? Ugye nem haragszol, ha most nem szívesen veszek róla méretet?

- Szemed az van. Ha körülbelül stimmel a méret, az is jó.

John nekilátott. Az ollóval méretre vágta a terítőt, több darabot is csinált belőle.

- Ez így jó lesz?

- Igen, de most egyelőre még nem lesz rá szükségünk. Tedd ide a nagyobb lavórt! Önts bele vizet!

- Jó!

Thomas felemelte a gyereket.

- És most, kisasszony, megfürdünk!

John állt, és nézte, ahogy Thomas fürdeti a kislányt.

- Thomas!

- Tessék?

- Gyanús nekem, hogy ez a gyerek egy szót sem szól! Nem süketnéma véletlenül?

- Nem hinném, mert amikor a bokorban feküdt, és hozzászóltam, felemelte a fejét, és rám nézett.

- De akkor miért nem ad ki egy hangot sem?

- Nem tudom. Talán meg van rémülve az idegenektől, a világtól! Ne felejtse el, hogy egyedül feküdt kint, a vadonban, egy számára ijesztő, félelmetes helyen!

- Talán igazad van!

Thomas a barátjára pillantott.

- Készítsd a törölközőt!

- Itt van!

- Így ni! És most megtörölközünk!

Thomas tisztára törölte a gyereket.

- Készen is vagyunk.

- Ez mind szép, de most mit adsz rá? A ruhája koszos.

- A blúza tisztának látszik, csak a nadrágja szorul tisztításra. Alul pedig jó lesz neki a pelenka.

- Nem esik le róla?

- Mit tudom én! Más lehetőségünk most nincs.

- Ez igaz.

- A nadrágjára holnap szükségünk lesz. Mosd ki, és akaszd ki a szárítóra! Reggelre megszárad.

- Rendben! - felelte John, és elkezdte.

- Ha végeztél, vidd be a lovamat is, mert ott hagytam kint a ház előtt! - folytatta Thomas.

- Jó! - hangzott a válasz.

Közben Thomas felöltöztette a gyereket, majd felültette az asztal szélére. Leült vele szemben, és beszélni kezdett hozzá.

- Nem akarsz megszólalni? Még ha csak keveset is, de mondhatnál nekem valamit! Vajon mi lehet a neved?

A gyerek hallgatott. Csak John hangja hallatszott.

- Ez mi? - kérdezte.

- Mire gondolsz?

- Erre, itt! - fogott a kezében egy apró tárgyat John.

- Add csak ide!

- Tessék! Szerinted mi ez?

Thomas jól megnézte magának az apró párnát, ami könnyedén elfért a markában.

- Ez volt nála, amikor rátaláltam. A kezében szorongatta.

- Mi lehet? Valami játék?

- Nem úgy néz ki. Inkább valami olyasmi, amihez ragaszkodik, ami biztonságot nyújt neki, ha nála van. Valami kitömött kispárna.

- Van rajta valami figura is.

- Tényleg? Ezt még meg sem néztem! - forgatta a kis holmit Thomas.

S valóban! A párna túlsó oldalán egy mosolygó arc volt piros cérnával hímezve.

- Tényleg van rajta egy rajz. Egy mosolygó arc.

- Vajon mi lehet a neve? - gondolkodott hangosan John.

Thomas elmosolyodott.

- Régebben azt terveztem, hogyha lesz majd egy lányom, akkor Jenny-nek fogom nevezni.

- Adhatjuk neki azt is, ha gondolod! - felelte John. - Bár ha kiderül, ki is ő valójában, akkor mindegy lesz.

A fiatalember felnézett a kislányra.

- Jenny. Ez lesz a neved. Remélem, tetszeni fog neked!

A lányka csak bámult nagy szemével, egy szót sem szólva. Thomas felsóhajtott.

- Vajon honnan jöttél? És ki lehetsz valójában? Megtudom valaha!

John közben kimosta a gyerek nadrágját, és kiakasztotta a szárítóra. Bevitte az istállóra Thomas kint hagyott lovát, majd visszatért.

- Kész vagyok!

- Jó! Gyere be! Etessük meg!

- Inkább csináld te! Én nem értek hozzá.

- Én sem.
 - Csak én félek, hogy elrontom.
 - Mitől rontanád el?
 - Nem is tudom. Meg aztán... amióta elhoztad, te foglalkoztál vele. Én csak egy borostás idegen lennék neki! Téged ismer.
 - Mondasz valamit.
- John a konyha felé indult.
- Készítem az ételt!
 - Jó! De a krumplit törd össze! Add hozzá a főtt répát is!
 - A húst is vágjam fel?
 - Persze! Olyan kis darabokra, amit be tud venni a szájába.
 - Jó! Egy kicsit még várni kell.
 - Nem baj! Csináld csak! Megvárunk.
- Amíg John a konyhában tevékenykedett, Thomas figyelme ismét a gyerek felé fordult.
- Szép kislány vagy - szólalt meg. - Kár, hogy nekem nincs gyerekem! Ha lenne, szeretném, ha olyan lenne, mint te! De hát... ez nem lehetséges. Holnap le kell adnom téged. Meg aztán... egy szót sem értesz abból, amit mondok neked. Ugye?
- A gyerek csak nézett némán. Thomas folytatta, azt remélve, a gyerek érti, mit mond neki.
- Még ha rövid ideig is, de ma este én lettem az apukád. S én ennek örülök. Remélem, te is!
- A kislány nem felelt, Thomas hiába is reménykedett benne. De a fiatalember nem adta fel.
- Mondd csak nekem, hogy: apa! Nos? Apa! Könnyű kimondani.
- A fiatalember igyekezete hiábavaló volt. A gyerek mélyen hallgatott. Közben John lépett közelebb.
- Így ni! Kész is vagyok! Remélem, megfelel neki!
 - Én is remélem, hogy nem köpi ki az ételt, mert itt most nincs más. Gyümölcsünk sincs, semmi olyasmi, amivel jóllakathatnánk!
 - Szerinted ez a csirkehús jó lesz neki?
 - Valószínűleg! Bár nem friss, hanem ebédre készült.
 - Az még frissnek számít.
 - Ez igaz. De ha nem ízlik neki, akkor nem tudom, mi lesz.
 - Meglátjuk.
 - Na gyere, Jenny! És most eszünk! - vette le az asztalról a kislányt Thomas, és az ölébe ültette.
- Thomas fogta a kiskanalat, és etetni kezdte a gyereket. A lányka nem ellenkezett, ette az ételt. Egy ideig így mentek a dolgok, aztán a gyerek megmarkolta a kanalat, és önállóan kezdett enni. Kicsit lassan, kicsit körülményesen, de önállóan. John csodálkozva nézte.
- Ez a gyerek önállóan eszik?
 - Amint látod.
 - Ilyen korán?
 - Ezt ne tőlem kérdezd! Fogalmam sincs, hogy a gyerekek mikor kezdenek önállóan enni.
 - Vajon inni is tud?
 - Majd kipróbáljuk.
- Úgy látszik, hogy a kislány elég éhes volt, mert az utolsó falatig megevett mindent.
- Ez szép volt! Elégedett vagyok veled, Jenny! - könnyebbült meg Thomas.
 - Én is attól félttem, hogy nem fog enni - szólt John.
 - Jó! Ezen túl vagyunk! Most innia kell valamit!

- Csak vizet tudok hozni, más nincs.
 - Jó lesz az is. Csak hozd!
 - Mekkora pohárba öntsem?
 - A lehető legkisebbe, ami itthon van. Nehogy egy söröskorsóval állíts ide!
- John elnevette magát.
- Azért annyira tudatlan nem vagyok!
 - Tudom, hogy nem, csak amióta megjöttünk, te egyfolytában csak kérdezel.
 - Mert nem tudom, hogy mit kell egy kétéves gyerekkel kezdeni.
 - Én sem. De azt azért nem nehéz kitalálni, hogy egy ekkora emberkének mi jó, és mi nem.
 - Neked van érzéked hozzá, nekem nincs. Én világeletemben csak utazgattam, marhákat tereltem, trágyát lapátoltam, fát cipeltem - felelte John.
 - Pedig hidd el, hogy nem lehetetlen feladat, csak meg kell tanulni.
 - Igen, de ez most úgyis mindegy! - bólintott John. - Holnap leadjuk a gyereket, és a többi már nem a mi gondunk.
 - Igen, de ez nekem nehezen fog menni. Hogy adjam oda, ha már...?
 - Ha már?
- Thomas legyintett.
- Nem érdekes. Most egy kicsit más szemmel látom a dolgokat. Bepelenkáztam, megfürdettem, megettetem. Egy kicsit az enyém is lett.
 - De nem a tiéd, cimbora.
 - Tudom.

A két férfi elhallgatott. Thomas gondolatai összevissza rohangáltak. Érezte az ölében a kislányt, és azt kívánta, hogy bárcsak mindig így lenne. De a világ nem állt meg Thomas kedvéért. A gyerek ivott, és hamarosan elaludt. Thomas a karjába vette, és bevitte a saját szobájába. John-nal elkészítették a rögtönzött ágyat, amit Thomas fekhelye mellett állítottak össze. Jenny észre sem vette, amikor lefektették, annyira mélyen aludt. Nem sokkal később a két férfi is nyugovóra tért. Kihunytak a fények az ablakokban, s csak a hold világította meg a périn álló, magányos házat.

Másnap reggel indulásra kész volt a kocsi a ranch udvarán. Thomas fent ült a bakon, ölében a kis Jenny-vel, míg John kinyitotta a nagykaput. Amikor kész volt, ő is felült a bakra, és a fogat elindult.

- Hát ez nem egy kirándulás! - sóhajtott fel Thomas.
- Sajnos nem.

Thomas a barátjára nézett.

- John! Mondd meg nekem, hogy szerinted én bolond vagyok?

- Miért lennél bolond?

- Mert azt kívánom, hogy ez a kislány velünk maradjon. Pedig csak pár órát volt velünk, mégis...

- Nem vagy bolond, Thomas. Talán csodálkozni fogsz, de én is arra gondolok, hogy milyen jó lenne, ha megtarthatnánk! Végre lenne valami értelme, amiért ezt az egészet csináljuk. Nem csak magunkért.

- Igen. És tudod, hogy mi ebben az egészben a furcsa? Ezt a kislányt most láttam életemben először, és akkor is csak pár órát. Mégis, úgy érzem, mintha már évek óta nálam lenne. Érted te ezt?

- Ezek olyan dolgok, amikre mi, egyszerű farmerek nem adhatjuk meg a választ.
- Talán így van. És tudod, mire jöttem rá?
- Mire?
- Arra, hogy miért kötődöm hozzá?
- És miért?
- Mert... bár lehet, hogy ez ostobaság, de úgy érzem, ha megszólalna, és hallanám a hangját, megváltoznának a dolgok. De ő csak hallgat, és nem tudom, mi jár a fejében, mit érez. Az egész gyerek egy nagy talány. Kinek a gyereke, honnan jött, amerikai egyáltalán, vagy európai? S emellett, hogy egy idegen, arra a pár órára mégis a miénk volt. Érted te ezt?
- Ezen én is elgondolkodtam.
- Akkor tudod, hogy miről beszélek.
- Pontosan tudom.
Thomas az utat fürkészte.
- Mindjárt megérkezünk. Sajnos!
- Hol álljak meg?
- A seriff irodájánál.
Nem is kellett hozzá sok idő, John megállította a kocsit.
- Itt is vagyunk.
John leszállt, majd Thomas leadta neki a gyereket, és ő is leugrott. A főutcán most nem járt senki. Üres volt az egész. A kislány haját egy kicsit felborzolta a meleg sivatagi szél, ahogy elindultak az épület bejárata felé. Amikor odaértek, Thomas benyitott. Odabent egy kis előszoba fogadta őket, és egy ajtó. Ez volt a seriff irodája. A kopogásra egy hang szólalt meg.
- Tessék!
A két férfi benyitott.
- Jó napot, seriff!
- Jó napot! - állt fel az asztalától a férfi. - Maguk meg mit hoztak ide nekem?
- Nem mit, hanem kit. Ezt a kislányt.
- És miért? Kinek a gyereke?
Thomas a férfira nézett.
- Nem tudjuk, épp ez a baj! Találtuk.
- Találták? Hol?
- Tegnap este hazafelé mentem, amikor meghallottam az útkereszteződés melletti bokorban a gyereksírást. Megnéztem, mi az, és ez a gyerek volt ott.
- A városon kívül?
- Igen. Mivel már este volt, hazavittem.
A seriff a fejét vakarta.
- Akkor ez egy elég csúnya ügy lesz. Egy ekkora gyereket elhagyni aljasság.
- Igen, ezért is hoztuk ide.
- S addig? Mit csináltak vele? Elvégre maguk nem asszonyok.
- Valóban, de megoldottuk. Megfürdettük, tisztába tettük, és megetettük. Aztán lefektettük.
- Maguk?
- Igen. Csodálkozik?
- Egy kisé.
Thomas felsóhajtott.
- Valamit tenni kell. Ez a helyzet így nem maradhat!

- Igen, de ez nem olyan egyszerű! - felelte a seriff. - Nincs semmi kiindulópontunk. Azt sem tudjuk, mi a neve.

- Valóban nem, mi egyelőre a Jenny nevet adtuk neki. De talán lehetne őt azonosítani!

- Ezt miből gondolja?

- Ez a kispárna volt nála. Rajta ez a rajz.

A seriff átvette, és a homlokát ráncolta.

- Ez talán segít, bár nem hinném, hogy sokat. Ha ezt a gyereket valóban otthagyták, akkor nem tartom valószínűnek, hogy a szülei még a városban tartózkodnának. Már ha itteniek egyáltalán!

- Ez igaz.

- De ha meg is találánk őket, a gyereket egyébként sem kaphatják vissza.

- És vele mi lesz?

A seriff legyintett.

- Errefelé a dolgok másképp működnek, mint a nagyvárosokban. Itt nincsenek nagy intézmények, olyanok meg pláne nem, ahová elhelyezhetnénk. Meg kell várnunk, hogy a hivatalos szervek válaszoljanak.

- És addig?

- Át kell vennem őt.

- És hová viszi?

- Van itt egy asszony, aki árva gyerekekkel foglalkozik. Neki ez a munkája. Nála helyezem el. Magánál nem tehetem, ha erre gondol.

- Pedig nem lenne ellenemre.

- Észrevettem. Egyébként egész tisztességesen van ez a gyerek megmosdatva, felöltöztetve.

- Úgy gondolja?

- Igen.

- Hát... ha muszáj, itt kell hagynunk őt!

- Sajnos, így van. Mindjárt hívatom Mrs. Jones-t.

A seriff átment egy másik helyiségbe. A vékony falon áthallatszott, ahogy utasítja a helyettesét, hogy menjen el az asszonyért. Most pár perc várakozás következett. A gyerek közben elaludt John vállán.

- Azt hiszem, most már kezdem érteni, mit érzel - nézett John Thomas-ra.

A fiatalember nem válaszolt, csak bámult maga elé. Nem kellett hozzá sok idő, a természetes asszonyosság megjelent a seriff irodájában.

- Mrs. Jones! - kezdte a seriff.

- Itt vagyok, uram!

- Ez a két úr ezt a kislányt találta. Meg kell indítanom a nyomozást, és addig önnek kell vigyáznia a gyerekekre.

- Értem, seriff.

- Vegye át!

John átadta a nőnek Jenny-t, de elég nehezőre esett. A kislány semmit nem vett észre az egészből, aludt tovább.

A seriff a két férfit nézett.

- Uraim! Egyelőre ennyi! Köszönöm, hogy elhozták a gyereket! Innentől ez már hatósági ügy.

- Vizsgálatásra! - indult el Thomas.

- Viszlát! - szólalt meg John is.

- Minden jót! - hallatszott még a seriff hangja, ahogy becsukódott az ajtó.
 Thomas pár lépés után megállt, és nekitámaszkodott a terasz tetejét tartó oszlopnak.
 - Jól vagy? - nézett rá a társa.
 - Persze!
 - Induljunk haza, vagy várjalak meg?
 - Menj haza, ha gondolod!
 - És te?
 - Nem tudom. Talán bemegyek a kocsmába, és jól leiszom magam.
 - Még sohasem voltál részeg.
 - Mindent el kell kezdeni valahol.
 - Piálni akarsz?
 - Ennél jobb most nem jutott eszembe. De ha gondolod, velem tarthatsz.
 - Nekem most nincs kedvem inni, de veled megyek, nehogy ostobaságot csinálj.
 - Felőlem! - válaszolta Thomas és elindult a kocsmá felé. Belökte a lengőajtót és belépett.
 John pedig utána.
 - Két whisky-t kérek! - rendelt Thomas.
 - Egy-egy whisky-t az uraknak.
 - Nem. Félreértett, uram. Az a két whisky nekem kell. A barátom majd kér, amit akar.
 - Ahogy gondolja, Mr. Flatfield!- felelte a csapos, és töltött.
 - És önnek uram? - nézett John-ra.
 - Én most nem kérek semmit.
 John és Thomas leült az egyik asztalhoz. Thomas nem sokat teketóriázott, egyetlen húzásra megitta az egyik adagot. Sorra rendelte az újabb adagokat, amikor eljutott arra a pontra, hogy már nem szolgálták ki. John fizetett, majd felkarolta a járnai alig tudó barátját, és kivitte a kocsmából.
 - Hová viszel? - nyögte Thomas.
 - Hazamegyünk.
 - De én nem akarok hazamenni, mert a gyerek nincs ott!
 - Most jó helyen van.
 - Jó helyen? Egy nagy fenét! Annak a gyerekeknek nálam lett volna jó helye!
 - Én elhiszem.
 - Ne lökdöss!
 - Nem lökdöslek, Thomas! Csak nagyon berúgtál.
 - Berúgtam, mert úgy tartotta kedvem. És... tudod, hogy mi a legnagyobb disznóság ebben az egészben?
 - Mi?
 - Az, hogy jogom van magam hullarészegre leinni, ami ugye nem jó dolog, de nincs jogom ahhoz, hogy gondoskodjak egy magára hagyott gyerekről, ami pedig jó cselekedet lenne! Hát ez a disznóság, barátom! Még hozzá elég nagy disznóság!
 - Ez a törvény, Thomas.
 - Akkor ez egy rossz törvény.
 - Az! - hagyta rá John, és nagy nehezen feltette a kocsi a barátját.
 Thomas elterült a szekér platóján, és máris elaludt. John felsóhajtott, mint akit nyomaszt valami, aztán megrántotta a gyeplőt, és a kocsi elindult. Nagy porfelhőt kavart maga körül, ahogy egyre távolodott.

A nap hátralévő része nyugodtan telt, ugyanis Thomas átaludta az egész napot, az éjszakát, és csak másnap reggel ébredt föl. Kinyitotta a szemét, de az ablakon bevilágító nap fénye szinte törként döfött a fejébe, ami egyébként is rettenetesen fájt. Thomas megdörzsölte a szemeit, és próbált nyújtózkodni. Csillapíthatatlan szomjúságot érzett, s elég nehezére esett, hogy felkeljen az ágyról. Végül csak megtette. Lassan kicsoszogott a nappaliba. John már ott volt, és épp fát pakolt a kondér alatt lobogó tűzre.

- Jó reggelt! - nézett Thomas-ra.

- Jó reggelt! - felelte Thomas. - Milyen nap van ma?

- Másnap.

- Azt a másnapot én is érzem.

- Gondoltam.

- Rettenetesen szomjas vagyok.

- Ott van a víz. Pár perce húztam a kútról. Igyál!

- Á, remek. Kiiszom azt az egész vödört.

- Nem csodálom, hogy szomjas vagy. Úgy berúgtál, hogy a végén már menni sem tudtál.

- Csináltam valami ostobaságot?

- Semmit. Csak panaszkodtál a világ igazságtalanságáról, aztán bedőltél a kocsiba.

Thomas magát méregette.

- Nem vagyok valami üdítő látvány. Meg kell fürödnöm, mert rettenetesen mocskosnak érzem magam.

- Azt jól teszed.

Thomas kiment a kúthoz, és a nagy, kerek kádba több vödörnyi vizet húzott, majd belemerült. A víz rettenetesen hideg volt, de most jót tett a fiatalembernek. Amikor kész lett, egészen új embernek érezte magát. Megborotválkozott, és új ruhát vett föl. S amikor kész lett, ismét kiment a nappaliba.

- Újjászülettem! - jelentette ki.

John a barátjára nézett.

- Á, egy úriember! Nem vagyok biztos benne, hogy a tegnapi Thomas Flatfield-et látom.

- Ez egy új Thomas Flatfield. Aki még mindig éhes és szomjas.

- Egyél, igyál! Van minden, találsz.

Thomas gondoskodott magáról, és egy idő után kezdte egész jól érezni magát. A fejfájása enyhült, és már nem szédült annyira. Amikor végzett, körbepillantott a házban.

- Furcsa, de tegnapelőttig észre sem vettem, hogy milyen szürke az élet ebben a házban.

Amikor a kislány itt volt, minden másnak tűnt, pedig csak néhány órát volt velünk.

John is leült az asztalhoz, és a barátjára nézett.

- Szerinted jól csináltuk a dolgokat?

- Mire gondolsz?

- Arra, ahogy tisztába tettük, megfürdettük, megetettük. Nem rontottunk el semmit?

- Fogalmam sincs. Még soha életemben nem csináltam ilyet.

- Én sem.

- Nem is tudom, hogy mi lenne jó neki - folytatta Thomas. - Nevelőnőhöz kerülni, ahol aszszonyok tudnak róla gondoskodni, vagy velünk, trágyalapátoló, marhahajtó, tapasztalatlan pasasokkal élni. Lehet, hogy ez ellentmond minden logikának, de úgy érzem, velünk jobb volna lennie.

- Miből gondolod?

- Hiába kerülne női kezekbe, nevelőszülőkhöz, úgy érzem, azok csak kötelességből gondoskodnának róla. Még ha jó nevelők is, akkor sem biztos, hogy a sors nekik szánta Jenny-t. Nem véletlenül sodorta az én utamba! Én erre gondolok, és ebben hiszek. Van valami oka annak, hogy én találtam rá! Az Istennek, vagy a sorsnak van valami célja vele és velem! John az állát támasztotta.

- Nekem is eszembe jutott, hogy vajon mi lehet vele.

- Az én eszem egyfolytában ezen jár.

- Nem gondolod, hogy túlságosan ragaszkodsz hozzá?

- Talán így van, de... nem tudom miért, valami oknál fogva úgy érzem, mintha már évek óta ismerném őt. S ezért volt nehéz tegnap bevinnem a seriffhez.

John a barátjára nézett.

- Thomas! Ha hiszel a sorsszerűségben, akkor gondoldj arra, hogy ha igazad van, a sors ismét az utadba sodorja Jenny-t!

- Gondolod?

- Ha célja van veled és vele, akkor biztosan.

- Bárcsak igazad lenne!

A két férfi elhallgatott, reggeliztek. Néhány perc múlva lódobogás hangja hallatszott az elülső udvar felől.

- Valaki jött! - fülelt Thomas.

- Megnézem, ki az! - állt fel John, és kilépett az udvarra.

Thomas követte.

A seriff volt.

- Jó reggelt seriff!

- Jó reggelt, uraim! - ugrott le a lóról a férfi.

- Mi szél hozta erre?

- A kis Jenny.

- Valami baja van? - lett ideges Thomas.

- Ahogy vesszük.

- Mi történt?

- A kislány, amióta maguk átadták nekünk, megállás nélkül csak sír. Nem eszik, nem iszik, nem alszik, csak ordít.

- Orvos látta már? - kérdezte John.

- Igen, de azt mondta, hogy a gyerekeknek nincs semmi baja. Egészséges.

Thomas idegesen járkálni kezdett.

- Nem kell ide orvos! Megmondom én, hogy mi a baja! Az, hogy nem érzi ott jól magát. Csupa idegen, és zaj. Ez a baja!

- Úgy gondolja, hogy itt, maguknál jobb dolga lenne?

- Igen, ez a véleményem!

A seriff csípőre tette a kezét.

- Ez egy elég lehetetlen helyzet. Most csak azért jöttem magukhoz, hogy segítsenek nekem ez ügyben! Hát ha meg tudják nyugtatni a gyereket! Itt, maguknál nem sírt?

- Nem. Evett, ivott, és aludt.

- Akkor jöjjenek velem! Elviszem önöket a dajkához!

Thomas felsóhajtott.

- Nem szívesen megyek. Tudja, milyen rossz érzés lesz őt megnyugtatni, aztán megint ott-hagyni?

- Én megértem önt, Mr. Flatfield, de jelen helyzetben csak ez az egyetlen lehetséges megoldás. Ha nem teszünk valamit, a gyerekek még valami baja lesz! Ezt pedig ön sem akarhatja!

- Ez igaz.

- Akkor lóra! Jöjjenek!

John és Thomas végül lóra ült, és a seriffel együtt elvágattak. Az út lóval csak pár perc, de Thomas számára óráknak tűnt. A három lovas végigvágatott a főútcán, majd az egyik mellékutcába kanyarodva megálltak egy nagyobb épület előtt.

- Ez az? - kérdezte Thomas.

- Igen - felelte a seriff. - Itt vigyáznak az árván maradt gyerekekre.

A három férfi leugrott a lóról, és bementek az épületbe. Odabent egy folyosóra értek, aminek a végén volt két ajtó. A jobb oldali ajtó mögül gyerekzsivaj hallatszott.

- Erre! - intett a seriff, és benyitott a bal oldali ajtón.

Odabent a falnál állt egy nővér, aki az ölében tartotta a kislányt. Jenny teli torokból ordított, sehogy sem tudták megvigasztalni.

Thomas azonnal elindult arrafelé. Ahogy odalépett hozzájuk, a nő a férfi felé fordult. A kislány, amint meglátta a fiatalembert, kinyújtotta két karját Thomas felé, és egy szót kezdett mondogatni.

- Apa! Apa!

Thomas szíve megdobbant. Átvette a nőtől a kislányt, aki abban a pillanatban elhallgatott. Ráborult a fiatalember vállára, és hűppögve, de lassan megnyugodott.

- Hát ez csoda! - ámult el a nő.

- Ez tényleg az - dörmögte a seriff.

Thomas lába reszketett, nehezére esett állni. A seriff látta ezt, és odahúzott egy széket.

- Üljön le, ha nem jól van! - mondta neki.

- Köszönöm, jól vagyok! - felelte Thomas, de leült.

Csend lett. Nem szólt senki. Thomas a széken ülve ölelte magához a kislányt, aki láthatóan teljesen elengedte magát, és abbahagyta a sírást. Az arcáról lefolyó könny a fiatalember nyakába csöpögött.

A nagy csendet végül John hangja törte meg.

- Most is azt gondolja, seriff, hogy a gyerekek jobb itt, mint nálunk?

- Láthatóan nem, de meg kell érteniük engem is, fiúk! Vannak szabályok, amiket nem kerülhetek meg.

- Az lehet, de látja, hogy a gyerek mit akar!

- Látom. És meg kell, hogy mondjam maguknak, ilyennel még nem találkoztam.

- Milyennel?

- Nézzék! Ez a kislány maguknak is csak egy idegen. Alig pár órát volt önöknél, mégis jobban elfogadja magukat, mint egy gyermeknevelésre képzett nővért. Pedig maguk férfiak.

- És ez kizáró ok?

- Nem, csak szokatlan.

- Nem teljesen mindegy, hogy szokatlan, vagy nem? Az eredményt láthatja!

- Valóban. A nővérek azt mondják, hogy ez a kislány, amióta csak itt van, egyetlen szót sem szólt. Erre most Mr. Flatfield idejön, és a gyerek azonnal beszélni kezd. És mit mond neki?

Azt, hogy: apa!

Thomas a seriffre nézett.

- Ez az első szó, amit én is hallok tőle. Nekem elhiheti, seriff.

Jenny mélyen aludt Thomas vállán.

- Végre alszik! - jegyezte meg a nővér. - Egész éjjel sírt, nem aludt egy percet sem.

John a seriffre nézett.

- És most? Hagyjuk itt ismét, hogy megint ordítson? Ez nem lesz jó így!

A törvény embere megvakarta az állát.

- Talán tudunk tenni valamit!

- Ha ezen múlik az, hogy a kislány hozzánk kerüljön, akkor tegye meg, seriff!

- Nem olyan egyszerű ez, Mr. Taylor! De azért... jöjjenek, menjünk át az irodámba! Hozzák a gyereket is!

A három férfi indulni készült. A nővér egy nagyobb csomagot adott át John-nak.

- Ebben van holmi a kislánynak! Ruha, pelenka, játék, és minden, ami kellhet.

- Köszönjük!

A seriff kilépett a folyosóra, a másik két férfi utána. Kiléptek az utcára, s a lovakat kantárszáron vezetve kimentek a főutcára, majd át a túloldalra, ahol a seriff irodája volt.

- Jöjjenek be! - nyitott be az épületbe a férfi.

Amint beértek az irodába, a seriff a másik kettőre nézett.

- Azért akartam, hogy átjöjünk ide, mert úgy gondolom, hogy talán van rá megoldás, hogy magukhoz kerüljön a kislány, hosszabb időre. Hogy örökre, azt nem tudom garantálni, de annyi ideig talán igen, amíg valami megoldást találunk. S ezt jobb, ha csak mi hárman tudjuk.

- Tényleg? És mondja csak, seriff! Miért segít nekünk? - kérdezte John.

- Mr. Taylor! Önök segítettek nekem elkapni a Rotter bandát, ami nekem jelentős sikert hozott. De nemcsak ezért. Amit most, odaát láttam, meggyőzött arról, hogy a gyerekeknek jó dolga lesz maguknál. Csak ezzel az a baj, hogy a törvény ezzel ellentétes álláspontot képvisel. Egyedülálló, kemény farmeréletet élő férfiakkal jóval kevesebb esélyük van arra, hogy megkapják a gyereket, mint egy tapasztalattal rendelkező, gyermekes házaspárnak, vagy egy állami gyermekotthonnak. Hiába érzi magát önöknél jól a gyerek.

- S akkor most mit tehetünk? - kérdezte Thomas.

- Hát... a körülmények úgy alakultak, hogy léphetünk valamit.

- Miről van szó?

- Mivel itt nincs megfelelő intézmény, csak Phoenix-ben, a hivatalos eljáráshoz a távíró berendezést kell használnom, hogy kapcsolatba lépjek a központtal. Csakhogy a távíró nem működik, mert az összeköttetés valahol megrongálódott.

- Ez azt jelenti, hogy az eljárás hivatalosan meg sem indult?

- Igen, azt jelenti. Rajtunk kívül senki nem tudja, hogy létezik ez a gyerek.

- És az ápolónők?

- Ők meg a távíró hibájáról nem tudnak.

- Értem. És most? Mit lehet ilyenkor tenni?

- Most, hogy az eljárás nem indult meg, a kislány sem létezik elvileg. A törvény embere vagyok, és épp ezért zavar az ügy, mert ha magukra bízom a kislányt, akkor valószínűleg jót teszek neki, de pont a törvény ellen véték.

- De ha elvileg nem tud a gyerekről, akkor nem vét a törvény ellen, seriff.

- Ez igaz, de én most nem a jogi részére gondolok, hanem az elvire. Seriffként olyat teszek, amit elvileg nem tehetnék.

- És mondja! - folytatta Thomas. - Ha nincs hivatalos nyoma, keresheti bármilyen hatóság a gyereket itt?

- Kicsi az esélye, hacsak be nem jelenti valaki, akár itt, akár máshol az államban, hogy ezen a környéken elveszett a gyereke. Ebben az esetben vizsgálat indulhat. De erre nem sok esélyt látok.

- Miért?

- Mert ha valaki ezt a gyereket szándékosan hagyta itt, nem valószínű, hogy nagydobra ver-né.

- Ez igaz.

- Idáig nincs is probléma! - folytatta a seriff. - A gond akkor kezdődik, ha a gyerekkel kapcsolatosan bármilyen ügyben hivatalos iratra lesz szükség. Mivel nincsenek iratai, a származását és a szüleinek személyazonosságát igazoló okmányok, hivatalos ügyeket vele kapcsolatban nem lehet intézni. Nem irathat a nevére birtokot, házat, nem készülhet számára útle-vél, stb. Ezeket helyettesítő, állami papírokat pedig csak úgy lehet készíttetni, ha hivatalos eljárással készülnek, hivatalos szervek által. Amit mi pont nem teszünk meg.

- S akkor most mi lesz?

- Kitalálok valamit, hátha van valami kiskapu! Most egyelőre annyit tehetünk, hogy maguk hazaviszik a gyereket, és gondoskodnak róla, akiről én persze hivatalosan nem tudok. De ebben az esetben maguké a kockázat, ha kiderül. Így is vállalják?

- Én vállalom a felelősséget! - felelte azonnal Thomas.

- Én is - felelte John.

- Akkor jó! Nos, uraim! Induljanak! - nyújtotta a kezét a seriff.

- Viszlát!

- Viszontlátásra!

Thomas, John és a kis Jenny elindultak.

- No, kisasszony, megyünk haza! - szólalt meg Thomas.

A két férfi felült a lóra, Thomas a karjába vette a gyereket, és lassú poroszkálással mentek haza, ahol várta őket a farm.

A reggel a szokásos teendőkkal indult, reggelizés, és most már gyereketetés, elkészítés, majd munka. Amikor Thomas végzett a reggelivel, felállt a konyhaasztaltól, és elindult, hogy a le-gelőket ellenőrizze.

- Én indulok! - nézett John-ra. - Most te foglalkozz egy kicsit a gyerekkel, hogy szokjon meg téged is. Az sem árt, ha egy kicsit gyakorolsz!

- Ne aggódj, megbirkózom vele!

- Rendben! - felelte Thomas és kinyitotta az ajtót, ahol épp belefutott Parker-be, a munkave-zetőbe.

- Mr. Flatfield! - kezdte izgatott hangon.

- Jó reggelt, Mr. Parker! Mitől ilyen ideges?

- Baj van!

- Mi történt?

- A kihajtás során egy puma tűnt fel, elkapta az egyik marhát, és megölte. Enni már nem tu-dott belőle, mert a puskalövéseinkre elszaladt.

- Eltalálták?

- Nem tudom. Szerintem nem, mert gyorsan eltűnt a magas fűben.

Thomas a férfira nézett.

- Jól van! Jöjjen! Kilovagolunk!

- Igen, uram!

Thomas John-ra pillantott.

- Te csak maradj itt, és vigyázz Jenny-re! Mi Parkerrel elintézzük!

- Jól van! Csak óvatosan!

- Megtesszük, amit kell. Nem lenne jó, ha ez a dög rájárna a marháinkra.

Parker hozta is a lovakat. Thomas felült az egyikre, és elindultak. Az egyik cowboy kinyitotta nekik az oldalkaput.

- Hol történt? - kérdezte Thomas.

- Ott! - mutatott balra-előre a munkavezető.

- Gyerünk! - intett Thomas és a két lovas pár perc múlva meg is érkezett a helyszínre.

A marha teteme még érintetlen volt.

- Úgy látszik, még nem jött vissza! - jegyezte meg Parker.

- Valahol a közelben kell lennie! - nézelődött Thomas.

- Kövessük a nyomait, hátha rábukkanunk!

- Menjünk!

A két lovas lassan, poroszkálva indult tovább.

- Erre jött! - állapította meg Thomas.

- Úgy látszik, a bozótos felé ment! - felelte Parker.

- Ha oda bevette magát, akkor nehezen találjuk meg. Oda nem tudjuk lóval követni.

- Sajnos igen. Ott még a nyomait sem látjuk.

- Ahogy sejtettem! - állt meg Thomas. - Idáig látni a nyomokat. Utána lehetetlen követni.

Parker hunyorogva szemlélte a bozótost.

- Ott le vannak törve az ágak.

- Igaza van. Nézze csak! Ott le van lapulva a fű.

- Valószínűleg ott feküdt!

- Nagyon úgy néz ki.

A két férfi elakadt a kutatással. Végül Parker talált valamit.

- Uram!

- Mi az?

- Nézze csak! Arra előre! Látja azt a kis homokdombot a bozót túloldalán.

- Látom.

- Innen úgy nézem, mintha nyomok lennének rajta. Bár ebből a távolságból nehéz megítélni.

- Jó. Akkor induljunk! Meg kell kerülnünk ezt a bozótost!

Lassan ismét továbbindultak, a puskájukat készenlétben tartva. Hamarosan el is érték a homokdombot.

- Nézzük csak! Miféle nyomok ezek? - hajolt előre a nyeregben Thomas, a talajt szemlélve.

- Ezek egyértelműen a puma nyomai! - állapította meg Parker.

- Igen, azok. És a bozótból jönnek.

- Tehát kijött a bokorból!

- Úgy néz ki.

- Csak az a baj, hogy ott már megint fű van, a nyomok nem látszanak.

- Nem feltétlenül lesz rájuk szükség. Itt még jól láthatók. Egyenesen abba az irányba vezetnek. Ha követjük ezt a vonalat, talán újabb nyomra bukkanunk!

- Igaza van, uram.

- Gyerünk!

A két lovas ismét továbbbindult. Nyomok ugyan nem látszottak, de itt-ott elhajlott fűszálak jeleztek, hogy errefelé jött valami. A két férfi lassan haladt, hátha valahol felbukkan a puma, de semmi sem történt. Végül elérték azt a pontot, ahol a legelő és az erdő széle találkozik. A nyomokat ezen a részen már lehetetlen volt követni.

- Vajon merre mehetett? - nézelődött Thomas.

Parker feljebb tolta a kalapját, és hunyorogva szemlélte a tájat. A következő pillanatban nem messze tőlük, az erdő széle felől recsegés-ropogás, zörgés hallatszott, mint amikor egy nagy test behatol a bozótosba.

- Mi ez? - nézett arrafelé Thomas.

- Lehet, hogy a puma!

- Kapjuk el!

- Ez elég nehéz lesz uram!

- Nem érdekel! Nekem ne ölje le az összes marhámat!

A zörgés csak egyre erősödött, majd egy emberi jajgatás is keveredett hozzá.

- Áááááá!! - ordított valaki.

- Gyerünk, Mr. Parker! - intett Thomas és gyalog elindult a zaj irányába. Néhány figyelmeztető lövést is leadott. Erre a zörgés abbamaradt, de a jajgatás folytatódott.

- Van itt valaki?! - kiáltott Thomas.

- Ide! - hallatszott egy hang a fák közül.

- Megyek!

A zörgés ismét folytatódott, és a következő pillanatban a puma kiugrott a tisztásra. Parker fegyvere azonnal villant, és eltalálta a nagymacskát, ami azonnal elpusztult.

- Eltaláltam, Mr. Flatfield!

- Jól van! De most jöjjön! Van itt valaki!

- Megyek.

- Merre van? - kérdezte ismét Thomas.

- Erre!

Jól van! Mindjárt megtalálom!

Thomas szeme végigkutatta a közeli fák alatt az erdőt. Végül egy kicsit balra-előre meglátta a földön fekvő testet. Odament hozzá. Egy tizenhat-tizenhét éves fiú volt.

- Megsérült? - kérdezte tőle.

- Igen. Megharapott ez a dög!

- Most már nem jön. Mr. Parker lelőtte.

- De jó, hogy épp erre jártak!

- Mi is ezt a pumát kerestük. De maga! Miért járkál erre ilyen fiatalon egyedül?

- Csak kijöttem ide a legelők felé lovagolni. Egész nap bent ülök a városban. Kellett egy kis szabadság.

- Ha így is van, ide a vadonba akkor se járjon egyedül, vagy ha egyedül van, fegyvertelenül ne! Mivel még maga fiatalokorú, fegyvere sincs.

- Ez igaz.

- Hány éves?

- Tizenhét.

Közben Parker is odalépett hozzájuk.

- A puma már nem veszélyes.

- Elpusztult?

- Igen.

- Jó. No, akkor lássuk! - guggolt le a sebesülthöz Thomas.
A fiúnak a bal combján látszott egy nagy harapás.
- Ez elég csúnya! - állapította meg Parker.
- Örülden fáj!
- Azt elhiszem! - felelte Thomas, majd Parkerre nézett.
- Be tudjuk kötni valamivel?- kérdezte tőle.
- A nyeregáskámban van kötszer. Mindig magamnál hordom, ha valami sérülés történik.
- Remek! Hozza!
A munkavezető eltűnt. Thomas a sápadt, és reszkető fiúra nézett.
- Gyalog jött?
- Nem. Lóval. Csak elszaladt, amikor a puma felbukkant. Engem meg ledobott, pont a macska elé.
- Szerencséje, hogy erre jöttünk!
- Hálás is vagyok a sorsnak.
Parker megjött a kötszerrel.
- Lássuk csak! - guggolt le a sebesülthöz, és az egyébként is elszakadt nadrágszárát végig-
tépette.
A seb tele volt homokkal.
- Most nincs sebtisztítónk, de ki kell mosnom a sebet! - mondta, és a kulacsból vizet öntött a sebbe.
- Áááááááááááááááá!! - ordított a sebesült.
- Nyugalom, mindjárt jobb lesz!
- Ez fáj!
- Gondolom! De nem volt más választás. Ki kellett mosni.
Thomas a fiúra nézett.
- Hogy hívják?
- Edward Walker.
- Walker? Talán rokona a seriffnek?
- Igen. A fia vagyok.
- Az apja nem fog örülni, ha megtudja, hogy maga egyedül lovagol idekint. Itt skorpióval is találkozhat.
- Tudom, hogy ostoba voltam.
- Az. De most már mindegy!
Parker bekötözte a sebet.
- Köszönöm! - felelte a fiú.
Thomas ránézett.
- El kell innen vinnünk! Birni fogja?
- Azt hiszem. Ha magukra támaszkodom, fél lábbal talán tudok haladni.
- Jól van! Próbáljon felállni!
A két férfi lassan felsegítette a fiút, aki összeszorította a fogát, de nem szólt egy szót sem.
- Így ni! Nem szédül?
- Egy kicsit.
- Kibírja, ha elvisszük a lóig?
- Azt hiszem.
- Jól van. Indulhatunk!
A két férfi közrefogta a sérültet, és Parker fekete hátsáához vitték. Thomas ránézett.

- Most szorítsa össze a fogát! Feltesszük a lóra.

- Jó! Mehet!

A két férfi felemelte a fiút, és a nyeregbe ültették.

- Jól ül?

- A körülményekhez képest.

- Ha nem bír egyenesen ülni, dőljön nyugodtan előre!

- Egyelőre tudok.

- Jó! Induljunk!

A két férfi lassan, gyalog, a lovaikat kantárszáron vezetve elindult a birtok felé. Az út gyalog majdnem fél óráig tartott, de végül megérkeztek. Az oldalsó nagykapu még mindig nyitva volt. Bementek az udvarra, ahol John épp fát vágott. Amikor meglátta őket, elindult feléjük.

- Mi történt? - kérdezte.

- Ezt a fiút is megtámadta a puma, amit kerestünk. Végül sikerült lelőni a macskát, de Edward-ot el kellett hoznunk ide.

- Edwardnak hívják?

- Igen - nézett John-ra a fiú. - Edward Walker.

- A seriff fia - tette hozzá Parker.

- Értesítenünk kell az apját!

Thomas a barátjára nézett.

- Nincs arra idő. Minél hamarabb orvosi ellátásra van szüksége! A sebe elfertőződhet. Be kell vinnünk!

- Ez igaz! - felelte John.

- Készítsék a fogatot! - adta ki az utasítást.

Thomas a fiúra nézett.

- Most szépen elvisszük haza.

- Az apám megöl, ha ezt megtudja.

- Az lehet, de örülni is fog, hogy maga túlélte.

A kocsi megállt a ház előtt. Thomas felugrott rá, majd Edward-ra nézett.

- Jöjjön! A lóról könnyen át tud ide jönni! Nem kell leszállnia!

- Igyekszem!

Parker odavezette a lovat a szekér mellé. Thomas kinyúlt, és átsegítette a fiút a kocsira.

- Így ni! Le tud ülni ide, mellém?

- Igen.

- Bírni fogja, amíg hazaviszem?

- Persze.

- Jól van! - felelte Thomas, majd a többiekre nézett.

- Beviszem a fiút, majd jövök valamikor!

- Jó, menj! - felelte John.

Thomas megrázta a gyeplőt, és a kocsi elindult ki a nagykapun, s ráfordult a városba vezető útra.

A fiú nagyokat sóhajtozott.

- Rosszul van? El ne ájuljon! - nézett rá Thomas.

- Á, semmiség! Csak egy kicsit meleg van.

- Eléggé. De bírja ki, amíg beviszem!

- Bírni.

A kocsí hamarosan beért a városba. Thomas végighajtott a főutcán. Az emberek látták a be-
kötözött lábú sérültet, s az út szélén állva bámultak.

- Ez nagyon kínos! - jegyezte meg a fiú. - Mindenki engem néz.

- Inkább kínos legyen, mint halálos - jegyezte meg Thomas.

- Ez igaz.

- Mindjárt ott vagyunk.

A seriff irodája előtt a kocsí megállt.

- Maga üljön csak itt, mindjárt jövök! Szólok az apjának.

- Jó.

Thomas leszállt a kocsiról, és benyitott az épületbe. A seriff irodájának az ajtaja nyitva volt.

Amikor a seriff meglátta Thomas-t, felállt, és elindult felé.

- Á, Mr. Flatfield! Mi újság?

Thomas kezét fogott vele.

- Jó napot, seriff! Azért jöttem, mert a fia bajba került, és elhoztam őt ide.

- Mi történt vele?

- A tanyák mögött, az erdőnél lovagolt, amikor egy puma megtámadta.

- Megsérült?

- Igen, a lábán. Orvosra lenne szüksége!

- Itt van?

- Igen. A kocsin vár.

- Jó! Akkor hozzuk be!

A két férfi kilépett az épületből, és lesegítették Edward-ot.

- Sajnálom, apa! - szabadkozott a fiú.

- Máskor ne csinálj ekkora butaságot, fiam! Könnyen otthagyhattad volna a fogad!

- Tudom.

Amikor a fiú bejutott az irodába, leültették. Thomas egy másik széket húzott oda.

- Tegye föl ide a lábát!

A seriff is leült.

- Hogy tehetél ekkora ostobaságot, fiam? Egyedül kímész arra a veszélyes környékre? Mi-
nek mentél arra?

- Unatkoztam idebent, és egy kicsit lovagolni akartam.

- Jól jegyezd meg! Egyedül soha ne menj arra! Legalábbis addig, amíg nem hordhatsz fegy-
vert!

- Sajnálom!

- Jól van! - sóhajtott fel a seriff, majd Thomas-ra nézett.

- Mr. Flatfield! Nagyon köszönöm, hogy segített a fiamnak! Adósa vagyok önnek.

- Ugyan dehogy! Én törlesztettem magának. Jenny most nálunk van, és ezt önnek köszön-
hetjük.

- Talán igen, de ez is csak fél siker.

- Nekem egyelőre ez is jó.

- És hogy van a kis Jenny?

- Remekül! Amióta elhoztuk, be nem áll a szája.

- Akkor valóban jól érzi magát ott.

- Úgy néz ki - felelte Thomas. - No, akkor nekem indulnom kell! Edward fiatalúr most már
az önök, és az orvos gondja.

A seriff felállt, és kezét fogott Thomas-szal.

- Mindent köszönök, Mr. Flatfield!
- Nincs mit, seriff! Minden jót!
- Viszontlátásra, Thomas!

A fiatalember kilépett az utcára, majd a fogatra felülve megfordult, és elindult hazafelé.

Két hét eltelt úgy, hogy a napok semmi különöset nem hoztak. Ám az egyik délután történt valami, ami örökre megváltoztatta Thomas életét. A fiatalember kint állt a ház előtt, és egy hosszú deszkát fűrészelt. Nagyon belefeledkezett a munkába, csak akkor emelte föl a fejét, amikor meghallotta a közeledő lódobogást. A seriff volt.

- Jó munkát, Mr. Flatfield!
- Üdvözlöm, Mr. Walker! Mi járatban van errefelé?
- Önhöz jöttem.
- Hozzám?

- Igen. Hoztam magának valamit.

- Nocsak! Talán ajándékozás kedvében van?

- Így is mondhatjuk! - bólintott a férfi. - És a kis Jenny? Hogy van?

Thomas egy kicsit arrébb mutatott, ahol a ház árnyékában, egy kádban pancsolt a kislány.

- Amint látja, ő jól elvan.
- Remek! Látom, hogy jól bánnak vele.
- Igyekezzünk.

A seriff leugrott a nyeregből, és odalépett Thomas-hoz. A két férfi kezét fogott.

- Mi az az ajándék, amit hozott nekem? - kérdezte a fiatalember.

- Ez a három papír!

- Papírok? És mire jók?

A seriff elmosolyodott.

- Hivatalos iratok.
- Nekem?
- Önnek, és a kis Jenny-nek.
- Ezt nem értem.

- Hogy is mondjam... a sors „véletlenül” úgy hozta, hogy odafönt valaki úgy döntött, hogy a kislányt végleg önnek ítéli.

- Ez valami vicc? - tette le a fűrészt Thomas.

- Nem vicc, Mr. Flatfield. A papírok kimondják, hogy a mai naptól fogva kis Jenny az ön kislánya.

- Ez... ez... ez igaz?

- Igen. Ez nem ideiglenes végzés, hanem végleges.

- Ezt nem tudom elhinni... - zihált a fiatalember, odaszaladt a kádhoz, amiben a kislány pancsolt, és felemelte.

- Halld ezt, Jenny?! Most már az én lányom vagy!

A gyerek felnevetett, ahogy a fiatalember a karjába vette. Thomas odalépett a seriffhez.

- Ezt hogy tudta elintézni, Mr. Walker?

- Nem volt túl nehéz. Egy befolyásos valaki elég sokat köszönhet nekem, és most törlesztett.

- Ezt sohasem fogom önnek elfelejteni, seriff! Örökké adósa maradok!

- Szó sincs róla, Thomas. Maga segített a fiamnak, én pedig ezt viszonzotam.

- Hát... azt hittem, már semmi meglepetés nem érhet.

- Néha vannak napok, amikor azt hisszük, semmi váratlan nem érhet minket, általában akkor szokott történni valami.

- Ez igaz.

A seriff odaadta a papírokat.

- Itt is vannak. Ha nincs ellenére, és gondolom, nincs, akkor a gyerek vezetéknévét is az önére írtuk át. Jennifer Flatfield.

- Ez remek, Mr. Walker!

- Gondoltam, hogy örülni fog neki.

- Hogy örülök-e? Mindjárt futok egy kört a birtok körül örömben!

A seriff elnevette magát.

- Azzal azért egy kicsit óvatosan, Thomas, mert elég nagy területről van szó. Sötétedésig talán hazaér.

- Azt sem bánom!

John ekkor lépett ki a ház ajtaján.

- Üdvözlöm! - fogott kezét a seriffel.

- Jó napot, Mr. Taylor!

- Hogyhogy beugrott hozzánk? - nézett a seriffre John.

- Csak gratulálni akartam Mr. Flatfield-nek, hogy apa lett.

- Mi?

- Jenny-t véglegesen nekem ítélték! - felelte Thomas.

- Te bolondozol velem?

- Nem.

- Gratulálok, öregem! Megérdemled!

- Köszönöm!

A seriff folytatta.

- Mivel a kislány születési idejét csak hozzávetőlegesen lehet megállapítani, oda van írva, hogy születési ideje ismeretlen, de a szakértő szerint 1866. körül született.

- Akkor jól sejtettük. Kétéves.

- Körülbelül.

A gyerek nevetni kezdett, megfogta a seriff kalapjának a karimáját, és lekapta a fejéről a fedőt.

Thomas elnevette magát.

- Megtetszett neked? Lássuk, hogy áll rajtad? - mondta, és a gyerek fejére tette a seriff kalapját.

A fejfedő nagyon nagy volt a gyereknek, lecsúszott egészen az álláig.

- Mintha egy kicsit nagy lenne! - röhögött hangosan John.

A gyerek nem egészen értette, mi ez a nagy jókedv, de ő is velük nevetett. Thomas végül levette a gyerek fejéről a kalapot, és visszaadta a seriffnek.

- Nem jön be, seriff? Erre koccintanunk kell!

- Ha nem zavarok!

- Dehogyan zavar! Aki ilyen jó hírt hoz, az sohasem fog zavarni!

- Köszönöm!

A három férfi belépett a házba. John poharakat vett elő, és az asztalra tette.

- Whisky?

- Jó lesz.

John töltött.

- Egészségünkre!

A három férfi koccintott, majd gyorsan lehúzták az italt.

- Hű! Ez jó volt! - állapította meg a seriff.

- Jó, bizony! De ilyen melegben óvatosan kell vele bánni, mert könnyen az ember fejébe száll.

- Ez igaz. Több nem is menne le.

- Nos, hát! - szólott Thomas. - Amit én szeretnék önnek mondani, Mr. Walker, azt kifejezni úgysem tudnám, ezért csak egy szót mondok. Köszönöm!

- Én is csak egy szóval felelhetek. Szívesen!

- Azt hiszem, az én életem most kezdődik igazán - jelentette ki Thomas.

- Valószínűleg, Mr. Flatfield! - felelte a seriff. - Most már indulnom kell! Köszönöm az italt, és minden jót kívánok maguknak!

- Mi is köszönünk mindent! Viszlát!

A két férfi kikísérte a seriffet, aki lóra pattant, és távozott. Jenny még most is Thomas karjában volt. Szerette, ha Thomas vette ölbe, és ilyenkor teljesen el tudta magát engedni. Most is így tett. Ahogy szokta, ráborult a fiatalember vállára, és úgy élvezte, hogy simogatják.

- Tudod, John, ez a pillanat mindent megér.

- Gondolom. Meg is érdemled! Látom, hogy jól bánsz vele.

- Az egy dolog, hogy jól bánok vele. Valamiért úgy érzem, mintha már évek óta ismerném. Mintha mindig is hozzám tartozott volna.

John a barátjára nézett.

- Én megyek, lepihenek egy kicsit. Te csak maradj, és élvezd ki az apaságod első perceit!

- Köszönöm, John!

A férfi eltűnt a házban, Thomas egyedül maradt a kislánnyal.

- Nos, Jenny? Mit szólsz hozzá, hogy most már az én lányom vagy?

A gyerek meg sem mozdult. Thomas ekkor vette észre, hogy elaludt. Erre elmosolyodott, és ő is követte John-t a házba. Bevitte a szobába a gyermeket, és lefektette az ágyra. Ott ült mellette több mint egy fél óráig, és nézte. A kislány arca békés és nyugodt volt. Érezte, hogy most olyan helyen van, ahol szeretik. És ez így is volt.

Délután volt. A széles főutcán egy tizenkét év körüli kislány haladt határozott léptekkel a tanyák irányába. Egy kosarat vitt a karján, ami tele volt különféle élelmiszerekkel. Mellette nagy sebességgel vágattak el a lovasok, hatalmas port verve föl, de a kislány rendületlenül csak ment. Épp a seriff irodája előtt járt, amikor a törvény őre kilépett az ajtón. Meglátta a kislányt, és rámosolygott.

- Jenny Flatfield? Te vagy az? - kérdezte.

A lányka bólintott.

- Én vagyok az, Mr. Walker.

- Régen láttalak! Hogyhogy most erre jársz? Egy tizenkét éves gyermeknek veszélyes itt egyedül sétálgatni.

Jenny felnézett a nála jóval magasabb emberre.

- Muszáj nekem járni vásárolni, mert apa beteg.

- Mi baja van?

- Egy skorpiótól megijedt ló ledobta, és eltört a lába. Most sok mindent én végzek helyette.

- És Mr. Taylor? Nem segít?

- John bácsi? Ő általában a gazdasággal van elfoglalva, és most nincs is itthon.

- Hová ment?

- New Yorkba kellett utaznia.

- Olyan messzire?

- Igen.

- És te ápolod apádat is?

- Igen.

- Remek kislány vagy, Jenny! Apád büszke lehet rád!

- Köszönöm!

- Mondd meg a papának, hogy valamelyik nap majd meglátogatom!

- Jó!

- Szervusz, Jenny!

- Viszlát, Mr. Walker!

A lányka kiért a városból, és rendületlenül ment előre a forró napsütésben. Az út elég hosszú volt, de Jenny hazáig gyalogolt. Besétált a nagykapun, fel a házhoz. Belépett, és elkiáltotta magát.

- Apa! Megjöttem!

- Ennek örülök! Tudod, hogy nem szeretem, ha egyedül mászkálsz a városban!

- Most muszáj! Mindjárt bemegyek, csak elpakolok.

Jenny kirakta a holmikat, amiket vásárolt. Kenyeret a péknél, zöldséget a piacon. Hús és tej az volt bőven a farmnak köszönhetően. Minden a helyére került. Jenny benyitott Thomashoz a szobába. A férfi az ágyon ült, a háta mögé tett párnának támaszkodott, kinyújtott jobb lába sínbe volt téve.

A lányka leült az ágy szélére. Thomas megsimogatta a kislányt.

- Remélem, óvatosan közlekedtél! Nem szeretném, ha egy nap egy kocsi kerekei alá kerülnél!

- Ne aggódj apa! Már tizenkét éves vagyok, tudok magamra vigyázni. Nem gondolod, hogy túlságosan féltesz?

- Lehet! Csak tudod... te vagy nekem a legfontosabb.

- Te is nekem, apa!

Thomas Jenny kedves, szelíd arcát nézte.

- Dühös vagyok magamra, hogy a saját butaságom miatt neked kell mindent elvégezni, én meg csak itt fekszem, vagy néha ülök, és nem csinálok semmit!

- Ne aggódj, apuci! Megcsinálom én mindent! Neked csak gyógyulni kell!

- Látom, hogy sok mindent megcsinálsz, de délelőtt iskola van. Hazajössz fáradtan, aztán ápolod a szerencsétlen apádat.

- Nem is vagy szerencsétlen!

- Azt mondod?

- Igen. Te vagy a világ legjobb apukája!

- Gyere ide! - nyújtotta ki a férfi a lányka felé a kezét.

Jenny odahajolt, és átölelték egymást.

Amikor eleresztették egymást, Jenny huncut mosolyt eresztett meg Thomas felé.

- Van egy ötletem!

- Mondd!

- Ha haszontalannak érzed magad, akkor adok én neked munkát, amit ágyban is lehet végezn.

- Hadd halljam a javaslatot!

- Jó erős chilit fogok neked főzni!

- Ez jól hangzik.

- Jó is lesz, majd meglátod! Behozok neked babot fejteni! Ebben segíthetsz nekem.

- Remek ötlet! Élelmes lány vagy, Jenny.

A lányka elmosolyodott, majd eszébe jutott valami.

- Találkoztam Mr. Walker-rel. Azt üzeni, hogy hamarosan meglátogat téged.

- A jó öreg seriff. Sokat segített nekem - felelte Thomas, majd révedezve a semmibe bámult. Jenny látta, hogy az apja valami régi dologra gondol. Meg is kérdezte.

- Apa!

- Hm?

- Kérdezhetek valamit?

- Hát persze.

- Miért nincs neked feleséged?

- Feleségem? Hát... ezen nem is gondolkodtam. Így alakult.

- Nem szeretnél senkit?

- De igen.

- Miért nem vetted el?

- Mert... bonyolult dolog ez, Jenny.

- Én megérteném.

- Tudom, kicsim. De még én magam sem tudom rá a választ.

- Nem akarod elmondani?

- Egyszer majd elmondom. De most még korai.

- Jó! - felelte a lányka, majd felállt, és Thomas-ra mosolygott.

- Hozom a babot! Nehogy a sok heverészéstől ellustulj! - kuncogott.

- Hozd! Most kifejezetten babfajtós hangulatban vagyok.

- Akkor jó! - mosolygott Jenny, majd kiment.

Thomas felsóhajtott, és úgy érezte, nincs a földön annyi pénz, amiért Jenny-t odaadná.

Amikor a lány visszatért, és hozta a fejteni való babot, leült az apja mellé, és ő is vele csinálta.

- Segítek neked, hogy gyorsabban haladjunk - jelentette ki.

- Igazán kedves vagy, de azért elbírok vele.

Jenny elmosolyodott.

- Nem is ezért jöttem, csak úgy mondtam.

- Akkor mi az oka?

A lányka Thomas-ra nézett.

- Hát... én már régóta szeretnék beszélgetni veled.

- Itt vagyok. Most ez a legjobb alkalom. Csak ketten vagyunk, senki más.

- Igen, ezért jöttem most.

- És mi nyomja a lelkedet?

A lányka az apjára nézett.

- Meséld el, hogy találtál rám!

- Már elmondtam egy párszor.

- Igen, de most kérdezni is akarok valamit.

- Jó. Tíz évvel ezelőtt estefelé jöttem haza a városból, amikor a kereszteszöcskénél meghallottam a gyereksírást. Megnéztem, mi van ott, és te voltál. Felvettelek, és elhoztalak ide.

A lányka kissé szomorkásan hallgatott. Látszott, hogy nyomasztja valami. Thomas ezt észrevette.

- Mi bánt, kicsim? - fogta meg a lányka kezét.

Jenny felsóhajtott.

- Miért dobott el engem magától az anyukám? - kérdezte.

Thomas a lányára nézett.

- Ez egy olyan dolog, amire talán sohasem kapunk választ. De én itt vagyok, és nem doblak el, soha.

A lányka fel sem nézett, csak úgy szólalt meg.

- Tudom, apa! Te sohasem hagynál el!

- Nem.

- Te, ugye, nem itt születted?

- Nem. Angliában, egészen pontosan Londonban.

- A szüleid ott élnek?

- Igen.

- És miért jöttél ide?

- Ez egy kicsit bonyolult dolog, Jenny.

- Ott volt az a lány, akit szeretted?

Thomas elmosolyodott.

- Igen. De miért kérdezed?

- Mert ha szeretted, miért hagytad ott?

A férfi a lányka kedves, és őszinte szemébe nézett.

- Nehéz ezt elmondani, de te már tizenkét éves vagy, és talán megérted.

- Igen. Meséld el!

- Jó! Tudod... az a lány, csak pár évvel volt fiatalabb, mint én. Ő a szüleivel a szomszédban lakott, és a két család is sokszor összejárt. Mi ketten szinte együtt nőttünk fel. Mindent együtt csináltunk, mindenhová együtt mentünk.

- Akkor ti szerettétek egymást?

- Igen. De, tudod, az élet idővel megváltozik. Amikor már felnőttek leszünk, a gyerekkor ártatlan szépsége lassan elmúlik, és felnőttként már mindenki bekerül egy olyan világba, ahol az emberek nem mindig vannak olyan jó barátságban, mint a gyerekek.

- Összevesztetek?

- Nem. De a felnőtteknek élniük kell az életüket, dolgozniuk kell, és sokszor elköltöznek onnan, ahol gyerekként éltek. Én is elköltöztem. Önálló lettem, és dolgoztam. Így egyre kevesebbet találkoztunk. Ő is felnőtt lett, és a lányok, amikor fiatal felnőttekké válnak, általában arra gondolnak, hogy meg kellene házasodniuk. Ő is így volt vele.

- Ha szeretett téged, miért nem ment hozzád feleségül?

- Azért, mert mi, emberek kétféle szeretettel találkozunk. Az egyik az, amit a szüleink, és a testvéreink iránt érzünk, a másik pedig az, amikor szerelmesek leszünk valakibe. S ez a két szeretet különbözik. Mivel mi ketten együtt nőttünk fel, teljesen olyanok voltunk egymásnak, mintha testvérek lettünk volna. Ő is így szeretett engem. Én legalábbis így gondolom. Ezért nem merült fel benne, hogy a feleségem legyen.

- De te szerelmes voltál belé?

Thomas elmosolyodott.

- Okos lány vagy, Jenny. Igen, jól gondolod. Én... azt hiszem, mást éreztem, mint ő. De ha egy szerelem egyoldalú, akkor sohasem lehet boldog.

- Máshoz ment férjhez?

- Igen.

- Biztos beleszeretett.

- Lehet! De tudod... abban az időben az volt, és még néha ma is az a szokás, hogy a lányos szülők olyan emberhez adják hozzá a lányukat, akinek sok pénze van.

- De miért?

- Mert így biztosak lehetnek benne, hogy a lányuknak jó élete lesz.

- Még akkor is, ha nem szeretik egymást?

- Akkor is.

Jenny elgondolkodott.

- Ha én felnővök, nem akarok olyan ember felesége lenni, akit nem szeretek.

Thomas elmosolyodott.

- Ezt jól teszed, kislányom. Nem jó boldogtalannak lenni.

- Te is boldogtalan vagy?

A férfi a fejét rázta.

- Most már nem! Itt vagy nekem te, és nekem nagyon nagy boldogságot adsz!

A lányka megölelte a férfit.

- Szeretlek, apa!

- Én is szeretlek, édesem!

A lányka még nem tágított a témától.

- És akkor boldogtalan voltál? - kérdezte.

- Akkor igen.

- Hogy hívták azt a lányt?

- Alice.

- És ő is a pénzért ment hozzá a másik emberhez?
- Pénzért, de nem maga miatt, hanem másokon akart segíteni.
- Kin?
- A szülein. Alice szülei elszegényedtek, és attól féltek, hogy még a házukat is elveszik tőlük. Így Alice azért ment feleségül ahhoz a gazdag emberhez, hogy a tőle kapott pénzt a szüleinek adja.
- A lányka átkarolta az apja nyakát.
- Tudod, mit, apa?
- Mondd!
- Én is hozzámennék egy gazdag idegenhez, hogy segítssek neked.
- Igazán aranyos vagy, Jenny, de remélem, nem lesz rá szükség!
- Te okos vagy, jól gazdálkodsz a pénzzel - felelte a lányka.
- Azt mondd?
- Azt.
- Remek!
- Jenny az apjára mosolygott.
- Tudod, mire gondoltam?
- Mire?
- Ha a szerelmed odaadta a pénzt a szüleinek, utána miért nem vált el a férjétől?
- Azt én nem tudom, hogy elváltak-e, vagy nem, mert akkor már eljöttem.
- A lányka komoly arcot vágva elgondolkodott.
- És ha már elváltak, és a lány téged vár?
- Gondolod?
- Igen.
- Nem olyan egyszerű ez, Jenny.
- Miért nem? Ha már van pénze a szüleinek, nem kell a férjével élnie, ha nem szereti.
- A férje miatt valóban nem. De ha egy házaspárnak gyermekei születnek, akkor a szülők nem akarják, hogy a gyerekek szenvedjenek a válás miatt, és ezért inkább sokszor együtt maradnak.
- És ha nincs gyerekük?
- Akkor valószínűleg elválnak.
- Jenny ismét gondolkodóba esett, csak bámulta a falat.
- Mi jár a fejedben? - nézett rá a férfi.
- A lányka az apjára mosolygott.
- Kíváncsi vagyok arra a helyre, ahol születettél.
- Angliára?
- Igen.
- Szeretnél Angliába menni?
- Elmehetnénk együtt oda, de nem végleg, csak egy kicsit kirándulni!
- A férfi elnevette magát.
- Kirándulásnak egy kicsit messze van.
- Nem baj! Én kibírom.
- Eljönnél velem?
- Igen. És elmondanám a szerelmednek, hogy menjen hozzád, mert szereted!
- Elmondanád? - nevetett Thomas. - Miből gondolod, hogy megfogadná a javaslatodat?
- Ha valóban szeret, akkor megfogadja.

Thomas a lányára nézett.

- A dolgok nem mennek ilyen könnyen. És ha ő ott akarna maradni, mi pedig ide jönnénk haza? Nekünk ez az otthonunk.

- Én szeretek itt lakni! - felelte Jenny.

- Én is! - felelte Thomas. - Látod? Nem egyszerű ez a dolog! Mert ha Alice hozzám is jönne, de itt rosszul érezné magát, akkor ez megint egy boldogtalan házasság lenne.

- Kár! - csüggedt el a kislány.

Thomas megsimogatta.

- Azért ne keseredj el! Ha akarod, együtt elutazunk Angliába, és jól érezzük magunkat! Csak mi ketten!

- De jó! - mosolyodott el Jenny. - Majd felülünk a hajóra, és nézzük a sirályokat.

- Azt meghiszem!

- Este eltervezem, hogy mit fogok vinni - jelentette ki a lányka.

- Nem gondolod, hogy ez még egy kicsit korai?

- Nem korai. Ha most felkészülök, később nem kell.

- Hát igen! Ez logikusnak tűnik! - mosolyodott el Thomas.

- Milyen Anglia? - kérdezte Jenny.

- Más, mint ez a hely. Szép, zöld tájak vannak ott, mezők, erdők, de ott nincs ilyen jó idő, mint itt, és a nap sem süt ennyit. Aki ezt a helyet szereti, nem mindig érzi ott jól magát. Ha itt kedved támad egy kicsit sétálni, szinte bármikor megteheted, mert meleg van, és süt a nap. De ott, ha esik az eső, akkor nem lehet jókat sétálni, kirándulni, hiába szépek a tájak. Ott hűvösebb is van, mint itt.

Jenny elgondolkodott, lelki szemei előtt látta, amiről Thomas beszélt. Végül megszólalt.

- Akkor is szeretnék elmenni!

- Szeretnéd látni?

- Igen, de ígérj meg valamit!

- Mit?

- Azt, hogy utána visszajövünk ide!

- Ezt megígérhetem neked! Én itt nagyon szeretek élni, és nem szívesen laknék máshol.

- És sem!

- Akkor ezt megbeszéltük!

- Meg! - mosolygott Jenny.

Thomas a lányra nézett.

- Majd ha felépülök, akkor felkészülünk az utazásra. De meg kell várnunk John bácsit, mert nem hagyhatjuk magára a farmot.

- Mikor jön?

- Talán a jövő héten!

- Egy hét múlva? Az sok idő!

- Soknak találad?

- Igen.

- Szíved szerint már most indulnál?

- Igen.

- Ne aggódj! Meggyógyulok, John bácsi is megjön, és akkor utazunk. Jó lesz?

- Nagyon jó! - mosolygott a lányka.

A férfi nem szólt, csak Jenny-re mosolygott, aki visszamosolygott rá.

Egy héttel később Thomas végre megszabadult a gipsztől, már járkalhatott, de terhelésnek természetesen nem tehette ki a lábát. A férfi élvezte, hogy sétálghat, de azt is érezte, hogy bot nélkül nehezebb lenne lépni. Így aztán jobb kezében bottal, bal oldalán pedig Jenny-vel sétált egy kicsit. A lányka szeretettel segített neki, mindig mellette volt, és Thomas-ba karolt, amikor sétálni akart egy kicsit.

- Látod, már egészen jól megy! - mosolygott Jenny.
- Alakul. Már ideje volt, mert egyre jobban untam a semmittevést.
- A munkával azért egy kicsit még várnod kell!
- Gondoltam. De azért John is jöhetne már!
- Miért járkal állandóan New Yorkba? - kérdezte Jenny.
- Állítólag valami szépasszony van a dologban.
- Akkor ez komoly lehet, ha ilyen nagy távolságot tesz meg érte.
- Valószínűleg.
- Vajon ideköltözteti?
- Ezen még korai gondolkodni. Nem gondolod?
- Ha szereti, biztos elhozza ide.

Thomas a lányára nézett.

- Tudod, ez nem olyan egyszerű. Gondolj csak bele! Ha az a nő egy városi lány, ami több mint valószínű, hiszen New Yorki, akkor vajon jól érezn-e magát egy efféle farmon, mint ez? Vagy ugyanezt fordítva. John bácsi, aki mindig is csinált valamit, jól érezn-e magát a városban? Ott, ahol nincs kert, nincsenek állatok, nincs a táj végtelen messzesége, nincsenek hegyek, nincs préri.

Jenny az apjára mosolygott.

- És te? Te sem éreznéd jól magad egy ilyen helyen?

- Ezt miért kérdezed?
- Hogy biztos legyek.
- Miben?
- Abban, hogy nem megyünk nagyvárosba lakni.

Thomas elmosolyodott.

- Nagyvárosba? Nem tervezem. De te ezen a nagyvároson London-t érted?

- Hát...

- Ne mondd semmit! Úgyis tudom, hogy attól félsz, ha London-ba megyünk, akkor ott akarok maradni.

- Igen.
- Nem kell félned, kicsikém! Nincs az a pénz, amiért ott maradnék.
- És régen? Amikor még ott éltél, szerettel ott lakni?

A férfi elgondolkodott.

- Ez jó kérdés. Nem is tudom. Akkoriban még nem ismertem ezt a helyet, a napsütötte tájakat, a végtelen szabadságot, mindent, amit itt tizenhárom évvel ezelőtt megismertem. Számomra London sokat jelentett, de csak a lehetőségek városa volt, ahol sok mindent megvalósíthattam. Ez a hely más. Ezt a vidéket szeretem. Nem igazán hiányzik, hogy úri klubokba járjak, fejemben zsongjon a nagyváros. A lelki békém sokkal fontosabb. Itt nem kell megfelelnem senkinek, nem kell állandóan jó képet vágnom olyan dolgokhoz, amik nem érdekelnek. Itt vagy nekem te, és ez az egyetlen dolog, ami fontos nekem. Semmi más.

- És a szerelmed?

- Mi van vele?
- Miatta sem maradnál ott?
- Nem. Miatta sem.

Jenny elhallgatott, és mélyen elgondolkodott. Thomas sem szólt, csak lépkedett lassan Jenny mellett. A férfi érezte karján a lányka kezét, érezte maga mellett az élete értelmét. Régebben tele volt vágyakkal, tervekkel, világmegváltó gondolatokkal. Akkor azok a dolgok sokat jelentettek. Ma már csak egyetlen cél vezérelte. Az, hogy Jenny-nek mindent megadjon, amittől a lány boldog lehet. És ez nem feltétlenül gazdagságot jelentett.

A gondolatmenetüket lódobogás szakította félbe.

- Jó reggelt! - hallatszott a köszönés.

A seriff volt.

- Jó reggelt, Mr. Walker!
- Látom, már egész jó állapotban van, Thomas! - ugrott le a nyeregből a seriff.
- Kezdek javulni. Főleg, ha ilyen remek ápolóm van.
- Jenny egy remek kislány! Büszke lehet rá!
- Az is vagyok! - felelte Thomas. - És ön? Mi járatban errefelé?
- Hoztam önnek valamit!
- Mit?

- Egy érdekességet. Bemehetnénk? Egy asztal kell hozzám, hogy megmutassam.
- Jöjjön! A nappaliban elég nagy az asztal.

A három ember bement a házba, a nappaliban leültek a nagy asztal köré.

- Itt is van! - vett elő egy összehajtogatott papírt a seriff.

- Ez mi?

- Egy térkép.

- Milyen térkép?

- Nemrég találták egy elhagyott ház padlásán, egy ládában.

- Mit ábrázol?

- Nos hát! Azért hoztam el önhez, hogy ezt próbáljuk meg együtt kitalálni! Nekem van egy elképzelésem, de szeretném, ha maga is látná.

- Nézzük!

A seriff kihajtogatta a térképet, ami elfoglalta a teljes asztallapot.

- Ez egy spanyol gyarmati térkép. A feliratok tanúsága szerint XVI. századi.

- Ó, már értem! Az elveszett kincsek legendája? Amiről sokan hallottak, de senki nem talált semmit?

- Valószínűleg.

- Van valami ezen a térképen, ami engem is érint?

- Szerintem igen! - bólintott a seriff.

- Mire gondol?

- Nézze! Itt mutat a térkép egy széles, de vékony sziklásávot. Ez épp olyan, mint ami a maguk farmja mögött van.

- Ez lehet véletlen is.

- Lehet, de több egyezés is van. Látja ezt? Ez itt a Colorado folyó! Ma is hasonló a vonala, csak egy kicsit különbözik. Ez itt pedig nem más, mint a Grand-Canyon.

- Úgy néz ki.

- Itt, balra egy erdőt mutat a térkép, ami ugyanaz az erdő, ahová a Rotter farm felé lehet menni, és ahol a fiamat megtalálta. Csak ebben az időben ez az erdő nagyobb volt, mert még

közel sem élt ennyi ember ezen a környéken, és nem vágták ki a fákat, hogy házakat építsenek belőle. Látja? A mai város itt van. Ez a térkép viszont csak egy egész kicsi gyarmati kolóniát ábrázol. Itt a legelő, itt pedig az itató. Most is ott van.

- Igaza van.

- Ugye? És ami a lényeg, amiért ezt a térképet mutatom magának, az ez! Látja ezt a keresztet, amit iderajzoltak?

- Igen.

- Ez itt van, a maga földjén.

- És miből gondolja, hogy kincsek helyét jelzi?

- Régebben előfordult már ebben az államban pár ugyanilyen térkép, ugyanilyen jelzésekkel. És a jelzések helyén mindig találtak valami értékes dolgot az aztékok idejéből. Feltételezem, hogy ez itt sincs másképpen.

Thomas a fejét vakarta.

- El sem tudom képzelni, hogy itt hol lehet ilyesmi. Az udvar kökeményre taposott föld, hátul egy szikla, mögötte pedig füves pusztá, arrébb meg kopár sivatag, pár bokorral, kaktusszal. Ha az udvaron lenne valami a földben, azt egy ilyen sík talajon észre lehetett volna venni. Ugyanez áll a legelőre is, főleg, ha azt nézzük, hogy a marhák állandóan ott legelnek, járkálnak és tapossák. A sziklán pedig sehol nincs egyetlen rés, barlang, vagy bármiféle be-szögellés, ahol egy rejtett barlangot lehetne találni.

- Pedig itt kell lennie valahol! Láthatja!

- Igen. De ha évek alatt nem találtunk semmit, miért gondolja, hogy most fogunk?

- Keresték egyáltalán?

- Nem. El voltunk foglalva a munkánkkal.

- Kutassanak, hátha találnak valamit!

- Keresnék én, ha tudnám, hogy hol fogjak hozzá.

- Ha van is itt valami, egykönnyen nem fog ráakadni! - felelte a seriff.

- Majd ha egy kicsit helyrejävök, körülnézek egy kicsit jobban a farmon.

A seriff felállt.

- Nekem mennem kell! A térképet itt hagyom, tanulmányozza egy kicsit!

- Köszönöm! - felelte Thomas, és felállt ő is, hogy kikísérje a seriffet.

- Maradjon csak ülve, Mr. Flatfield! Pihentesse a lábát! - mondta a seriff, és távozott.

Jenny és Thomas egyedül maradt. A lányka a férfira mosolygott.

- Ha van itt kincs a farmon, én megtalálom!

- Gondolod?

- Igen. Izgalmas dolog egy ilyen keresés! - kuncogott Jenny.

- Sok sikert hozzá! Csak aztán óvatosan! Nehogy beleess egy rejtett verembe!

- Óvatos leszek! De ha megtaláljuk az aranyat, akkor ne mondjuk el senkinek! Irigykednének!

Thomas elmosolyodott.

- Okos lány vagy, Jenny!

- Igen, tudom! - kuncogott a lányka.

Eltelt a hét, és Thomas végre felépült. John is hazaért, s így végre ismét minden mehetett úgy, mint azelőtt. A vacsoránál a két férfi ült az asztalnál, miközben Jenny a konyhában sürgött-forgott.

- Ti csak üljetek, és én hozom nektek a vacsorát! - hangzott a lányka hangja.

John elnevette magát.

- Én szégyellem magam, hogy te dolgozol helyettünk! - mondta.

- John bácsi! Én szeretek főzni. Amíg nem voltál itthon, én készítettem az ételt.

- És jó is?

Thomas a barátjára nézett.

- Remekül főz! Én is kellemetlenül éreztem magam, hogy ott fekszem bent a szobában, ő pedig dolgozik. De ennek vége! Pihennie és tanulnia is kell!

Jenny a férfiakra nézett.

- John bácsi!

- Mondd!

- Mától kezdve felváltva főzünk. Ma én, holnap te.

- Nekem megfelel.

- Az jó! Kész is vagyok! Hozom! - felelte a lányka, és meg is jelent az asztalnál a tállal.

- Remélem, ízleni fog!

- Jó illata van.

Jenny letette a tálat az asztalra, majd ő is leült.

- Így ni! Ehetünk!

- Jó étvágyat mindenkinek! - szólt Thomas.

- Köszönjük!

Jenny közben John-ra nézett.

- John bácsi! Jól érezted magad New Yorkban?

- Remekül.

Thomas a barátjára nézett.

- Ha jól sejtem, akkor nő van a dologban.

- Jól sejtetd.

- Nocsak! És mennyire komoly az ügy?

- Nagyon komoly.

- Gondolhattam volna, hiszen már évek óta mindig el-elmész oda.

Jenny John-ra nézett.

- Elveszed feleségül? - kérdezte.

- De kíváncsi vagy, kisasszony!

- Igen! - kuncogott a lányka.

- Hát... úgy érzem, szívesen elvinném.

- És mi akadályoz meg benne? - kérdezte Thomas.

- Meg nem akadályoz, csak sok kérdés van még bennem.

- Például?

- Azon morfondíroztam, hogy ha netalán úgy döntenék, hogy elhoznám ide, titeket zavarná-e.

Thomas a barátjára nézett.

- Engem nem zavarna. A házban négy szoba van, a földszinten kettő, meg az emeleten is kettő. Ezzel az erővel én is hozhatnék magammal egy nőt ide.

- Talán idejönne veled a hölgyed? - kérdezte Jenny John-tól.

A férfi bólintott.

- Jó esély van rá.

- És városi nő létére nem zavarná ez az élet, amit mi a farmon élünk? - érdeklődött Thomas.

- Nem. Falun nőtt föl, csak később került New Yorkba. Azt mondja, vágyik vissza a vidéki életre.

Thomas a barátjára nézett.

- Ha így áll a dolog, és aktuális lesz, tőlem nyugodtan elhozhatod őt ide.

- És te? Mit gondolsz erről? - nézett John Jenny-re.

A lányka elmosolyodott.

- Ha elhúzod ide, legalább lesz még egy nő, aki gondoskodik rólatok.

- Örülök neki, hogy nem vagytok ellene. Már évek óta tervezem a dolgot, de csak most jutottunk el oda, hogy döntöttünk.

- És mikor mész vissza, hogy értesítsd? - kérdezte Thomas.

- Úgy beszéltek meg, hogy őszig elrendezi a dolgaikat, és akkor én elutazom hozzá, és hozom.

- Elveszed feleségül? - kérdezte Jenny.

- Szándékomban áll.

- És ő hozzád megy?

- Úgy érzem, igen. De erre csak akkor kerülhet sor, ha már itt vagyunk.

Jenny a férfit nézett.

- Jó, hogy csak két hónap múlva mész, így nem marad magára a farm.

- Hogyan? Elmentek valahová?

Jenny elmosolyodott.

- Igen. Elmegyünk apával Angliába, egy kicsit körülnézni.

- Honvágy? - nézett Thomas-ra John.

Barátja azonban a fejét rázta.

- Nem. Nekem ez az otthonom. De a szüleimet tizenhárom éve nem láttam. Ez nagyon sok idő. Ki tudja, azóta mi van velük? Látnom kell anyámékat! Meg akarom ölelni őket.

- S meddig terveztek maradni?

- Egy-másfél hónap. De jövőnk haza.

- És mikor indultok?

- Ha sikerül mindent lerendezni, akkor négy nap múlva. Bele kell kalkulálni a hosszú utazást a vonaton, a szállást, és végül a hajóutat. Így a jövő héten induló hajóra feljutunk. Nem szeretnék újabb egy hetet várni a következőre.

- Négy nap? Ha hétfőn indulni akartok, akkor a készülődést ma, vagy holnap el kell kezdeni.

- El is kezdjük holnap.

Jenny édesen mosolygott.

- De jó! Utazunk!

Thomas a lányára nézett.

- Élvezni fogod. Sok minden van, amit még nem láttál a világból, érdekesnek fogod találni.

Csak nehogy a hajón rosszul legyél!

- Igyekszem nem rosszul lenni.

- Ez nem ezen múlik.

- Nem baj! Kibírok én mindent.

- Remélem!

A lányka nem válaszolt, csak mosolyogva ült a helyén, és elképzelte az utazást, ami izgalmasnak ígérkezett.

Esteledett. Fent, a birtok mögötti dombon Jenny és Thomas állt, és a naplementét nézték. Jenny látta, hogy Thomas nagyon elmereng valamin. Rá is kérdezett.

- Apa!

- Tessék!

- Angliára gondolsz?

- Igen, de leginkább a múltra.

- A szerelmedre?

- Rá is. Meg úgy az egész fiatalkoromra.

- Vágysz vissza?

- Nem. Csak Alice és James jár a fejemben.

- James? Ő Alice férje?

- Igen. A barátom volt, mielőtt megismerkedtek. Ráadásul én mutattam be őket egymásnak.

- Elmész hozzájuk, ha Londonban leszünk?

- Nem tudom. Mennék is meg nem is.

- Akkor ne menj!

- Miért?

- Mert lehet, hogy rossz lenne nektek tizenhárom év után találkozni.

- Ebben van valami.

Jenny elnevette magát.

- Látod, milyen okos lányod van?

- Kezdek rájönni! - karolta át a lányka vállát Thomas.

Jenny nézte a naplementét.

- Milyen szép! - mondta halkan.

- Ugye? Amikor én idejöttem, ezt a nyugodt, csendes hangulatot szerettem meg.

- Olyan jó itt lakni.

- Pedig kemény ez az élet. A marhákat táplálni, legeltetni, itatni, terelni. Igaz, hogy az alkal-mazottak mindezt megcsinálják, de ez nem ér semmit, ha a tulajdonos nem tesz meg min-dent, hogy a körülmények ehhez jók legyenek. Pedig ez a terület itt forró, félsivatagos.

- Én akkor is szeretem.

- Én is. Egyszer majd mindez a tiéd lesz, Jenny.

A lány egészen az apjához húzódott.

- Te vagy a legjobb apa a világon.

- Gondolod?

- Tudom.

- Köszönöm. De talán vannak nálam jobbak is.

- Nincsenek - felelte Jenny.

- Örülök, hogy így látod.

- Apa!

- Hm?

- Semmi, csak...

- Csak...? Téged aggaszt valami. Ismerlek.

- Semmi, csak félek.

- Mitől?

- Hogy mi lesz, ha hazajövünk.

- Mi lenne? Minden megy tovább, ahogy szokott.

- És ha mégsem úgy lesz?

- Miért ne lenne úgy?

- Mert... ha már nem én leszek neked a legfontosabb.

Thomas szembefordult Jenny-vel, és átölelte.

- Jenny, kicsim! Ettől félsz? Ha nem akarsz, akkor nem megyünk sehová.

- De menjünk! Nem szeretném, ha miattam nem látnád a szüleidet.

- Nézz rám, Jenny! - felelte Thomas.

A lányka a férfira nézett. Thomas folytatta.

- Attól félsz, hogy ha úgy alakul, akkor osztoznod kell rajtam valakivel?

Jenny a földet bámulta.

- Apa! Eddig csak mi ketten voltunk egymásnak. Csak te és én. Félek, ha Alice újra megdobgatja a szívedet, akkor én már nem leszek olyan fontos neked, mint most.

- Drágám! Ettől ne félj! Alice-t valóban szerettem, de ennyi év után már közel sem jelent, és nem is jelenthet annyit, mint te. Tizenhárom év elveszett, amit úgysem lehet már pótolni. Nekem te vagy a legfontosabb az életemben, és mindig is az leszel, bármi is történjen. Soha nem tennék olyasmit, ami neked rossz lehet.

Jenny nem szólt, csak szorosan ölelte a férfit, és úgy érezte, nincs biztonságosabb hely, mint az apja mellett.

- De jó, hogy ezt mondod!

- Ez az egyetlen dolog, amit mondhatok.

- Most már nyugodtabban megyek veled.

- Ennek örülök.

- Amikor Angliába értünk, hová megyünk? Londonba?

- Nem. Először Chelmsford-ba megyünk. Ott élnek a szüleim, a város mellett egy tanyán.

- Biztos örülni fognak neked!

- Igen. Bemutatlak nekik.

- Nekem is fognak örülni?

- Hát persze! Miért gondolod, hogy nem?

- Mert én nem vagyok az igazi gyerekek.

- Ezt felejtse el! Én úgy tekintek rád, mintha valóban az igazi lányom lennél. És ezt ők is így fogják gondolni.

Jenny egy kicsit elszomorodott. Alig lehetett hallani a hangját.

- Nekem te vagy az igazi apukám. A másíknak úgysem kellettem.

- Ne szomorkodj, Jenny! - mondta Thomas. - Nekem kellesz, és ez a fontos.

A lány egy kicsit hátrálépett, amikor a lába alatt megsüllyedt a talaj.

- Jaj! - ijedt meg hirtelen.

- Mi baj?

- A föld a lábam alatt.

Thomas lenézett, és látta, hogy Jenny lába bokáig süllyedt a talajba. Ez furcsa volt, hiszen fönt álltak a szikla tetején.

- Emeld fel a lábad! - szólt a férfi.

Jenny óvatosan felemelte a lábát.

- Ne mozdulj!

- Jó!

Thomas megnézte a földet ott, ahol besüppedt. Láthatóan nagyobb felületen kezdett megsüllyedni, Jenny súlya nyomta be.

- Itt valami üreg van. Veszélyes lehet.

Thomas megfogta a lányt, felemelte, és jó két méterrel arrébb tette le.

- Így ni!

- Mi lehet itt? - guggolt le Jenny, a megsüllyedt talajt szemlélve.

- Megnézzük!

Thomas keze alatt megsüllyedt a köves talaj. Több nagy követ is arrébb rakott, majd megkaparta a földet.

- Ez alatt van valami.

- Biztos a spanyolok aranya! - kuncogott Jenny.

- Jó lenne.

Thomas újabb földréteget kapart ki, ujja valami kemény felülethez ért.

- Ezen van egy fedél. Úgy néz ki, mintha kőből lenne.

- Próbáld levenni!

- Megpróbálom, de előbb tudnom kell, hol a széle.

- Szóljak John bácsinak?

- Szólhatsz! De ne kürtöld világgá, mert ha tényleg megtaláltuk az aranyat, más ne tudjon róla!

- Hallgatok! - suttogta a lányka, és elszaladt.

Thomas teljesen elkaparta a földet, a kisebb-nagyobb köveket arrébb rakta. Egy szürke kőlap volt a földréteg alatt. Thomas végigkaparta a szélét is, mire rátalált arra a helyre, ahol a kőlap a talajhoz illeszkedett. Az ujját a kőlap mellé bedugta, és így próbálta felemelni, de túl nehéz volt. Thomas felpillantott, és látta, hogy a birtok felől John és Jenny közeledik. Felkaptattak a dombon, és odaértek hozzá.

- Mit találtál? - hajolt le John is.

- Ezt! Nézzétek!

- Ez valami üreget rejt.

- Igen. Megpróbáltam felemelni a kőlapot, de nehéz.

- Próbáljuk együtt!

- Jó! Keresd meg a másik szélét!

- Megvan!

- Próbálj alányúlni!

- Ez nem könnyű, de talán most!

- Megvan?

- Igen.

- Akkor próbáljuk emelni!

A két férfi lassan megemelte a kőlapot, ami nehéz volt, de amint egy kicsit felemelkedett, Thomas alá tette a kezét, és így már meg tudta fogni.

- Emeljük!

A kőlap elég vastag volt, és elég nehéz. Amikor félredobták, egy nem túl mély üreg keletkezett.

- Van benne valami! - állapította meg Jenny.

- Megnézzük! - mozdult John keze, de Thomas megállította.

- Óvatosan! Nehogy valami mérgező állat legyen benne!

John kézbe vette az olajlámpát, és a nyílás fölé tartva bevilágított.

- Mi az ott? - kérdezte a lány.

- Valami doboz. Nem túl nagy. Úgy látom, nincs mellette semmi!

- Vegyük ki!

- Jó! Megpróbálom!

John megfogta a kis faládát, és kivette. A ládikó körülbelül akkora volt, hogy egy teáskanna elfért volna benne. Teljesen le volt zárva, beszögezve.

- Nyissuk ki! - javasolta Jenny.

Thomas megrázta a fejét.

- Itt nem! Vigyük be a házba, és ott nézzük meg a tartalmát!

- Miből gondolod, hogy nem valami szétrohadt állati dög van benne?

- Nem érezted a súlyát, amikor kivetted?

- De. Elég nehéz.

- Rázd csak meg!

John megrázta a dobozt, amiből fémes csöngés hallatszott.

- Ebben valami fém van.

- Biztos a spanyolok aranya! - kuncogott Jenny.

- Meglehet!

- Zárjuk vissza az üreget!

Thomas visszatette a kőlapot, rákaparta a földet, majd a köveket is visszarakta a tetejére.

- Kész! Mehetünk! De lehetőleg úgy, hogy az alkalmazottak nehegy észrevegyék! Ki tudja, mi van ebben a ládikóban!

Jenny, Thomas és John elindult visszafelé a ház irányába. Amikor végre beértek a házba, John egy szürke rongyot tett alá, hogy össze ne piszkolja az asztalt, majd rárakta a ládát.

- Jó nehéz ez a láda - jegyezte meg.

- Be van szögezve.

- Van itt egy feszítővas valahol.

- Hátul, a szerszámos ládában.

- Hozom.

John hamarosan visszatért a szerszámmal. A láda tetejének rése alá bedugta a végét, és feszi-teni kezdte. A rögzítés recsegeve-ropogva engedett, és a fedél felpattant.

- Odanézzetek! - álmélkodott Thomas.

- Ez mi? - nézte a ládában lévő csillogó fémkarikákat Jenny.

- Ezek aranyból vannak! - vette kézbe az egyik vastag karikát John.

- Mik lehetnek ezek?

- Karkötőknek látszanak.

- Jó nehezek. És milyen szépek!

- Ez bizony tiszta arany.

- Eddig csak viccelődtünk, hogy megtaláltuk a spanyol aranyat, de most úgy tűnik, valóban így van.

- Én azért többre számítottam! Legalább egy utazóládányira! - jegyezte meg John.

- Ne álmodozz, John! Tudod, hogy ez is milyen sokat ér?

- Gondolom. De azért jó volt álmodozni.

- Hány darab karkötő ez? - nézelődött Jenny.

- Egy, kettő... három... négy...

- Mennyi?

- Tizenkettő.

- Tizenkét darab arany karkötő. Az rengeteget ér.

- Gondolod?

- Hát persze. Nézd csak meg a súlyát! Elég nehezek. Ebből egy karkötő többet ér, mint az egész farmunk.

- Valószínűleg.

- Biztos.

- Felezzünk!

- Rendben!

- Szerintetek ez tényleg a spanyolok aranya?

- Valószínű. Nézd csak meg ezeket a rajzokat itt! Ilyen motívumokat a régi indián kultúrákban készítettek.

- De miért csak ennyi? Nyilván van több is.

- Hogyne! Csak nem itt! Bárki is rejtette el, nem egy helyre rakta az összes aranyat. Ez csak egy kis része. De nekünk elég.

- Beváltjuk? - kérdezte Jenny.

- Egyelőre nem. Legalábbis amíg itthon vagyunk! Angliában nagyobb a kereslet az efféle értékes holmik iránt.

- Akkor vigyük el azt a hat darabot, és váltsuk be!

- Nem úgy van az, Jenny. Ekkora értékű aranyat nem szabad egyszerre beváltani, mert feltűnést kelt. Egy karkötőt beváltunk, aztán majd valamikor hetekkel később a másodikat, de azt máshol, más kereskedőnél.

John elégedetten nézegette a karkötőket.

- Most már valóban jól tarthatom Mary-t.

- Ő a New Yorkban élő menyasszonyod?

- Igen.

- De azért ne ess túlzásba! - nézett a barátjára Thomas. - Ha túl feltűnően költekezel, arra felfigyelnek.

- Tudom. Épp ezért a felszínen én megmaradok egy sima farmernek, de a felszín alatt más lesz a helyzet.

Thomas bólintott.

- Helyes! Viszont... a seriffet biztos érdekelni fogja, hogy végeztünk-e kutatást a birtokon és környékén.

- Valószínűleg. Mi pedig azt feleljük, hogy keresgeltünk, és nem találtunk semmit.

- Ahogy mondd.

Jenny mosolyogva szólalt meg ismét.

- Ma éjjel nem fogok tudni aludni az izgatottságtól.

- Pedig jobban tennéd, ha pihennél. Holnap még iskola van. Csak hétfőn utazunk.

- Az utazás is izgat.

- Gondoltam. De attól még nem fogunk hamarabb indulni.

Jenny nem válaszolt, csak mosolygott, lelki szemeivel a tengert, és Angliát látta. Ahová hamarosan elutaznak.

A hétfő reggel már a vasútállomáson érte Jenny-t, Thomas-t és John-t.

- Hamarosan megérkezik a vonat - jegyezte meg Thomas.

John rájuk nézett.

- Éreztétek jól magatokat! Remélem, Európa felejthetetlen élményeket ad nektek!

- Talán! Furcsa, kettős érzés kavarg most bennem - felelte Thomas. - Örülök, hogy végre indulunk, és remélem, egészségben találom a szüleimet, de... félek a találkozástól és az élményektől. Vajon mit fogok érezni, ha odamegyek?

- Bármi is lesz, ne feledd el, hogy neked ez itt az otthonod! A napsütés és a vadregényes táj világa.

- Ne aggódj, John! Eszem ágában sincs ott maradni. Még ha nehéz is lesz, de hazajövök.

- El ne felejtsd a levelet!

- Nem felejttem. Amikor megérkezünk, még lesz egy egész napunk a hajóútig. Elmegyek a megadott címre, és odaadom a hölgyednek a levelet. Biztos örülni fog neki!

- Szállodába fogtok menni?

- Igen. Csak egy nap, aztán indulás a kikötőbe!

- Én már nagyon várom az utazást! - mosolygott Jenny.

- Most már nem kell sokat várnod, és indulunk!

- Egész hétvégén csak az utazásra gondoltam.

- Észrevettem.

Thomas a barátjára nézett.

- Fogod győzni egyedül a birtok irányítását?

- Hát persze, ne aggódj! Ott van Parker is, tudod, hogy ő milyen remek munkavezető.

- Ez igaz.

A vonat ekkor gördült be az állomásra. Gőze felcsapott, hangos sziszegés kíséretében.

- No hát akkor... mi indulunk! - nézett a barátjára Thomas.

John odalépett Jenny-hez, és megölelte.

- Vigyázz magadra, kislány!

- Te is, John bácsi!

John ezután Thomas-hoz lépett, és kezet fogtak.

- Viszlát, cimborá! Remélem, jól mennek a dolgaik Angliában!

- Én is remélem!

Ez volt az utolsó szó, ami köztük elhangzott. Thomas felszállt a vonatra, felvette a csomagokat, majd segített Jenny-nek is felszállni. Amikor minden utas fenn volt, a kalauz intett, és a vonat elindult, hogy utasait kelet felé vigye.

Jenny és Thomas elfoglalták a helyüket. A lányka láthatóan izgatott volt, mindenfelé nézegetett, mindent megfigyelt.

- Látom, érdekesnek találod az utazást! - nézett rá Thomas.

- Igen, nagyon. Szinte el sem hiszem, hogy utazunk.

- Ennyire vártad?

- Igen. Mindig is szerettem volna látni New Yorkot, de legfőképp Európát. Azt mondták az iskolában, hogy nagyon más, mint itthon.

- Valóban. Másak a házak, a városok, a szokások, minden. Bármerre is mész a világban, mindenütt másféle szokásokat, embereket láthatsz.

- Igaz, hogy Angliában királynő uralkodik?

- Igen. Viktória királynő az uralkodó.

- Ő parancsol mindenkinek?

- Nem egészen. Ez nem olyan, mint a középkorban. Angliában alkotmányos királyság van. Ez azt jelenti, hogy az ország élén van egy uralkodó, de a tényleges hatalom nem az ő kezében van, ő csak aláírja azokat a törvényeket, amiket a lordok házában hoznak. Olyan, mint egy elnök, csak őt nem választják, hanem öröklés alapján birtokolja az uralkodói címet.

- Megmutatod majd a királyi palotát?
 - Hát persze!
 - A Big-Bent is látni szeretném!
 - Mindent megmutatok, amire kíváncsi vagy.
- Jenny Thomas-ra mosolygott.
- Tudod, mire gondolok?
 - Mire?
 - Úgy érzem, Angliában valami sorsdöntő esemény fog velem történni!
 - Valóban?
 - Igen.
 - Jó, vagy rossz esemény?
 - Szerintem jó.
 - Úgy legyen!

A férfi hallgatott. Legbelül a várakozás és az aggodalom érzésének kettőssége keveredett. Ránézett a lánykára, aki izgatottan, mosolyogva nézett ki a vonat ablakán. Láta rajta az utazás izgalmát, és a gyermeki naivitást. Ettől a férfi elérzékenyült. Bár Jenny nem az ő gyermeke volt, de amikor ránézett, a saját kislányát látta benne. S ez így is volt. Eszébe jutott az a nap, amikor először vitte haza. Milyen apró volt! Eleinte mennyi zűr volt vele, aztán mégis végtelen örömet hozott a házba. Felnevelte, és az az évtized, amit vele töltött, fantasztikus tíz év volt.

- Mi lenne velem, ha ő nem lenne? - gondolkodott Thomas.

Most, hogy ismét Anglia felé tartott, előjöttek a régi élmények. Amikor még nem volt Jenny, nem volt a napsütötte arizonai táj, és az otthon. Bár ott volt Alice, és ott voltak Thomas szülei is, mégis úgy érezte, már nem hazamegy. Félt. Félt önmagától és az érzéseitől. Félt attól, hogy mit fog érezni, ha hazamegy. Mi van a szüleivel? Mi van Alice-szal és James-szel? Elfelejtették-e már őt? Nem fogja ismét felkavarni az életüket azzal, ha betoppan? És mit fog érezni, ha meglátja Alice-t, aki még mindig az a fiatal, kedves lány maradt az emlékezetében? Nem fog-e elgyengülni, ha meglátja? S ezek az emlékek nem raknak-e túl nagy terhet Jenny-re, s nem fogja-e kívülállónak érezni magát, ha csak Thomas múltjának szereplőivel találkozik?

Számtalan kérdés megfogalmazódott a fejében, de a vonat egyenletes zakatolása visszarántotta a valóságba. Anglia helyett a vonaton ült, és utazott New York felé. Jenny továbbra sem szólt, csak nézett ki az ablakon.

- Nem vészíthetem el őt is! S ha kell, tűzbe megyek érte! - gondolta Thomas.

A vonat pedig csak ment kelet felé, érzéseket és gondolatokat szállítva a fedélzetén.

A new york-i kikötőben nagy volt a nyüzsgés, ahol az Európába tartó gőzhajó horgonyzott. Itt állt Jenny és Thomas is, várva a beszállási jelzést.

- De szép a tenger! - mosolygott Jenny.

- Szép! De majd akkor fogsz csodálkozni, ha kimegyünk a nyílt óceánra! Bármerre nézel, sehol nem fogsz látni szárazföldet. Mindenütt csak a végtelen tenger.

- Sirályok is lesznek?

- Hogyne!

- Az iskolában tanultunk az Albatroszokról is. Igaz, hogy olyan nagy szárnyuk van?

- Igen. Szeretnek vitorlázni a szélben.

- Fogunk olyat is látni?

- Sajnos nem. Az albatroszok a déli féltekén élnek, és nem tudnak átrepülni az egyenlítő fö-
lött.

- Miért nem.

- Mert ott szélső van, ők pedig vitorlázva repülnek.

- Kár! Szívesen megnéztem volna egyet.

- Valamikor talán lehetőség lesz látni. Egyszer majd elmegyünk valami szép, egzotikus
helyre.

- Jó lesz!

- Az még arrébb van, de majd kitalálom a megfelelő helyet.

- Londonban hol fogunk lakni?

- Több tervem is van. Ha a szüleim Chelmsford-ban élnek még, akkor náluk. Ha nem, akkor
kibérelünk egy lakást.

- Én egy kicsit félek - jelentette ki Jenny.

- Mitől?

- Ott nekem mindenki idegen, és nem tudom, hogy mit szólnak hozzám a nagymamáék. Ha
megtudják, hogy örökbe fogadott gyerek vagyok, biztos nem fogok nekik tetszeni.

- Ettől ne félj! A szüleim rendes emberek, és fognak téged szeretni. Majd meglátod! Szép
házban lagnak, kert is van. És van a házban elég szoba is.

- Idegen házban nem a szoba a fontos.

- Hanem?

- Az, hogy te ott legyél velem.

- Ott leszek.

- Alhatok veled?

- Ha úgy éreznéd jól magad, miért ne.

- Ott akarok lenni veled!

- Jó. De... mondd csak! Megbántad, hogy eljöttél velem? Félsz.

Jenny megrázta a fejét.

- Nem bántam meg. Csak néha úgy érzem, nem vagyok senkié.

- Az én kislányom vagy.

- Igen, csak... ott volt nekem a farm, a kisváros, az arizonai táj, és ott voltál te és John bácsi.
Mi így voltunk egy család. És most...

- Most...?

- Elmegyünk Angliába, ahol én még nem voltam veled, és ahol te egy másik ember voltál.
Nem az én apukám.

- Drágám! Ne félj! Angliában én nem leszek a régi Thomas Flatfield, még akkor sem, ha a
szüleimmel, ismerőseimmel találkozom. Amióta te velem vagy, én egy másik ember vagyok.
Az, aki téged felnevelt, aki szeret, az apukád. Igaz, hogy Angliába látogatunk, de amikor
úgy érezzük, hogy haza kell jönnünk, akkor hajóra szállunk, és hazamegyünk a mi kis far-
munkra, ahol szeretünk élni. Ne aggódj! Minden jó lesz.

- Jó.

Thomas átkarolta a lánykát, aki továbbra is a tengert nézte. Ekkor megjelent egy tengerész,
és jelezte, hogy fel lehet szállni a hajóra. Jenny és Thomas beszélt. A hajó hamarosan elin-
dult, magára hagyva az amerikai kontinenst.

VII.

A London és Chelmsford közötti hosszú, egyenes úton egy fogat haladt a Flatfield ház felé. A kocsiiban Thomas utazott Jenny-vel. A férfi szótlan volt ugyan, de nagyokat sóhajtozott, mert a táj látványa visszahozott valamit a múltból. Egyszerre volt jó és rossz is, de tudta, hogy haza kell látogatnia, mert tartozik ennyivel a szüleinek.

Jenny érdeklődve nézett ki a kocsis ajtaján, a zöldellő tájat nézve.

- Szép zöld! - jegyezte meg.

- Igen, mert itt sok eső esik. Most is borult az idő.

- Egy kicsit hűvös van.

- Ez az idő itteni mércével nézve nem hideg, de te, aki eddig mindig a meleg, félsivatagos vidéken éltél, hidegnek érezheted.

- Ez a hely más, mint otthon.

- Teljesen más. Mindkettőt meg lehet szokni.

- Te itt éltél?

- Gyerekkoromban igen. Aztán fiatal felnőttként bekerültem Londonba, mert ott dolgoztam. De időnként hazajártam a szüleimhez.

Jenny Thomas-ra nézett.

- Remélem, tetszeni fogok nekik! - mondta halkan.

- Tetszeni fogsz.

A kocsis elhaladt a Hatter ház előtt is. Thomas látta, hogy a ház még mindig ott áll, bár egy kicsit másképp nézett ki. A ház körül nem volt semmi mozgás. A kocsis továbbment, majd lassított, és megállt. A Flatfield ház előtt voltak. Ott, ahonnan Thomas tizenhárom évvel azelőtt elment.

Kiszálltak, Thomas kifizette a kocsist, aki elhajtott. A fiatalember egy nagyot sóhajtott, látva a házat, ami nem sokat változott, csak a környékén lett több a bokor és a fa.

- Itt vagyunk! Gyere! - szólt Jenny-nek, aki egészen közel húzódott hozzá.

Pár lépést tettek csak, amikor kinyílt a ház ajtaja, és kilépett rajta Thomas édesanyja. Először csak hunyorogva figyelte a két jövevényt. Thomas-t sem ismerte föl.

- Jó napot! Kit keresnek? - kérdezte közelebb lépve.

Thomas elérékenyült az édesanyja láttán, aki már őszült.

- Anya! Nem ismer föl? Én vagyok az, Thomas!

- Thomas? Kisfiam! Te vagy az?!

- Én.

Az anya odaszaladt a fiához, és a nyakába borult.

- Ó, drága fiam! Hazajöttél? - sirt.

Thomas megölelte az édesanyját.

- Nem bírtam ki, hogy haza ne jöjjetek.

- Megváltoztál, Thomas! - nézett fel a fiára az asszony.

- Igen, tudom. De nemcsak külsőleg.

- Hol voltál, merre jártál? Mesélj!

- Majd inkább odabent.

Az anya ellépett a fiától, és a Thomas mellett álló Jenny-re nézett. A fiatalember észrevette az anyja pillantását.

- Mama! Ő a kislányom, Jenny.

- A kislányod? De örülök neki! Szervusz Jenny! Én a nagymama vagyok, Paula Flatfield. Jenny egy szót sem tudott kinyögni, csak halványan elmosolyodott.

- Apám itthon van? - kérdezte Thomas.

- Igen. Fent a szobájában olvas. Gyertek be!

A három ember bement a házba. Thomas itt is jól körülnézett, és meglepetten látta, hogy az égvilágon semmi sem változott.

- Üljetek le! Mindjárt szólok apádnak!

Thomas és Jenny leült. A lánya érdeklődve nézegetett, megsejmlélve a ház berendezését. Egészen más volt, mint az amerikai stílus.

- Thomas! Jöjjen le! Vendégünk jött! - kiabált fel az emeletre az anya.

Hamarosan léptek indultak el főnről. Thomas apja megjelent a szoba ajtajában. A fiatalember elindult felé. Az apa tekintetét egyenesen a fiára vetette, és ekkor fogta fel, hogy ki áll előtte.

- Thomas? - kérdezte bizonytalanul.

- Én vagyok.

- Fiam! - lépett ő is közelebb, és megölelte Thomas-t. - De jó, hogy látlak!

Thomas elmosolyodott.

- Én is örülök, hogy épségben látom magukat viszont.

A fiatalember Jenny felé intett, aki felállt, és közelebb jött.

- Apám! Ó Jenny! A lányom.

- Ó, micsoda öröm! - mosolyodott el az apa, és átölelte a lánykát, aki egy kicsit meg volt illetődve.

Thomas elmosolyodott.

- Bocsássanak meg, de egy kicsit szokatlan neki még ez a helyzet.

- Persze, ez érthető! - felelte az apa. - Ülünk le! Mesélj! Hol élsz, mi történt veled!

Mindenki helyet foglalt a nappaliban.

- Sok minden történt velem, napokig mesélhetnék - felelte Thomas.

Az anya a fiára nézett.

- Olyan gyorsan mentél el, hogy alig tudtuk felfogni.

- Muszáj volt. Csak így tudtam magam összeszedni.

- Hol élsz?

- Az Egyesült Államokban.

- Merre?

- Arizonában, Tucson mellett egy farmon.

- És a feleséged? - kérdezte az apja.

- Feleségem? Sajnos nincs! Jenny-t örökbe fogadtam. Boldog vagyok, hogy velem van, szeretem, és mindent megadok neki, amit csak tudok.

- Ezt jól teszed, fiam! Büszke vagyok rád! - felelte az apja.

- És milyen ott az élet? - kérdezte az anya.

- Nem könnyű, de én szeretem. Van egy nagy farm, marhákkal és lovakkal. Tartozik hozzá legelő és itató is. Van egy társam is, John Taylor. Ő az a férfi, akivel riportokat készítettem annak idején az újságban. Közösén megvettük a farmot, és azt igazgatjuk.

- És jól megy?

- Szerencsére igen, mert a mi farmunk környékén van jó legelő, és víz. Ez arrafelé sokat ér, mert ott száraz a klíma, csak a július-augusztusi monszun idején van számottevő eső. De tél

sincs. Legalábbis olyan nincs, mint itt Európában. Ott télen is enyhe az idő, hó egyáltalán nem esik.

- És te, Jenny! Hány éves vagy?

- Tizenkettő.

- Akkor te már nagylány vagy.

Thomas elmosolyodott.

- De még milyen nagylány! Remekül főz!

- Főzni is tudsz?

- Igen.

- Amikor beteg voltam, ő ápolt engem - folytatta Thomas. - Főzött, ellátta a háztartást is.

- Ügyes kislány vagy, Jenny.

- Köszönöm.

- Beteg voltál? - nézett az anya Thomas-ra. - Mi bajod volt?

- Leestem a lóról. Illetve ledobott.

- Jaj! Vigyázz a lovakkal! Ha megvadulnak, akkor kész a baj.

- Ne aggódjon, mama! Ez a ló nem megvadult, hanem megijedt.

- Mitől?

- Egy skorpiótól.

- Skorpiótól?! Ott olyan is van?!

- Igen. Van csörgőkígyó, és puma is.

- Te jó ég! Hogy bírod, fiam?

Thomas elnevette magát.

- Nem lehet azokkal minden nap találkozni. Időnként összefut velük az ember, de ha kikerüljük őket, nincs semmi baj.

Az apa a fiára nézett.

- Visszaköltöztél Angliába?

- Nem. Bármennyire is rossz maguknak, édesapám, én Arizonában vagyok otthon. Vissza fogok menni.

- Meddig maradsz? Remélem, nem két napig!

- Pontosan nem tudom, hogy meddig leszek itt. Néhány hétig maradhatok csak. Szeptemberre haza kell érünk, mert Jenny-nek kezdődik az iskola, és a társam vállára sem tehetem rá az egész gazdaság terhét. A hajóút pedig hosszú. El kell látogatnom pár emberhez, és szeretnék egy kicsit itthon lenni. Tizenhárom éve mentem el.

- Ha hazamész is, remélem, nem kell újabb tizenhárom évet várnunk arra, hogy ismét felbukkanj!

- Szó sincs erről. Ha jól mennek a dolgok, akkor a terveim szerint minden évben eljőnnék egy időre. De lehet, hogy magukat is elvinném egy kicsit Amerikába.

- Messze van az nekünk, fiam! - jegyezte meg az anya.

Flatfield úr azonban másképp látta a dolgot.

- Én fűtyülök rá, hogy messze van. Ha eljön az ideje, hajóra szállok, és elmegyek.

Thomas elnevette magát.

- Milyen bátor apám van nekem!

- Anyád is az, csak egy kicsit kéreti magát.

- Gondoltam! - felelte Thomas, majd az arca egy kicsit elkomolyodott.

- Alice-ékkel mi van?

- Sok minden történt itt azóta, mióta elmentél, Thomas - kezdte az anya. - Sajnos nem számolhatok be jó dolgokról.
- Miért? Mi történt? Alice-szal van valami?
- Az asszony bólintott.
- Igen. Alice már évek óta itt él az anyjéknál, mert...
- Miért?
- Tizenegy éve nem lát.
- Vak?!
- Igen.
- De mitől? Történt vele valami?
- Sajnos, igen! Bár az orvos szerint a szemének semmi baja, de az erős ütésektől, amik a fejét érték, elveszítette a látását.
- Miféle erős ütésektől?
- A férje, James Stealer úgy megverte, hogy elveszítette az eszméletét, és vérbe fagyva talált rá Edward úr, amikor meglátogatta őket.
- Thomas keze ökölbe szorult.
- Hogy lehet valaki ilyen vadállat?! Legalább elkapták? Megbüntették?
- Sajnos nem. És ez a másik csapás, ami Alice-t érte.
- Mi jöhet még ezek után?
- A gyereke.
- Tényleg! Állapotos volt, amikor elmentem. Történt valami a gyerekekkel is?
- Igen. Nem lehet tudni, hogy min veszték össze, de az biztos, hogy James részeg volt, amikor eszméletlenül verte Alice-t. Amíg a felesége ájultan feküdt a földön, magához vette a másfél éves Victoriát, és eltűnt.
- Elvitte a gyereket is?
- Igen.
- Ezt az aljasságot! Nem vagyok egy agresszív ember, de ha most a kezem közé kapnám James-t, kicsinálnám, az biztos!
- Paula asszony felsóhajtott.
- Semmi értelme nem lenne. Csak magadat sodornád bajba. Egyébként sincs rá esély, James ugyanis nyomtalanul eltűnt. Már majdnem tizenegy éve.
- Azóta nem látta senki?
- Nem. A rendőrség kereste, de elnyelte a föld.
- A gyerek sincs meg?
- Nincs. Eltűnt vele együtt.
- Thomas némán bámulta a falat.
- El sem tudom képzelni, hogy az én Alice-em mit érezhet.
- Búskomor, és nem nagyon mozdul ki a házból. Egyedül egyébként sem tud menni sehová.
- Megvakult? Ez olyan igazságtalan.
- Az asszony folytatta.
- A doktor szerint a szeme egészséges, a baj a fejében van. Az elején egyáltalán nem látott semmit, azóta javult valamennyit, de ennek ellenére vaknak tekinthető.
- Az mit jelent, hogy javult?
- Irene azt mondja, hogy érzékel valamit, de alakokat egyáltalán nem.
- Akkor talán van rá remény, hogy látni fog valamikor!
- Bárcsak így lenne! De ha be is következik, hosszú időbe telik.

Thomas ismét elhallgatott.

- Az én hibám! Magára hagytam őt! - szólalt meg ismét.

- Nem tehetsz semmiről, fiam! - felelte a nő. - Ha itthon vagy, ez akkor is megtörtént volna valószínűleg. A közös lakásukban művelte ezt James. Kicsi a valószínűsége, hogy épp ott lettél volna.

- Ez igaz, de akkor is úgy érzem, hogy tehettem volna valamit érte!

- Ne ostorozd magad, fiam! Alice most jó helyen van, itthon, a szüleinél. Nem bánthatja senki. Bár túl sok dolgot nem csinál, kiül a kertbe egy hintaszékbe, és hallgatja a természet hangjait. Órákon keresztül csak ül némán, de nem lehet tudni, mi jár a fejében.

- Egyáltalán nem mozdul ki?

- Ritkán. Vasárnaponként elmennek a templomba, akkor igen, egyébként sem sokat.

- Átmennék hozzá, de félek.

- Mitől?

- Attól, hogy nem fogok-e még nagyobb fájdalmat okozni neki azzal, ha meglátogatom. Tizenhárom éve mentem el, és azóta talán elfelejtett engem, mint testvért.

- Ettől ne félj, Thomas! Sohasem felejtett el. Mindig várta, hogy felbukkanj. Még most is szeret téged.

Thomas nagyokat sóhajtozott, hogy enyhítse a feszültségét. Félátmenni. Fél attól, amivel találkozni fog. Fél attól, hogy egy olyan Alice-t fog vizsgáztatni, ami fájdalmat okoz neki.

- Most még képtelen vagyok bármit is csinálni - sóhajtott egy nagyot.

- Várhatsz vele holnapig! - felelte az anya. - Reggel tisztább fejjel, kipihenten könnyebben mennek a dolgok.

- Igaza van, édesanyám.

- Ennetek is kell valamit, hiszen hosszú út van mögöttetek.

- Ez igaz.

- Gyertek, üljetek asztalhoz! Nemrég főtt meg az étel!

- Az jó lesz!

- Addig beszélgethetünk! - állt fel Flatfield úr is. - Elmeséled, hogy élsz, mi újság felétek.

- Jó! Talán jobb is lesz így! Legalább eltereli egy kicsit a figyelmemet.

A négy ember kiment a konyhába, ahol egy nem túl nagy asztal köré ültek. Paula asszony feltálalta az ételt, s végül ő is leült közéjük. A család tizenhárom év után először vacsorázott együtt.

Este volt. Thomas fent volt a szobájában, és gondolkodott. Ahogy így feküdt, nyílt a szobaajtó. Jenny volt.

- Apa! Bejöhetek?

- Gyere!

- Nem tudok aludni.

- Új neked a hely, és azért.

- Meg amit délután hallottam.

- Alice-ről?

- Igen.

- Megértelek. Szörnyű dolog.

A lányka közelebb jött.

- Alhatok itt veled?

- Ha akarsz.
- Szeretnék.
- Gyere! - hajtotta el a takarót Thomas.

Jenny bebújt mellé, és betakarózott.

- Melletted olyan biztonságos - mondta.
- Úgy érzed?
- Igen.
- Ennek örülök.

Jenny a plafont bámulva szólalt meg ismét.

- Holnap reggel átmész, hogy meglátogasd őt? - kérdezte.
- Igen. Át kell mennem.
- Tudom, milyen sokat jelent neked.
- Sokat.
- Egyszer majd szeretném én is megismerni!

Thomas bólintott.

- Jó, de ennek még egyelőre nincs itt az ideje. Meglátom, milyen állapotban van, és hogy fogadja, hogy újból találkozunk.
- És ha nem akarja, hogy elmenj? Mit fogsz csinálni?
- Semmiképp nem maradunk itt, Jenny. Mi Arizonában vagyunk otthon, és téged sem szakítanálak ki a megszokott világodból. Neked ott vannak a barátaid, az iskolád, ott van a farkunk, mindenünk. Nekem te vagy a legfontosabb, és azt teszem, ami neked a legjobb.
- Akkor meg fájni fog nektek, hogy ismét el kell hagynotok egymást.
- Sajnos igen! Ez megint egy olyan helyzet, amiből nem tudom, hogyan lehet kimászni.
- Ha eljöhettek velünk, minden meg lenne oldva - gondolkodott hangosan Jenny.
- Bárcsak ilyen egyszerű lenne a dolog! De tartok tőle, hogy nem így van. Vakon, gyermek nélkül, búskomor hangulatban az ember nem arra vágyik, hogy ide-oda rángassák.
- De téged ismer és szeret!
- Igen. De azóta eltelt tizenhárom év, és az a két fiatal, akik akkor voltunk, már nincs sehol. Ráadásul én sohasem voltam neki több egy testvérnél. Változik a világ és mi is megváltoztunk. S ha megtudja, hogy van egy gyerekem, nem tudhatom, hogy fogadja.
- Ez igaz. Biztos eszébe jut a sajátja.
- Valószínű. De úgylis megtudja.
- Mikor mész át?
- Délelőtt. Nem baj, hogy egyedül hagylak?
- Nem. Lehet, hogy kimegyek sétálni.
- El ne tévedj!
- Nem megyek el az erdő felé, csak itt a ligetben járok egyet. Megnézem magamnak ezt a helyet.
- Jó, de vigyázz magadra!
- Ne aggódj, apa!
- Tudhatnád, hogy mindig aggódom!

A lányka elmosolyodott.

- Ez azt jelenti, hogy szeretsz.
- Hát persze, hogy szeretlek, Jenny!
- Én is szeretlek téged, apa!

A beszélgetés ennyi ideig tartott. A két ember még fenn volt egy ideig, sokféle dolog járt a fejükben, többek között a másnap, ami ki tudja, mit hoz majd!

Másnap délelőtt Thomas elindult a Hatter család háza felé. Kicsit szorongva lépkedett az ösvényen, félt attól, hogy mit fog látni. Alice az ő fejében annak a kedves, halk szavú lánynak maradt meg, aki csupa szeretetet sugárzott. Ennyi megpróbáltatás után vajon mit veszített el ebből? Talán mindent! Thomas most önmagával küzdött. Egyik fele ment volna haza, ahol jól érezte magát, ahová Jenny is tartozik, másik fele pedig maradt volna, mert nem akarta magára hagyni Alice-t. Ám korántsem volt biztos benne, hogy a lány akarja még látni őt, azok után, hogy elment. De valami mégis azt súgta neki, Alice-t talán egy kicsit kirángathatja az elszigeteltségéből.

Erre gondolt akkor is, amikor odaért a jól ismert kapuhoz. Lenyomta a kilincset, a kapu nem volt bezárva. A ház ajtajához érve bekopogott. Hamarosan hallotta a csoszogó lépteket. A következő pillanatban nyílt az ajtó.

- Jó napot, Irene néni! - szólalt meg Thomas.

A nő egy pillanatig csodálkozva állt, majd elmosolyodott.

- Thomas? Te vagy az? - kérdezte.

- Igen. Bejöhetek?

- Hát persze! Gyere! - tárta ki szélesebbre az ajtót Irene néni.

Thomas egy pillanat alatt nyugtázta, hogy odabent sem változott semmi tizenhárom év alatt.

- Ez aztán a meglepetés! - mosolygott a nő. - Mióta vagy itthon?

- Tegnap érkeztem.

- Mi újság veled? Hol élsz most?

- Amerikában.

- Olyan messze?

- Igen. Tizenhárom éve élek ott.

- Ezek szerint nem véglegesen vagy itthon?

- Nem. Néhány hétre hazalátogattam, de megyek is vissza.

- Megnősültél?

- Nem. Egyedül nevelek egy örökbefogadott kislányt.

- Egyedüli férfiként?

- Igen.

- Nagy bátorságra vall.

- Igen, mondták már többen is.

- Gyere, foglalj helyet!

- Köszönöm!

Thomas leült.

- Hozok teát! - intézkedett a nő.

Thomas körbepillantott a házban. A színek, az illatok is ugyanazok voltak, mint annak idején. Ezek sok emléket visszaidéztek a múltból. Alice képét is. Ő azonban nem volt látható sehol. A fiatalember egyelőre nem akart kérdezősködni. Irene néni hamarosan meg is érkezett a teával.

- Fogyaszd egészséggel!

- Köszönöm!

A nő is leült.

- A szüleid meséltek róla, mi történt Alice-szal?

- Igen. Nehéz megszoknom a gondolatot.

- Erthető. Nekünk ez a mai napig sem sikerült.

- Ő hol van most?

- A szobájában. Mostanában nagyon búskomor, sokat alszik nappal is.

- Én is hibás vagyok a dologban - sóhajtott fel Thomas. - Elmentem, amikor szüksége lett volna rám.

- Ugyan már, Thomas! Nem tehetsz semmiről. Nem láhattad előre, hogy ez lesz.

- Dehogynem! Nekem már akkor fenntartásaim voltak James-szel kapcsolatban, amikor még csak udvarolt Alice-nak. De az akkori helyzetben nem tehettem meg, hogy szólok, mert ez abban az időben egy kényes kérdés volt. Őn is tudja, Irene néni.

- Igen, tudom. Ha valakit hibáztatni lehet a dologban, azok inkább mi vagyunk. Edward és én. Szorult helyzetünket egy hibás döntéssel próbáltuk megoldani, amiről azóta sajnos kiderült, hogy a lehető legrosszabb elhatározás volt.

- Ezen már úgysem lehet segíteni! - felelte Thomas. - Csak azt nem értem, hogy történhetett meg a gyerek és James eltűnése.

- Nekünk is csak elképzeléseink vannak. Előző este James részegen állított haza, nagy veszekedés is volt közöttük. James eszméletlenre verte Alice-t. Az a szerencse, hogy Edward épp hozzájuk ment látogatóba. Ő találta meg Alice-t összeverve, a földön fekvő. S a kis Victoria már nem volt sehol.

Thomas elgondolkodott.

- Ha jól tudom, a gyerek ekkor már másfél éves volt. Vajon mi történt akkor, hogy ezt tette? Miért épp másfél év után cselekedte ezt?

- Ez sajnos rejtély. Bár már az elején sejteni lehetett, hogy a kettejük házassága nem jó, sokat veszekedtek, és James sajnos verte is Alice-t.

- Verte?!

- Igen. Többször ki is dobta a lakásból. Csak tudnám, hogy mi volt az oka! Alice sohasem mondott semmit.

A fiatalember a nőre pillantott.

- Azt hiszem, én sejtem az okát.

- Mire gondolsz?

Thomas felsóhajtott.

- James és köztem már akkor is voltak nézeteltérések.

- Mi okból? Elvégre barátok voltatok.

- Korábban igen, de amikor James megismerte Alice-t, és önök kezdeményezték a két család közötti közeledést, James rájött valamire.

- Mire?

- Észrevette, hogy Alice és köztem olyan erős kötelék és bizalmi kötődés van, ami kettejük között soha nem lesz. Úgy érezte, hogy az útjában állok, engem pedig zavart, hogy Alice-t egy megbízhatatlan ember miatt veszítem el. Én már korábban tudtam James kicsapongásairól, de nem szólhattam róla, mert úgy tűnt volna, mintha meg akarnám fűni a házasságukat, és emiatt elárulom az egykori barátomat. S amikor Edward úr felkeresett azzal a kéréssel, hogy ne jöjjenek önhöz, rájöttem, hogy ha ezek után előállok a dologgal, úgy fog tűnni, mintha bosszút akarnék állni önökön és Alice-n, hogy cserben hagytak engem. Ezért hallgattam. Az akkori körülmények csapdába ejtettek minket. Önöket is és engem is. Ha elmondom, hogy James milyen ember, akkor önöknek is rosszat tettem volna, és én váltam volna

okozójává annak, hogy önök nagy bajba kerülnek. Ha pedig hallgatok, akkor meg hagyom, hogy Alice belemenjen egy olyan házasságba, ami boldogtalanságot hozhat neki. Láttam, hogy a kettejük közötti ellentétek forrása elsősorban én vagyok. Ezért mentem el. Nem akartam, hogy állandóan miattam veszekedjenek, és be kell vallanom, nehezemre esett volna látni Alice-t nagy pocakkal, James gyerekével. Ezt hívhatjuk gyávaságnak is.

A nő a fiatalemberre nézett.

- Tudod, Thomas, nekem van egy olyan érzésem, hogy Alice sejti, miért ment el James, és miért vitte el a gyereket is, de erről mélyen hallgat.

- Gondolja?

- Igen. Van valami, amit nem tudunk. De most már talán mindegy is! Évekig reménykedtem, hogy egyszer majd láthatom még az unokámat, de mostanára már lemondtam róla. Több mint tíz éve nem történt semmi.

- A rendőrség kereste James-t és a gyereket?

- Igen. Évekig folyt a nyomozás, de eredménytelenül.

- Vajon hová tűnhetett? Mit csinált a gyerekekkel?

- Elképzelni sem tudom.

Mindketten elhallgattak. A szomorú események rányomták a bélyegüket az egész házra. Olyan csend volt, hogy a falióra ketyegését is lehetett hallani. Néhány pillanat múlva Alice szobája felől egy halk hang hallatszott.

- Anya!

Alice volt.

Irene néni felállt, és a szobaajtóhoz lépett. Kinyitotta és megszólalt.

- Mi a baj, kislányom?

- Ki szeretnék menni egy kicsit a kertbe!

- Jó! Gyere! Jött egy vendégünk is!

- Most nem vagyok kíváncsi senkire. Egyedül akarok maradni.

Irene néni karon fogta a lányát, és kikísérte a nappaliba. Thomas felállt, és odalépett hozzájuk. Alice fiatalos bája eltűnt, egy meggyötört, harmincas nő fogadta a fiatalembert. Világtalan szemei meredten bámultak, arca kifejezéstelen volt.

- Alice! - szólalt meg végre nagy nehezen a fiatalember.

- Thomas? Te vagy az? - hallatszott Alice halk kérdése.

- Igen, én vagyok.

A lány hangja remegni kezdett, és könnyei eleredtek.

- De jó, hogy itt vagy! Már azt hittem, örökre elveszítettelek!

Thomas odalépett Alice-hoz, és átölelte.

- Én is nagyon vágytam rád! - mondta.

Alice szinte szorongatta Thomas-t, mintha sohasem akarná elengedni.

- Maradj itt velem! Érezni akarlak! - kérlelte a fiatalembert.

- Itt maradok!

Irene néni felsóhajtott.

- Magatokra hagyalak titeket. Beszélgetsetek!

- Menjünk ki a kertbe? - kérdezte Thomas.

- Menjünk! Az az egyetlen hely, ahol jól érzem magam.

- Gyere!

Thomas karon fogva vezette Alice-t, aki bizonytalan léptekkel ment mellette. Halk szavai remegve szólaltak meg.

- Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom neked! Nem olyan vagyok, mint régen.
- Ne mondj ilyet, Alice! Nem tehetsz semmiről! Tudod, hogy én nagyon szeretlek! Én vagyok a hibás ebben az egészben. Gyávaságból elmentem, és magadra hagytalak téged. Csak önmagamra gondoltam.
- Nem. Azt tetted, amit a szíved kívánt. Nekem is azt kellett volna tennem! Nem lett volna szabad hozzámennem James-hez.
- Mindketten tudjuk, mi volt az oka.
- Ez csak rossz ürügy volt - folytatta Alice.
- Segítened kellett a szüleiden.
- Azt meg lehetett volna oldani másképp is. Ha azt teszem, amit a szívem szeretett volna, most a te oldaladon élnék, Thomas.
- Ezzel mit akarsz mondani? - állt meg Thomas. - Te is tudod, hogy mi ketten bármennyire is szeretttük egymást, nem élhattünk volna jó házasságban. Testvéredként tekintettél rám. Alice ismét felsóhajtott, és a fiatalember felé fordult.
- Thomas! Én... nem mondtam igazat neked. Hazudtam, amikor azt mondtam, csak bátyámnak tekintelek.
- Hazudtál? De miért?
- Bemeséltem magamnak, hogy ezzel igazoljam, hogy helyesen döntök James mellett, csak azért, hogy megmentsem a szüleimet. Én a te feleséged akartam lenni mindig is. De az én boldogságomat már semmi nem hozza vissza. A saját butaságom áldozata lettem. Elveszítettem az egyetlen gyermekemet, és most már téged sem láthatlak. Pedig nagyon szeretném látni az arcodat! - mondta halkan a lány, majd előre nyúlt, és megfogta Thomas arcát. Végigsimította a két kezével, mintha a tapintásával látná őt.
- Egy kicsit öregedtél, Thomas. De ugyanaz vagy. Az egyetlen ember, akiben mindig megbízhattam.
- Thomas megfogta a lány kezét.
- Félek, hogy már nem tudok neked annyit adni, amennyit megérdemelsz.
- Az nem számít, Thomas! Nekem elég az, ha hallom a hangodat, és érezhetlek.
- Alice! Én nem tudok neked hazudni. Csak látogatóban vagyok itthon, nem véglegesen.
- Hol élsz most?
- Amerikában.
- Az nagyon messze van.
- Igen. De nekem ott van az otthonom, és gondoskodnom kell a kislányomról is. Nem szakíthatom őt ki onnan, ahol felnőtt, és ahol jól érzi magát.
- A kislányodról? Megnősültél?
- Nem. Jenny-t egyedül nevelem. A szülei eldobták maguktól.
- Alice lehajtotta a fejét.
- Egy gyereket eldobni magunktól, a legnagyobb bűn. Igazad van, Thomas! Tedd azt, amit tenned kell! Gondoskodj róla, hogy boldog ember lehessen, és biztonságban felnőjön! Az én önző vágyam, hogy magam mellett tudjalak, ehhez képest semmiség.
- Thomas átkarolta a lányt.
- Alice! Ha tudnám, hogy legyek egyszerre két helyen, megtenném.
- Tudom, Thomas. Ismerlek.
- Tudod, mire gondoltam?
- Mire?
- Gyere velem! Elviszlek Amerikába!

- Rendes körülmények között meg is tenném, de most nem.

- Miért?

- Nem hagyhatom itt a szüleimet, akik mindig is a gondomat viselték, itt voltak nekem, ha bármi bajom volt, és most is mellettem állnak, hogy vak vagyok. Ráadásul nem akarok a terhedre lenni! Én csak hátráltatnálak mindenben. Nem tudnál eleget foglalkozni mással, a munkáddal, és legfőképp a kislányoddal. Belegondoltál abba, hogy mit fog érezni, ha mellőzni kezded őt miattam? Egy vak nő miatt? Ez lerombolná a boldogságunkat, és a tetteket is. És az sokkal nagyobb szenvedést okozna nekünk, mint az, ha távol vagyunk egymástól.

Alice mondatai egy pillanat alatt lerombolták Thomas illúzióit. Eljött az a pillanat, amikor egyikük sem tudott mit mondani a másiknak. Csak hallgattak hosszan, egymásba karolva. Csak a természet hangjait lehetett hallani. Enyhe szellő fúj, a fák felől madarak énekét hozta. Az az érzés, ami Alice-t és Thomas-t összekötötte, más volt, mint régen. Szeretetteljes, de mégis idegen. Mindketten érezték, hogy a múlt szépsége már elmúlt.

Thomas gondolatai a bizonytalan jövőn jártak, amikor érezte, hogy Alice teste összerándul.

- Jaj! - hallatszott a lány felől.

- Mi baj?

- A fejem! Nagyon fáj!

- Bevizszlek!

- Úgysem segít! - nyögte Alice. - Amióta James eszméletlenülre vert, és elment a látásom, időnként előjön ez a görcsös fájdalom.

- Lehet segíteni rajta valahogy?

- Sajnos nem. Ki kell várni, hogy elmúljon.

- Azért pihenj le egy kicsit! Hátha elmúlik!

- Jó. Menjünk be! Ne hagyd magára sokáig a lányodat! Szüksége lehet rád.

Thomas bevitte Alice-t a szobába, és lefektette.

- Pihenj! - mondta neki.

- Jól leszek, Thomas! Ne aggódj miattam!

- Mennem kell. Magadra hagyhatlak?

- Igen. Menj csak nyugodtan!

- Átjövök holnap is, ha nem bánod.

- Gyere! Várok rád!

- Délelőtt Londonba megyek, de délután ismét átjövök.

- Jó. És... Thomas! Hozd magaddal a lányodat is! Persze csak akkor, ha nincs ellenére.

- Elhozom, ha szeretnéd.

- Jó! Várlak!

Thomas megölelte a lányt.

- Viszlát, Alice!

- Szervusz, Thomas!

A fiatalember kilépett a szobából, és elindult haza.

- Már mész is, Thomas? - loholt a nyomában Irene néni.

- Mennem kell. De holnap délután ismét jövök, s elhozom Jenny-t, a lányomat is.

- Jó! Legalább egy kicsit felvidítod Alice-t, és nem ül naphosszat magába roskadtn.

- Minden jót, Irene néni! Üdvözlöm Edward urat is!

- Megmondom neki, ha hazajön.

Thomas kilépett a kapun, és hazafelé vette az irányt. Irene néni még sokáig állt az ajtóban, és nézte a távolodó fiatalembert.

Másnap délelőtt Thomas elment Londonba, hogy az egyik aranykarikát eladja. A kereskedő szeme felcsillant az értékes régiség láttán, és azonnal megvette. Egy kicsit kevesebbet akart érte adni, mint amennyit ért, de Thomas rábeszélte, hogy adjon annyit, amennyit ő akart érte. Az üzlet végül megkötöttetett, és a fiatalember elég nagy összeggel a zsebében távozott. Átvágott a Hyde parkon, hogy lerövidítse útját a kocsialomáshoz. Ám ekkor váratlanul egy ismerősbe botlott. Stealer úr volt az, James apja.

- Thomas! - ámult el a férfi. - Hát te itt vagy?

- Mr. Stealer! Régen láttam!

- Én is téged!

- Csak most jöttem haza az Egyesült Államokból.

- Mit kerestél te ott?

- Ott élek már tizenhárom éve.

- S azóta nem is jártál itthon?

- Nem. De miért kérdezi, Stealer úr?

- Csak azért, mert valaki azt mondta nekem pár éve, hogy többször is látott téged itt Londonban.

- Az lehetetlen. 1865. óta ki sem tettem a lábamat az USA-ból.

- Ez érdekes! Az illető biztos tévedett.

- Nagyon úgy néz ki.

A férfi Thomas-ra nézett.

- Most a szüleidnél laksz?

- Igen. Erre a pár hétre, amíg itt vagyok, nincs értelme lakást bérelni. Ők örülnek, ha ott vagyok.

- Ez érthető. És Alice-szal találkozta már?

- Igen.

Stealer úr felsóhajtott.

- Akkor már értesültél róla, hogy mi történt vele.

- Úgy van.

- Ez nekem olyan kínos, Thomas. James olyan dolgot művelt, amit én nem tudok elfogadni.

A saját fiam! Eszméletlenül veri a saját feleségét, elrabolja az unokánkat! S most nekünk kell szégyenkeznünk miatta. Annyiszor elterveztem már, hogy meglátogatom Alice-t, de nem merek a Hatter család szeme elé kerülni.

- Önök azóta nem látták James-t? - kérdezte Thomas.

- Sajnos nem! Attól félek, hogy amilyen életmódot folytatott, talán már nem is él. Az érthető, hogy fél a rendőrségtől és ezért nem mutatkozik, de egy pár sort írhatott volna, amiben értesít minket, hogy él! De semmi.

- Azóta eltelt már több, mint tíz év. Ha eddig nem jelentkezett, valószínűleg már nem is fog.

- Attól tartok, igazad van!

Őszinte leszek önhöz, Stealer úr. Én örülök, hogy James eltűnt innen! Tudom, hogy ön apaként még reménykedik, és talán meg is tud bocsátani neki, de én nem tudok elmenni szó nélkül amellett, hogy Alice vak, és nem ölelheti magához a saját gyermekét.

Stealer úr szó nélkül bólintott. Thomas folytatta.

- Önöket én tiszteltem, és tiszteltem most is. De arról, hogy Alice és James házassága megromlott, önök is tehetnek.

- Miért? Mi sohasem bántottuk sem Alice-t, sem pedig a Hatter családot.

- Ez igaz, de elfelejtettek egy nagyon fontos tényt!

- Mit?

- Nézze, Stealer úr! Én pontosan tudom, hogy miként vélekedtek Alice-ról és a szüleiről az ön rokonságában. Az ön bátyja és annak fia, Charles oroszlánrészt vállalt abban, hogy fezsziültséget szítsanak James és Alice között. Hogy mi volt ennek az oka, azt nem tudom, de azt igen, hogy ez nemcsak az ő házasságukra, hanem az én életemre is rossz hatással volt. Ha korábban még nem tudta, mostanára már biztosan rájött arra, hogy miért is mentem el!

- Azt hiszem, sejtem.

- Melyik verzióra gondol? Az igazságra, vagy pedig arra, amit a fia és a szemét unokaöccse sugallt magának? Azt hiszi, nem tudok róla, hogy Charles Stealer és az apja beszélt tele James fejét azzal az ostobasággal, hogy Alice velem csalja Jameset?! Hogy ezzel mi volt a céljuk, nem tudom, csak azt, hogy James attól kezdve nem bízott a saját feleségében. Charles és az ön bátyja végérvényesen tönkretette a házasságukat, pedig pontosan tudták, hogy James egyébként is féltékeny volt már! S valószínűleg ez vezetett a tragédiához is. S mindez azért, mert Charles, és John úr nem bírta tartani a száját! Ha felelőst akar keresni, akkor a saját rokonsága körül keresgéljen, Stealer úr! Ön pedig ott követte el a hibát, hogy nem vetett véget ennek az aljasságnak. Egyetlen szóval sem állt ki a saját menyé mellett, hanem hagyta, hogy James-en eluralkodjon a düh, és majdnem halálra verje a saját feleségét. Ez itt a legnagyobb baj!

- Mert én azt hittem, hogy...

- Hogy a pletyka igaz?

- Igen.

- Akkor köszönje meg szépen a bátyjának és az unokaöccsének, hogy belehajszolták James-t ebbe az örülségbe! Ők a legnagyobb felelősei annak, hogy mindez megtörténhetett! Én ugyanis sohasem feküdtem le Alice-szal! Ő sohasem csalta meg a férjét! Mégis ő bűnhődött mások helyett! Ha még van önben becsület, akkor beszél az unokaöccsével, és a fejére olvassa mindezt, amit önnek az imént elmondtam!

- Igazad van.

- Az lehet, de ez már nem fordítja vissza az idő kerekét, hogy meg nem történtté tegyük a dolgokat - felelte Thomas. - Ne haragudjon, Stealer úr, hogy egy kicsit felemeltem a hangomat, de ezt ki kellett adnom magamból.

- Megértem, Thomas!

A fiatalember a kezét nyújtotta.

- Nekem mennem kell! Minden jót, Mr. Stealer!

- Viszlát Thomas! - fogott vele kezét a férfi.

A két ember eltávolodott egymástól, mindketten mentek a maguk útjára. Thomas a kocsi állomás felé, Stealer úr pedig a klubba.

Ebéd után Thomas és Jenny elmentek sétálni közeli parkba. A fiatalember megígérte a lányának, hogy megmutatja neki a környéket. A séta jó alkalom volt arra, hogy egy jót beszél-gessenek.

- Apa!

- Tessék!

- Gyerekkorotokban ti is erre sétaltatok Alice nénivel?

- Igen. De nemcsak erre, hanem másfelé is. Ez a vidék változatos, és mérföldeken belül nincsenek házak. Csak ez a pár farm, ami innen is látszik. Ezen a környéken ősszel vadászni

szoktak, ezért ott, azokon a fákon magaslesek vannak kiépítve. Onnan jól be lehet látni a környéket. Mindig felmásztunk rájuk, és nézelődtünk.

- Fel lehet menni most is? - kérdezte a lányka.

- Felmehetünk, ha szeretnéd.

- Menjünk! Szeretem az ilyen magas helyeket.

- Észrevettem - nevetett fel Thomas. - Otthon is számtalanszor felmáasztál már a szélkerék tartóoszlopára.

- Igen, de a hátsó sziklát jobban szeretem, mert az magasabb.

- Ez kétségtelen, de tudod, hogy nem szeretem, ha felügyelet nélkül felmész a tetejére. Az ott nagyon veszélyes. Nem szeretném, ha bajod esne.

- Tudok én vigyázni magamra, apa. Már nagy vagyok.

Thomas a kislányra nézett.

- Ahhoz valóban elég nagy vagy már, hogy ne csinálj gyerekes butaságokat, de tizenkét évesen még közel sem vagy felnőtt.

- Ne aggódj, apa! Nem hagyom, hogy miattam szomorú legyél.

- Ennek örülök!

A két ember időközben megérkezett az első facsoporthoz.

- Ide létra vezet föl? - nézett fel csodálkozva a magaslesre Jenny.

- Igen. Így könnyen fel lehet mászni.

- Akkor én megyek!

- Menj! De óvatosan!

- Vigyázni fogok!

- Helyes!

Jenny nagy lelkesedéssel vetette bele magát a kalandba, és felmászott a magaslesre.

- De jó magas! - nézett le Thomas-ra. - Innen jó messzire el lehet látni!

- Ugye, mondtam?

- Te nem jössz fel?

- De igen! - felelte a fiatalember, és ő is felment a magaslesre.

Felérve átkarolta a kislányt, aki mosolyogva nézelődött.

- Na! Milyen? - kérdezte Thomas.

- Nagyon jó! Innen nézve izgalmasabb a környék.

- Így van.

- Jó messzire eljöttünk! A nagymamáék háza is milyen kicsinek látszik!

Thomas a lányára nézett.

- Mit csináltál tegnap, addig, amíg én a szomszédban voltam?

- Beszélgettem a nagymamáékkal.

- Gyorsan megbarátkoztál velük.

- Nagyon kedvesek voltak velem.

- Attól féltem, hogy idegen lesz neked ez a hely, és nem fogod itt jól érezni magad.

- Egy kicsit idegen. Otthon sokkal jobban érzem magam.

- Ez érthető. Én is így vagyok vele, pedig húsz évet éltem itt.

A lányka Thomas-ra emelte a tekintetét.

- Tegnap az ablakból láttalak titeket! Alice nénit és téged.

- Tényleg?

- Igen. Láttam, hogy karon fogva vezettetd.

- Valóban. Mivel nem lát, figyelni kell rá.

- Beszélgettetek?
- Igen.
- Nagyon rossz lehet neki. Elvették a gyerekét.
- Igen.
- Te is szomorú lennél, ha én nem lennék?
- Tudod, hogy igen. Nekem te vagy a legfontosabb.
- Nála is fontosabb?
- Igen. Nála is.
- Ugye, nem maradunk itt végleg? Hazamegyünk Arizonába?
- Hát persze, hogy hazamegyünk.
- Akkor jó!
- Talán attól féltél, hogy Alice miatt itt maradunk?
- Igen.
- Emiatt ne aggódj!
- Nem aggodom.
- Helyes! Ezt akartam hallani.
- Apa!
- Hm?
- Alice néni még mindig annak a James-nek a felesége?
- Miért kérdezed?
- Mert ha még a felesége, te nem veheted el.
- Miből gondolod, hogy hozzám jönne?
- Ha szeret, akkor hozzád megy.
- Ez nem ilyen egyszerű, Jenny.
- Miért? Még nem váltak el?
- De igen. James távollétében elválasztották őket egymástól.
- Akkor minden rendben!
- Egyáltalán nincs.
- Miért?
- Alice vak. Úgy érzi, hogy terhére van másoknak, és nem akarja, hogy velünk is így legyen.
- Te elvennéd feleségül?
- Elvinném.
- És ő nem akar hozzád menni?
- Erről még nem beszéltünk, de attól tartok, hogy nem.
- De miért?
- Fogalmam sincs. Vedd azt is figyelembe, hogy mivel küszködik! Nem lát, és állandóan csak a gyermeke jár az eszében. Neki ezek jelentik a világot. Az érzései és a gondolatai. Nem biztos, hogy arra vágyik, hogy kizökkentsék ebből.
- Jenny felsóhajtott.
- Sajnálom őt.
- Igazán?
- Igen. Biztos nagyon magányos.
- Gondolod?
- Igen. Én is az lennék.
- Thomas csak egy kis szünet után szólalt meg ismét.
- Délután átmegyek hozzá. Nincs kedved velem jönni?

- Nem tudom, nem ismerem őket.
- Alice szeretné, ha átjönnél.
- Tud rólam?
- Hát persze, hogy tud. Azt mondta, hogy ma vigyelek át. Jössz?
- Megyek.
- Rendben.

A két ember gondolatai a délutáni látogatás körül jártak. Vajon mit hoz majd számukra?

Három óra is elmúlt már, amikor Thomas és Jenny megjelent a Hatter családnál. Irene néni nyitotta az ajtót.

- Szervusztok! Gyertek be! - mosolygott a jövevényekre.
- A vendégek beléptek.
- Irene néni! - kezdte Thomas. - Hadd mutassam be önnek a lányomat, Jenny-t!
- Szervusz, Jenny!
- Jó napot, Mrs. Hatter!
- Szólíts csak nyugodtan Irene néninek!
- Edward úr itthon van? - kérdezte Thomas.
- Sajnos nincs! De hamarosan jönnie kell. Átugrott Gorman úrékhoz.
- Az itt van, nem messze! - bólintott Thomas.
- Tegnap sem tudtatok találkozni, ma is elkerültétek egymást.
- Nem baj, Irene néni, megvárjuk.

A nő bólintott.

- Úgyis jön mindjárt.
- És Alice?
- Kint üldögél a kertben.
- Sokat van odakint?
- Ha jó idő van, akkor igen. Szereti hallgatni a természetet, és ez megnyugtatja.
- Kimennénk hozzá!
- Menjetek csak! Biztos örülni fog nektek.
- Jó! Ha megérkezett Edward úr, szóljon, Irene néni!
- Szólok!

Thomas a lányára nézett.

- Gyere, Jenny! Menjünk ki!

Elindultak. Thomas kinyitotta a hátsó kertbe vezető ajtót. Rögtön láthatóvá vált a keskeny ösvény, ami a kertbe vezetett. Nem túl messze, az egyik fűzfá alatt, egy széken ült Alice. Nem mozdult, csak becsukott szemmel ült, és hallgatta a természet hangjait. A jövevények odaléptek hozzá.

- Ki az? - nyitotta ki a szemét Alice.
- Én vagyok, Thomas! Elhoztam a lányomat is!
- Alice elmosolyodott.

- De jó, hogy átjöttetek! Gyertek ide!

Thomas lehajolt a nőhöz, és átölelte.

- Hogy vagy, hugicám?
- Amióta meglátogattál, sokkal jobban.
- Ennek örülök! Bemutatom neked Jenny-t!

- Szervusz, Jenny! - nyújtotta ki a kezét Alice.

A kislány megfogta, és köszöntötte.

- Jó napot!

- Örülök, hogy megismerhetlek! - felelte Alice. - Ott, arrébb lennie kell még pár széeknek! Hozzatok ide, és üljetek le ide hozzám!

Alig pár méterre valóban volt még három szék. Thomas-ék hoztak egyet-egyet, és leültek Alice mellé.

A nő arca most más volt, mint tegnap. Nyugodtabbnak, kisimultabbnak látszott. A tegnap még kócos haja most szépen volt fésülve. A szemében azonban továbbra is ott volt a szomoruság. Ahogy Jenny nézte a nőt, végtelen együttérzés támadt föl benne. Alice szépsége ellene összetörtnek, és kiszolgáltatottnak tűnt. Ez az arc szinte beleégett Jenny agyába. Olyan volt, mintha a legmélyebb álmaiból tört volna elő. Mintha már látta volna valahol. Gondolataiban azonban Thomas hangja szakította félbe.

- Nem zavarunk, Alice? - kérdezte.

- Egyáltalán nem. Örülök nektek!

- Hogy érzed magad?

- Köszönöm, jó! Bár minden napom egyforma, most egy kicsit jobb, hogy ti itt vagytok.

- Tegnap mondtam, hogy szívesen megismernéd a lányomat. Ezért hoztam át.

- Örülök, hogy elhozta!

- Azt akartam, hogy találkozzatok! - felelte Thomas. - Jenny-nek is be akartalak mutatni.

Alice bólintott. A semmibe bámulva szólalt meg ismét.

- Jenny! Remélem, nem zavar, hogy egy vak emberrel kell beszélned!

- Egyáltalán nem, asszonyom!

Alice elmosolyodott.

- Nem kell engem asszonyomnak szólítanod. Hívj nyugodtan a keresztnevemen!

- Jó! - felelte a lányka.

A hátuk mögött nyílt a ház ajtaja.

- Thomas! Megérkezett Edward! - szólta ki Irene néni.

- Megyek! - felelte Thomas, majd a többiekre nézett. - Bocsássatok meg, még nem találkoztam Edward úrral!

- Semmi baj, Thomas! Menj csak! - mondta Alice.

Thomas eltávolodott, és ott maradt a két nő. Jenny és Alice. Eleinte némán ültek egymás mellett, nem tudtak mit mondani egymásnak. Végül Alice találta meg a hangját.

- Jenny! Itt vagy még? - kérdezte.

- Igen.

- Hány éves vagy?

- Tizenkettő.

- Mesélj magatokról! Hogy éltek, és merre laktok?

- Arizonában lakunk, egy farmon.

- Állataitok is vannak?

- Igen. Marhák és lovak.

- Mesélj nekem apáról!

- Mit mondjak?

- Azt, hogy milyen vele élni, milyen szülő?

- Nagyon jó apa! Nagyon szeretem! Mindig vigyázott rám, és még sohasem bántott.

- Engedékeny?

- Nem egészen. Néha okoztam neki gondot, de nem vert meg soha. Megpróbált szigorúnak látszani, de én láttam rajta, hogy nem haragszik.

- Igen, ő ilyen - felelte Alice.

- Mindig számon kéri, hogy megcsináltam-e a leckét. Sokszor ki is kérdezi. Alice elmosolyodott.

- Tudod, Jenny, nagyon jó dolog, hogy ilyen édesapád van.

- Ő a legjobb apa - bólintott Jenny. - Pedig egyedül nevelt fel.

- Nem volt soha felesége, vagy barátnője?

- Nem. Semmi mással nem foglalkozott, csak a gazdasággal és velem.

- Mióta vagy vele?

- Tíz éve.

- És a szüleid?

- Nem ismerem őket. Engem apa talált, kint a sivatagban.

- A sivatagban?

- Igen. Valaki otthagytott.

Alice ismét elhallgatott, némán bámult a távolba, mintha látta. Jenny zavarban volt, nem tudta, mint csináljon, vagy mit mondjon.

- Nem üres az életed egy anya nélkül? - kérdezte Alice.

Jenny felsóhajtott.

- Apa minden szeretetet megad nekem, de mindig is szerettem volna egy anyukát. Másoknak van, de nekem nincs.

Alice halkán válaszolt.

- Látod, milyen furcsa az élet? Nekem meg gyermekem nincs. Elvették tőlem.

- Biztos nagyon hiányzik.

- Nagyon.

- Apának meg egy feleség hiányzik.

- Mondta neked?

- Nem, de én látom rajta.

- Nem volt neki senkije?

- Nem. Ő csak egy nőt szeretett egész életében, és szeret még most is.

Ez az utolsó mondat ismét elvágta a beszélgetés fonalát. Kínos csend állt be. Így is maradt volna, ha ekkor meg nem jelenik Thomas és Edward úr.

- Szervusztok! - köszönt hangosan a házigazda. - Elnézéseketek kérem, de egy fontos ügyben át kellett ugranom ide, a másik szomszédhoz!

- Semmi baj, apa! - felelte Alice. - Addig mi jól elbeszélgettünk Jenny-vel.

Edward úr odalépett a kislányhoz.

- Szóval te vagy Thomas lánya?

- Igen.

- Örülök, hogy megismerhetlek!

- Én is, Hatter úr.

- Látom, jól összebarátkoztatok Alice-szal.

- Beszélgettünk.

Edward úr a lányához szólt.

- Örömmel látom, hogy most jól érzed magad, kislányom! Végre nem gubbasztasz bent egyedül.

- Mert volt kivel beszélnem - felelte Alice, majd hirtelen a fejéhez kapott.

- Jaj! - kiáltott.

- Mi az? Megint a fejed fáj? - guggolt le hozzá Thomas.

- Igen! És... olyan, mintha csillagokat látnék! Jaj!

- Látsz valamit?

- Semmit, csak olyan csillogó fényeket. De ez most nem számít. Csak a fájdalom múljon már el!

- Beménjünk?

- Ne! Itt frissebb a levegő.

Jenny ijedten nézte a nő szenvedését, ökölbe szorított kezeit, a fájdalomtól görcsös mozdulatait. Nem tudott egy helyben állni, a következő pillanatban odalépett a széken ülő Alice mellé, és átkarolta.

- Adok egy kis erőt! - mondta a nőnek.

- Köszönöm, Jenny! Aranyos vagy, de attól tartok, ehhez a kettőnk ereje kevés lesz.

- Nem baj, van tartalékom!

Alice szeméből könnyek folytak, nem lehetett tudni, hogy a fájdalomtól, vagy Jenny közeledésétől. Talán mindkettőtől.

A másik három ember tehetetlenül nézte Alice görcseit, nem tudtak mit tenni. Eltelt több hosszú perc is, mire Alice zihálása enyhült. Bár továbbra is a fejét fogta, egyetlen hang sem hagyta el az ajkát.

- Múlik már a fájdalom? - kérdezte idegesen Edward úr.

- Azt hiszem.

- Nem szeretem látni ezeket a pillanatokat! - járkált idegesen a házigazda.

Alice ült még néhány percig a fejét fogva, majd egyszer csak felegyenesedett, és egy nagyot sóhajtott.

- Vége? - kérdezte Thomas.

- Igen - felelte Alice.

- Hála Istennek! Már nem bírtam nézni.

Jenny elmosolyodott.

- Ugye, mondtam, hogy az én erőm segít?

- Hát persze, hogy az segített! - mosolygott a lányára Thomas.

- Ne viccelj, apa! Én tényleg erőt adtam Alice néninek!

- Tudom, Jenny.

Alice lassan felállt.

- Jenny! - szólalt meg.

- Tessék!

- Gyere ide! Szeretnék megölelni!

- Jó! - felelte a lányka, és odaállt Alice elé.

- Köszönöm, hogy itt voltál, és örülök, hogy megismerhettelek! - mosolyodott el Alice, és átölelte Jenny-t.

A kislánynak nagyon jólesett ez az ölelés. Mintha valami olyat érzett volna, amit még soha. Thomas-on kívül soha senki nem ölelte őt meg, de ez most más volt. Valami leírhatatlan érzés.

- Én hiszek benne, hogy a te erőd segített - hallotta Alice hangját.

- Tényleg?

- Igen. És ha nincs ellenedre, máskor is átjöhetnél hozzám! Beszélgetnénk egy jót. Amikor apa nincs itthon, ne legyél egyedül! Nekem sincs kivel beszélnem.

- Jó! - felelte Jenny. - Apa! Átjöhetek holnap?
 - Hát persze! Ha Edward úrékat nem zavarod, gyere!
 - Egyáltalán nem zavar! - szólalt meg Edward úr. - Legalább Alice sem lesz egyedül!
 - Majd összebarátkozunk! - mosolygott Alice.
 - Remek! - felelte Thomas. - Örülök neki, hogy megismertétek egymást.
 - Majd beszélgetünk még többet is - felelte Alice.
 - Az jó lesz! Most viszont mennünk kell!
 - Azért időnként te is átjöhetnél, Thomas! - fordult a fiatalember felé Alice. - Be kell valahogy pótolnunk azt a tizenhárom évet!
 - Valóban. Ne aggódj! Amíg itt vagyunk, többször is jövök majd.
 - Várlak titeket!
 Jenny és Thomas elbúcsúzott a háziaktól, és elindultak. Alice is kikísérte őket. Ez azon kevés pillanatok közé tartozott, amikor átlépte a küszöböt.
 - Viszlát! - hallotta Jenny távolodó, vékony kislányhangját.
 - Szervusztok.
 Alice állt még ott egy ideig, aztán érezte karján az apja kezét.
 - Gyere! Menjünk be!
 - Jó!
 Edward úr bevezette a lányát a házba. Az ajtó halkán csukódott be mögöttük.

VIII.

Másnap délelőtt Thomas ismét Londonba utazott, néhány régi barátjával találkozott. Mielőtt hazaindult volna, beült a régi törzshelyére, az újságíróklubba. Elgondolkodva kavargatta a kávéját, és lapozgatta a legfrissebb újságokat, amikor a mellette lévő asztalhoz két férfi közeledett. James apja, Stealer úr volt az, és unokaöccse, Charles. Thomas nem szívesen találkozott volna velük, ezért inkább kinyitotta az újságot, és úgy tett, mintha olvasna. A másik kettő észre sem vette, hogy Thomas ül a közelükben. Hamarosan oda is értek a szomszédos asztalhoz, és leültek.
 - Rendeljek valamit önnek, James bácsi? - kérdezte nagybátyjától Charles.
 - Most nem! Fontosabb dolgunk van. Beszélünk kell!
 - Miről?
 - Azért hívatlak ide, mert négyszemközt akartam veled beszélni. Nem lenne jó, ha apád és anyád fültanúja lenne annak, amit mondani akarok neked.
 - Miről van szó?
 - Figyelj rám, Charles! James-ről és Alice-ről kellene beszélünk!
 - Nekünk? Mi közöm van hozzájuk?
 - Nagyon is sok! - morgott Stealer úr.
 - Ezt hogy érti, bácsikám?
 Stealer úr Charles-ra szegezte a tekintetét.
 - Nemrég összefutottam az utcán Thomas Flatfield-del.
 - Ő az a pasi, akivel Alice csalta James-t?

- Ide figyelj, Charles! Én egyáltalán nem vagyok meggyőződve arról, hogy a menyem félrelépett volna valaha is!

- Pedig egyértelműek voltak a jelek.

- Nem egészen. Emlékszel rá, mit mondtál nekem az unokám első születésnapjának reggelén?

- Fogalmam sincs.

- Azt mondtad, hogy láttad bemenni hozzájuk Thomas-t, és kifelé jövet csókkal búcsúztak egymástól.

- És?

- Hazudtál nekem, Charles! Ez nem történhetett meg!

- Miért?

- Azért, mert Thomas Flatfield 1865-óta Amerikában él! És azóta egyetlen egyszer sem járt itthon! Victoria csak egy évvel ezután született, és amikor te állítólag láttad őt Alice-szal, Thomas már két éve nem tartózkodott Angliában.

- Ez biztos?

- Igen.

- Ezt Thomas Flatfield mondta magának?

- Személyesen.

- Mi garantálja, hogy igazat mondott?

- Semmi, de inkább hiszek neki, mint neked! Egy semmirekellő lókötő vagy!

- Miért? Lehet, hogy tévedtem Flatfield-et illetően, de elképzelhető, hogy mással láttam akkor Alice-t.

- Kizárt dolog. A menyem nem olyan nő. De te nem nyugodtál addig, amíg teljesen tönkre nem tetted a házasságukat!

- Én? Egy szóval sem mondtam azt James-nek, hogy verje félholtra a feleségét.

- De pontosan tudtad, hogy féltékeny Thomas-ra, és mégis hergelted! Bebeszélted neki, hogy a felesége csalja! És látod, mi lett ennek a vége? A fiam a te hülyeség miatt elvesztette a fejét, és ostobaságra vetemedett! Úgy megverte Alice-t, hogy azóta nem lát. És elvette a gyermekét is! És ezzel a mi unokánkat is! S ebben benne van a te kezed is, bőven!

- Miért tettem volna ilyet? - mentegetőzött Charles. - Én nem akarok rosszat Alice-nak. Sőt! Nagyon is kedvelem őt.

- Kedveled? Elég furcsán hangzik ez a te szádból. De tudod... elgondolkodtattál.

- Mivel?

- Azt hiszed, nem vettem észre, hogy még Alice és James jegyességének idején teljesen odavoltál Alice-ért? Láthatóan nagyon zavart téged, hogy James oldalán látod őt, és nem a magadén.

- Ez nem igaz.

- Dehogynem! Csak egyvalamit mondj meg nekem! Ha majd' megőrültél Alice-ért, miért rágalmaztad meg?

- Én nem csináltam semmit.

- Semmit?! Dehogynem! Károgtál, mint egy varjú, hogy összeugraszd őket. S tudod, mi a véleményem? Ahogy téged ismerlek, elképzelhetőnek tartom, hogy azért akartad összeugrasztani James-szel, hogy aztán segítőkész, kedves barátként tűnhess föl a menyem mellett. S ha minden jól alakul, még közel is kerülhettek egymáshoz. Ők elválnak, ti összejöttök. Ugye, erről van szó?!

E szavak hallatán Charles nagyon meglepődött, egy szót sem tudott kinyögni. Stealer úr dühös pillantásokat vetett unokaöccsére.

- Ezt a hallgatást én igennek veszem. Hogy lehettem ekkora mamlasz, hogy ezt eddig nem vettem észre?

- Ez ostobaság, James bácsi.

- Ostobaság?! Te is nagyon jól tudod, hogy igaz! Te vagy az oka annak, hogy üldözött vad lett a fiamból, és vak nő a menyemből!

Charles feje teljesen vörös lett e szavak hallatán.

- Na, ebből nekem elegendő van! - pattant fel a székéből. - Nem hallgatom tovább ezt az ostobaságot!

- Menekülsz az igazság elől? - nézett unokaöccse szeme közé Stealer úr.

Charles nem szólt egy szót sem, hanem sarkon fordult, és távozott. Thomas továbbra is az újság mögé rejtőzött. Elég sokat kellett várnia, míg Stealer úr is távozott. A fiatalemberre rázúdult ennek a rövid beszélgetésnek minden egyes szava, és teljesen más megvilágításba helyezték a dolgokat. Egy ideig ült még a helyén, aztán fizetett, és ő is elhagyta a klubot.

Alice és Jenny, ahogy megbeszélték, a Hatter családnál ismét találkoztak. Jenny-t már ismerősként fogadták.

- Gyere, Jenny! Alice már vár téged! - kísérté ki a kertbe a kislányt Irene néni.

- Alice! Jenny megérkezett! - jelezte a lányka érkezését a nő.

- Ennek örülök! Gyere! - hívta Alice közelebb Jenny-t.

A kertben egy kis asztalka volt felállítva, és köré voltak állítva a székek. Az egyikben ott ült Alice, de Jenny közeledtére felállt.

A kislány odaállt elé, és felnézett rá.

- Megjöttem! - mondta.

- Nagyon örülök, hogy átjöttél! - mosolygott Alice, majd előrenyúlt, hogy érezze Jenny-t.

- Megölelhetlek? - kérdezte tőle.

- Örölnék neki! - mosolygott Jenny.

- Gyere! - tárta ki a karjait Alice.

Jenny hagyta, hogy átöleljék, amit ő is viszonzott. Ez ismét nagyon jó érzéssel árasztotta el.

- Hozok nektek teát! - hallatszott a ház felől Irene néni hangja.

- Az jó lesz! - felelte Alice, majd Jenny-hez szólt. - Gyere, ülj le!

Leültek az asztal köré, amikor megjelent Irene néni a teával.

- Itt is van! Egészségekre!

- Köszönjük!

A nő töltött mindkettejüknek.

- Így, ni! Én most megyek, ti csak beszélgetsetek! - mondta, majd távozott.

Alice kezdte a társalgást.

- Gondolom, kicsit furcsának találod, hogy meghívtalak hozzánk.

- Egy kicsit, de apa mindig szívesen beszélt a Hatter családról, ezért átjöttem.

- Sokat beszélgettetek apa múltjáról?

- Sokáig nem, csak az utóbbi hónapokban.

- Korábban miért nem?

- Mert én még kicsi voltam, apa meg nem mondott semmit.

- Azt ugye, tudod, hogy ki vagyok én?

- Igen. Úgy nőttek fel apával, mintha testvérek lettek volna.
- Így van. De egyezzünk meg valamiben! Tegezz nyugodtan! Elvégre Thomas lánya vagy. Jó?
- Jó.
- Mesélj egy kicsit magatokról! Milyen az a farm, ahol éltek? Merre van?
- Arizonában. Ott, ahol mi élünk, állandóan meleg van, és rengeteget süt a nap.
- Messze laktok a várostól?
- Nem olyan messze. Gyalog félóra alatt be lehet érni. De ha lóval, vagy kocsival megyünk, sokkal hamarabb.
- Te is tudsz lovagolni?
- Igen, de még nincs saját lovam. Most van egy szürke csikónk, aminek még nőnie kell. De apa megígérte nekem, hogy az lesz az én lovam.
- Biztos szép lehet!
- Nagyon szép.
- Sok lovak van?
- Nem túl sok, talán harminc.
- Eladjátok?
- Igen. Arrafelé sokan keresnek lovakat.
- Szeretsz ott élni?
- Nagyon szeretek! Van egy barátnőm, Carla. A szomszéd farmon él a szüleivel. Vele szoktunk játszani. Arrafelé sok jó hely van, ahol el lehet rejtőzni, és fel lehet mászni.
- Felmászni? Sziklákra?
- Oda apa nem enged. De a farm körül sok, fából épített torony van, amiből a prérin legelő marhákat lehet figyelni. Azt is lehet látni, ha jön valaki. Ezekre létrán, vagy falépcsőn fel lehet menni. Felmegyünk a tetejére, és a magasból nézzük a tájat.
- Nagy a préri?
- Elég nagy. De arrafelé van sivatag is, és hatalmas, vörös sziklák. A legelők végében van egy folyó is, de oda apa nem enged ki, mert veszélyes. Az erdő messze van, de arrafelé pumák is élnek, oda csak a cowboy-ok mennek ki néha, hogy ellenőrizték, nem ólálkodik-e egy arra, hogy elrabolja a marháinkat.
- Alice elmosolyodott.
- Úgy látom, veled könnyű dolga volt apának!
- Sokan mondják, de azért egy párszor felbosszantottam.
- Felbosszantottad! - mosolygott Alice. - Miért, mit csináltál?
- Egyszer Carla-val felmentünk a padlásra, és ott ládából építettünk magunknak egy bújóhelyet. A padláson sötét van, ezért felvittük az egyik lámpát, de az felborult, és majdnem nagy tűz lett belőle. De szerencsére apa és John bácsi gyorsan eloltotta!
- Alice elmosolyodott.
- Annak idején mi is majdnem felgyújtottuk az istállót.
- Jenny kuncogni kezdett.
- Ezt az orra alá fogom dörgölni, amikor megbüntet.
- Akkor lebukunk! - mosolygott Alice. - Apa megtudja, hogy én meséltem neked erről.
- Nem baj! Úgysem fog haragudni.
- Gondolod?
- Igen. Engem is megbüntetett, de nem szigorúan.
- Mi volt a büntetés?

- Le kellett írnom százszor, hogy nem játszom a tűzzel.
- És te leírtad?
- Igen. Le is ellenőrizte, hogy megcsináltam-e.
Alice felsóhajtott, majd halkán megszólalt.
- Nagyon jó hallani, hogy apával ti ketten ilyen jól megvagytok.
Jenny a kertet bámulta, majd megszólalt.
- Nagyon szeret engem, pedig nem is vagyok az igazi gyereke.
Alice szinte azonnal válaszolt.
- Tudod, Jenny, mindig az az igazi szülő, aki felnevel, és aki szeretetet ad neked. Thomas nagyon szeret téged, és egyedül nevelt fel. Ő a te igazi apukád.
- De nekem nincs anyukám.
- Hiányzik?
- Nem tudom, milyen egy anya. Nekem sosem volt. A barátainknak van anyukájuk, nekem nincs.
- Szeretnéd, ha volna?
- Jó lenne! Akkor én sem különböznék a többiektől. És apa is boldog lenne.
- Úgy érzed, hogy nem boldog?
- Amikor velem beszél, és rám néz, akkor igen, de látom rajta, hogy néha magányos, és valaki másra gondol. Ilyenkor nem boldog.
- És te mit szeretnél?
- Azt, hogy ő mindig boldog legyen.
- Nem éreznéd rosszul magad, hogy apa ezentúl már nem rád fordítaná minden figyelmét, és szeretetét?
Jenny vállat vont.
- Nem tudom. Ha a felesége rendes nő lenne, akkor nem. De ha olyan lenne, mint a számtan-tanárnő, akkor rossz lenne.
- Miért? Milyen a számtanárórok?
- Soha nem mosolyog, állandóan morog, mindig kiabál, és úgy néz ki, mint egy boszorkány a meséből.
Alice elnevette magát.
- Nem tartom valószínűnek, hogy apukád ilyen nőt venne feleségül. Szerintem emiatt nem kell aggódnod.
- Tudom, hogy ilyen nőt nem venne el - folytatta Jenny, - csak az a baj, hogy akit ő szeret, az nem akar hozzámenni feleségül.
- És te mit szeretnél?
- Azt, hogy olyan család lehessünk, mint a többi. Minden barátomnak van anyukája, csak nekem nincs.
Ez a mondat elgondolkodtatta mindkettejüket. Jenny arra gondolt, hogy vajon meddig lesz ez még így. Alice pedig saját magával akart tisztában lenni. Mi lenne a legjobb? Itt maradni a biztos, de unalmas állandóságban, a saját kis bezárt világában, vagy elmenni Thomas-szal és Jenny-vel Amerikába? Oda, ahol rajtuk kívül nem ismer senkit, ahol az ismeretlen bizonytalansága várja? Ott szeretetet kaphat, de ez az új Thomas vajon ugyanaz maradt, mint aki volt? Alice érezte, hogy bármennyire is szereti a fiatalembert, nem tudna teljesen boldog lenni mellette, mert a vaksága miatt az életének csak töredékét élheti meg. De ha itt marad, akkor ez a szürke állandóság, ami évek óta körülvette, teljesen magába zárja. Mit tegyen? Ezen töprengett, amikor meghallotta Jenny hangját.

- Alice!
- Tessék!
- Kérdezhetek valamit?
- Csak nyugodtan.
- Szereted apát? - kérdezte a lányka.
- Igen, szeretem. Miért kérdezed?
- Ő is szeret téged.
- Tudom.
- Akkor miért nem mentél hozzá feleségül?

Alice felsóhajtott.

- Erre én magam sem tudom a választ. Tudod, Jenny, apával mi ketten húsz éven át, szinte minden nap együtt voltunk. Már teljesen kiismertük a másikat, semmi újat nem tudtunk egymásnak mutatni. Ezért afféle testvérekké váltunk egymás számára.
- De apa nemcsak testvérként szeret téged.
- Most már tudom. De sokáig egyáltalán nem vettem észre, olyan jól titkolta. Csak amikor már menyasszony, majd feleség lettem, akkor döbrentünk rá mindketten, hogy mi is az igazság.

- Szeretted annyira a férjedet, mint apát?

Alice elmosolyodott.

- Ez egy olyan kérdés, amit még soha senki nem tett föl nekem. Még én sem magamnak.
- És mi az igazság?
- Akkor jöttem rá, hogy jobban szeretem apukádat, amikor már elment.
- Miért mentél hozzá a férjedhez, ha apát jobban szeretted?
- Tudod, akkor, amikor jegyben jártam James-szel, még nem igazán tudtam, hogy mit érzek apád iránt. Ráadásul a szüleim olyan helyzetbe kerültek, hogy csak úgy segíthettem rajtuk, ha a házasságból rám eső vagyonszert nekik adom. Nem sokkal az esküvő előtt egy szélhámos átverte apámat, és akkora adósságuk lett, hogy a házuk is ráment volna. Ezt én nem akartam, inkább hozzámementem James Stealer-hez.
- És utána? Miért nem váltál el?
- Akkor már terhes voltam a babával. Rá is gondolnom kellett. Egy gyereknek családra, apára és anyára van szüksége. S ezt én meg akartam adni neki. Édesapád ezt nagyon jól tudta, és azért ment el, hogy a jelenléte ne okozzon problémákat sem a férjemnek, sem nekem.
- És... a férjed... miért ment el? - kérdezte félénken Jenny, attól tartva, hogy olyat kérdez, ami felzaklatja Alice-t.

A nő azonban válaszolt neki.

- Vannak dolgok, amiről az ember nagyon ritkán beszél. Történtek olyan dolgok, amik tönkretették a házasságunkat. Hogy mi volt ez, az most lényegtelen. Úgy érzem, valaki tett róla, hogy mi összevesszünk. Befolyásolta a férjemet, és ezt addig csinálta, amíg ő erre az örült-ségre nem vetemedett.
- De ki az az ember?
- Ez már mindegy. Évekkel ezelőtt történt.

Jenny-re rázúdult ez a pár új dolog, amit megtudott, s fogalma sem volt, hogy mit mondjon, vagy mit kérdezzen ezek után.

Irene néni hamarosan bejelentette, hogy kész az ebéd. Meghívták Jenny-t is, s így a lányka a Hatter családnál töltötte az időt mindaddig, amíg Thomas haza nem ért Londonból. Alice-ék megismerték és megkedvelték Jenny-t, aki jól érezte magát náluk.

Thomas a kocsiállomás felé sétált, befordult abba a mellékutcába, amin átvágva a lehető leggyorsabban juthatott célhoz. Kikerülte a pocsolyákat, és már majdnem kikanyarodott a sarkon, amikor két ismerős hang csapta meg a fülét. A sarkon túl két ember beszélgetett. Thomas felismerte a hangjukat. Charles Stealer volt az, James unokatestvére és annak apja, John úr. A fiatalember nem szívesen találkozott volna velük, ezért úgy döntött, inkább a másik úton megy. Meg is tette volna, ha nem hallja meg, hogy a másik kettő miről beszél.

- Te teljesen megőrültél, fiam?! - hallatszott John úr hangja. - Tudod, mekkora szerencsénk van, hogy otthon voltam, amikor a postás meghozta a levelet? Ha anyád veszi át, abból nagy baj lehetett volna! Neki erről nem szabadna tudnia!

- Elfelejtettem.

- Elfelejtetted? Ilyet nem felejtethsz el! Ha kiderül, hogy van egy szemtanú, aki látta a dolgot, nagy bajba kerülhetsz!

- De apám! Ezt már nem lehet bizonyítani.

- Már hogyan lehetne! Alice bármikor beszélhet róla, és itt van ez a pasas is.

- És James?

- Mi van vele?

- A szülei vajon tudják, hogy hol van?

- Nem tudom - felelte John úr. - Nem tartom valószínűnek, mert a viselkedésük alapján úgy érzem. Mi is csak hosszas nyomozás után jöttünk rá, hogy hol él, és mi a mostani neve.

Charles felsóhajtott.

- Van itt egy nagyobb baj is.

- Ennél nagyobb?

- Igen.

- Mi?

- Az ifjabb Thomas Flatfield itt van, Angliában.

- Ezt honnan tudod?

- James bácsikám mondta.

- Találkoztál vele?

- Igen, a régi újságíróklubban.

- S erről miért nem beszéltél nekem?

- Mert ideges voltam.

- Mitől? Mondott neked valamit azon kívül, hogy Thomas itt van?

- Igen. Sajnos leleplezte az egyik hazugságomat.

- Melyiket?

- Azt, amelyiket még annak idején mi ketten találtunk ki, Alice és Thomas állítólagos találkozájáról.

- Hogyan?

- Elkövettük azt a hibát, hogy nem néztünk utána Thomas Flatfield-nek.

- Ezt hogy érted?

- A fickó tizenhárom évvel ezelőtt Amerikába költözött, és azóta nem is járt itthon. A kis Victoria egyéves születésnapja előtt én nem láthattam őt Alice-től kijönni, hiszen akkor már nem is volt Angliában.

- Ez baj! - sóhajtott fel John úr. - Így felébredhet a család többi tagjában a gyanú, hogy valami nem stimmel ezzel a mesével.

- Sajnos! - felelte Charles. - James bácsi már így is haragszik.

- Ez érthető, de akkor is! Arra mi sem számíthattunk, hogy az a bolond unokatestvéred ekkora ostobaságot művel! Számunkra így semmi nem oldódott meg. Még kiderülhet a dolog! A család többi tagjának Alice elmondhatta.
- Nem hinném, hogy megtette. Azt éreznénk.
- Lehet! Azóta beszéltél Alice-szal?
- Nem. Kerülöm, ha lehet.
- Jól is teszed. Nem lenne jó, ha eszébe juttatnád azt a régi dolgot. Charles hallgatott, majd egy idő után megszólalt.
- Azon gondolkodom, hogy én is elutazom.
- Mi a fenének?
- Meg kell tudnom, hogy hol van a gyerek!
- Megörültél?
- Egyáltalán nem. Tudnom kell az igazat!
- Ezt hogy képzeled, fiam?! Tíz év után akarod megtalálni? S ha elmész az általunk kinyomozott címre, megtalálsz egy kislányt és Jamest, mit teszel? Elmondod neki, hogy látni akarod a gyereket, mert azt gondolod, hogy a tiéd?! Használd már az agyadat, te mamlasz! És ha James rákérdez, hogyan történt a dolog, mit mondasz neki? Akármilyen rosszul jönnél ki belőle. Ha azt hazudnád, hogy Alice a te szeretőd volt, és nem Thomas Flatfield-é, James azért nyír ki. Ha pedig elmondod az igazat, akkor meg azért. Óriási szerencséd van, hogy Alice láthatóan nem beszélt a dologról senkinek a családjában. Pont ezért kell kerülni minden konfliktust a Hatter családdal, nehogy Alice meggondolja magát, és beszámoljon nekik arról, hogy mit műveltél annak idején! James bácsikádék is utálnak minket, hiszen ha közvetetten is, de mi vagyunk a felelősek azért, hogy James elment. Elképzelhető, hogy James megtudta, mi történt azon a délutánon, és ezért a feleségét tette felelőssé. S talán ezért is verte eszméletlenre!
- Ez várható volt.
- Így van. Nem sokkal a gyerekrablás előtt James nálunk járt, és téged keresett. Láthatóan nagyon dühös volt. Az az egyetlen szerencséd, hogy akkor Írországba utaztál, és így nem talált itthon. Mivel nem volt más lehetőség, a dühét a feleségén vezette le. Felfogod már végre, hogy a felelőtlenység hová vezetett?!
- Most mit csinálunk?
- Egyelőre semmit. Megvárjuk, hogy az ismeretlen levélíró jelentkezzen. Kíváncsi vagyok, mennyi pénzt fog kérni a hallgatásáért.
- Megadjuk neki?
- Meg, de csak látszólag.
- Ezt hogy értsem?
- Úgy, hogy beleegyezünk a találkozóba, de oda a pénzen kívül mást is viszünk. Mivel egy löfegyvernek nagy hangja van, kést kell használni.
- Öljük meg?
- Tudsz más megoldást?
- Nem.
- Hát akkor?! Meg kell tennünk! Nem kockáztathatjuk, hogy a pasas beszéljen.
- De... én még nem öltem embert.
- Majd én megcsinálom.
- Ön, apám?
- Én. Indiában és Malajziában harcoltam a gyarmatosítás korai éveiben.

- De... nem akarom, hogy ön is bajba kerüljön.
 - Én meg azt nem akarom, hogy te kerülj bajba. De ne aggódj! Nem fogja megtudni senki. A fickó nyilván olyan helyet fog megjelölni találkozóznak, ami védett, és elhagyatott. Ő sem kockáztathatja meg, hogy zsarolásért lecsukják. Nekünk pedig pont ez kell. Egy elhagyatott környék, ahol gond nélkül meg lehet oldani ezt a szorult helyzetet.
 - És most mit csinálunk?
 - Semmit. Várunk. A pasas hamarosan jelentkezni fog.
 - Gondolja?
 - Igen. Kell neki a pénz.
 A két férfi elindult, és hamarosan eltávolodtak. Thomas pedig ott maradt, és a falnak támaszkodva próbálta megemésztetni az imént hallottakat. Állt egy ideig, majd ő is elindult.

Este volt. Mint általában, Jenny és Thomas most is beszélgetett. A férfit nagyon érdekelte, hogy a lánya hogy érezte magát Hatter-éknél.

- Hogy telt a napod? - kérdezte Jenny-től.
 - Nagyon jól! - mosolygott a lányka. - Kedvesek voltak velem. Ott marasztaltak ebédre.
 - Úgy érzed, megkedveltek téged?
 - Igen. Én is megszerettem őket.
 - Ennek örülök. Alice-szal beszélgettetek?
 - Igen. Kérdezte, hogy milyen az a hely, ahol élünk. Én meséltem neki a farmról, a lovakról, a marhákról, a végtelen tájakról, és arról, hogy mennyire szeretünk ott élni. Úgy láttam, hogy kíváncsi lenne rá, csak a vaksága miatt láthatja.
 - Gondolod?
 - Igen. Többször is kérdezgetett a farmról, és rólunk. Főleg rólad.
 - Rólam?
 - Igen.
 - És mit akart tudni?
 - Azt, hogy milyen apa vagy?
 Thomas elmosolyodott.
 - Látod, Jenny, ez egy olyan kérdés, amire csak te tudsz válaszolni.
 - Válaszoltam is. De ne aggódj, apa, nem mondtam rosszakat rólad!
 - Nem akartál, vagy nem tudtál?
 Jenny kuncogni kezdett.
 - Te is tudod, hogy nem tudtam volna rosszat mondani rólad.
 - Nem tudtam, csak reméltem.
 Jenny oldalra fordult és Thomas-ra nézett.
 - Apa!
 - Hm?
 - Úgy érzem, ha még egy kicsit győzködöd, Alice hajlandó lesz velünk jönni.
 - Gondolod?
 - Igen. Látni rajta, hogy szeretné, csak valami miatt fél.
 - Te is tudod, hogy miért. Úgy érzi, hogy terhére van másoknak, és attól fél, hogy nekünk is terhünkre lesz.
 - De nem lesz!
 - Valóban nem, de mi nem erőltethetjük rá az akaratunkat, ha ő nem akarja.

- Fogja akarni, csak még egy kicsit kell puhítani.

Thomas elmosolyodott.

- Hogy te miféle kifejezéseket használsz!

- Így szokták mondani a felnőttek.

- Valóban. De tőled még nem hallottam.

- És ha majd egyszer udvarlóm lesz, akkor is meg fogsz lepődni?

- Valószínűleg! - mosolygott Thomas. - Tudod, a lányos apukák már csak ilyenek. Féltik a lányukat a csirkefogóktól.

- Nem kell félned, apa! Én messziről észreveszem a csirkefogókat.

- Ennek örülök.

- Holnap én nem megyek át.

- Miért?

- Mert azt szeretném, ha te mennél!

- Ha gondolod, átmegyek!

- Menj át, apa! Alice szeret téged! Hidd el! Az én női ösztönöm azt súgja, hogy hozzád fog menni!

- A te női ösztönöd? - mosolygott Thomas. - Neked olyan is van?

- Ha hiszed, ha nem, van!

- Húha! Mire észbe kapok, máris felnőtt leszel.

- Igen, és ha majd férjhez megyek, szülok neked unokákat. S akkor nagypapa leszel.

- Máris öregítesz, te lány? Egyelőre még nem kívánok nagypapa lenni.

Jenny huncut mosolyt villantott Thomas felé.

- Ne aggódj, még egy ideig megkíméllek attól, hogy nagypapa legyél!

- Ennek igazán örülök!

- De azért menj át holnap!

- Átmegyek.

- Azt szeretném, ha rábeszelnéd, hogy jöjjön velünk! Ő nagyon kedves nő, és én megszerettem.

- Igazán?

- Igen. Amikor beszélgettünk, úgy éreztem, mintha ő lenne az anyukám. S ha elvennéd, valóban az lehetne!

Thomas nem válaszolt. Hanyatt fekve bámulta a plafont, gondolatai Alice, és a holnapi nap körül jártak. Jenny pár perc múlva behunyta a szemét, és már aludt is. Ez a nap is eltelt.

Másnap délelőtt Thomas át is ment a szomszédba. Alice már nagyon várta, és szeretettel fogadta. Most is, mint mindennap, kint üldögélt a kertben, és csak akkor állt föl, amikor a fiatalember megszólította. Az addig mélyen elgondolkodó Alice arca fődörült.

- Nagyon örülök, hogy ájtöttél! Tegnap nem voltál itt.

- Nem, mert Londonban kellett az ügyeimet intéznom. De ma itthon vagyok, és ájtöttem.

- Örülök neked.

- Én is örülök, hogy látlak!

Alice felemelte a fejét, mintha látná az előtte lévő Thomas-t.

- Tegnap itt volt Jenny.

- Hallottam, hogy milyen jól elbeszélgettetek.

- Igen. Nagyon okos és kedves kislányod van.

- Úgy gondolod?

- Igen.

- Ennek örülök! Szerettem volna, ha megismerkedtek.

Alice felsóhajtott.

- Thomas! Tudod, hogy milyen szerencsés ember vagy, hogy Jenny ott van neked?

- Tudom. Nap, mint nap érzem.

- Remek kislány. Megkedveltem.

- Ő is téged.

- Igazán?

- Igen.

Alice hallgatott egy ideig, majd ismét megszólalt.

- Amikor itt kint üldögélek, szinte csak egyvalamin jár az eszem. A kislányomon. Körülbelül annyi idős lehet, mint Jenny. Amikor itt volt, olyan volt, mintha Victoria lenne mellettem. De amikor hazament, akkor fogtam fel, hogy ez csak illúzió.

Thomas megsimogatta a fiatal nő arcát.

- Alice, drágám! Ez nem feltétlenül illúzió! Jenny bármikor a kislányod lehet, ha te is akarsz! Gyere velünk Amerikába! Haza kell vinnem Jenny-t, mert neki az az otthona, és nekem is. De téged sem akarok itt hagyni így, ha már láttalak és megölelhettelek! Hogy szakadjak kétfelé?

- Thomas! Velem nem kell törődnöd. Neked Jenny a legfontosabb, csak arra gondold, hogy mi szolgálja az ő érdekeit!

- Mindennap erre gondolok, de azt is tudom, hogy anyukára vágyik. Bármennyire is szeretjük egymást Jenny-vel, én férfiként nem tudok pótolni egy édesanyját. Hamarosan abba a korba ér, amikor én már nem sokat mondhatok neki. Egy anya, egy nő viszont igen.

- Azt gondolod, hogy én alkalmas lennék erre?

- Igen, ez a véleményem. Tudom, hogy te is ezt akarsz. Ismerlek annyira. És te is ismeresz. Tudod, hogy mindig is téged szerettelek, és veled akartam élni. Ez most sincs másként.

Alice felsóhajtott.

- Thomas! Eltelt tizenhárom év, és a dolgok megváltoztak. Nézz rám! Mire vagyok én jó? Egy vak nő, aki örökké segítségre szorul. Hogy lehetnénk így boldogok? Nem lenne felhőtlen a kapcsolatunk, mert ha jönnek a sötét hétköznapiak, én csak egy teher, egy vak nő maradok! De nem a vakságom miatt lenne ez gond, hanem azért, mert ilyen állapotban nem tudnék felhőtlenül boldogan élni veletek, bármennyire is szeretnék! Én teljes életre vágyom, ami lehetetlen. Én nemcsak hallani, hanem látni is akarok, téged és Jenny-t is. Másképp...

- Másképp?

- Szeretnék mondani valamit, de nagyon nehezemre esik.

- Mondd! Tudod, hogy én megértem!

- Tudom, Thomas, de...

- De...?

- Még ha látnék is, akkor sem biztos, hogy boldoggá tudnák tenni.

- Miért ne tudnál?

- Mert... van itt még valami, amit soha senkinek nem mondtam el. S ez olyan dolog, ami lehetetlenné teszi, hogy én téged boldoggá tegyelek.

- De mi baj? - ölelte át Alice-t Thomas.

A fiatal nő sírni kezdett.

- Mondd el, drágám! Mi bánt? - simogatta Thomas.

- Ezt... ezt én nem tudom elmondani... képtelen vagyok rá... nem akarok neked fájdalmat okozni!

- Miféle fájdalmat okozhatnál?

- Ha elmondanám, nem biztos, hogy elfogadnál, és talán soha többé felém se néznél.

A fiatalember fejében ismét felhangzottak Charles és az apja beszélgetésének a hangjai. Most már mindent értett. Alig hallhatóan szólt a lányhoz.

- Alice, drágám! Más aljasságáért nem vagy felelős. S én sem teszek felelőssé.

- Ezt úgy mondod, mintha...

- Mintha tudnám, mi történt?

Alice elsápadt, egy hang sem jött ki a torkán. Keze reszketni kezdett, és csak egyetlen szót tudott kinyögni.

- Megerőszakolt. Megerőszakolt. Megerőszakolt! - ismételte.

- Ki? Charles Stealer?

- Igen! - tört ki hirtelen zokogásban Alice.

A fiatalember lelkébe sötét indulat költözött. Lenézett a világtalan, láthatóan gyámoltalan Alice-ra, és a hallottak ellenére végtelen szeretet töltötte el a lány iránt. Még soha nem látta ilyen összetörtnek. Hosszú évek után most először ismét visszatértek azok az érzések, amiket Alice és James esküvője után érzett. Lélekben megint menekülni akart a valóság elől, de nem tudta rávenni magát, hogy Alice-t megint magára hagyja az aljas emberek prédájaként. Szinte szédült az ímént rázúdult valóságtól, alig hallotta Alice hangját.

- Menj el, Thomas! Kérlek, menj el! Ne is gyere többé! Ha visszajönnél, én ismét tönkreteném az életedet, mint annak idején. S ezt nem akarom.

- Menjek el?

- Igen. Kérlek!

- Biztos, hogy ezt akarod?

- Igen.

- Jó! - felelte a fiatalember, megcsókolta Alice kezét, majd sarkon fordult, és távozott.

A következő két napban Thomas többször is megfordult a klubban, ahová Charles is rendszeresen eljárt. Ez a két nap teljesen hiábavalónak bizonyult, ám a harmadik napon a férfi felbukkant. Thomas ismét egy újság mögé rejtette arcát, és kívárta, amíg Charles el nem fogyasztja a kávéját, és el nem indul. Ekkor ő is felállt, és követte a férfit. Charles összevissza kanyargott az utcákon, s végül befordult az egyik szűk mellékutca. Thomas felgyorsította a lépteit, és hamarosan egészen odaért mögé. Erre felfigyelt Charles is, megállt, és Thomas felé fordult.

- Ki maga? - tette fel azonnal a kérdést.

- Nem ismeresz meg, Charles Stealer?

- Thomas Flatfield?

- Én vagyok.

- Mit akarsz tőlem?

- Csak egy kicsit beszélgetni.

- Semmi közöm hozzád!

- Ó, dehogy nincs! Tudnál nekem néhány információval szolgálni.

- Én? Mivel?

- Például elárulhatnád nekem James új nevét és lakcímét!

- Ez meg miféle marhaság?

Thomas odalépett Charles elé, és a szemébe nézett.

- Azt hiszed, ma keltem ki a tojásból? - mondta neki. - Pontosan tudom, hogy ismered James tartózkodási helyét, és azt is hogy új néven él ott. S ezt te el fogod nekem árulni!

- Miért árulnám el?

- Mint tudod, oknyomozó újságíró voltam. Nem kellene mást tennem, csak annyit, hogy felkeresni néhány régi kollégát, és ellátni őket a megfelelő információkkal. Utána ők elvégzik a munka többi részét. S ez nektek elég kellemetlen lenne.

- Miért akarod tudni, hogy hol él James?

- Amiért te is meg akartad tudni! A kis Victoria miatt. Alice-nak vissza kell adnom a lányát. Charles csodálkozva nézett Thomas-ra.

- Mi közöd neked a kislányhoz? Elvégre a riválisod gyereke.

- Melyik riválisomé a kettő közül?

- Ezt hogy érted?

- Te is nagyon jól tudod, hogy értettem! Egy mocskos féreg vagy, Charles Stealer! Megerőszakoltad Alice-t! - kiáltotta Thomas és elkapta Charles mellkasán a ruhát.

A másik fapofával nézett vele szembe.

- Ezt tudni kell bizonyítani is.

- Nem kell ezt bebizonyítani! Felesleges Alice-t újra kitenni ennek! Nekem elég, ha tudom, hogy mit műveltél! És bárhogy is lesz, én kicsinállak!

- Fenyegetsz?

- Így is mondhatjuk. Talán meggondolom magam, ha elárulod, hol van James, és mi a neve most!

- Nem tudom.

- Dehogynem tudod! Vagy kérdezzem meg apádat? Nem biztos, hogy jó lenne, mert ha véletlenül anyád is jelen lenne, amikor rákérdezek, kellene néhány kellemetlen kérdésre válaszolnotok.

- Megtennéd?

- Meg én! Habozás nélkül!

- Szóval te vagy az a bizonyos zsaroló!

- Melyik?

- Hát az, amelyik...

- Folytasd! Ha már így belelendültél, mesélj nekem erről a zsarolóról! Ajánlok neked egy alkut!

- Egy alkut?

- Igen. Elmondod nekem, hogy hol és mikor találkozol vele, én pedig rábeszélem, hogy hallgasson. Átadja nekem azokat az információkat, amiket tudni szeretnék, én pedig cserébe elintézem, hogy leszállyon rólad! Nos? Mi a válaszod?

- És ha nem?

- Akkor hagyom, hogy azt tegyen, amit akar.

- Ezt nem teheted!

- Miért ne? Nos? Ki ez az ember? Talán szemtanúja volt, hogy mit műveltél Alice-szal? Mert ha igen, akkor ő nagyon veszélyes lehet rád. S a helyedben én elfogadnám azt az ajánlatot, amit most tettem neked!

- Hogy aztán te használd fel?

- Talán felhasználom, talán nem! Azt ajánlom, húzd meg magad, te mocskok! Akár így, akár úgy, de biztos, hogy elintézzlek! Értetted?!

- Meg akarsz ölni?

- Ha nincs más megoldás, habozás nélkül! Meggyaláztad a legtisztább nőt, akit valaha is láttam, és ezzel örök fájdalmat okoztál neki! James azért tette azt, amit tett, mert azt hitte, hogy a kis Victoria töled van! Ezért verte eszméletlenre a feleségét, és vitte el a gyereket! Ki tudja, mit csinált vele?! Talán meg is ölte! Gondolkodj már, te rohadék! Ha a gyerek a tiéd volt, simán végignézted, hogy elvigye! Egy lépést sem tettél a saját lányodért! Ha pedig James-e volt, akkor pedig hagyta, hogy a saját unokatestvéred ostobaságot csináljon, és tönkretegye a saját és a felesége életét! Felfogtad, hogy mindennek te vagy az elindítója?!

Charles egy szót sem szólt, csak bámult maga elé.

- Nos? Mi a válaszod az ajánlatomra? - nézett rá Thomas.

- Még meggondolom! Hamarosan választ adok.

- Két napot adok. Találkozunk a klubban délelőtt tízkor. De egyet ne felejts el! Bármilyen rossz lépést teszel, vagy akár egy pillanatig is zaklatod Alice-t, én kinyírlak! Értetted?!

Charles gúnyosan mosolygott Thomas-ra, aki erre egyetlen hatalmas ökölcsapással a földre terítette.

- Viszlát, Mr. Stealer! - mondta, majd sarkon fordult és elment.

A délutáni napfény átszűrődött a nagy fűzfa lombja között, némi fényt vetve a fa alatt egy széken ülő Thomas-ra. Csak ült némán, és bámult maga elé. Úgy érezte, az egész világa összeomlott. Ennyire még sohasem fájt neki, még akkor sem, amikor elment innen annak idején. Ismét idegennek érezte ezt a helyet, és nagyon vágyott vissza a napsütötte Arizonába, ahol Jenny-vel szabadon és boldogan élhettek. Ott volt a barátja, John is, akivel igazi barátok, majdnem testvérek lettek.

- Mit keresek én itt? - tette fel a kérdést önmagának. - Miért kellett feltépni a sebeket? Miért nem tudtam otthon maradni?

A Hatter ház felé pillantott. A ház, és az udvar csöndesnek tűnt, csak a kertben látszott egy emberi alak. Alice volt. Kint üldögélt a kertben, és a madarak énekét hallgatta. Mozdulatlanul ült, mint egy szobor, csak a ruháját lengette meg az időnként feltámadó szellő. Thomas erőltette magát, hogy levegye róla a szemét, de sehogyan sem tudta megtenni.

- Mit tehetnék érte? - tette föl a kérdést önmagának.

Hiába is gondolkodott, válasz nem jött sehonnan. A fiatalember csak bámult a semmibe, csak arra ocsúdott fel, amikor egy halk hang szólalt meg mellette.

- Mi baj van, apa? - hallotta Jenny hangját.

Thomas felpillantott.

- Nincs semmi, kicsim. Csak üldögélek egy kicsit.

A lányka átkarolta a férfi vállát.

- Látom, hogy bánt valami, apa! Ismerlek!

- Semmi különös.

- Mondd el! Az apukám vagy, és szeretlek. Nem akarom, hogy szomorú legyél.

A férfi halványan a kislányra mosolygott.

- Gyere, ülj ide! - mondta neki.

Jenny beleült a férfi ölébe, és átkarolta a nyakát.

- Apa, szeretlek! - szólalt meg ismét.

- Én is szeretlek, kislányom!

Jenny egy halk sóhajt hallatott.

- Ez a hely nem tesz jót neked! - mondta Thomas-nak. - Itt mindig szomorú vagy! Menjünk haza! Ott van a farmunk, az otthonunk, és ott van John bácsi is. Ott olyan jó élni! Ott mindig boldogok voltunk, és sokat nevettünk! Mi nem tartozunk ide.

- Szeretnéd, ha hazamennénk?

- Igen.

- Jó! Akkor megyünk. Pár nap, míg elintézek néhány dolgot, és utazunk.

- Jó! - felelte csöndesen Jenny.

Több szó nem hangzott el, csak a két ember ült kint a kertben, érezve, hogy csak ők vannak egymásnak. Senki más. A világ idegen.

A következő napon Thomas már semmilyen programot nem tervezett, csak előkészítette a dolgaikat az induláshoz. Elutazott Londonba, beváltotta a következő arany karperecet, amiből jelentős összeghez jutott. Bevásárolt néhány holmit, amire a hosszú tengeri úton szükségük lesz. Miután mindennel elkészült, kocsiba ült, és elindult haza, Chelmsford-ba. Az út nem túl hosszú, de a fiatalember számára nagyon hosszúnak tűnt. Annyira elgondolkodott, hogy szinte észre sem vette, amikor megérkezett. Thomas kiszállt a fogatból, kifizette a fuvar, és elindult befelé a házba. Amikor benyitott, a nappali felől beszélgetés hangját hallotta. Közelebb ment, és megállt a küszöbön. Odabent három idegen férfi tartózkodott, és Thomas érkezésekor közelebb léptek hozzá.

- Thomas Flatfield?

- Igen, én vagyok.

- Letartóztatom Mr. Charles Stealer elleni gyilkossági kísérletért!

- Tessék?!

- Jól hallotta, uram! Azzal vádoljuk, hogy megpróbálta megölni az egyik ismerősét, Charles Stealer-t.

- Ez képtelenség.

- Sajnálom uram, mi parancsot kaptunk, és be kell önt vinnünk!

- Itt valami tévedés lesz.

- Ez nem ránk tartozik! Majd a nyomozó hatóság intézkedik ez ügyben.

Thomas körülnézett. Tekintete megakadt családja rémült pillantásain. Anyja odafurakodott a rendőrök közé.

- Ezt nem tehetik! Az én fiam nem csinált semmit!

- Sajnálom, asszonyom, ez nem a mi dolgunk! Be kell vinnünk a fiát!

Thomas szívét Jenny kétségbeesett sírása szorította össze.

- Apa! Hová viszik az apukámat?! Ő nem csinált semmit! Ő jó ember! - szaladt oda hozzá, és átölelte.

- Állj félre, kislány! El kell őt vinnünk! - szólalt meg az egyik férfi.

- Apa! Ugye, nem hagysz el?! Nekünk haza kell mennünk! - kiáltozta Jenny.

Thomas leguggolt a kislányhoz.

- Jenny, drágám! Nem tudok mit tenni. El kell mennem velük.

- De te nem csináltál semmit!

- Nem, de ezt ők nem tudják.

- És ha te elmész, mi lesz velem?! Nekem csak te vagy! - zokogott Jenny. - Haza akarok menni veled!

- Kislányom! Figyelj rám! Tarts ki! Hamarosan bebizonyosodik, hogy ártatlanul vádolnak, és akkor kijövök. Jó?

- Jó! - törölgette a szemét a kislány.

- Nem hagylak magadra, Jenny! Ilyet soha nem tennék! Ha kiszabadulok, elmegyünk haza, a napsütötte Arizonába, az otthonunkba, és ott fogunk boldogan élni, ahogy mindig is éltünk! De legyél erős! Ne keseredj el!

A férfi átölelte Jenny-t, majd édesanyjához lépett.

- Anya! Tudnia kell, hogy szeretem magukat!

- Tudjuk, Thomas, mi is szeretünk téged.

- Ígérjék meg, hogy vigyáznak Jenny-re! Ő az én legnagyobb kincsem, és nem akarom, hogy bármi baja essen!

- Ne aggódj, fiam! - lépett közelebb Flatfield úr. - Vigyázunk rá. És megígérem neked, kiderítem, mi ez a disznóság!

- Csak óvatosan, apám! Ez a Stealer família egy semmirekellő banda. Bármire képesek.

- Minden rendben lesz, fiam! - ölelte meg a fiát Paula asszony.

Thomas ezután ismét lehajolt Jenny-hez, aki szinte kapaszkodott belé.

- Ne sirj, kislányom! - mondta neki. - Majd jövök, meglátod!

- Szeretlek, apa! - szipogott Jenny.

- Én is szeretlek, kicsim!

Thomas ezután felállt, és a rendőrökre nézett.

- Uraim! Mehetünk!

A hatóság emberei megbilincseltek, és elindultak kifelé. Egy félreeső helyen, a fák között egy rabszállító kocsi állt, ami most kigurult a ház elé. A férfiak betuszkolták Thomas-t, és rázárták az ajtót. A kocsi pedig elindult London felé. A három ember az ajtóban állva nézte, ahogy eltávolodik. Jenny elveszettnek, és végtelenül magányosnak érezte magát. Hiába tudta, hogy a nagyszülei állnak mellette, úgy érezte, nem tartozik ide.

IX.

A rendőrségi iroda sötét volt és hideg, csak az asztalon álló lámpa szolgáltatta a fényt. Thomas-t az asztal mellé ültették, kezén, lábán bilincs volt, így sem ütni, sem elszaladni nem tudott. Az ajtó előtt és a fiatalember mögött rendőrök álltak. Pár percig semmi sem történt, aztán nyílt az ajtó, és belépett rajta egy harmincas férfi.

- Köszönöm, őrmester! Elmehetnek! - mondta a Thomas mögött álló rendőröknek.

- Értettem! - felelte az egyik férfi és mindketten elmentek.

A jövevény az asztalhoz lépett, és leült Thomas-szal szemközt.

- Szervusz, Thomas! - szólalt meg.

A fiatalember csak ekkor nézett föl, addig csak bámult maga elé. Egy ismerős arcot pillantott meg.

- Andy Porter? - kérdezte a nyomozót.

- Én vagyok. Látom, az elmúlt húsz év alatt nem felejtetted el az arcomat.

- Barátok voltunk.

- Valóban, de most az asztal másik oldalán ülök, és a barátságunkat el kell felejtenünk!
- Igen.
- Jó! Akkor kezdjük az elején! Mióta ismered Charles Stealer-t?
- Tizenhárom éve.
- Mikor és hol ismerted meg?
- Személyesen a barátom esküvőjén találkoztam vele először, de hallottam már róla korábban is.
- Értem. Te próbáltad megölni? Őszintén!
- Nem.
- Pedig haragudtál rá! Ugye?
- Igen.
- Miért?
- Ő nem mondta el?
- Én most a te verziódra vagyok kíváncsi.
- Jó! Charles Stealer unokatestvére az a James Stealer, aki ellen annak idején súlyos testi sértés és emberrablás miatt folyt nyomozás.
- Igen, ezt tudjuk. És?
- Andy! Te is ismered Alice-t!
- Igen. Jól tudom, hogy együtt nőttél fel vele.
- Így van.
- Miatta ugrottál össze Charles Stealer-rel?
- Igen. Alice és James házassága azért ment tönkre, mert ez a fickó telebeszélte az unokatestvére fejét azzal, hogy a felesége megcsalja. James pedig bebeszélte magának, hogy a kis Victoria nem is az ő lánya, ezért eszméletlenül verte Alice-t, és elvitte a gyereket is.
- És ezért akartad megölni?
- Eszembe sem jutott, hogy megöljem.
- De találkozottál vele, ugye?
- Igen.
- És miért?
- A fülembe jutott, hogy Charles és az apja tudja, hogy hol és milyen néven él James. Azért kerestem föl, hogy megtudjam tőle ezt!
- Miért akartad tudni?
- Alice-nak a nap minden egyes percében csak a gyermeke jár a fejében. Azt gondoltam, ha Charles-tól megtudom James címét, talán elérhetem, hogy a rendőrség megtalálja, és Alice találkozhatson a lányával.
- Nem árulta el?
- Nem. Tagadta.
- És te miből gondold, hogy tudja a címét?
- Véletlenül meghallottam, amikor az apjával, John úrral erről beszélgettek. Ők nem tudták, hogy én is hallottam.
- Hol történt ez?
- Az utcán. Épp a belvárosban jártam, amikor a sarkon túl meghallottam, hogy beszélgetnek. Mivel az előzmények miatt nem szívesen találkoztam volna velük, így megálltam, és megvártam, amíg elmennek. De addig mindent hallottam, amit beszéltek.
- Értem. Meséld el, hogy mi történt akkor, amikor találkozottál Charles Stealer-rel az utcán!

- Megállítottam, és elmondtam neki, hogy mit akarok tőle tudni. Tagadta, hogy tudná James címét, pedig a fülem hallatára beszélt erről az apjával. Erre én azt feleltem neki, hogy ellátom néhány régi oknyomozó újságíró barátomat a nálam lévő információkkal, és rájuk bízom, hogy derítsék ki, mi az igazság.
- Erre ő?
- Meglepődött, de mondott valamit, amivel engem is meglepett.
- Mit?
- Rákérdezett, hogy én vagyok-e az a bizonyos zsaroló!
- Milyen zsaroló?
- Nem tudom. Nekem úgy tűnt, mintha Charles-t valamilyen oknál fogva zsarolná valaki, és ő azt hitte, hogy én vagyok az.
- És te vagy?
- Nem. Engem csak James címe érdekelt.
- Mi történt utána?
- Megmondtam neki, hogy ha bármilyen módon kavarni kezd a Hatter család és Alice körül, akkor lépek.
- Milyen lépésekre gondoltál?
- Fogalmam sincs. Csak úgy mondtam. Aztán behúztam neki egyet, és elmentem. Ennyi.
- Más nincs?
- Nincs.
- Biztos?
- Igen.
- Ez hol volt?
- A Meeting House Alley-n.
- És a Halford Road-on jártál?
- Azt sem tudom, hol van. Miért?
- Charles Stealer-t ott akarták leszúrni.
- Életben van?
- Igen. Csak kisebb sérülés érte a vállán. Nem sikerült a merénylet. Akárhoz is tette, félmun-
- kát végzett.
- Az nem én voltam. Nem tudom, merre van a Halford Road.
- Jól van! Egyelőre befejeztük! - állt fel az asztaltól Porter, és kinyitotta az ajtót.
- Elvihetik! - mondta a kint várakozó két rendőrnek, akik beléptek, közrefogták Thomas-t, és elvitték.

A szobára csönd borult. Csak egy asztalon égő lámpa szolgáltatta a fényt a sötét estében. Az odabent tartózkodó három ember körvonala is alig lehetett kivenni. Jenny volt az, Paula asszony és Flatfield úr. A kislány egy szót sem szólt, csak halkán könnyezett.

- Nem értem én ezt az egészet! - morgott Flatfield úr. - Még hogy Thomas gyilkos lenne? Az kizárt!

- Igen, de mire alapozzák ezt? - nézett a férfira a felesége.
- Nyilván Charles Stealer vallomására.
- Hazudhatott is! - felelte a nő.
- Hát persze, hogy hazudott! Az a fickó és az egész Stealer familia egy kutyaütő banda!
- De miért állította azt, hogy Thomas támadta meg?

- Mit tudom én?! Nekem van egy olyan érzésem, hogy van még itt valami, amiről mi nem tudunk.

- Gondolja?

- Igen.

- Nem lehet véletlen, hogy Charles le akarja csukadni Thomas-t. Valami vaj van a fickó fején, amiről Thomas tudomást szerezhetett, és lehet, hogy az orra alá dörgölte.

- De vajon mi lehetett az?

- Nem tudom, de kiderítem.

- Nyomozni akar?

- Igen. Nem hagyhatom, hogy a fiamat egy ilyen mondvacsinált ürüggyel lecsukják.

- Mit akar csinálni?

- Felkeresem Stealer-éket.

- Eszébe ne jusson! Még önt is bajba keverhetik!

- Mit bánom én! Az én fiammal ne szórakozzon senki!

Ismét csend lett. A nagy hallgatás közepén Jenny ismét elsírta magát. Paula asszony oda-ment hozzá, és megölelte.

- Ne sírj, kicsim! Apa hamarosan kijön!

A lányka halkán pityergett.

- Apa nem csinált semmit. Ő jó ember. Sohasem bántott senkit. Engem sem vert meg soha.

- Tudom, Jenny. Tudom.

- Velem mi lesz, ha lecsukják? - törölgette a szemét a kislány. - Ő az egyetlen, aki igazán szeret engem.

- Itt vagyunk mi is.

- Az nem ugyanaz! - ugrott fel Jenny és sírva felszaladt a szobájába.

Paula asszony már indult is, hogy utánamegy, de a férje rászólt.

- Paula! Hagyja! Hadd sírja ki magát!

- És ha rosszul lesz?

- Nem lesz semmi baja. Erős kislány.

A nő nem felelt, csak némán bólintott.

Reggel a Hatter család a nappaliban reggelizett, mivel odakint elég rossz volt az idő, szitált az eső. Szokatlanul nagy volt a csend. Alice pár napja nagyon csendes volt, és ezt a szülei is észrevették.

- Nagyon hallgatsz, Alice - nézett rá az apja. - Mi baj van?

- Nincs semmi.

- Amióta Thomas itt járt, nagyon megváltoztál. Történt valami?

- Nem történt semmi, csak beszélgettünk.

- Akkor miért nem jön?

- Biztos sok dolga van.

- Ne mesélj már nekem lányom! Történt valami köztetek!

- Semmi.

- Erről még beszélünk kell!

- Később, apa, most ne!

- Jól van, de...

Ekkor kopogás szakította félbe Edward úr szavait.

- Jött valaki - szólt Irene néni.
 - Nyitom! - lépett az ajtóhoz a háziúr, és kinyitotta.
 Flatfield úr volt az.
 - Thomas! Gyere be! Mi újság?
 Flatfield úr belépett, és idegesen nézett körül.
 - Baj van! Thomas-t letartóztatták!
 - Mi? Letartóztatták? De miért?
 - Nem tudom! Azt állítják, hogy meg akarta gyilkolni Charles Stealer-t!
 - James unokatestvérét?
 - Igen.
 - De miért?
 - Tőlem kérdezed? Fogalmam sincs!
 - Gyere be!
 - Köszönöm! - felelte Flatfield úr és belépett.
 Edward úr helytel kínálta.
 - Mesélj! Hogy történt ez az egész?
 - Nem is tudom. Tegnap megjelent nálunk a rendőrség és Thomas-t keresték. Elmondták, hogy Charles Stealer-t megpróbálták megölni, és ő a fiamat nevezte meg a támadójaként.
 - Ez lehetetlen!
 - Szerintem is, de... ezt az egészet nem értem. Miért akarná megölni Thomas Charles-t? Az igaz, hogy neheztel rá azért, amit James és Alice házasságával tett, de ő képtelen lenne bárkit is megölni.
 - Mondott neked valamit, amikor itt járt? - nézett a lányára Edward úr.
 - Nem mondott semmit.
 - Látom rajtad, hogy nem mondasz igazat.
 - Igazat mondok.
 Flatfield úr odament Alice-hoz, leült a mellette lévő székre, és átkarolta.
 - Alice! Kérlek! Ismered, szereted Thomas-t. Ha bármit tudsz, kérlek, mondd el!
 - Nem tudok semmit.
 - Miért haragudott Thomas Charles-ra?
 - Nem tudom. Rőla nem is beszélünk.
 Irene néni a két férfira nézett.
 - Szerintem felesleges erről beszélni! Lényegtelen, hogy Thomas miért haragudott Charles-ra, ha nem ő a merénylő.
 - Ez igaz - ült le a férje. - De akkor sem értem! Ha nem ő volt, akkor Charles miért akarta őt bemártani?
 Flatfield úr ránézett.
 - Erre ugyanazt tudom mondani, amit tegnap Paulának is mondtam. Az a véleményem, hogy a fickónak van valami a múltjában, amiről Thomas tudomást szerzett. Charles pedig így akarja félreállítani.
 - De mi lehet az a valami?
 - Egy Stealer-nél sohasem lehet tudni! - jelentette ki Edward úr.
 Ahogy ezt kimondta, hangos dörömbölés hangzott az ajtó felől.
 - Ki lehet az? - sietett az ajtóhoz Irene néni, és kinyitotta.
 Paula asszony volt az.
 - Paula! Mi történt?

- Thomas! Siessen!

- Mi baj?

- Jenny eltűnt!

- Hogyhogy eltűnt?

- Nincs a házban és a kertben sem. Magával vitte néhány holmiját is. Elszökött.

- Biztos az apját akarja látni! - sietett ki a kapuhoz Flatfield úr, és körülnézett.

E szavak hallatán Alice elsápadt.

- Istenem! Ne hagyd, hogy ő is eltűnjön! - suttogetta halkan. - Az én hibám! Én vagyok a felelős ezért!

A többiek ezt nem hallották, mert odakint voltak az udvaron. Alice felállt az asztaltól és lassú léptekkel elindult az ajtó felé. Anyja meglátta.

- Menj vissza, Alice! Itt úgysem segíthetsz!

- Anya! Meg kell találni Jenny-t! Nem akarom, hogy ő is eltűnjön, és Thomas-nak is ugyanazt kelljen átélnie, mint nekem!

- Megtaláljuk! Menj csak be!

- Jó! De ha valami van, tudni szeretném!

- Ha van valami, elmondom. Jó?

- Jó.

- Menj be! Betalálsz a szobádba egyedül, vagy segítek?

- Be tudok menni egyedül is.

- Jól van, menj! Majd jövőnk!

Alice után becsukódott az ajtó. Tett egy pár lépést előre, amikor ismét előtört a szinte elviselhetetlen fejfájás.

- Jaj, Istenem! - rogyott térdre.

A fájdalom nem szűnt egy pillanatra sem. Alice teste már szinte tekergett kínjában, és a következő pillanatban elájult.

A nyomozó irodájában két férfi ült. Porter, és egy másik rendőr. Thomas ügye volt az, amiről éppen beszélgettek.

- Ebben az ügyben valami sántít! - jegyezte meg Porter. - Nem tudom, mi, de valami nem illik a képhe!

- Mire gondolsz?

- Mindkettejük vallomása olyan semmitmondó.

- Ez hogy érted?

- Itt van Thomas Flatfield vallomása. Elmondta, hogy miért nem kedveli Charles Stealer-t, de az ok, amit elmondott, nem elég ahhoz, hogy valakit meg akarjon ölni érte. Ha egy tettes haragból akar valakit megölni, a vallomástételkor megpróbál igazolást keresni a tettének jogosságára. Megpróbálja elmondani a nyomozónak, hogy miért aljas az a másik, és miért érdemli meg, hogy megöljék.

- Értelek.

- Aztán itt van Charles Stealer vallomása. Az is semmitmondó. Ő azt vallotta, hogy nem tudja a támadás okát, de egyértelmű, hogy Thomas Flatfield volt a tettes. Miért nem beszélt nekünk arról, hogy a gyanúsított haragudott rá, mert őt tette felelőssé Alice és James Stealer sajnálatos esetéért? Rá is érvényes az, amit Thomas Flatfield-ről mondtam. Ha látta, hogy ő

volt a tettes, miért nem adott nekünk kézzel fogható magyarázatot ahhoz, hogy elítélhessük a támadóját?

- Igazad van. Mire gondolsz?

- Az az érzésem, hogy mindketten elhallgatnak előlünk valamit, s azt gyanítom, hogy ugyanarról a dologról van szó.

- De mi az, és miért nem beszélnek róla?

- Hát ez az! Ez valahogy nem illik a képbe. Amikor Charles Stealer-t kihallgattam, csak a Halford Road-on történt támadásról beszélt. Ez alapján kezdtem meg Thomas Flatfield kihallgatását.

- És?

- Megpróbáltam rávenni, hogy beszéljen a Stealer-rel való találkozásáról. És ekkor tudod mi derült ki?

- Mi?

- Thomas Flatfield és James Stealer valóban találkozott, de nem akkor és nem ott! A támadás előtt a Meeting House Alley-n futottak össze. Amikor a gyanúsítottat a találkozójukról kérdeztem, habozás nélkül a Meeting House Alley-t említette, mivel azt hitte, hogy én ezt már tudom!

- Aha! Értelek! Tehát az a találkozó valójában ott történt.

- Így van! S amiről James Stealer nem tett említést! Vajon miért?

- Fogalmam sincs. De gondolod, hogy az a találkozó valóban létrejött?

- Igen. A gyanúsított vallomása után elmentem a Meeting House Alley-ra, és ott kérdezgettem az embereket, hátha láttak vagy hallottak valamit.

- És?

- Volt két szemtanú is. Az egyik az ablakból látta, hogy a két férfi erősen gesztikulálva beszélget. Indulatosan. A másik ember halványan hallotta, miről beszélnek.

- Miről?

- Csak néhány mondatfoszlányt tudott kivenni, de elmondta, hogy Thomas Flatfield valami információt akart megtudni a másiktól, amit az nem akart elárulni. Meg szó volt valami gyerekről is.

- Ez nem sok.

- Valóban nem, de kiindulópontnak elég.

- Hogyhogy?

- Thomas Flatfield-től megtudtam, hogy mit akart tudni Stealer-től.

- Mit?

- Tudomására jutott, hogy Charles Stealer és az apja tudják, hová szökött az annak idején eltűnt James Stealer, és hogy mi a mostani neve.

- Aha! És ezt akarta tudni?

- Igen. James Stealer felesége, Alice Hatter Thomas gyerekkori barátja, együtt nőttek fel, mintha testvérek lettek volna. Őt én is ismerem. Mint tudod, James Stealer eszméletlenül verte a feleségét, és elrabolta a közös gyermeküket.

- Igen.

- Alice évek óta búskomor, állandóan csak az eltűnt gyermeke jár a fejében. S ez érthető is. Thomas Flatfield azért kereste föl Charles Stealer-t, hogy megtudja tőle az unokatestvére címét. Meg akarta keresni, hogy megtalálhassa a kis Victoriát, Alice kislányát. Azt akarta, hogy anya és lánya újra találkozhassanak.

- Ez világos és tiszta ok.

- Az. És konkrét, tényszerű. Thomas Flatfield vallomásában szerepel is. Ezt is bevallotta, mint ahogy a Meeting House Alley-n történt találkozást is.

A másik nyomozó elgondolkodott, majd megszólalt.

- Ha ez igaz, akkor a gyanúsított miért akarta volna megölni Charles Stealer-t? Ha megöli, sohasem tudja meg, hogy hol találhatja meg James-t és a gyereket.

- Így van. Épp emiatt kell kihallgatnunk John Stealer urat! Ha valóban tudja, hol él James, akkor ezt át kell adnunk annak a csoportnak, akik ezzel az ügyvel foglalkoztak.

- Úgy van. És ez ügyben ki kell hallgatnunk Charles Stealer-t újra.

- Igen, de nemcsak emiatt! Van itt még más is!

- Mi?

- Thomas Flatfield említett még valamit, ami elgondolkodtatott.

- Mit?

- Azt vallotta, hogy felvetette Charles Stealer-nek, hogy ha nem árulja el James és a gyerek kilétét, akkor a régi tényfeltáró újságíró barátait bizza meg a dologgal. Erre James rákérdezett, hogy: „Te vagy az a bizonyos zsaroló?”

- Miféle zsaroló?

- Hát ez az! Charles Stelaer-t valaki valamivel zsarolja, és a fickó azt hiszi, hogy Thomas Flatfield az!

- És ha ő az?

- Miért lenne ő? Gondolod, ha ő volt, említést tett volna erről a vallomásában?

- Ez igaz.

- A megoldás kulcsa mindenképpen Charles Stealer.

- Így van. Nem ártana, ha figyeltetnénk!

- Azt kellene!

- Akkor intézkedj!

- Jó! És John Stealer úr?

- Őt majd felkeresem én. Meg kell tudnom, hogy milyen információkkal rendelkezik James tartózkodási helyéről, és az új nevéről!

Ekkor kopogtak az ajtón.

- Tessék! - szólalt meg a nyomozó.

Nyílt az ajtó.

- Hadnagy úr! - jelent meg egy férfi az ajtóban. - Egy kislány van itt, azt mondja, hogy Thomas Flatfield lánya. Beszélni akar valakivel!

- Felnőtt is van vele?

- Nincs. Egyedül jött?

- Mennyi idős?

- Tizenkét éves körül.

- Jó! Kisérje be!

Az ajtóban megjelent Jenny apró, törekeny alakja. Porter felállt.

- Szervusz! Te vagy Thomas Flatfield lánya?

- Igen.

- Hogy hívnak?

- Jenny Flatfield.

- Egyedül jöttél?

- Igen.

- Hol laksz?

- Chelmsford mellett.
- A Flatfield házban, az országút mellett?
- Igen.
- Hogy jöttél ide?
- Gyalog.
- Gyalog?!
- Igen. De csak a város határáig. Onnan bérkocsival.
- Elszöktél?
- Igen.
- Miért?
- Látni akartam az apukámat! - törölgette a szemét a kislány.
- Ez sajnos most nem lehetséges.
- De ő ártatlan! Nem bántott senkit!
- Tudod, nekünk ezt kell kinyomoznunk. Ha bebizonyosodik, hogy ártatlan, akkor kiengedjük.
- De mikor?
- Azt nem lehet tudni.
- Apa jó ember! Engem sem vert meg soha!
- Én elhiszem, Jenny, de nekünk ez nem elég.
- Szeretném látni! - pityergett Jenny.

Porter felsóhajtott.

- Hát jó! Richard! Elkísérnéd oda a kislányt?
- Persze! - felelte a férfi, és Jenny-re pillantott.
- Gyere!

A lányka és a nyomozó eltűnt, Porter pedig leült az íróasztalához, és jegyzetelni kezdett. Vajon mi ennek a különös ügynek a megoldása?

Thomas a nem túl kényelmes fekhelyen feküdt. A falon magasan egy rácsos ablak volt vágva, de azon csak az eget lehetett látni. A fiatalember a felhőket bámulta, gondolatai azonban máshol jártak.

- Drága Jenny! Vajon mit érezhet most? - töprengett.

A férfi számára most kilátástalannak látszott a jövő, de nem maga miatt aggódott, hanem a kislánya miatt. Hibásnak tartotta önmagát azért, hogy ilyen helyzetbe sodorta Jenny-t.

- Miért kellett nekem idejönnöm? Maradhattam volna otthon, és most élhetnék a saját, nyugodt és boldog életünket. Mi lesz vele nélkülem?

Felállt, és idegesen járkált fel-alá. Az ajtón túlról, a folyosó felől kulcscsörgés hallatszott, lépek közeledtek, és megálltak a cella előtt.

- Csak pár perced van! - hallotta az őt hangját.

- Jó! - hangzott a felelet.

A fiatalemberbe rögtön belecsapott a felismerés. Jenny hangját ezer közül is megismerte.

Nyílt az ajtó, és a cellába belépett a kislány.

- Apa! - szaladt oda Thomas-hoz.

- Kislányom! Hát te itt vagy? - ölelte át a férfi Jenny-t.

- Eljöttem, hogy lássalak.

- Ennek örülök, de gyerekek nem jöhetnek be látogatni. Hogy tudtál bejönni?

- Egy nyomozó megengedte, hogy bejöjjenk.
- Nagyon örülsz neked, kicsim!
- Mikor jöhetsz ki, apa?
- Nem tudom, Jenny. Bárcsak tudnám!
- Én elmondtam nekik, hogy te nem csináltál semmit!
- Hogy jöttél ide?
- Elszöktem.
- A nagymamáék engedélye nélkül?
- Igen. Muszáj volt.
- Biztosan aggódnak miattad! Tudod, hogy nem szabad ilyet csinálnod!
- De én találkozni akartam veled! - nézett fel a fiatalemberre a lányka. - Nem hagyhatom cserben az apukámat!
- Tudom, hogy soha nem tennéd, de akkor sem volt helyes, hogy elszöktél. És egyáltalán... hogy jutottál be a városba?
- A város határáig gyalog jöttem, onnan pedig kocsival.
- Honnan volt rá pénzed?
- Kivettem a kabátodból, amit otthon hagytál.
- Jenny! Egyedül nem járkaálhatsz, mert bárki megtámadhat! Tudod, hogy hány rossz ember járkaál odakint?
- Haragszol?
- Dehogya haragszom, csak féltelek, Jenny. A nagymamáék biztos nagyon aggódnak, hogy eltűntél. Rádásul gyalog jöttél. Egy kislánynak ez fárasztó út! Több mérföld!
- Nem sokkal hosszabb, mint a Tucson és a farm közötti távolság. Azt is megtettem már többször is, amikor beteg voltál.
- Miattam akkor sem kellett volna veszélybe sodornod magad!
- A kislány felnézett Thomas-ra.
- Te is megtettél mindent értem, én is megtennék érted bármit, apa! - potyogtak a lányka könnyei.
- Ne sírj, édesem! Nem lesz semmi baj! Remélem, hamarosan kimegyek, és akkor minden olyan szép lesz, mint régen, és utazunk haza. De addig türelmesnek kell lenned! A nagymamáék vigyáznak rád, náluk jó helyen leszel. Csak egyet kérek tőled! Ne ess kétségbe! A dolgok megoldódnak.
- De mikor?
- Azt nem tudom, de te nem gyengülhetsz el! Érted?
- Értem, apa.
- Jól van. Jelentkezz a rendőroknél, biztosan hazavisznek majd!
- Jó! - mondta a lányka, és felnézett az apjára. - Apa! hoztam neked valamit!
- Mit?
- Ezt! - nyújtott át egy tenyérszerű, puha tárgyat a lányka.
- Az az apró kispárna volt, amit Jenny a kezében szorongatott, amikor Thomas annak idején rátalált. Az oldalán most is jól látható volt a piros cémával hímezett mosolygó arc.
- Tedd el, apa! Szerencsét hoz - mondta Jenny. - Ha hiányozom neked, fogd meg és nézegetsd! Olyan lesz, mintha ott lennék melletted!
- Köszönöm, kicsikém!
- Odakint várok rád! - szorongatta a férfi kezét Jenny.
- Vigyázz magadra, drágám! - simogatta meg a gyermekét Thomas.

- Szeretlek, apa! - hallatszott Jenny halk hangja.
- Én is szeretlek! De most menj!

A lányka megtörölte a szemét, és az ajtó felé indult. Thomas leült az ágyra, és onnan nézte, ahogy a fegyveres ör kiengedi Jenny-t. Az ajtó hangos dörrenéssel becsukódott, a kulcs fordult a zárban, és a léptek eltávolodtak.

A Flatfield és a Hatter család égre-földre kereste Jenny-t, de a lányka nem volt sehol. Körbejárták az egész vidéket, de semmi. Végül a Hatter család házának udvarán gyűltek össze.

- Nincs sehol! - mérgelődött Flatfield úr.
- Biztos baja esett! - tördelte a kezét Paula asszony.
- De hová tűnhetett? - töprengett Irene néni.
- Csak egyre tudok gondolni - felelte Edward úr.
- Mire?
- Nem lehetséges, hogy a városba szökött, hogy lássa Thomas-t?
- Gondolja?

- Ez az egyetlen lehetséges magyarázat.
- Ha így van, akkor el kellene mennünk a város felé körülnézni! - javasolta Flatfield úr.

Paula asszony a két férfit nézett.

- Thomas, Edward! Önök menjenek, és keressék meg! Mi asszonyok itt maradunk.
- Jól van! - felelte Edward úr. - Hozom a kocsit!

Bement hátra, az istállók felé, és jó tíz perc múlva felbukkant a szekérrel, amely elé egy ló volt befogva. Flatfield úr kinyitotta a kaput, amin a kocsikikanyarodott az útra. Ő is felszállt a fogatra, és a két férfit elhajtott.

Paula asszony felsóhajtott.

- Remélem, nem lesz baja! Mégiscsak egy kislány!
- Láthatóan nagyon szereti Thomas-t.
- Igen. Ő az egyetlen, akit igazán szeret. Talán túlságosan is.
- Ez érthető, Paula! Gondolj bele! Jenny-nek nincs senkije, eldobták maguktól a szülei. Természetes, hogy ragaszkodik Thomas-hoz, hiszen csak őrá támaszkodhat.
- Itt vagyunk mi is.

- Ez igaz, de mégiscsak idegenek vagytok neki. Egész életét Amerikában töltötte az apjával. Ő ott van otthon. Érthető, hogy miért ilyen zaklatott. Most, hogy ez történt Thomas-szal, megszűnik az egyetlen fontos dolog, ami valaha is számított neki.

Paula asszony a távolba bámult.

- Aggódom a fiam miatt. Bajban van, én pedig csak itthon ülök, és nem tudok neki segíteni.
- Nem tudunk mást tenni, mint várni. Talán jóra fordulnak a dolgok!
- Nem értem én ezt az egészet! Mi köze van Thomas-nak ehhez a Charles Stealer-hez?
- Ismerik egymást Alice-ék esküvőjéről, de nem tudom, hogy korábban találkoztak-e személyesen.

- Ez az egész akkor is zavaros! Miért bántaná Thomas azt a fiatalembert?

- Nem tudom. Nem hiszem, hogy ez a támadás megtörtént! - folytatta Irene néni. - De a Stealer család egy eléggé furcsa familia.

- Ezt hogy érted?
- Te is tudod, miről beszélek.
- Alice és James házasságáról?

- Hát persze. Stealer-ék sohasem fogadták be Alice-t, és minket is lenéztek. Falusi parasztok voltunk a szemükben, akik befurakodtak a gazdagok családjába. Megpróbálták Alice-t lehetlenné tenni James előtt, hogy tönkretégyék a házasságukat. Ebben Charles, és az apja, John járt élen.

- És James szülei?

- Ők olyan semmilyenek. Elvannak magukban, másokkal nem foglalkoznak különösebben. Minket nem bántottak, de azt sem éreztük, hogy számítanánk nekik. Valószínűleg szégyellik, amit a fiuk művelt, és emiatt nem mernek mások szeme elé kerülni! Gyere, menjünk be! Alice biztos szeretné tudni, mire jutottunk a kereséssel.

A két nő elindult a ház felé, Irene néni benyitott. Az ajtó azonban nem nyílt ki teljesen, valamibe beleütközött.

- Mi ez? - dugta be a fejét a nyíláson a nő.

Meglátta a földön fekvő Alice-t.

- Alice! Te jó Isten!

- Mi történt?

- Itt fekszik az ajtó előtt!

- Próbáljunk bejutni valahogy!

- Én túl nagydarab vagyok. Nem ferek be! - mondta Irene néni.

- Majd én bemegyek! - lépett közelebb Paula asszony, és sikerült bemennie az alig kinyitott ajtó résén.

Lehajolt a lányhoz, és ébresztgetni kezdte.

- Alice! Ébredj! Alice!

- Él? - kérdezte Irene néni.

- Igen, lélegzik. Úgy tűnik, elájult.

- Biztos megint rájöttek a fejfőrcsők! Egyre gyakrabban jönnek!

- Megpróbálom felébresztetni!

- Jó! A konyhában találsz kendőt is, vizet is.

Paula asszony elment a konyha felé, nemsokára meg is érkezett. Leguggolt a földön fekvő lányhoz, és a bevizezett ruhával törölgetni kezdte az arcát. Egy kicsit meg is pofozgatta. Alice hamarosan egy halk hangot adott ki, és kinyitotta a szemét.

- Hol vagyok? - kérdezte.

- Itthon vagy!

- Mi történt velem?

- Elájultál. Nem emlékszel rá?

- Hát... arra emlékszem, hogy a fejem elkezdett fájni, de aztán semmi.

- Most is fáj a fejed?

- Most nem, csak...

- Csak mi?

- Valami megváltozott.

- Ezt hogy érted?

- Olyan, mintha fényeket látnék.

- Eddig nem láttad a fényeket?

- Nem. De most olyan, mintha valami sejlene.

- Fel tudsz állni, ha segíték?

- Azt hiszem.

- Jó, gyere! - karolta át a lányt Thomas anyja, és segített neki felállni.

- Így ni! Bevigyelek a szobádba?

- Ne! Inkább menjünk ki a levegőre!

- Jó! Gyere! Kiviszlek ide a kapuhoz. Legalább meglátjuk, ha jönnek a férfiak.

Irene néni végre ki tudta nyitni az ajtót.

- Jaj, kislányom! Megijesztettél!

- Most már jól vagyok.

- Hála Istennek! Gyere! Ül le ide a lócára!

A két nő segített Alice-nak, és leültették a kerti padra.

- Mi újság Jenny-vel? - kérdezte a lány.

- Thomas és Edward elmentek megkeresni.

- Még nem találták meg?

- Sajnos nem! Végigkutatuk a környéket, de sehol semmi. Valószínűleg a városba szökött, hogy lássa az apját.

- Szegény kislány! - sóhajtott Alice. - Annyira szereti Thomas-t.

- Igen. Most neki a legnehezebb.

- És Thomas-ról van valami hír?

- Nincs.

- Holnap be szeretnék menni hozzá!

- Biztos, hogy ez jó ötlet? Nem vagy jól!

- Akkor is bemennék!

- Jó, de apád mindenképp veled megy!

- Nekem mindegy, csak látnom kell Thomas-t és beszélnem kell vele!

A három nő elhallgatott, és csendben ülve gondoltak Thomas-ra és Jenny-re. Hogy történhetett ez meg? S vajon mi a megoldás?

Ahogy így ültek, a felhők lassan eloszlottak, és a nap előbukkant. Hirtelen, erős fénye szinte pengéként hatolt át a fátyolfelhőkön. Ahogy a nap kivillant, Alice önkéntelenül is hunyorogni kezdett. Ezt Paula asszony észrevette.

- Alice! A szemed! Hunyorogsz!

- Látsz? - lepődött meg Irene néni is.

Alice maga elé bámult, és úgy válaszolt.

- Látom a fényt. De más nem. Látom, hogy hol van világos és hol van sötét.

- Istenem! Ez nagyon jó hír! - ölelgette a lányát Irene néni. - Meglátod, egyszer látni fogsz!

- Nekem ez is elég.

A távolban ekkor feltűnt Edward úrék kocsija.

- Edward-ék ott jönnek! - állt fel Irene néni.

- Tényleg! És ott van velük Jenny is!

- Hála Istennek!

Alice felállt, és néhány lépést tett a kapu felé.

- Jól van a kislány? - kérdezte.

- Láthatóan igen, de elég szomorúnak látom - felelte Irene néni.

A kocsí ekkor hajtott be az udvarba.

- Megjöttünk! - szállt le Flatfield úr. - Gyere, Jenny!

A lányka megfogta a felé kinyújtott kezét, és leszállt. Paula asszony odafurakodott hozzá.

- Hol voltál, Jenny? - faggatózott.

- Bementem apához.

- Londonba?

- Igen. Beszéltem vele.
- Beszéltél vele? Hogy jutottál be hozzá?
- Innen begyalogoltam a város szélén lévő kocsi állomásig, onnan pedig bérkocsival.
- Jaj, kislányom! Máskor ne csinálj ilyet! Bajod eshetett volna!
- Látnom kellett apát!
- Akkor is! Hogy jutott eszedbe, hogy bemenj gyalog Londonba? Halálra aggódtam magam! Flatfield úr a nejeére nézett.
- Szerencsére épp összefutottunk a rendőrséggel. Éppen errefelé tartottak, Jenny-t hozták. Alice közelebb lépett.
- Bent voltál apukádnál?
- Igen.
- Hogy jutottál be?
- Beengedtek.
- Beszéltél a nyomozókkal?
- Igen, de nem sokat.
- Apa hogy van?
- Azt mutatja, hogy nincs semmi baj, de én látom rajta, hogy el van keseredve.
- Gyertek, menjünk be! - invitálta a többieket Irene néni.
- A hattagú társaság bement a Hatter házba, és leültek a nappaliban. Alice megszólalt.
- Anya!
- Mondd!
- Ki kellene húzni a függönyöket, mert nagyon sötét van idebent.
- Igazad van! Kihúzom.
- Edward úr csodálkozva nézett a lányára.
- Honnan tudod, hogy sötét van?
- Mert...
- Alice látja a fényt! - szólt közbe Irene néni.
- Ez komoly?
- Igen.
- Ez nagyon jó hír!
- Alice felsóhajtott.
- Ez egy jelzés!
- Ezt hogy érted?
- Este imádkoztam az Úrhoz, hogy adjon nekem valami jelet, hogy Thomas kiszabadul-e. És ma, ha nem is teljesen, de visszaadott valamit a látásomból. Ezért hiszek benne, hogy Thomas-nak nem lesz semmi baja. Nem kell félned, Jenny! Apa haza fog jönni.
- Ha kiengedik, nagyon boldog leszek - mondta halkan Jenny.
- Úgy lesz, majd meglátod!
- Flatfield úr is megszólalt.
- Edward-dal útközben megbeszéltük, hogy ketten együtt egy kis magánnyomozásba kezdünk.
- Mivel kapcsolatban?
- Meg kell tudnunk, hogy Charles miért akarja lecsukadni Thomas-t.
- Óvatosan, uraim! Nehogy maguk is bajba kerüljenek!
- Tapasztalt, öreg rókák vagyunk mi! Rajtunk egy ilyen kis senkiházi nem fog ki.
- Remélem!

- Így lesz, majd meglátják!

A hat ember beszélgetett még egy ideig, aztán a Flatfield család hazament. Alice és Jenny egymástól függetlenül ugyanarra gondolt. Thomas-ra. Jenny reménysugárként tekintett arra, amit Alice mondott neki. Remélte, hogy az valóban egy jelzés, és megvalósul.

Alice fejében sok minden más is megfordult. Több, mint tíz évig élt a vaksága miatt elszigetelve, de most felcsillant egy halvány reménysugár. Talán látni fog egyszer! Nagyon reménykedett benne.

Másik gondolata Thomas volt. Alice most már teljesen másnak látta a fiatalembert, mint régen. Már maga sem tudta, hogy a testvért, vagy a férfit látja-e benne. Ez a kettő összekeveredett a fejében, és fogalma sem volt arról, hogy melyik az igaz. Néha úgy érezte, tudja, mit akar, de olyankor mindig történt valami, ami elbizonytalanította. Életének legnagyobb, leg-sötétebb titkát mélyen őrizte, hogy senki meg ne tudja, de kiderült. S nem akárci, hanem Thomas fülébe jutott el először. Ezt Alice soha nem akarta. Megesküdött magának, hogy ezt a titkot örökké őrizni fogja, és soha nem fedi fel Thomas előtt, nehogy a fiatalember szenvedjen emiatt. De most, hogy Thomas megtudta, Alice-ban egyre erősebb félelem támadt. Félelem attól, hogy a fiatalember szemében már nem lesz a régi Alice, s hogy a kettejük igazi, szeretetteljes viszonya megszűnik. A másik félelmét Thomas letartóztatása táplálta. Mi van, ha a fiatalember annyira felidegesítette magát Charles Stealer mocskos tettén, hogy tényleg meg akarta ölni? Mi lesz, ha tényleg ő volt a merénylő? Mert ha ez igaz, akkor ő, Alice lesz a felelős a dologért. Azért, mert ha még önkéntelenül is, de felfedte Thomas előtt az igazságot. S ha a fiatalembert emiatt elítélik, azt Alice sohasem bocsátotta volna meg magának. De az a halvány fény, amit látott, reményeket ébresztett benne, hogy minden jóra fordul majd.

Thomas rosszul aludt éjszaka, összevissza álmódott mindent, álmaiban Arizona, a farm, Jenny, Alice, James és Charles alakja is felbukkant. A legjobb álmom az volt, amikor végre otthon, a napsütötte Arizonában találta magát, ám amikor felébredt, és a börtöncella szürke falai vették körül, mélységes csalódottságot érzett, hogy a farm csak egy álmom volt. Unalmasan telt a délelőtti is, de kora délután látogatója érkezett. Jól hallotta, hogy két ember léptei közelednek, mert az őr járását már megismerte. A férfi a kulcsokkal csörgött, majd megszólalt.

- Csak öt perce van, hölgyem!

- Köszönöm, az elég! - hallatszott Alice ismerős hangja.

Thomas-ba rögtön belecsapott a felismerés, legszívesebben odarohant volna az ajtóhoz, de tudta, hogy amikor valaki bejön hozzá, hátra kell mennie. Most is így tett.

- Segítsen, kérem! Vak vagyok! - szólalt meg ismét Alice.

Az őr kinyitotta a cella ajtaját, és bekísérte a fiatal nőt. Amikor Alice a cella közepéig ért, a férfi kiment és becsukta mögöttük az ajtót. Thomas ekkor lépett oda a lányhoz.

- Alice! Hát te itt vagy?! - ölelte meg örömmel az arcán.

- Be kellett jönnöm, Thomas! Nem tudtam otthon ülni!

- Apád hozott be?

- Igen. Beszéltem a szüleiddel. Holnap ők is bejönnek, de csak külön-külön tehetik.

- Nem baj! Bármikor is jönnek, nekem az is jó.

- Hogy vagy, Thomas?

- Sehogy. Nem történik semmi, azt leszámítva, hogy mindenfélén jár az agyam.

- Igaz, hogy Charles megtámadásával vádolnak.
 - Igen, igaz.
 - De ugye nem te voltál?
 - Nem. Bár szívesen megtettem volna, de ahhoz én nem vagyok elég bátor.
 - Ki fogsz szabadulni, majd meglátod!
 - Jó lenne!
 - Én tudom, hogy így lesz! Jelet kaptam az Úrtól!
 - Ezt hogy érted?
 - Thomas! Kezd visszajönni a látásom!
 - Ez remek hír! Mióta?
 - Tegnap vettem észre. Ismét jött egy erős fejfájás, és el is ájultam. Édesanyád ébresztett fel, és amikor felálltam, észrevettem, hogy merről jön a fény. Igaz, hogy alakokat még nem látok, de a fényt és az árnyékot már igen.
 - Örülök neki! És... anyámék hogy vannak?
 - Tartják magukat, de édesanyád egy erős nő. Gondoskodik Jenny-ről. Apuék meg... azt tervezik, hogy nyomozni kezdenek.
 - Edward úr és az apám?
 - Igen.
 - Úgy érted, az én ügyemben nyomoznak?
 - Igen.
 - Nem is tudom, mit remélnek ettől. Akárki is támadta meg Charles-t, nem én voltam. Bár lenne egy tippem.
 - Mondd!
 - Egy nappal a támadás és a letartóztatásom előtt, Londonban találkoztam Charles-szal.
 - Miért?
 - Két dolog miatt is.
 - Amit... megtudtál rólam és róla? - kérdezte félénken Alice.
 - Részben igen. A fejére olvastam mindent, ami eszembe jutott. De nemcsak emiatt kerestem föl.
 - Hanem?
 - Nemrég megtudtam valami fontos dolgot.
 - Mit?
 - Charles és az apja, John úr kinyomozták, hol él James és hogy mi az igazi neve.
 - Ez komoly?
 - Igen, véletlenül meghallottam, amikor beszélgettek. Ez a városban történt, ők nem vették észre, hogy ott vagyok.
 - Te jó isten!
 - Ugye, meglepő? - mondta Thomas. - Azért kerestem föl a fickót, hogy megtudjam tőle James címét. Meg akartam keresni a kislányodat, hogy újból találkozhasz vele!
 Alice megsimogatta a fiatalember arcát.
 - Thomas! Benned sohasem kellett csalódnom! Remélem, nem dobsz el magadtól!
 - Miért tenném?
 Alice lehajtotta a fejét.
 - Én... bemocskolva érzem magam. Nem akartam, hogy megtudd valaha is az igazat, mert tudtam, hogy ez nagyon fájna neked. És látod... mi ketten teljes bizalommal voltunk egymás iránt, és én mégis szégyeltem magam, még előtted is.

- Semmi okod rá! Rajtunk kívül senki nem tud a dologról.

- A rendőrségnek nem beszéltél róla?

- Nem. Elsősorban azért, mert nem akartam, hogy a szüleid, és mások fülébe jusson. Másod-sorban pedig azért, mert ha elárulom, hogy tudok róla, azzal egy indítékot adok a rendőrök kezébe. Meg is lenne az ok, amiért én meg akarthattam ölni Charles Stealer-t.

- Köszönöm, Thomas! - felelte Alice. - Nem akarom, hogy valaha megtudja bárki is a szé-gyenemet!

- Ha rajtam múlik, nem tudják meg. De sajnos ettől még kiderülhet.

- Hogyan?

- Rájöttem, hogy Charles-t valószínűleg zsarolja valaki. Ha szerencsénk van, akkor nem emiatt. De ha valaki mégis tanúja volt a dolognak, akár így, akár úgy, zsarolhatja vele a fic-kót.

- Gondolod?

- Igen.

Alice felsóhajtott.

- Nem volt ott senki.

- Akkor, amikor...?

- Igen. Egyedül voltam otthon, amikor meglátogatott. Nem volt ott senki más. Bár hallhatták az ott lakók.

- Ne is gondoldj erre!

Alice halkán szólalt meg.

- Remélem, apa nem tud a dologról!

- Nem hinném.

- Attól félek, hogy ha megtudja, biztos ő is meg akarja ölni.

- Szerintem semmi köze hozzá. Csak ez az egész úgy így is rosszra fordulhat.

- Ezt hogy érted?

- Még ha ki is derül, hogy ártatlan vagyok, a nyomozás során a rendőrség valahogy kiderít-heti, mi is a kettőnk közötti igazi ellentét.

- Ez igaz, de én nem fogom bevallani. Sem miattad, sem pedig magam, és a családom miatt. Belehálnék a szegyenbe, ha kiderülne!

- Ne félj! Csak mi ketten tudjuk! Charles meg nem fogja bevallani.

Alice felpillantott a fiatalemberre, mintha látná.

- Thomas!

- Tessék, kicsim!

- Kérlek, mondd ki nyíltan, hogy mit érzel, mit gondolsz erről a dologról, ami rólam kide-rült! Mondd el, még ha fájni is fog nekem!

- Elmondom. Nem kell aggódnod! Te nem tehetsz semmiről! Nekem csak akkor lenne okom keserűsége, ha azt a dolgot, ami történt, te is akartad volna. De nem így volt. Te ugyanaz az Alice vagy nekem most is, mint régen. S erre az utóbbi napokban jöttem rá. Én még soha-sem voltam huzamosabb ideig távol a lányomtól, most mégis aggódom miatta, pedig csak pár nap telt el, és ő is itt van, nem messze, biztonságban. Ha elveszíteném, nem is tudom, mi lenne velem. Te ugyanezt érzed már több, mint tíz éve. Ehhez képest az én hiúságom semmi-ség. Azt akarom, hogy boldog legyél, és ezért akartam megkeresni James-t és Victoriát. Én ugyanúgy szeretlek, mint régen, a szememben nem lettél kisebb, vagy rosszabb.

- Köszönöm, Thomas! Ezzel engem nagyon boldoggá teszel, de mégis... félnék a szemedbe nézni, tudván, hogy ismered az én történetemet.

- Emiatt ne szégyelld magad! Nem a te hibád! Én még most is tartom a javaslatomat! Ha sikerülne kiszabadulnom, azt szeretném, ha velünk jönnél Amerikába! Ha nem vagy belém szerelmes, én azt is elfogadom. Akkor élünk majd testvéreként egymás mellett. Jenny anyukát szeretne, én pedig szeretnék magam mellett tudni! Mindegy, hogy testvérként, vagy feleségként! Csak ott legyél!

- Feleségül vennél?

- Igen, de jól tudom, erre kevés az esély.

- Miből gondolod?

- Mi testvéreként nőttünk fel, te nem tudnál partnerként rám nézni.

- Ez igaz, de elfelejtetted, hogy azóta eltelt tizenhárom év. Ennyi idő után tértél vissza, de most már apaként! Még ha nem is a szememmel, de láttam, hogy mennyire szerető és felelős apa vagy. S azt is láttam, hogy Jenny mennyire szeret téged. Már nem az a Thomas vagy, aki elment. Férfi vagy, nem egy testvér.

- Komolyan mondod?

- Igen.

- Ez azt jelenti, hogy hozzám jönnél?

- Amíg itt vagy bezárva, ez a kérdés nem aktuális.

- Ez igaz, de tudnom kell a választ!

- Ezt neked szavak nélkül is tudnod kell!

- Normális esetben tudnám is, de most más a helyzet. Ha kiszabadulok, egy akadály még mindig lesz. Egy rossz emlék. S ez a rossz emlék akkor is ott lenne a fejedben, ha feleségül jönnél hozzám. Ráadásul mi ketten... még sohasem voltunk úgy együtt, mint férfi és nő. S ha Charles Stealer rossz emléke fennmarad számodra, akkor valószínűleg nem is leszünk.

Alice egy nagyot sóhajtott.

- Ezt nem tudhatjuk. Én csak azt tudom, hogy benned teljességgel megbízom, s akár az életemet is rád bízom. Most a legfontosabb dolog az, hogy kikerülj innen. S utána ráérünk majd a többi tervezni! Ne gyötörd magad azzal, hogy mi lesz, hogy lesz! Megoldjuk! Te csak legyél nyugodt! Mi odakint mindannyian azon dolgozunk, hogy kiderüljön az ártatlanságod! Jó?

- Jó! Köszönöm!

Alice megsimogatta a férfi arcát.

- Ne aggódj! Minden jóra fordul majd!

Az ő hangja megszólalt.

- Vége a látogatásnak!

- Megyek! Szervusz, Thomas! - mondta Alice.

- Szervusz! Látlak még?

- Jövök, amint tudok!

- Jó!

Alice szájon csókolta a fiatalembert, akit ettől furcsa érzések jártak át. Még érezték egymás kezét, aztán Alice távozott. Az ő bezárta a cella ajtaját, majd támogatva kikísérte a lányt. Thomas egyedül maradt. Leült az ágya szélére, próbált gondolkodni, tervezni, de most képtelen volt rá. Az egész világa megváltozott, és úgy érezte, eltéved benne.

Charles többnyire a klubban töltötte az idejét, akkor is így volt ez, amikor Porter, a nyomozó lépett be a helyiségbe. Charles az újságjával volt elfoglalva, csak akkor pillantott fel, amikor Porter odalépett az asztalához.

- Jó napot, Mr. Stealer! - köszönt a jövevény.
- Jó napot!
- Leülhetek?
- Parancsoljon!
- Köszönöm!
- Mi járatban van? Munka?
- Az is! Munka, és persze egy jó kávé kedvéért is beugrottam!
- Itt remek kávé főznek.
- Igen, én is azért járok ide többnyire.
- Azt jól teszi.

Porter is rendelt egy kávé, aztán Charles-ra nézett.

- Önnel is szerettem volna beszélni!
- Miért? Már mindent elmondtam, amit tudtam.
- Az lehet, de kifelejtett valamit.
- Mit?
- Például azt, hogy a támadás előtti napon már egyszer találkozott Mr. Flatfield-del a Meeting House Alley-n.
- Kiment a fejemből.
- Igazán? Hogy lehet ezt elfelejteni?
- Annyira a támadás estéjére koncentráltam, hogy ezt elfelejtettem megemlíteni.
- Akkor most itt az idő, hogy pótolja.
- Mit szeretne tudni?
- Mi történt azon a találkozózn?
- Flatfield követett, és megállított.
- Mit akart?
- Engem tart felelősnek mindazért, ami James és a felesége között történt.
- Okkal?
- Talán okkal!
- Ezt hogy érti?
- A mi családunk egy nagyon gazdag család. Amikor James bejelentette, hogy megházasodik, mi nagyon kíváncsiak lettünk a leendő feleségére. Megtudtuk, hogy egy gazdaság tulajdonosa az apja. Ám a család a csőd szélére került, s mi rájöttünk, hogy a menyasszony ezzel a házassággal akar pénzhez jutni.
- Emiatt orroltak meg rá?
- Emiatt is.
- Mi van még?
- Thomas Flatfield, az én támadóm, gyerekkori barátja, szinte testvére James feleségének. Eleinte úgy tűnt, hogy csak ennyi van közöttük, de aztán észrevettük, hogy Thomas időnként el-eljár Alice-hoz, pont akkor, amikor James nincs otthon. Ebből arra következtettünk, hogy valójában szeretők. Thomas Flatfield rájött, hogy mi ezt megtudtuk. Épp ezért tűnt el annak idején! Amerikába költözött. Aztán nemsokára az is kiderült, hogy Alice gyermeket vár!
- Azt gondolja, hogy a gyerek apja Thomas Flatfield?
- Igen.

- Ott volt a férje, James Stealer is!
 - Ez igaz, de valljuk be, az unokabátyám, James nem volt a hűség és a házastársi szeretet mintaképe. Ivott, és verte a feleségét. Nem tudom elképzelni, hogy Alice és James akkor házasetet éltek volna! Így marad a képen Thomas. Erre valószínűleg rájött James is, és düheben követte el azt az ostobaságot, annak idején.
 - Értem. Tehát úgy gondolja, hogy Mr. Flatfield ezért haragudott önmre?
 - Igen, ezt a családban nálunk mindenki tudja. Thomas szerette Alice-t, és azt gondolta, mi ugrasztottuk össze a férjével. Pedig nem ez volt az oka. James tudomást szerzett Alice és Thomas titkolt viszonyáról, és emiatt bolondult meg. Thomas számára pedig nem lenne jó, ha ez kiderülne! Mivel én tudok a dologról, egyértelmű, hogy miért állok az útjában.
 - Ez valószínűen hangzik, de még mindig nem magyarázza meg azt, hogy miért akarja megtalálni James-t, ha elvileg félnie kell az egykori barátja bosszújától.
 - Azt mondta, hogy szeretné, ha Alice és Victoria újra találkoznának.
 - Igazán? És ezt hogy vinné véghez ön szerint?
 - Nem tudom.
 - Mr. Stealer! Ön megint elfelejtett valamit!
 - Mit?
 - Az imént ön kész tényként beszélt arról, hogy Thomas Flatfield James-t keresi, holott ezt én egy szóval sem említettem önnek, és ön sem számolt be nekem erről sem korábban, sem pedig most. Ezt csak úgy tudhatja, ha a találkozásukon Thomas Flatfield James címét akarta öntől megtudni! Ugye? Különben hogyan kezdett volna hozzá a kereséshez?
 - Ez igaz. Valóban megkérdezte, de én nem tudtam neki mit mondani.
 - Mit gondol, honnan veszi Thomas Flatfield azt, hogy ön tudja az unokatestvére címét?
 - Fogalmam sincs! Nem tudok James-ről semmit.
 - És az édesapja?
 - Nem tudom, de szerintem ő sem.
 - Megkérdezhetem tőle?
 - Ha akarja!
 - Azt hiszem, meg fogom tenni!
 - Sok szerencsét!
- Porter megitta a kávéját, fizetett, majd távozott.

Egy óra múlva Porter már az irodájában volt. Kollégája is nem sokkal előtt érkezett meg.

- Mi újság a Stealer kontra Flatfield ügyben? - kérdezte Portert.
- Ez kezd egyre érdekesebbé válni, én meg egyre kevésbé tudom kibogozni a szálakat!
- Hogyan?
- Annyiféle variáció lehetséges, hogy nehezen tudom eldönteni, melyik lehet igaz.
- Mesélj! Hátha ketten rájövünk valamire!
- Jó! Ülünk le!

A két férfi helyet foglalt.

- Mit tudunk eddig? - kérdezte a kolléga.
- Megpróbálom összefoglalni! - felelte Porter, és beszélni kezdett.
- Van egy gyilkossági kísérlet, amit a Halford Road-on valaki az ismert és gazdag család egyik tagja, Charles Stealer ellen követ el. Bár a gyilkossági kísérlet nem sikerül, a sértett azonosítani tudja a támadóját. Thomas Flatfield-et nevezi meg, akit csak távolról ismer, uno-

katestvére révén, aki a vádlott „fogadott testvérének”, Alice Hatternek a férje volt. Tudjuk, hogy Thomas Flatfield nagyon szereti fogadott hűgát, de a Stealer család szerint több van emögött sima testvéri érzésnél. Mivel a lány családjá nem túl gazdag, a Stealer familia nem igazán nézi jó szemmel Thomas és Alice felhőtlen kapcsolatát. Alice-t azzal vádolják, hogy csak a pénzéért ment hozzá James Stealer-hez, valójában Thomas Flatfield-del csalja.

- Ez idáig tiszta! - felelte a kolléga. - És hihető is.

- Igen. De most jönnek a fontosabb részletek. Az ügyben mindig ugyanoda lyukadunk ki. Méghozzá Alice Stealer eltűnt gyermekéhez.

- Hogyhogy?

- Kihallgattam Thomas Flatfield-et, és Charles Stealer-t is. A gyanúsított azt vallotta, hogy azért kereste meg Charles Stealer-t, hogy megtudja tőle az eltűnt James címét, hogy megkeresse a kislányt Alice számára. Elmondta, hogy véletlenül megtudta, hogy Charles Stealer, és az apja kiderítette James címét és új nevét. Innen gondolta azt, hogy tőlük megtudhatja.

- De Charles Stealer tagadja a dolgot.

- Igen. Engem mégis zavar valami!

- Mi?

- Emlékszel, amikor azt mondtam, hogy ezek ketten elhallgatnak valamit?

- Igen. Most is tartod ezt a véleményedet?

- Igen. Most még inkább, mint pár nappal ezelőtt.

- Miért?

- Mert ma ismét beszéltem Charles Stealer-rel.

- És?

- Mondott pár dolgot, ami elgondolkodtatott. És itt megint a kis Victoriához lyukadunk ki.

- Mesélj!

- Stealer elmondta, hogy annak idején Thomas Flatfield titokban többször is járt Alice-ék lakásán, épp akkor, amikor James nem volt otthon. Ebből indult ki a feltételezés, hogy Alice és Thomas között van valami, bár ezt nem lehet bizonyítani. Az tény, hogy ebben az időben történt valami, mert Thomas Flatfield eltűnt, Alice pedig teherbe esett. Kiderült, hogy James Stealer iszákos és durva fickó volt, így nehezen elképzelhető, hogy a felesége lefeküdt volna vele. Így jön képbe Thomas Flatfield. Az előzmények alapján lehet, hogy ő a gyerek apja, bár Alice és Thomas is tagadják, hogy lett volna köztük bármi is.

- Hazudhattak is!

- Igen, de ha ez igaz, nem magyaráz meg egy másik dolgot.

- Mire gondolsz?

- Többször is eszembe jut, hogy mi lehet az a dolog, amit még nem tudunk, s amiről a másik kettő hallgat.

- Talán nem érdekük, hogy kiderüljön!

- Lehet, de ez így sántít. Látható, hogy ez a két ember ki nem állhatja egymást. Nehezen elképzelhető, hogy mindketten titkoljanak valamit, ami az egyiküknek jól jöhet, a másiknak meg nem. Érted? Ha ez a titok Thomas Flatfield számára rossz, akkor Charles Stealer miért nem áll elő vele, hogy elintézzze az ellenfelét? Vagy ugyanezt fordítva. Thomas Flatfield ugyanígy miért nem sározza be Charles Stealer-t?

- Ez érdekes, de hogy jön ez a gyilkossági kísérlethez?

- Úgy, hogy szerintem ez az igazi ok! Ha ezt kiderítjük, hamarabb eljuthatunk az ügy megoldásához.

A másik nyomozó elgondolkodott, majd felkapta a fejét és a másikra nézett.

- Van erre egy teóriám!

- Mondd!

- Mi van, ha nem ugyanabból a célból hallgatnak mindketten?

- Mire gondolsz?

- Elképzelhetőnek tartom, hogy az egyik azért hallgat, mert Alice-t védi, a másik pedig önmagát.

- Ez nem is rossz ötlet! Ebből egyértelműen az következik, hogy a kis Victoriának nem James Stealer volt az apja, hanem vagy Thomas Flatfield, vagy pedig Charles Stealer!

- Húha! Most felbukkant egy újabb fejlemény! Charles Stealer, mint apa, eddig föl sem merült.

- Így van! De ebben lehet valami! Csak valahogy nem jön össze. Thomas Flatfield egy olyan ember, aki sohasem hagyja cserben azt, akit szeret. Tehát ha ő lenne a gyerek apja, nem ment volna el Amerikába új életet kezdeni. Charles Stealer pedig eléggé valószínűtlen, még partnernek is. Mindenki tudja, hogy nem igazán szerette a Hatter családot, azok sem őt. Alice miért feküdt volna le vele? Ez így nem stimmel.

- Andy!

- Mondd!

- Nem feltétlenül kell a nő beleegyezése ahhoz, hogy teherbe ejtsék.

- Erre nem is gondoltam.

- Pedig nagyon is lehetséges. Ez megmagyarázná, hogy miért hallgat mindkettő. Sőt! A két férfi mellett Alice is. Mi van, ha a gyerek Charles Stealer-é, de nem szerelemből fogant, hanem a nő akarata ellenére? Mi van, ha Stealer megerőszkolta? Érthető, hogy miért hallgatnak mindhárman. Alice szégyennek éli meg, és megalázva érzi magát. Nem akarja, hogy mások is megtudják. Thomas Flatfield pedig valószínűleg őt védi. Charles Stealer pedig azért hallgat, mert a lebukástól fél.

- Ha így van, Thomas Flatfield miért ment el annak idején?

- Mert talán nem is tudott róla! Ha Alice Hatter annyira szerette őt, valószínűleg elhallgatta előtte, hogy mit művelt vele Charles. Elment, mert nem tudott semmiről. De nemrég hazatért, és valószínűleg a fülébe jutott valahogy a dolog.

- Ha így van, akkor ez ok a gyilkosságra. Harag, a szeretett nő féltése.

- Igen, de fordítva is igaz a dolog. Charles is félhet, hogy Thomas leleplezi. S ezért megvádolta gyilkossággal.

Porter egy nagyot sóhajtott.

- De vajon melyik fedi a valóságot?

- Utána kell néznünk a részleteknek! Ahhoz, hogy tudjuk, melyik mond igazat, fel kell fednünk a homályos pontokat. Enélkül nem érünk semmit! Az sem bizonyítható, hogy valóban Thomas Flatfield-e a tettes, mert csak Charles Stealer állítja, szentaná nincs. De ezen az alapon Thomas Flatfield ártatlansága sem derülhet ki. Nekünk pedig teljes bizonyossággal kell kiderítenünk.

- Igen. Azt hiszem, még egyszer kihallgatom Thomas Flatfield-et, de fel kell keresnünk Alice-t is. Beszélünk kell vele!

- Gondolod, hogy ha az a feltételezett erőszak megtörtént, a nő bevallja?

- Nem hiszem, de hátha véletlenül kikotyog valamit, amiből következtethetünk. De az sem árt, ha Charles helyett az apjával, John úrral beszélünk!

- Miért?

- Az egyik ok James Stealer tartózkodási helye. Tudnunk kell, hogy Thomas Flatfield igazat mondott-e.
 - És a másik ok?
 - A másik ok egy újabb talány.
 - Már megint?
 - Igen. Thomas Flatfield azt vallotta, hogy amikor Charles Stealer-rel beszélt, az volt az érzése, hogy a férfit zsarolják, mert véletlenül elejtett egy megjegyzést. Többet kellene tudnunk erről a zsarolásról!
 - Ha valakit zsarolnak, azt nehezen szeded ki belőle, mert valószínű, hogy takargatnivalója van.
 - Ami az állítólagos erőszak is lehet!
 - Igen. Az a kérdés, hogy ha a dolog megtörtént, vajon ki tudhat még róla.
 - Ha a „testvére” és a saját szülei előtt is titkolta, akkor nem valószínű, hogy Alice elmondta volna bárkinek is.
 - De akkor Thomas Flatfield honnan tudta meg?
 - Talán akkor jutott a fülébe a dolog, amikor az utcán kihallgatta Charles-t és az apját! S az előzmények alapján érthető, hogy a vallomásaiban ez miért nem szerepel. Védi a lányt, ne-hogy kiderüljön a dolog. De hátha kiszededem belőle!
 - Jó! Te hallgasd ki Thomas Flatfield-et, én pedig elmegyek Hatterékhez, és beszélék Alice-szal.
 - Jó! Csak aztán diszkréten! Nehogy begörcsöljön és emiatt lakatot tegyen a szájára!
 - Jó! Ne aggódj!
 - Akkor munkára!
- A két férfi felállt az asztaltól, és máris indultak tovább.

X.

Ha tehetette, ideje nagyobb részét Jenny a Hatter házban töltötte, sok időt töltött Alice mellett. Így sem ő, sem pedig a nő nem volt egyedül. Jenny-vel a nagyszülei kedvesek voltak, de náluk nem tudott mit csinálni. Egyedül üldögélt a házban, és ez nem tett jót neki, mert akkor állandóan a dolgokon töprengett, s ilyenkor előjöttek a sötét gondolatok. Alice is így volt vele otthon. Tíz évig úgy élt a házban, mint egy élőhalott. Nem érzett már semmit. Sem örömet, sem bánatot, csak ürességet. Amikor felbukkant Thomas és Jenny, valami mélyről újra előtört belőle, és ismét kíváncsi lett a világra. Jenny átjárt hozzá, és ilyenkor hosszú órákat töltöttek kint a kertben, és beszélgettek. Így volt ez a következő nap délelőttjén is. Mivel Alice látása kezdett javulni, több önállóságot engedett meg magának. Éveken keresztül csak egy széken üldögélt, és hallgatta a természet hangjait. Most már szabadabban mert mozogni, cselekedni, holott alakokat nem látott, de a fények nagyjából elárulták neki, hogy merre mi található. Jenny-vel végül abban állapodtak meg, hogy egy pokrócot terítenek le, és azon ülnek, fekszenek, és úgy beszélgetnek.

- Bárcsak itt lenne velünk apa! Leülne ő is közénk, és így hárman nagyon jól ellennénk! - sóhajtott Jenny.

- Ki fog jönni, majd meglátod! - felelte Alice.

- Megigéred?

- Megígérni nem tudom, de hiszek benne. Neked is hinned kell! A nyomozók most azon dolgoznak, hogy kiderítsék, mi az igazság.

- És ha nem sikerül nekik?

- Erre ne is gondolj! Nézz rám! Tíz éve vagyok vak. Soha, senki nem adott volna egy halvány esélyt sem arra, hogy valaha látni fogok. Én sem. És tessék! Pár napja kezd javulni! Apa is kijön majd!

Jenny ismét megszólalt.

- Éjjel azt álmodtam, hogy otthon vagyunk. Ott voltál te is velünk. Hozzámentél apához, és együtt éltünk.

- Ez szép álom - mosolygott Alice.

- Igen. De aztán felébredtem, és az már rossz volt.

- Nagyon vágyasz haza?

- Nagyon. Már indulni akartunk, amikor apát bevitték.

- Már most indulni akartatok?

- Igen. Láttam apán, hogy szomorú, és én is vágytam haza. Megígérte, hogy pár nap múlva hazamegyünk. De nem tudtunk elmenni.

- Arról volt szó, később mentek el.

- Igen. De mi itt nem érezzük jól magunkat. Kedvesek velem az emberek, a nagymamáék is, te is, Irene néniék is, de minden és mindenki idegen.

- Apa is így gondolja?

- Nem mondja, de én érzem, hogy hazavágyik.

- Mit gondolsz, miért van ez így?

- Azért, mert itt sok minden szomorúságra és boldogtalanságra emlékezteti.

- Otthon más?

- Igen. Otthon nyugodt, mosolyog. John bácsival igazgatják a farmot, reggeltől estig dolgoznak, amíg én iskolában vagyok. Estére elfárad, de mégis szeret ott lenni.

- Ki ez a John bácsi?

- Apa barátja. Együtt vették meg a farmot, ami korábban egyszer már John bácsié volt, de a polgárháború kitörésekor eladta.

- Ott barátkoztak össze?

- Nem. Itt, Angliában. John bácsi utazgatott a világban, és apa, amikor újságíró volt, itt csinált vele interjúkat. Könyvet is akart írni róla.

- Ó, igen! Emlékszem már rá! Annak idején elég sokat dolgozott azon a könyvön.

- Azóta sem fejezte be - válaszolt Jenny.

Alighogy ez a mondat elhangzott, nyílt a ház hátsó ajtaja.

- Alice! A rendőrségtől jöttek! - szólt ki Irene néni.

- Hozzám?

- Igen.

- Jó, megyek!

- Segíték! - ajánlkozott Jenny, és segített Alice-nak felállni.

A hátsó ajtóban megjelent Porter kollégája. Alice és Jenny odaértek hozzá.

- Jó napot! Mark Woodward a nevem, a rendőrségtől jöttem. Beszélgethetnék egy kicsit?

- Természetesen!

- Ha a többiek nem haragszanak, csak négy szemközt.

- Jó! Én megyek felfedezni a környéket! - felelte Jenny, és elszaladt a legelők felé.

- Jöjjön! Sétáljunk itt kint a kertben! - szólalt meg Alice.

- Ha önnek jó!
- Megfelel.
- Rendben!

Irene néni bement a házba, a nyomozó és Alice elindult a fák közötti ösvényen.

- Van valami fejlemény? - érdeklődött Alice. - Számíthatunk rá, hogy Thomas kikerül a vizsgálati fogságból?
- Ehhez sajnos még nincs elég információnk.
- Hogyan?
- Mr. Flatfield elmondása szerint aznap, amikor a merénylet történt, állítólag vásárolni volt, mert indulni készült haza, Amerikába.
- Igen, ezt Jenny említette is.
- Igen, csak hogy egy ilyen áruházban, piacon annyi ember megfordul, hogy az árusok nem tudták megmondani, hogy járt-e náluk Mr. Flatfield, vagy nem. Aznap egyébként is nagy vásár volt. Sok ember, nagy forgalom.
- Értem! - bólintott Alice. - S rámiért van szükség?
- Mint tudjuk, Mr. Flatfield és Mr. Stealer között nem a legjobb a viszony. Fel kell derítenünk a szereplők közötti emberi kapcsolatokat, hogy továbblépjunk az ügyben. Ön ismeri mindkettőjüket, ezért szeretnénk önnel beszélni.
- Értem. Ha tudok, válaszolok a kérdéseire.
- Köszönöm! Elnézést, ha időnként indiszkrét kérdéseket kell feltennem, de a munkámhoz tartozik.
- Természetesen.
- Meséljen nekem a Thomas Flatfield-hez kapcsolódó viszonyáról!
- Jó! Thomas-szal együtt nőttünk fel, mintha testvérek lettünk volna. A szüleink barátok voltak, és a két család összejárt. Bár három év van köztünk, kisgyerekként sülve-főve együtt voltunk, s tényleg olyanokká váltunk egymás számára, mint az édestestvérek.
- Ekképp is tekintettek egymásra?
- Igen. Aztán felnőttünk, Thomas Londonba költözött egy albérletbe, és ott dolgozott, mint újságíró. Én itthon éltem a szüleimmel. Thomas-szal már ritkábban találkoztam, mert nem látogatott haza minden héten. De amikor jött, hozzánk is beugrott. Tulajdonképpen ennyi.
- A volt férje, James Stealer Thomas barátja és kollégája volt. Őt hogy ismerte meg?
- Véletlenül. A szüleimmel látogatóban voltunk Thomas-nál, amikor James váratlanul megjelent. Thomas bemutatott minket egymásnak.
- A közeledés mikor kezdődött el önök között.
- Elég hamar, ha jól emlékszem. Nem sokkal a találkozó után ismét összefutottunk James-szel a városban, és ott meghívott minket arra az estélyre, amit a szülei tartottak.
- Udvarolni kezdett önnek?
- Akkor még csak próbálkozott, de a szüleim a hátam mögött megegyeztek Stealer úrékkal arról, hogy James udvarolni járjon hozzánk.
- S ön hogy állt ehhez a dologhoz?
- Nem is tudom. James jóképű volt, és jól forgatta a szavakat. Kedves volt. Megkedveltem.
- És Thomas?
- Mi van vele?
- Hogy állt a dologhoz?
- Eleinte nehezen viselte.
- Mit gondol, miért? Talán többet érzett ön iránt, mint testvéri szeretet?

- Ezt nem tudom. Az biztos, hogy nem tartotta jó dolognak, hogy James körülöttem legyek-kedik.
- Miért?
- Csak sejtéseim vannak.
- Konkrétan?
- Akkoriban én még nem tudtam, hogy James nem egészen olyan, mint amilyennek mutatja magát. Ivott, nőtt és szerencsejátékokat is üzött. Úgy érzem, Thomas attól akart megóvni, hogy ilyen ember közelébe kerüljek.
- S Thomas erről nem beszélt önnek?
- Utalást tett rá, de nem említett konkrétumokat.
- Mit gondol, miért?
- Mert úgy érezte, beavatkozik mások magánügyeibe. Ráadásul egy idő után kiderült, hogy James-t zavarja az a közvetlen, és szeretetteljes kapcsolat, ami Thomas és köztem volt. James féltékeny volt, szinte betegesen. Thomas meg akarta előzni, hogy összetűzés legyen a dologból. Ezért hátrébb lépett, de figyelte, hogy ne történjen baj.
- Miért döntött úgy, hogy hozzámegy James Stealer-hez?
- Hogy őszinte legyek, nem szerelemből.
- Kifejtené konkrétan?
- Igen. Bár kedveltem James-t, nem voltam szerelmes belé. Akkoriban a szülők még afféle üzleti házasságokat kötöttek. Elöttem sokáig eltitkolták, hogy baj van a gazdasággal és pénz-ügyi csőd fenyeget. Aztán jött egy szélhámos, és végleg csődbe jutott a családi gazdaság. Ez nekem csak később jutott a tudomásomra. Mivel nem akartam, hogy a szüleim koldusbotra jussanak, igent mondtam James-nek. Először nem tűnt rossz választásnak, mivel James akkor még rendes embernek látszott, s bár én nem voltam szerelmes belé, de együtt tudtam volna élni vele.
- Thomas Flatfield-del hogyan alakult a viszonya ezek után?
- Kevesebbet találkoztunk, mint előtte. Ő szándékosan tartotta a távolságot, nehogy a jelenléte elrontsa a házasságomat.
- De azért találkozgatott vele!
- Igen. Többször is hiányoltam a jelenlétét, jeleztem neki, hogy jöhetne gyakrabban is.
- És jött?
- Igen, de a férjem miatt úgy kellett csinálni, hogy akkor jöjjön, amikor James nincs otthon.
- És... bocsásson meg, hogy tapintatlan kérdést teszek fel, de meg kell kérdeznom!
- Parancsoljon!
- Thomas Flatfield és ön között volt valami egyéb kapcsolat? Úgy értem, a testvéri viszonyon kívül?
- Szerelmi kapcsolatra gondol?
- Arra! És testire is.
- Nem volt.
- Soha?
- Soha. Eljött, jókat beszélgettünk, aztán elment.
- Rendben! Most térjünk át Charles Stealer-re! Őt mikor ismerte meg?
- Akkor, amikor James-szel jegyben jártunk. A Stealer családban gyakran voltak összejövetelek, családi vacsorák, és ott találkoztam vele először.
- Milyen volt a viszonyuk?
- Felemás.

- Ezt hogy érti?
- Charles hangulatember. Elég rosszul indult a viszonyunk. A Stealer család másik fele nem igazán szimpatizált velünk. Mivel parasztgazdaságunk volt, és elég szegények is voltunk, az ő szemükben csak felkapaszkodott parasztok voltunk. Ezt még el is viseltük volna, hiszen velük nem találkoztunk mindennap. De aztán elkezdték a kombinálást. Valószínűleg megláták, amikor Thomas bejött hozzánk, James távollétében. Ebből azt szűrték le, hogy James-t Thomas-szal csalom. Ezt elkezdték terjeszteni, s ez a férjem fülébe is eljutott. Innentől indult el a házasságunk a lejtőn. James ivott, és vert.
- És a terhesség? Nem segített?
- Sajnos nem! Pár hónappal az esküvő után estem teherbe. Amikor elmeséltem James-nek, egyáltalán nem örült neki, mert azt feltételezte, hogy Thomas gyerekét hordom a szívem alatt. Akkor is megvert.
- Thomas Flatfield tudta, hogy ön gyermeket vár?
- Igen. Elmondtam neki.
- Mikor?
- Nem sokkal azelőtt, hogy elment volna. Épp a szokásos látogatáson volt nálam, és akkor tudattam vele.
- Hogy reagált rá?
- Nehezen fogadta.
- Mit gondol, miért?
- Talán mert úgy érezte, hogy ezzel végérvényesen kilépek az életéből! Mi mindig együtt voltunk, mindent együtt csináltunk.
- Gondolja, hogy titokban szerelmes volt önbe?
- Nem tudom. Ha így is volt, jól titkolta.
- Nem sokkal ezután ment el?
- Igen.
- Mondta önnek, hogy miért?
- Igen. Elmondtá, hogy nem akar a házasságom és a boldogságom útjába állni.
- Miért?
- Tudta, hogy a személye megosztja a Stealer családot, és engem is a célpontjukká tesz. James féltékenységevel is tisztában volt, és ezért inkább félreállt, hogy ne okozzon problémákat.
- Hogyan alakult az élete, miután Mr. Flatfield elment?
- Felemásan. James féltékenysége alábbhagyott, majd idővel ismét előjött. Ez eltartott egészen addig a délutánig, amikor eszméletlenre vert, és elvitte Victoriát.
- Mi történt aznap? Tudom, hogy annak idején már elmondtá, de szeretném, ha felidézné ismét!
- Jól van. Otthon voltam, és épp lefektettem a kislányt a délutáni alvásához, amikor hazaért James. Részeg volt. Kiabált és veszekedett.
- Milyen okból?
- A szokásos. Azt mondta, hogy most már teljesen biztos benne, hogy a gyerek nem tőle van, meg hogy egy rossz ribanc vagyok, és effélék. Elkapta a hajamat, és ütött-vert, ahol ért. Elvesztettem az eszméletemet. Apám talált rám, amikor látogatóba jött hozzánk.
- A férje eltűnt és elvitte a kis Victoriát?
- Igen. Én meg nem láttam semmit, amikor magamhoz tértem. Eleinte azt sem tudtam, hol vagyok.

- Világos! - bólintott a nyomozó. - Nagyon kíváncsi lennék valamire!
 - Parancsoljon!
 - Mivel Thomas Flatfield már nem volt Angliában, sőt, már majdnem másfél év eltelt a távo-zása óta, mi történhetett a férjével, hogy ismét feltámadt benne a féltékenység?
 - Nem tudom. Másfél évig viszonylag nyugodt volt az életünk, időnként persze voltak benne mélypontok, de ilyen csúnyák soha.
 - Értem. Úgy tudjuk, hogy a férje unokatestvére, Charles Stealer Thomas Flatfield távozása után is okozott gondokat. Igaz ez?
 - Igen. Több apró dolog volt, az egyetlen, ami komolyabbnak mondható, az Victoria első születésnapja előtt történt. Charles és az apja azt kezdték terjeszteni, hogy pár nappal koráb-ban látták tőlem kijönni Thomas-t, akit csókkal búcsúztattam. Ilyen egyáltalán nem történt! Thomas-t ekkor már majdnem két éve nem is láttam, azt sem tudtam, hová utazott. James ekkor megint elkezdte a féltékenykedést, amik aztán végig kitartottak.
 - Egészen a gyerekrablás napjáig?
 - Igen.
 - Értem. Meséljen nekem a Charles Stealer-hez való viszonyáról!
 - Mire kíváncsi?
 - Beszélgettek-e egymással, szóba kerültek-e azok a dolgok, amiket a Stealer család másik fele terjesztett önökről? Kibékültek? Esetleg megmaradt a távolságtartó viszony?
 - Nem kedvelem Charles Stealer-t. Nagyképű és szeszélyes.
 - Járt önökhöz?
 - Előfordult. Nem igazán örültem neki, de a férjem kedvéért igyekeztem jó képet vágni a do-loghoz.
 - És Charles? Hogy viszonyult önhöz?
 - Miért kérdezi?
 - Csak rutinkérdés.
- Alice bólintott.
- Charles elég furcsán viselkedett mindig is, amikor velem találkozott.
 - Ezt hogy érti?
 - Szöges ellentétben állt azzal, ahogy a hátam mögött viselkedett. Amikor nálunk volt, szem-től szemben úgy tett, mintha semmi sem történt volna, mosolyogva, bókolva beszélt hoz-zám. Amikor pedig távol volt tőlünk, mindig kereste az alkalmat arra, hogy valamit kereszt-be tegyen.
 - Mit gondol, miért volt ez így?
 - Fogalmam sincs.
 - És James? Hogy fogadta az unokatestvére bókjait, udvarias viselkedését? Azért kérdem, mert ismerve a féltékeny természetét, felmerült bennem, hogy a saját unokatestvére is le-hetett féltékeny.
- Alice felsóhajtott.
- Láttam James szemén, hogy zavarja a dolog, de szerencsére mindig sikerült megnyugtat-nom, mert amikor Charles elment, nem tudtam soha megállni, hogy ne adjak hangot a meg-könnyebbülésemnek.
 - Kijelentette, hogy örül Charles távozásának?
 - Igen! Valahogy mindig kijött belőlem akaratlanul, hogy: „Hála Istennek! Végre elment!”
 - A férje mióta ivott?

- Hát... már rögtön a házasság elejétől fogva. Amíg ott volt Thomas, James-t mindig zavarta a dolog.
- Köszönöm! Most már csak egy valamire vagyok kíváncsi. Bocsásson meg, de lehet, hogy túlságosan indiszkrét a kérdés!
- Kérdezzen!
- A házaseletük a férjével milyen volt?
- Normális. Eleinte!
- Aztán?
- Amikor James elkezdte a féltékenykedést és a verést, akkor ritkultak, majd elmaradtak.
- Jó! Köszönöm! Ez nekem elég lesz! Ha nem haragszik, most egy kicsit másfelé vinném a kérdést!
- Csak tessék.
- Ön említette nekem, hogy a férje unokatestvére, Charles Stealer ellentmondásosan viselkedett önnel szemben.
- Igen.
- Bocsásson meg, de meg kell kérdeznem!
- Mit?
- Érezte ön úgy valaha, hogy Charles többet is akarna öntől, mint távoli rokoni viszony?
- Ezt miért kérdezi?
- Csak rutinkérdés.
- Ne haragudjon, de erre én nem tudok válaszolni! Nem tudhatom, hogy mi jár Charles fejében.
- Rendben van! Köszönöm a türelmét! Én végeztem!
- Jó.
- Visszakísérem.
- Köszönöm!

Alice és a férfi visszamentek a házhoz, ahol a nyomozó elbúcsúzott, majd távozott.

Délután a nyomozókból álló csapat összeült. Porter irodájában foglaltak helyet, aki elkezdte a tanácskozást.

- Nos, uraim, úgy érzem, itt az idő, hogy egy megbeszélést tartsunk a Charles Stealer megtámadása miatt indított nyomozással kapcsolatban. Nehéz helyzetben vagyunk, mert annak el-
lenére, hogy csak egy sima támadásról van szó, az orrunkig sem látunk. Jelen helyzetben
úgy állnak a dolgok, hogy nem tudjuk bebizonyítani Thomas Flatfield bűnösségét, igaz az
ellenkezőjét sem. Engem személy szerint azért zavar ez a dolog, mert bármilyen irányba is
indulunk el, mindig ugyanoda lyukadunk ki! Ha Thomas Flatfield, ha Charles Stealer vona-
lán indulunk el, mindig Alice Hatter-hez jutunk el. S ez azért probléma, mert nekünk a me-
rényletet kell kinyomoznunk, ehelyett egy család múltjába botlunk. Egy támadásnak oka, in-
doka van, és ebben az ügyben felbukkant egy, de azt nem tudjuk bebizonyítani.
- Mire gondol, hadnagy úr? - kérdezte az egyik nyomozó.
- Felmerült egy lehetőség. S ez Thomas Flatfield bűnösségéhez vezetne, ha tudnánk bizonyí-
tani! De még csak elindulni sem tudtunk ezen a nyomon. Ez pedig Thomas Flatfield és
Charles Stealer ellenséges viszonya. Mint tudjuk, a Stealer család nem szívelte Thomas
Flatfield-et, mert úgy gondolták, Alice vele csalja a férjét. Ez úgy néz ki, nem igaz. Mind
Thomas Flatfield, mind pedig Alice Hatter megerősítette. A vallomásaik egybehangzóan azt

állítják, hogy nem volt köztük semmi. A vallomások több apró részletben is nagyjából egyeznek, így valószínű, hogy igazak. Emiatt Thomas Flatfield haragudhat Charles Stealer-re, hiszen legfőképp ő tehető felelőssé a pletykálkodásért. Ez lehet az első indok. Ám Woodwardal mélyebben beleástuk magunkat a részletekbe, és találtunk egy újabb, lehetséges okot.

- Erről mi még nem hallottunk! - nézett Porter-re az egyik nyomozó.

- Elmondom, miről van szó. A két család közötti másik konfliktusforrás Alice eltűnt férje, James Stealer, és a kislány, Victoria. Hivatalosan a gyerek apja James Stealer, ám vannak kétségeink ezt illetően. Ettől persze lehetséges, de van egy másik alternatíva! James Stealer azért valószínűtlen, mert a nyomozás során meghallgatott több vallomás alapján kicsi a valószínűsége.

- Miért?

- Woodward elmondja!

- Igen. Beszéltem Alice Hatter-rel, kérdezgettem őt a házasságukról James-szel. Elmondta, hogy a házasság előtt a Thomas Flatfield-re féltékeny James az esküvő után egy ideig megnyugodott, miután sikerült Alice-t feleségül vennie, s így győztesnek érezte magát Thomas Flatfield-del szemben, aki innentől kezdve csak ritkán látogatott hozzájuk. De ez csak ideiglenes állapot volt. James hamarosan újrakezdte a balhézást, ivászatot, és ez végig kitartott. Rákérdeztem a házaseletükre, és Alice elmondta, hogy amíg James jól viselkedett, addig semmi gond nem volt, de attól kezdve, hogy ismét jöttek a veszekedések, ezek az együttlétek elmaradtak. Alice Hatter az esküvő után három hónappal jelentette be, hogy állapotos. Akkor, amikor a férje balhézásai már jócskán tartottak.

- Értem! - szólalt meg az egyik fiatal nyomozó. - Ha a problémák miatt egyáltalán nem, vagy csak ritkán éltek házaseletet, hogy eshetett teherbe?

- Erre gondoltunk mi is. Ettől persze még lehetséges, hogy egy-két alkalom megtörtént, de azért ez elgondolkodtató.

- Tehát mástól volt terhes?

- Úgy gondoljuk.

- Thomas Flatfield-től?

- Kizárt dolognak tartom.

- Miért?

- Mert vannak jelek, amik másra utalnak.

- Mire?

Woodward jelentősegteljesen nézett a többiekre.

- A mai kihallgatáson, amit Hatteréknél végeztem, észrevettem néhány dolgot. A kihallgatás végén Alice-t arról faggattam, hogy nem érezte-e, hogy Charles Stealer is akart volna valamit, ekkor az arcán undort és zaklatottságot véltem felfedezni. Akkor eszembe jutott, hogy a kihallgatáson mind Charles Stealer, mind Thomas Flatfield vallomásából hiányzott az indíték. Olyan volt, mintha mindketten elhallgatnák a köztük lévő ellentét valói okát!

- És mire jutott?

- Mivel a két férfi utálja egymást, kizárt dolog, hogy ugyanabból az okból hallgatnák el a valódi okot.

- Akkor miért?

- A teóriám szerint az egyikük azért hallgat, mert olyan dologról van szó, ami másokat is érinthet, és őket, vagy őt nem akarja belekeverni a dologba. A másik fél pedig valószínűleg ugyanebben az ügyben sáros, és önmagát védi azzal, hogy hallgat. S ez az ismeretlen ok az,

ami feszültséget szít kettejük között. Az egyik tud a másiktól valami kínos dolgot, de valami miatt erről nem akar beszélni. A másik pedig azért utálja az ellenfelét, mert az tud róla valamit.

- Ez nagyon is lehetséges!

- Így van. De ez megint zsákutca. Vegyük az egyik lehetséges verziót! Ha mégis Thomas Flatfield a gyerek apja, és Charles ezt a kínos dolgot tudja róla, akkor ez ok lehet arra, hogy meg akarja ölni. De ez olyan dolog, amiről Charles Stealer nem hallgatna. Sőt! Szíve szerint világgá kürtölné! De nem teszi.

- És a másik verzió?

- Mint az imént már említettem, Charles Stealer említésére Alice Hatter arcán zaklatottságot, félelmet és undort véltem felfedezni. Olyan volt, mintha valami miatt nagyon utálná azt a férfit, mert az valami undorító dolgot művelt vele.

- Nemi erőszak?

- Erre gondolok. Ez megmagyarázná, hogy miért nem beszél erről senki. Ha ez a verzió az igaz, abban az esetben Alice vallomásában ez nem véletlenül nem szerepel! Sok nő megsebezve, bemocskolva érzi magát, és szégyelli a dolgot, még ha ő nem is hibás a dologban. Ráadásul ott vannak a családtagjai, akiket meg akar kímélni ettől. Thomas Flatfield valahogy tudomást szerzett a dologról, s mivel nagyon szereti a lányt, azért hallgat, hogy megvédje a szégyentől és a bántásoktól. Charles Stealer hallgatása pedig egyértelmű. Fél a lebukástól. S úgy néz ki, a kis Victoria tőle volt. Ő ejtette teherbe Alice Hatter-t.

- Ez alapján akkor Thomas Flatfield bosszúból meg akarthatta volna ölni Charles-t.

- Igen, de mivel bizonyítod be? Másrészt van még itt pár dolog, ami megint csak nyitott kérdéseket szül.

- Miről van szó?

- Kiderült, hogy a támadás előtti napon Thomas Flatfield, és Charles Stealer találkoztak. Thomas azt vallotta, hogy tudomására jutott, hogy Charles és az apja kinyomozták az eltűnt James Stealer tartózkodási címét és új nevét. Azért kereste föl Charles-t, hogy megtudja tőle a címet. Állítása szerint meg akarta találni Victoriát, hogy összehozhassa az anyjával. Charles azt hitte, hogy Thomas zsarolni akarja, és rákérdezett, hogy ő-e az a bizonyos zsaroló.

- Milyen zsaroló?

- Hát ez az! Thomas Flatfield azt vallotta, hogy az az érzése, hogy Charles Stealer-t zsarolják valamivel, és a fickó azt hiszi, hogy ő az.

- És ha ő az?

- Ki kell deríteni!

- Hogyan?

- A javaslatom a következő: Választ kell találnunk a nyitott kérdésekre, de a rendelkezésünkre álló adatokból ezekre nem kapunk választ. Tehát hagynunk kell, hogy az események tovább menjenek a maguk útján, mi pedig figyeljük a szereplőket. Összeszedem, hogy miket kellene megtudnunk! Először: Meg kell tudnunk, hogy a James Stealer tartózkodási helyéről szóló történet valódi-e. Mivel Charles Stealer hallgat, az apjánál kell tapogatóznunk! Mivel régimódi, konzervatív úr, kínosan ügyel a családjá és a saját jó hírére. Megdolgozhatjuk azazal, hogy ha nem árulja el James tartózkodási helyét, egy szökött emberrabló ügyében bűnpártolás vétségét követi el, és ha ez kitudódik, akkor az a család becsületét kérdőjelezi meg. Ha valóban ismeri ezt az információt, el fogja árulni.

- Mi a másik nyitott kérdés?

- Az állítólagos zsarolás. Ehhez viszont Charles Stealer-t kell figyelnünk! Felvetődik lehetőségként az is, hogy a valószínűsített erőszakról esetleg tudhat valaki más is, és ezért zsarolja a férfit.

- Ez lehetett Thomas Flatfield is! Ugyanúgy, mint a gyilkos!

- Valóban! Épp azért kell bizonyítékok hiányában elengedni Thomas Flatfield-et, hogy a kint tartózkodása alatt akaratlanul is szolgáltatasson nekünk bizonyítékokat, ha ő volt a tettes! Ha nem ő volt, az is kiderülhet. Egyébként sem tudunk rábizonyítani semmit, csak az időnket vesztegetjük. Valószínűtlen, hogy a meggyanúsítása után ismét megpróbálná megölni Charles-t, de abban biztos vagyok, hogy a szabadon bocsátása fel fogja kavarni az állóvizet! Valaminek történnie kell! Nekünk pedig az a dolgunk, hogy rajta maradjunk a szereplőkön! Kiderülhet, hogy valóban Thomas Flatfield volt a tettes, vagy esetleg csak Charles Stealer vádolta meg hamisan. S ha szerencsénk van, még a szökött James Stealer-t is megtalálhatjuk!

- Szabadon engedjük Thomas Flatfield-et?

- Igen. Semmi okunk rá, hogy bent tartsuk. De mindenképp figyeljük. Azt is megtehetjük, hogy elvesszük az útlevelét, hogy ne hagyassa el az országot. Ha három héten belül nincs eredmény, le kell zárunk az ügyet! Ennyi volt, uraim! A holnap reggeli megbeszélésen ki- osztjuk a feladatokat, és rejtetten végezzük a dolgunkat.

A nyomozók csapata feloszlott, s az iroda kiürült.

XI.

Négy óra körül a London és Chelmsford közötti úton feltűnt egy fogat. Thomas ült benne, és hazafelé tartott. Kiengedték a fogdából, egykori barátja, Andy Porter elmondta neki, hogy bizonyítékok hiányában engedik szabadon. Hisz az ártatlanságában, de nyomozóként pártatlannak kell lennie. Az útlevelét ideiglenesen elvették, de Porter homályosan célozgatott rá, hogy ha nem lesz vele probléma, pár héten belül megoldódhat az ügye. Bár konkrétan nem mondta ki, mire célzott, Thomas pontosan értette. Így megkönnyebbülve utazott haza. Az útlevelén kívül mindenét visszakapta, így a pénzét is. A kocsí lassan zötykölődött a hosszú úton, a fiatalember megkönnyebbülten nézett ki az ablakon, ahogy a zöld táj suhant el mellette. Kinézett a kocsí ablakán, és látta feltűnni a Hatter házat, ami hamarabb következett, mint a szüleié. Meglepetésére Irene néniék házának udvarán megpillantotta a családját, és mindenkit, aki fontos volt neki. Egy asztal körül ültek, és láthatóan nagyon tanácskoztak valamin. A fiatalember jelzett is a kocsisnak, hogy a Hatter ház előtt álljon meg. Ez így is történt. Thomas kiszállt, kifizette a fuvar, és elindult Alice-ék kerítése felé.

- Nézzétek! Ott jön Thomas! - vette észre az út felől közeledő fiatalembert Edward úr.

- Apa! Apa! - szaladt oda Thomas-hoz Jenny.

Szinte kitépte a kaput, úgy rohant oda hozzá.

- Apa! De jó, hogy itt vagy! Úgy örülök neked! - nevetett és sírt egyszerre a kislány.

- Jenny, édesem! Végre megölelhetlek! - ölelte a lánykát a férfi.

- Thomas! Hát itt vagy! - mosolygott az apja is. - Ezt nem hittem volna!

A fiatalember elengedte a lányát, és apját is megölelte.

- Thomas, fiam! - szólt a fiatalemberhez anyja is.

Ő is kapott egy ölelést. Aztán Irene néni és Edward úr következett. A sor legvégén ott volt Alice. Bár nem látta a fiatalembert, de érzékelte a sötét foltot, ami közelít hozzá. Thomas megölelte.

- Végre láthatlak, Alice! - mondta neki.

- Sokat gondoltam rád, Thomas! - felelte a lány.

- Gyere be! - intett Thomas-nak Irene néni. - Itt üldögtünk, és beszélgettünk.

Thomas is leült a többiek közé.

- Elejtették a vádat ellened? - kérdezte Edward úr.

- Egyelőre hivatalosan bizonyítékok hiányában ejtették a vádat, de a megfigyelésem még valószínűleg tart.

- Miből gondolod?

- Egyelőre nem hagyhatom el Angliát, elvették az útleveletem is.

- Akkor nem megyünk haza? - kérdezte csalódottan Jenny.

- Egyelőre nem, de nem olyan vészes a helyzet.

- Hogyhogy? - nézett rá az apja.

- A nyomozást az egyik gyerekkori barátom vezeti. Bár nem mondott konkrét dolgokat, célzott rá, hogy ha semmi komolyabb dolog nem történik, ami a bűnösségemet igazolná, pár héten belül visszakaphatom az útleveletem.

- Ez mennyi időt jelent? - kérdezte Alice.

- Nem tudom. Talán három hét, egy hónap!

- Akkor még nem késő! - mosolygott Jenny. - Eredetileg öt hét múlva indultunk volna.

- Igen.

- Mit csinálsz addig? - érdeklődött Edward úr.

- Túl sok mindent nem. Ügyelnem kell arra, hogy semmi olyat ne tegyek, amit gyanúsnak vélhetnek. Így aztán itthon maradok, pihenek, sétálok, lovagolok, Jenny-vel jól elleszek, aztán majd meglátjuk!

- Ha igaz, hogy visszaadják az útleveledet, akkor csak ki kell várnod a dolgot.

- Így van.

Alice a fiatalembere mosolygott.

- Hallom a hangodon, hogy eléggé fáradt vagy.

- Igen. Idegileg fáradtam el. De holnapra már minden jó lesz.

- Jó, mert akkor holnap délelőtt tudunk kettesben egy jót beszélgetni! - mosolygott Alice.

- Igen. Én is szerettem volna sok mindent megbeszélni.

- Ráérték arra holnap is! - mondta Flatfield úr.

A társaság egészen sötétedésig beszélgetett odakint, csak akkor oszlottak fel, amikor kezdett hűvösödni az este. A Hatter ház udvara kiürült, s leszállt az éjszaka.

Másnap a két nyomozó, Porter és Woodward meglátogatta John Stealer urat, hogy James Stealer eltűnése kapcsán tudakozódjon annak állítólagos lakcíméről, és új nevééről. Amikor beléptek a nappaliba, a házigazda fogadta őket.

- A házvezetőnő mondta, hogy önök a rendőrségtől jöttek.

- Így van!

- Miben segíthetek?

- Van néhány kérdés, ami megválaszolásra vár.

- A fiam elleni merénylettel kapcsolatban?

- Nem. Most egy másik ügyről van szó.
- Nekem is közöm van hozzá?
- Igen. Beszélhetnénk bizalmasan, hármasan?
- Természetesen! Fáradjanak be! - invitálta a házigazda a két nyomozót a társalgóba. A három férfi belépett, John úr pedig bezárta maga mögött az ajtót.
- Foglaljanak helyet!
- Köszönjük!
- John úr és leült, és a két férfira nézett.
- Miben állhatok a rendelkezésükre?
- Úgy néz ki, hogy az ön unokaöccse, James Stealer ügyében újraindulhat a nyomozás.
- Valóban?
- Igen. Felmerült néhány új fejlemény, ami okot adhat a nyomozás újraindításához.
- S én mit tudok ez ügyben segíteni önöknek? James már több, mint tíz éve eltűnt.
- Porter John úr szemébe nézett.
- Alapos okunk van azt feltételezni, hogy ön és a fia, Charles Stealer birtokában van annak az információnak, hogy hol található meg James Stealer, és milyen névvel él.
- Ezt önök honnan veszik?
- Ez nem fontos. Most az a kérdés, hogy ön mit tud nekünk mondani ez ügyben.
- Sajnos nem segíthetek!
- Ez biztos?
- Igen.
- Tudja, Mr. Stealer, ez egy nagyon kényes ügy, s önre nézve is az lehet.
- Hogyhogy?
- Az ön unokaöccse súlyos testi sértést, és emberrablást követett el. Ha ön esetleg birtokában van James tartózkodási helyének, és új nevének, ezek elhallgatásával a bűnpártolás vétségét követi el. S ha a rendőrség a nyomozás során erre fényt derít, az önre nézve roppant kellemetlen lehet. James tette után a Stealer család hírneve nagyot zuhant. Idővel persze lassan emelkedésnek indult, de ha egy efféle ügy ismét napvilágra kerülne, azt már nem csak az ön, hanem a tágabb Stealer család hírnevére is rossz fényt vetne. Arról nem is beszélve, hogy ön, vagy a fia akár börtönbe is kerülhet emiatt.
- Ezt komolyan mondják?
- Igen. A lehető legkomolyabban.
- A fiammal beszéltek már?
- Igen. Ő tagadja. Nézze, John úr! Ha ön tud valamit, és hajlandó lenne beszélni, nekünk semmi okunk nem lenne arra, hogy a fiát kikérdezzük, és ezáltal bevonjuk az ügybe.
- Ezt megígéri nekem, uram?
- Igen.
- Hát jó! Elmondom, amit tudok. Bár ez nem sok, de talán több a semminél!
- Hallgatjuk!
- Még annak idején, amikor elvitte a kislányt, a fiammal mi ketten nyomozni kezdtünk utána. Azzal a feltételezéssel kezdtünk neki, hogy egy másfél éves kisgyerekekkel nem indul neki a nagyvilágnak, először gondoskodnia kell arról, hogy ha magával viszi bárhová, a gyerek számára be kell szereznie azokat a dolgokat, amik a neveléséhez és ellátásához alapvetően szükségesek.
- Igen?

- Egy időben Charles Írorszáiban folytatott tanulmányokat, és ott összefutott a Stelaer családdal régi ismerősével. Az illető elmondta neki, hogy Délkelet-Skóciában látta James-t. Beszélni akart vele, de ő nem vette észre, mert épp felszállt egy New-Yorkba tartó hajóra. Az ismerős furcsának találta a dolgot, ugyanis amikor felszállt a hajóra egy kislánnyal, a matróz valami olyasmit mondott neki, hogy: „Kellemes utazást, Mr. Joiner!” A keresztnéve nem derült ki, de az illető biztos benne, hogy James-t látta. Ezt támasztja alá, hogy egy másfél év körüli kislány volt vele.

- És a címe?

- Azt már mi nyomoztuk ki, jó egy évvel később. Furcsának találtuk, hogy James Joinernek nevezi magát, és utána néztünk a baráti körének Skóciában. Megtutuk, hogy Glasgow-ban van egy régi cimborája. Felkerestük, és elbeszélgettünk vele. Kiderült, hogy annak idején ott szállt meg ideiglenesen. Rávéttük, hogy ha tud valamit James-ről, mondja el. Elárulta, hogy váltottak néhányszor levelet. Innen megtutuk a teljes nevét és címét is.

- Mi az?

- Richard Joiner néven él, Nogales északi részén.

- Ez merre van?

- Ha jól tudom, a mexikói határnál. Egy kettéosztott város. Az északi része az Egyesült államokhoz, a déli része pedig Mexikóhoz tartozik.

- Melyik államban?

- Arizonában.

- A pontos cím is megvan?

- Nem egészen pontos. Csak annyi van rajta, hogy Rancho del Ramirez.

- Ez valami farm lehet?

- Valószínű. A név alapján a tulajdonos mexikói származású.

- Van még itt valami!

- Parancsoljanak!

- A fiáról van szó. Mostanában nem vett rajta észre valami furcsát?

- Mire gondol?

- A viselkedésére. Nem érezte, hogy esetleg félne valamitől?

- Nem. Miért?

- Alapos okunk van feltételezni, hogy zsarolja valaki.

- Zsarolják?! De mivel?

- Ezt kellene tudnunk!

- Nem vettem észre rajta semmi különöset.

- Biztos benne?

- Igen.

- Rendben! Akkor köszönjük! - álltak fel a nyomozók.

- Szívesen segítettem! - kísérté ki őket John úr.

A két férfi kilépett az utcára, beültek a kocsijukba, és elhajtottak.

Eljött a délután. A két farm közötti fasorban sétált Alice és Thomas. Úgy érezték, beszélniük kell.

- Hiányoztál - szólalt meg Alice.

- Te is nekem. Furcsa dolog ez. Rövid ideig voltam bent, s mégis ott bent jöttem rá igazán, hogy mennyire hiányzik a családom, köztük te is. De leginkább Jenny.

- Ez érthető, Thomas. Ti ketten nagyon szeretitek egymást, és ez ritkaság. Jenny remek kislány.

- Beszélgettetek?

- Igen. Szinte minden időnket együtt töltöttük, így egyikünk sem volt egyedül. Állandóan rólad beszélte, mindig te jártál a fejében.

- Én is rá gondoltam a legtöbbit. És rád.

Alice egy ideig hallgatott, majd megszólalt.

- Gondolkodtam azon, amiről beszélgettünk.

- Az elutazásról?

- Igen.

- Mire jutottál?

- Sokat vívódtam, de az utóbbi napok történései ráébresztettek arra, hogy itt túl sok jóra már nem számíthatok. Hiába itt vannak a szüleim, de rajtuk kívül nincs senkim és semmim. Egy vak és megkeseredett nő vagyok, aki csak naphosszat ül a kertben, és a múlton rágódik. Ez így csak agonizálás. Harminchárom éves vagyok, és mostanára már teljesen elszállt minden lehetőségem arra, hogy itt boldog legyek. Ha így folytatom tovább, végleg egyedül maradok, és vénlány leszek.

- Ez megváltozhat.

- Igen. Rájöttem, hogy ez csak rajtam múlik. Régen gyávaságból, a távolléted alatt pedig a múlt elől való menekülésből bebeszéltem magamnak, hogy nem fáj az elvesztésed, és nem hiányzol nekem annyira, mert csak a „bátyám” vagy. De most már látom, hogy annak idején rossz döntést hoztam.

- Komolyan beszélsz?

Alice megállt, és a fiatalember felé fordult, felnézett rá, mintha látná.

- Thomas! - kezdte. - Bár nem látom az arcodat, de a szememben neked akkor is látnod kell, hogy ez az igazság.

Thomas megsimogatta Alice arcát.

- Amikor így néztél rám, tudtam, hogy őszinte vagy, és éreztem, hogy szeretsz! - felelte a fiatalember.

- Mert így is van - mondta halkan Alice.

- Neked is tudnod kell, én hogy érzek! - folytatta Thomas. - Amikor James menyasszonya voltál, én is megpróbáltam elhallgatni, de most már nem tudom. Alice! Én szerelmes vagyok beléd, és ez mindig így volt!

A lány elmosolyodott.

- Most már én is bevallhatom.

- Ez igaz?

- Igen.

- Te jó ég! Azt hittem, soha nem hallom ezt tőled!

- Eljött ez az idő is.

Thomas egy kicsit bizonytalanul nézett Alice-ra.

- Most hirtelen nem tudom, mit tegyek - jelentette ki.

- Mire gondolsz?

- Megcsókolnálak, de nem tudom, megtehetem-e.

Alice ismét rámosolygott.

- Ha nem próbálsz ki, soha nem tudod meg. Legyél bátor, Thomas!

A fiatalember nem felelt, csak cselekedett. S amikor eljött az a pillanat, amit mindketten régóta vártak, valami robbanásszerű érzéssel töltötte el őket. Már nem tudtak, és nem is akartak gondolkodni, csak érezni. Nem is tudták, mennyi ideig csókolóztak, de ez nem is volt fontos. Ami számított, az az, hogy megtörtént. S abban a pillanatban elszállt minden kétségük, mindketten pontosan tudták, mit akarnak.

Amikor vége lett, Alice ismét elmosolyodott.

- Áll még az ajánlatod? Feleségül vennél?

- Habozás nélkül!

- Ha így van, nincs szükség nagy szavakra - mosolygott Alice. - Egyszerűen kimondom, amit szeretnék.

- Mondd!

- Hozzád megyek.

- Te jó Isten! - gyengült el a fiatalember. - Nem álmodom?

- El ne ájulj, Thomas! - nevetett Alice. - Csípjelek meg?

- Igen.

- Tessék!

- Au! Mivel ez valóságosnak tűnt, úgy érzem, mégis a való életben vagyok.

- Ezt tanúsíthatom, szívem!

Thomas átkarolta a lány derekát.

- Ha szerencsénk van, hamarosan véget érhet az ügyem, s ha visszakapom az útleveletem, utazunk Arizonába.

- Felveszem a nevedet, és Alice Flatfield leszek - mondta Alice.

- Ez már gyerekkorunk óta esedékes.

- Csak véget érjen már az ügyed! - sóhajtott fel a lány.

- Ha igaz, amire a régi barátom célzott, pár hét múlva megoldódhat a dolog.

Alice megsimította a fiatalember vállát.

- Tudod, mit szeretnék?

- Mit?

- Azt akarom, hogy Amerikába már úgy érkezzünk, mint férj és feleség! A szüleink nem maradhatnak ki az eseményből!

- Igazad van. Így aztán már most el kellene mennünk Chelmsfordba, hogy előjegyezzük az időpontot. Az az egy hónap még épp befér az időnkbe.

- Holnap elmehetünk.

- Jó! Délelőtt kocsira ülünk.

- Csak egyvalamitől félek! - mondta Alice.

- Mitől?

- Így, félig vakon nem tudok rendesen aláírni.

- Meg lehet oldani. A vak emberek is házasságot kötnek valahogy.

- Ez igaz.

Alice és Thomas továbbstájt, körbejárták a birtok körüli ösvényeket, és a délután nagy része eltelt, mire hazaértek.

A többiek előtt egyelőre hallgattak a dologról, azt akarták, hogy a hétvégi közös sütés-főzés alkalmával jelentik be a szándékaikat. Tíz óra körül tervezték az indulást Chelmsford-ba, de nem sokkal kilenc óra előtt egy látogató érkezett a Flatfield család házába. Porter volt, a

nyomozó. Thomas és apja a nappaliban ült és beszélgetett, Paula asszony a konyhában pakolgatott, Jenny és Alice pedig az udvaron ült a padon, és ők is a saját témáikról beszélgettek.

Amikor a nyomozó bekopogott, Thomas azonnal kiment ajtót nyitni. Amikor meglátta, hogy ki érkezett, meglepődött. Nem tudta, hogy most ismét letartóztatják, vagy mi következik.

- Szervusz, Thomas! - köszönt a jövevény.

- Szervusz! Gyere be!

- Köszönöm!

- Remélem, nem azért jössz, hogy letartóztass!

- Szó sincs róla! Egyedül jöttem.

- Gyere, foglalj helyet!

- Jó napot! - lépett közelebb Flatfield úr.

- Üdvözlöm! Andrew Porter vagyok, a rendőrségtől.

- Jó napot! Mi járatban van?

A vendég leült, és Thomas-ra pillantott.

- Csak azért jöttem, hogy visszaadjam az útleveledet.

- Ilyen hamar? - csodálkozott Thomas.

- Igen. Tegnap este felgyorsultak az események. Az ügy tegnap késő este megoldódott.

- Hogyhogy?

- Minden kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy te nem lehetsz Charles Stealer támadója.

- Mi történt?

- Két emberünk állandóan rajta volt Charles Stealer-en, mert egy ideje sejtettük, hogy valamit titkol. Ezt megerősítette a vallomások, amiben arra céloztál, hogy szerinted zsarolja valaki.

- Valóban zsarolták?

- Igen.

- Mivel?

- Hát... ezt most egyelőre hagyjuk! A lényeg az, hogy az embereink titokban követték Stealert, mert azon kívül, hogy zsarolás célpontja lehet, felmerült, hogy az unokatestvére ügyében adatokat titkol el. Először azt gondoltuk, hogy esetleg James-szel tartja a kapcsolatot, és emiatt figyeltük.

- És valóban James-szel találkozgatott?

- Nem. Bár azt is kinyomoztuk.

- Tudjátok, hol van?

- Csak körülbelül.

- És hol?

- Tudod, hogy erről nem beszélhetek!

- De tudod, hogy miért érdekel!

- Tudom. Annyit elárulhatok, hogy nem Angliában van. Sőt! Nem is Európában.

- Akkor hol?

- Az USA-ban.

- Muszáj elmondanod, Andy! Attól nem kell tartanod, hogy bármit is csinálok vele! Engem csak Victoria érdekel, hogy visszaadhassam őt Alice-nak!

- Thomas! A kislány már nagy, elmúlt tizenkét éves. Miből gondolod, hogy tud az anyjáról? Vagy ha tud, érdekli-e egyáltalán? Ki tudja, James Stealer miféle ostobaságokkal tölte tele a fejét?

- De legalább azt árul el, honnan tudtátok meg?
- Ahonnan te is remélted.
- Stealer-éktől?
- John Stealer-től. Én nem mondhatok neked semmit. Ha érdekel a dolog, keresd meg őt személyesen!
- Azt fogom tenni.
- Ahogy gondolod!
- Térjünk vissza Thomas ügyére! - javasolta Flatfield úr.
- Ó, igen! A nyomozóink titokban követték Charles-t. A délután folyamán kapott egy levelet. Már sötét este volt, amikor elhagyta a házat, és elindult valahová éjszaka az utcákon. A külváros felé vette az irányt. Egy elhagyatott utcába ment, és várakozott. Hamarosan feltűnt egy ismeretlen ember, aki azt kérdezte tőle, hogy elhozta-e a pénzt.
- Ő volt a zsaroló?
- Igen. Charles odadobott elé egy táskát. Az ismeretlen megnézte, de elégedetlenkedett. Kevésnek találta.
- És?
- Charles elmondta, hogy most csak ennyi pénzt tudott összeszedni, de két nap múlva hozná a többi. A zsaroló emlékeztette rá, hogy ne próbálja átvenni, mint a legutóbbi alkalommal. Tájékoztatta arról is, hogy azt a támadást csak figyelmeztetésnek szánta, ha esetleg be akar ná őt csapni. Miután a pénz átadása-átvétele megtörtént, előléptek az embereink, és letartóztatták az illetőt.
- Ki volt az?
- A neve nem érdekes. Valamikor ott lakott, abban a házban, amiben James Stealer és Alice is élt. Hogy mivel zsarolta Charles-t, arról nem beszélhetek.
- Értelek! Nem kell mondanod semmit! Mindent értek. Az a lényeg, hogy kiderült, ki volt a merénylő.
- Igen. És még valami!
- Mondd!
- Lenne egy kis beszédem Alice-szal, otthon azt mondták, hogy itt van.
- Igen. Kint van az udvaron a lánnyal. De már itt is vannak!
- Alice és Jenny épp ekkor lépett be a hátsó ajtón. Porter elindult feléjük.
- Szervusz, Alice! - szólalt meg Porter.
- Szervusz, Andy! Thomas-hoz jöttél?
- Igen. Lezártuk az ügyet. Charles-t egy zsaroló szúrta le.
- Zsaroló?
- Igen. Egy régi ügy miatt.
- Tehát Thomas szabad?
- Igen.
- Ó, ez nagyszerű!
- Igen! De... szeretnék veled is beszélni egy kicsit.
- Velem? Miért?
- Majd elárulom. Kimehetnénk?
- Persze, gyere!
- Porter és Alice kiment az udvarra.
- Mit akar Porter Alice-től? - csodálkozott Flatfield úr.

Thomas sejtette, hogy miről van szó. A zsarolás csakis egy célból történhetett. Apjának és a többieknek ehhez semmi közük.

- Biztos James-ről tájékoztatja.

- Az lehet.

Erről odabent többé egy szó sem esett. Porter és Alice odakint leült a padra.

- Odabent nem beszélhettem a többiek előtt, de azért akartam veled beszélni, mert Thomas kiszabadulása együtt járhat néhány kellemetlenséggel, ami főleg téged érinthet.

- Hogyhogy?

- A zsarolásról van szó. Megtudtuk, hogy Charles Stealer múltjában van egy csúnya epizód, amiről szinte senki nem tudott. Ez a ronda affér úgy néz ki, veled kapcsolatos. Nem tudom, sejtet-e, hogy mire akarok kilyukadni.

- Azt hiszem!

- Értem. A zsaroló elmondott egy történetet, aminek fültanúja volt, amikor abban a házban lakott, ahol te laktál a férjeddal. Az eset után látta Charles Stealer-t távozni a lakásotokból. Nem akarok a múltban és a lelkivilágodban turkálni, de annak a dolognak te voltál az elszenvedője.

- Igen.

- Tehát megtörtént?

- Igen.

- Jó! Azért jöttem el hozzád, mert ebben az ügyben szükség lenne a tanúvallomásra! Persze meg is tagadhatod, ha úgy érzed, hogy felzaklat. Csak azért lenne szükség rá, mert a zsaroló tanúvallomása nem elég ahhoz, hogy vádat emeljünk Charles Stealer ellen. Ehhez az is kell, hogy te feljelentést tegyél. Persze csak ha akarsz. Különbén semmi okunk és jogunk le tartóztatni Charles-t.

Alice hallgatott. Porter várt. A lány végül megszólalt.

- Nem kívánok feljelentést tenni.

- Biztos vagy benne?

- Igen. Ez egy olyan epizódja az életemnek, amit el akarok felejteni, és semmi kedvem ahhoz, hogy örökké csak bizonygassam a rendőrségen, a bíróságon az igazamat. A saját lelki békém sokkal fontosabb. Ki akarom törölni az emlékeimből ezt a dolgot.

- Megértelek. Nos, rendben! Csak ennyi lett volna! Ne haragudj, hogy előhoztam a dolgot, de muszáj volt.

- Ne mentegetőzz, Andy! Te csak a munkádat végzed.

- Igen. Ez ilyen munka. Az a fontos, hogy Thomas szabad ember, és most már nyugodtan örülhettek egymásnak.

- Így lesz! - felelte Alice.

A nyomozó elkészönt a háziaktól. Addigra ott voltak a többiek is, és ők is elbúcsúztak tőle. A férfi felült az ott várakozó kocsira, és elment.

Alice és Thomas előkészült az induláshoz, hogy tíz óra körül Chelmsford-ba érjenek, és időpontot kérjenek az esküvőhöz. A többieket érdekelte, hogy hová mennek, de nem kaptak konkrét választ. A szülőknek fogalmuk sem volt, hogy miért, és hová mennek, csak Jenny volt az, aki sejtette az igazságot, de ő is mélyen hallgatott. Felment az emeletre a szobájába, elővette a titkos naplóját, és jegyzetelni kezdett.

Mivel Hatter-ék házának az udvara nagyobb volt, mint Flatfield-éké, a két család ott tartotta azt a sütés-főzést, amit általában minden nyáron meg szoktak tartani. Amikor kiderült, hogy Jenny remekül főz, felajánlották neki, hogy készítsen valami olyat, amelyet nagyon jól tud. A kislány az apja kedvencét, a jó erős mexikói chili-t akarta elkészíteni. A két családfő, Thomas apja, és Edward úr is kijelentette, hogy ők azt bizony megkóstolják. Thomas óva intette őket attól, hogy elbizázzak magukat, de ők ragaszkodtak a dologhoz. Így aztán a szokásos marhahús sütés mellett Jenny elkészítette a chilit, melyhez a paprikát a legnagyobb londoni piacon vették. Bár nem volt olyan erős a paprika, mint amelyet az USA déli államaiban, és Mexikóban lehetett kapni, de így is elég erősnek bizonyult. A chili-hez szükséges marhahús és bab bőven rendelkezésre állt. Mire az étel elkészült, az udvari asztal meg volt terítve. Irene néni a bogrács mellett állt.

- Lehet jönni, szedni a chiliből! Ki meri megkóstolni? - nézett a többiekre.

- Én ki nem hagynám! - szólt Edward úr, és jókora adagot szedett belőle.

- Sok lesz az! - kuncogott Jenny.

- Nem baj, kislányom, én bírom!

- Arra kíváncsi leszek.

Végül csak Paula asszony és Irene néni maradt ki ebből, még Alice is szedett egy keveset, de csak annyit, hogy megkóstolja. A két nő inkább csak a sültet kóstolta meg. Amikor mindenki szedett ennivalót, körbeülték az asztalt.

Paula asszony mosolyogva szólalt meg.

- De jó végre így együtt körbeülni az asztalt!

- Jó, bizony! - felelte a férje. - Most, hogy Thomas újra itthon van, sokkal szebbnek látom a világot.

- Én is, édesapám, higgye el! - nevetett a fiatalember.

- Kár, hogy nem maradtok itthon! - szólt Irene néni is.

- Muszáj mennünk! Nekünk már Arizonában van az otthonunk. Jenny-nek ott vannak a barátai, ősszel kezdődik az iskola is. Hétfőn elutazom Liverpool-ba, és előre megveszem a három jegyet az útra.

- Hármat? - csodálkozott Edward úr.

- Igen. Hárman megyünk! - felelte Thomas. - Alice is velünk jön.

- Ez komoly? - kérdezte Flatfield úr.

- Igen! - mosolygott Alice. - Thomas-szal összeköltözünk.

- Ezt mikor döntöttétek el?

Thomas az apjára nézett.

- Már régebb óta érlelődött, de csak aznap döntöttünk végleg, amikor kiengedtek!

- Nem okoz gondot a látásod? - kérdezte Alice-t az anyja.

- Nem. Ez, ahogy most látok, sokkal jobb, mint a korábbi, tíz évig tartó teljes vakság. Én hiszek benne, hogy egyszer teljesen megjavul.

- Úgy legyen!

- Tegnap délelőtt nagyon siettetek valahová - hozta szóba Paula asszony. - Mi volt a nagy sietség oka?

Thomas elmosolyodott.

- Bementünk Chelmsford-ba, hogy időpontot kérjünk egy eseményhez.

- Miféle eseményhez?

Jenny kuncogni kezdett.

- Én már sejtem!

- Valóban? - pillantott rá a nagyapja.

- Igen.

- Te kis hamis! - nevetett a lányra Thomas. - Mindent sejtettél, de hallgattál, mint a kuka?

- Igen. Kíváncsi voltam, mikor áruljátok el.

- Mit? - értetlenkedett Irene néni.

Alice elmosolyodott.

- Thomas és én összeházasodunk.

Flatfield úr felpattant a helyéről.

- Nagyszerű! Ez az az esemény, amit már gyermekkorotok óta számtalanszor elképzeltem! Irene néni meglepetten ült a helyén.

- Erre aztán végképp nem számítottam. De nagyon örülök neki!

Paula asszony megsimogatta Alice vállát.

- Én mindig is a menyemnek tekintettelek.

- Mindig is éreztem. És köszönöm! - felelte Alice.

- Ha időpontot kértetek, az azt jelenti, hogy még elutazás előtt összeházasodtok?

- Igen! - bólintott Thomas. - Azt akartuk, hogy a szüleinkkel együtt ünnepelhessünk.

- Végre nekem is lesz anyukám! - nevetett Jenny.

- Így van! - felelte Edward úr. - Most már a mi unokánk is lesz!

- Reméljük, azért nem kell titeket sokáig nélkülöznünk! - szólt Alice anyja.

- Ne aggódjon, Irene néni! A terveink szerint jövő nyáron ismét jövőnk!

- Ez jó hír! Bár én is szívesen megnézném a farmotokat!

- Egyszer sort keríthetünk arra is.

- Ott melegebb van, mint itt. És a nap is sokkal többet süt! - jegyezte meg Jenny.

- Mekkora házatok van? - kérdezte Edward úr.

- Egyemeletes, négyszobás - felelte Thomas. - A földszinten egy nagy helyiség van, ez nappali, étkező és konyha egyben. Arrafelé majdnem minden ház ilyen. Itt van két szoba, és egy lépcső, ami az emeletre vezet. Odafönt ugyanilyen az elrendezés, csak konyha nincs, és a nappaliban van pár fotel, asztal, satöbbi. Tipikus vadnyugati ház, csak arrafelé, nálunk többnyire kőből készül, míg Texas-ban például fából készítik.

- A barátod, az a John tudja, hogy feleséget viszel? - kérdezte Flatfield úr.

- Nem tudja, de Alice-ről hallott már. Úgy néz ki, hogy ősszel ő is elhozza a menyasszonyát. Róla nem sokat tudok, csak annyit, hogy Mary-nek hívják. Mindössze egyszer találkoztam vele, amikor New Yorkban átadtam neki John levelét.

- Akkor már öten lesztek egy házban.

- Igen, úgy néz ki.

Jenny továbbra is ott kotnyeleskedett Alice és Thomas körül.

- Ugye, lesz testvérem? - kérdezte pimasz mosollyal az arcán.

- Hát persze, hogy lesz! - válaszolta Alice.

Jenny ismét Alice-hoz intézte a szavait.

- Ideülhetek melléd?

- Gyere!

- Jó! - felelte a lányka, és leült a lócára Alice mellé. Átkarolta és nekidőlt.

- Olyan jó, hogy nekem is lesz anyukám! Úgy vágytam rá! - mondta.

Ekkor Alice-ban is elindult valami. Hosszú idő után ismét feltámadtak az anyai őstőnei, és úgy karolta át Jenny-t, mintha a saját kislányát ölelné. Jenny nagyon jól érezte magát, valami nagyon mélyről felszínre tört benne is, és bár csak rövid ideje ismerte Alice-t, mégis úgy

tűnt számára, mintha egész életében ismerte volna. Úgy érezte, mintha az édesanyja ölelte volna át.

Paula asszony elmosolyodott.

- Úgy látom, Jenny és Alice nagyon jól meglesz egymással.

- Én is örülök, hogy így látom őket - felelte Thomas.

- Nekem is szükségem van egy kislányra - mondta halkán Alice.

- Én szívesen leszek a lányod, ha akarsz! - nézett fel Alice-ra a kislány.

- Örülnék neki, ha az lennél.

- Én is örülök, hogy te leszel az anyukám.

Alice felsóhajtott.

- Ha már Victoria nem lehet itt, legalább érezzem egy kicsit anyának magam!

Jenny halkán szólalt meg.

- Én hiszek benne, hogy megtaláljátok egymást.

- Bárcsak igazad lenne!

- Az én megérzéseim többnyire bejönnek.

Ez a rövid jelenetsor döntőnek bizonyult a társaság életében. A Flatfield és a Hatter család mindig is jóban volt egymással, de a két magányos ember, Jenny, aki édesanyjára vágyott, és Alice, akinek a kislánya hiányzott, még jobban összehozta őket. Thomas nem szólt egy szót sem, csak nézte őket. Egyre erősebben érezte, hogy milyen fontosak neki, és bármit megtenne értük, de emellett nem felejtette el egy másik célját sem. Magában már eldöntötte, hogy beszél John Stealer úrral, és megtudja tőle James címét. Muszáj megtudni az igazságot Victoriáról! Bár ki tudja, mi lenne a jó? Hagyni az egészet, és a dolgok hadd menjenek a maguk útján? Ha meg is találja őket, nem biztos, hogy olyan dologgal találkozik, ami Alice-nak jót tenne. A kislány tud-e róla egyáltalán? A fiatalember nem tudta a kérdésekre a választ, a jövő majd eldönti.

Thomas szeretett volna beszélni Charles apjával, de nem szívesen ment volna el hozzájuk. Azt azonban tudta, hogy a Stealer család tagjai szívesen jártak abba a kávéházba, amelyben az újságíróklub is megtalálható volt. Így aztán elindult arrafelé, hátha összefut John úrral. Szerencséje is volt, mert az ablaküvegen keresztül jól látta, hogy a férfi az asztalnál ül. Belépett és egyenesen John Stealer úr asztala felé vette az irányt. Amikor odaért, megállt az asztal mellett, és megszólalt.

- Jó napot, Mr. Stealer!

A férfi felnézett.

- Jó napot! - felelte.

- Megismer?

- Hogyne! Ön Thomas Flatfield.

- Igen. Leülhetek?

- Parancsoljon!

- Köszönöm!

- Miben segíthetek önnek, Flatfield úr? - nézett Thomas-ra John úr.

- Túl sokáig nem tartanám föl, csak egy információra lenne szükségem.

- Miről van szó?

- James-ről. Illetve a tartózkodási helyéről.

- Mit akar tudni?

- A pontos címet.
- Szükségtelen elmondanom önnek, a rendőrségnek elmondtam, amit tudok.
- Szeretném én is tudni!
- Ugyan miért?
- Mr. Stealer! Nem gondolja, hogy ön és a családja tartozik valamivel Alice-nak? Maguk mérgezték meg a kapcsolatukat James-szel!
- Ezt hogy gondolja, Mr. Flatfield? - kérdezte John úr. - Nem ön volt az, aki titokban feljárt Alice-hoz?
- Ön persze feltételezi, hogy velem csalta a férjét!
- Biztos vagyok benne.
- Tudja, Stealer úr, én pedig másban vagyok biztos.
- Mit akar ezzel mondani?
- Azt hiszi, teljesen bolond vagyok? Hogy nem tudok arról, amit a maga elvetemült fia tett?!
- Nem csinált semmit.
- Lehet, hogy ön szereti homokba dugni a fejét, de ön is pontosan tudja, hogy miért is ment el a házasság után másfél évvel James? Elmehetett volna már korábban is, akkor, amikor Alice bejelentette a terhességét. Nem ment el, mert végül idővel ráébredt, hogy a felesége velem valóban nem csalta meg soha. De a fejében ott maradt a kérdés, hogy Alice miként eshetett teherbe tőle, amikor az esküvő előtti, és utáni balhék miatt hónapokig nem is voltak együtt.
- Alice biztos valaki oldalán vigasztalódott!
- Ez kizárt! Alice mindent elmondott nekem! Azon a napon, amikor James elment, nem rajtam veszekedtek, hiszen akkor én már másfél éve Amerikában éltem. James azzal vádolta meg Alice-t, hogy megcsalta Charles-szal. Pedig nem így történt a dolog, és ezt ön is tudja! Charles állítólag az egyik cimborájának beszélt részegen arról, hogy James lánya nem is az unokatestvére gyereke, hanem az övé. Arról persze hallgatott, hogy a kislány egy nemi erőszakból fogant. Mire kijózanodott, már késő volt. A fülébe jutott hogy James megtudta a dolgot, feldühödött, és őt keresi. Ezért ment annak idején a maga fia Írországba, nem a tanulmányai miatt. Mivel James nem találta, a dühét a feleségén vezette le, és elvitte a gyereket is! Ki tudja, mit művelt vele? Mivel nem az ő gyereke volt, dühében örültségekre ragadtathatta magát! Eladhatta, magára hagyhatta, megölhette! Ezek közül melyik változattal tudna együtt élni, Mr. Stealer, tudva, hogy az ön fia az oka mindennek?!
- Ezt a nemi erőszakot honnan veszi, Flatfield?
- Alice-tól. De tudja a rendőrség is. Ezzel ön is tisztában van, csak hallgat, mert fél, hogy egyetlen hibás lépést tesz, Alice megerősíti a fiát zsaroló férfi vallomását, és akkor már semmi nem menti meg Charles-t. Épp ezért van egy ajánlatom az ön számára.
- Ajánlata?
- Igen. Ön ideadja nekem James elérhetőségét, cserébe garantálom, hogy Alice nem tesz valamit a rendőrségen a maga fia ellen!
- Honnan tudjam, hogy nem ver át?
- Gondolkodjon! Alice-nak nem az az elsődleges célja, hogy Charles-t börtönbe juttassa, hanem az, hogy végre viszontláthassa a lányát.
- És ha James csinált valamit a gyerekekkel?
- Épp ezért kell megtudni, hogy mi lett Victoriával! Mert ha jól van, akkor önök nem tehetők felelőssé a kislány későbbi sorsáért.
- Ha elárulom, hol találják meg James-t, futni hagyják a fiamat?

Thomas a férfira nézett.

- Ha megadja, amit kérek, futni hagyom. Engem nem érdekel a maga fia, és Alice-t sem érdeklí. Csak a gyerek a fontos.

- Hát jó! Állítólag Észak-Nogales-ben él a Rancho del Ramirez farmon. Most a Richard Joiner nevet viseli.

Thomas felállt az asztaltól.

- Nagyon köszönöm, Mr. Stealer! Nekem ennyi elég.

A fiatalember elhagyta a klubot, John úr elgondolkodva nézett utána.

Reggel Thomas és Jenny ismét megjelent Hatteréknél. Irene néni fogadta őket.

- Szervusztok! Gyertek be!

- Köszönjük! Alice még alszik? - kereste tekintetével menyasszonyát Thomas.

- Nem tudom, még nem jött ki a szobájából, én pedig nem akarok rányitni. Kértek egy kis teát?

- Köszönjük, elfogadjuk!

Irene néni eltűnt a konyha irányába. Jenny az apjára mosolygott.

- Én nagyon örülök, hogy összeházasodtok!

- Igazán?

- Igen.

- Remek!

- Honvágyam is van.

- Nekem is, de már csak ezt a pár hetet kell kibírni. Az esküvő után egy pár napos pihenés következik, s utána indulunk Amerikába. Addig kibírod?

- Igen. Ne aggódj, apa! Most már kezdem megszokni és megszeretni a nagymamáékat. Irene néniék is kedvesek. Ha összeházasodtok, ők is a nagyszüleim lesznek.

- Így van.

Közben megérkezett Irene néni a teákkal.

- Itt is van! Fogyasszátok egészséggel!

- Köszönjük!

- Mikor ébred már fel ez a lány? - ült le a kanapéra a háziasszony.

- Már jön is! - nézett az éppen kinyíló szobaajtó felé Thomas.

Alice megjelent az ajtóban, de furcsán és lassan lépkedett. Kezét maga elé tartotta, úgy tűnt, mintha szédülne.

- Mi történt? - állt fel Thomas.

- Az éjjel borzasztóan erős fejfájás gyötört - felelte Alice. - Reggelre elmúlt, de...

- De?

- Furcsán érzem magam, mert látni vélek dolgokat, de nem tudok tájékozódni, és forog velem a világ is. De ha behunyom a szemem, akkor nem szédülök.

- Gyere! - lépett oda a lányhoz Thomas, és átkarolta. - Ülj le ide a fotelbe!

Lassan odavitte Alice-t és leültette.

- Tudtam, hittem benne, hogy egyszer visszajön a látásod!

- Jaj, kislányom! Olyan régóta vártam már ezt a pillanatot! - sóhajtott egy nagyot Irene néni.

- Látok, de mégsem érzem jól magam.

- Ne várj azonnali javulást! - karolta át Alice-t Thomas. - Tizenegy évig nem láttál semmit, most hozzá kell szoknod! Idővel helyrejön minden.

- Gondolod?

- Igen. Találkoztam már ilyenekkel, még újságíró koromban. Meg kell szoknod a tárgyak távollását, a mélységet. Azért szédülsz, mert egy évtized alatt elszoktál tőle.

- De legalább most már látlak titeket.

- Remélem, nem okozunk csalódást!

- Egyáltalán nem. Olyan vagy, mint régen, csak egy kicsit idősebb és komolyabb.

Irene néni egész idő alatt a lánya kezét szorongatta.

- Én biztos csalódást okozok neked, kislányom!

- Miért, anya?

- Megöregedtem.

- Annyira nem. Ilyennek emlékszem rád. Örülök, hogy láthatlak!

- Ez a lényeg! - felelte Irene néni, és megölelte a lányát.

Alice tekintete ezután a Thomas másik oldalán üldögélő kislányra tévedt.

- Jenny? - kérdezte bizonytalanul.

- Igen, én vagyok! - mosolygott a kislány.

- Milyen szép vagy!

- Én nem látom magam szépnek.

- Pedig az vagy.

Jenny nem felelt, csak mosolygott.

- Apa merre van? - kérdezte anyját Alice.

- Kint, a birkáknál. Még nem reggelizett, úgyhogy valószínűleg hamarosan bejön.

Alice felsóhajtott.

- Olyan régóta vártam már arra, hogy lássak ismét, de most mégis félek.

- Mitől? - karolta át Thomas.

- Mert nehezemre esik tájékozódni. Nézzétek! Ezt a kis szobrot az asztalon látom, de nem tudom, meddig kellene kinyúlnom, hogy elérjem.

- Próbáld meg!

Alice lassan kinyúlt a szobrocscsa felé, de nem tudta megfogni.

- Még tovább kell nyúlnom érte?

- Igen. Messzebbre nyújtsd ki a kezéd!

- Pedig azt hittem, hogy elérem.

- Csak lassan. Még egy kicsit. Úgy. Most már érzed?

- Igen, de ezt még gyakorolnom kell.

- Pár nap, vagy pár hét múlva már menni fog.

- Remélem!

A kert felőli hátsó ajtónál lábdobogás hallatszott, ahogy Edward úr leverte csizmájáról a földet. Levette fejéről a kalapját, és belépett a nappaliba. Alice apjára nézett.

- Apa! Nem ártana megborotválkoznod! Nagy a szakállad.

- Igen? Az lehet. De te ezt honnan tudod?

- Látom.

- Mi? Hogy? Látod?

- Igen.

- Ez valami vicc? - ült le az egyik székre a házigazda.

- Nem vicc. Ma reggelre visszatért a látásom.

- Ez nagyszerű! - nevetett Edward úr, felpattant a székről, és a lányához lépett, hogy megölelje.

- Nagyon örülök a hírek! Ezt a pillanatot akartam megérni már régóta.
- Én is, apa. Én is.
- Ezt az örömhírt tudniuk kell apádéknak is! - nézett Edward úr Thomas-ra.
- Elmondjuk majd nekik -felelte a fiatalember. - Most egyelőre az a fontos, hogy Alice ismét tudjon megfelelően tájékozódni.
- Hogy csináljam? Félek még egyedül járkalni. Csak ha behunyom a szemem, akkor megy.
- Az lenne a legjobb, ha kiülnél a kertbe, vagy elől az udvarba, és nézelődnél. Szoknod kell a teret! Idővel helyrejön minden.
- Lehet, hogy ezt fogom tenni.
- Az esküvőre már jól leszel.
- Remélem.
- Látni fogod tengert és a hatalmas, arizonai vörös sziklákat - mosolygott Jenny.

Alice felsóhajtott, és halványan elmosolyodott.

- Végre kiléphetek ebből a bezárt, beszűkült világból! Úgy vágytam már arra, hogy lássam a világot, az embereket, a tájakat!
- Most már látni fogod - felelte Thomas. - Egy család leszünk, és sok dolgot fogunk majd együtt megélni.
- Jó lesz! - mosolygott rá Alice.

Irene néni felállt.

- Ettetek már? - nézett a fiatalemberre és a lányára.
- Még nem.
- Akkor itt az ideje! Gyertek!

Thomas Alice-ra nézett.

- Gyere, kapaszkodj belém! - mondta neki.
- Jó! Megpróbálom.
- Csak nyugodtan.

Alice lassan felállt, és belekapaszkodott Thomas karjába.

- Így már jó! - mondta végül.
- Nem szédülsz?
- Egy kicsit, de így, hogy foglak, nem olyan rossz. Kezdem megszokni.
- Jó! Gyertek, menjünk!

Az öttagú társaság asztalhoz ült. Megreggeliztek, s közben beszélgetéssel üttették el az időt, melyben a jövőt tervezgették.

Charles és apja London egyik elhagyatott utcájában sétált. Kettesben akartak lenni, és négy-szemközt beszélni.

- Thomas Flatfield kiszabadulásával megváltozott a helyzet - nézett fiára Stealer úr.
- Igen. Sajnos nem jó irányba! - sóhajtott James.
- Nem voltál elég óvatos!
- Mit követtem el?
- Gondolkozz már, fiam! Mit gondolsz, honnan jöttek rá a rendőrök, hogy téged zsarol valaki?
- Thomas Flatfield-től?
- Hát persze! Amikor legutóbb beszéltél vele, elkottyantottad, hogy zsarolnak. Pedig ha használad egy kicsit az eszedet, rájöhetnél volna, hogy ő nem lehetett a zsaroló!

- Ez igaz.
- Máskor légy óvatosabb, fiam! Most egyelőre a veszély elhárult.
- Hogyhogy?
- Hiába a zsaroló vallomása, nem indul ellened eljárás, ha a sértett nem tesz feljelentést.
- Ezt honnan tudja, apám?
- Thomas Flatfield-től.
- Beszélt vele?
- Igen, felkeresett.
- Mit akart?
- Tudni akarta James mostani nevét és címét.
- S ön megadta ezt neki?
- Kénytelen voltam.
- Hogyhogy?
- Biztosított róla, hogy Alice nem tesz feljelentést, ha mi megadjuk nekik James elérhetőségét.
- És mitől olyan biztos benne, hogy Flatfield állja is a szavát?
- Azért, mert tudom, hogy Thomas Flatfield mennyire szereti Alice-t.
- És?
- Tudja, hogy ez az egész milyen érzelmi megrázkódtatásnak tenné ki, s mivel meg akarja kímélni ettől, inkább hagyja, hogy Alice elfelejtse az egészet. Ők ketten fűtyülnek rád, fiam! És örülhetsz, hogy így van!
- Az lehet, de én mégsem bízom benne.
- Mit akarsz tenni?
- Elutazom.
- Itt hagyod Angliát?
- Igen.
- S hová mész?
- Megkeresem a lányomat.
- Amerikába utazol?
- Igen.
- Jól meggondoltad ezt, fiam? Mit akarsz csinálni? Beállítasz a Ramirez farmra?
- Még nem tudom. Megszállok valahol a városban, és keresek valami munkát.
- Te? Munkát? Nem is értesz a cowboy munkához. S arrafelé más állást nehezen találsz. Az egyetlen dolog, hogy lovagolni tudsz. De soha életedben nem hajtottál marhát, nem billogoztál, nem értesz a takarmányozáshoz, nem is beszélve arról, hogy mi lenne, ha trágyát kellene lapátolnod.
- Lövészklubba rendszeresen járok, löni tudok. A farmerek arrafelé mindig keresnek fegyvereseket, akik a csordák és ménések biztonságára vigyáznak. A ló és marhatolvajlás elég gyakori arrafelé.
- Fegyveres harcba is keveredhetsz!
- Ez ezzel jár. Számoltam is vele. De nem igazán aggaszt a dolog, mert csak egyetlen célom van! Meg akarom találni a lányomat!
- Biztos vagy benne, hogy a tiéd?
- Igen. Egyre biztosabb vagyok benne.
- És James? Mi lesz, ha a halálotat akarja?

- Ezen még nem gondolkodtam. De ne aggódjon, apám! Eszem ágában sincs megöletni magam. Megpróbálok új életet kezdeni.

- Nehéz lesz.

- Tudom, de nincs más választásom. Itt nem tudom, meddig biztonságos maradnom. Inkább megkockáztatom az ismeretlenbe utazást, mint itt maradjak és lecsukjanak.

John úr felsóhajtott. Bármennyire is fájlalta a dolgot, tudta, hogy a fiának nincs más választása.

Egy hét elteltével Alice számára kinyílt a világ. Lassan hozzászokott a rengeteg ingerhez, ami érte azután, hogy visszatért a látása. Eleinte szédült, és nehezen tájékozódott, de ahogy teltek a napok, egyre jobb és könnyebb lett az egész. Egy idő után elérkezettnek érezte az időt, hogy Thomas-szal és Jenny-vel tegyen egy kis sétát a ligetben. Alice-t ezek a napok olyan érzésekkel töltötték el, mintha az életét kezdte volna újra. S ez így is volt. Felszabadultan sétált velük, és hagyta, hogy az életérzés újra átjárja. Végre láthatta őket, nem csak hallhatta, érezhette. Thomas komolyabbnak és érettebbnek tűnt, mint amilyenek Alice emlékeiben volt. Ez az új ember egészen más érzésekkel töltötte el őt. Alice érezte belőle a felé irányuló szeretetet, és törődést, de ez már más volt, mint annak idején. Felelősségteljesnek tűnt, és ahogy a férfi és Jenny egymásra nézett, Alice érezte, hogy ez a két ember az ő igazi családja. A legkisebb kétsége sem volt afelől, hogy jól döntött-e, amikor igent mondott Thomas-nak. A fiatalember remek apának bizonyult, Alice tudta, hogy megbízhat benne. Kicsit sajnálta a szüleit, akik mindig segítettek és vigyáztak rá, őket is szerette volna maga mellett tudni, de úgy érezte, muszáj elmennie Angliából, mert ez a hely szinte megfojtja. Thomas biztosította róla, hogy jövőre megint eljönnek, így aztán Alice-nak nem volt olyan nehéz ott hagynia a szüleit. A döntések véglegessé váltak, már csak az esküvőig hátralévő időt kellett kivárni. A három ember rengeteg időt töltött együtt, sokat beszélgettek, és tervezgették a jövőt. Az egyik napos délutánon is így tettek.

- Milyen szép most a természet! - mosolygott Alice.

- Ugyanolyan, mint máskor, csak te látod szebbnek - felelt Thomas.

- Valószínűleg.

Jenny, aki Thomas és Alice között lépkedett, vidám volt, és szinte táncoló léptekkel ment az ösvényen.

- Már nagyon várom az esküvőtöket! - mosolygott.

- Mi is, hidd el! - nézett lányára Thomas.

Alice a lánykára mosolygott.

- Nagyon örülök, hogy végre téged is láthatlak. Csak a hangodat ismertem, de így mégiscsak jobb.

- Másnak képzeltél?

- Nem is tudom. Úgy érzem, mintha mindig is ismertelek volna.

- Én is téged.

- Igazán?

- Igen.

- Akkor most már valóban semmi akadálya, hogy az anyukád legyek.

- Szerintem sincs. Mindig is ilyen anyukára vágytam, mint te.

- Ez jólesik, Jenny, de honnan tudod, hogy jó anyukád leszek? Anyyira nem ismersz.

- Érzem. S az én megérzéseim még sohasem csaptak be.

- Ennek örülök.

Thomas Alice-ra pillantott.

- Remélem, nem lesz kiábrándító számodra a mi vadnyugati farmunk!

- Miért lenne kiábrándító?

- Attól félek, hogy míg téged egy boldog élet reményében viszlek Arizonába, te csalódni fogsz benne.

- Miért csalódnék?

- Kemény vidék az. Igaz, hogy jó idő van, és hatalmas szabadságérzet keríti hatalmába az embert, de a táj nem ilyen, mint ez. Vörös sziklák, végtelen préri, félsivatagos, sziklás helyek váltogatják egymást. Nincs színház, nagyobb társadalmi élet, csak egy kisváros, ahol ugyan rendes emberek élnek, de szinte minden napjuk ugyanolyan, s aki nincs hozzászokva, annak a hosszú állandóság, ami azt a helyet jellemzi, nyomasztó lehet.

- Hosszú állandóság? - mosolygott Thomas-ra Alice. - Mi lehet hosszabb állandóság annál, mint amiben eddig éltem? Ne aggódj! Végre látok! Ha odamegyünk, gyönyörködhetek a végtelen tájban, a hatalmas vörös sziklákban, a szinte felhőtlen, tiszta kék égben. Láthatlak titeket, élhetem az életet, nem csak a székben ülök, hogy a múltban éljek. Hasznosan tölthetem az időt, hiszen nektek, férfiaknak így is lesz elég dolgotok. A férjem lesz, a családfele. Én pedig egy anya leszek, aki törődni akar a családjával, és ha ezt teheti, attól boldog lesz. Itt, apáméknál is tanya van. Az, hogy Angliában van, vagy Amerikában, lényegtelen. Én sohasem a városi és nagyvilági életre vágytam, ezek nem számítanak semmit. Sokkal fontosabbnak érzem azt, hogy olyanokkal éljek, akiket szeretek. És ezt ti ketten megadjátok nekem!

- Örülök, ha így érzed, csak mindig attól félek, hogy sok jó ígérem neked, és esetleg mégsem tudom megvalósítani.

- Ezzel most ne foglalkozz, Thomas! Nézd! Most ezt a tájat is gyönyörűnek látom, holott tudom, hogy ugyanolyan, mint volt. De számomra mégis szép, mert én már beletörődtem, hogy életem végéig világtalanul, nélkülöd, gyerek nélkül kell leélnem az életem. Ehhez képest egy átlagos fűszál, egy jelentéktelen vadvirág is óriási élményeket ad nekem. Itt vagytok nekem ketten, és ez számomra olyan, mint egy újjászületés. Látni a világot! Ezt akarom! Látni szeretném a ti tanyátokat, ahol együtt éltetek tíz évet. Nem vagytok vérrokonok, de mégis apa és lányaként néztek egymásra, s én ezt látni és érezni akarom!

Thomas elmosolyodott.

- Köszönöm! Megnyugtattál.

- Nem kell félned, Thomas! Ismerhetsz annyira, hogy ezt tudd!

- Ez igaz.

Jenny kuncogva nézett Thomas-ra.

- Apa! Fel kellene frissíteni a ruhatáramat!

- A ruhatáradat? Talán kisestélyit szeretnél magadnak, kisasszony? - mosolygott a lányára Thomas.

- Azt sem tudom, mi az - nevetett Jenny.

- Még szerencse! És mondd csak! Hány új ruhát szeretnél venni?

- Még nem döntöttem el.

- Értem. És mikorra várható a döntés?

- Majd ha elmegyünk Londonba, meglátom, hogy mit szeretnék megvenni.

- Majd akkor meglátod? Már előre félek, hogy lenullázod a pénztárcámat.

Jenny a fiatalemberre mosolygott.

- Nem kell aggódnod, apa! Nem költöm el minden pénzedet.

- Ennek örülök.

Alice elmosolyodott.

- Holnap menjünk be Londonba, és vásároljunk be! Aztán elmehetünk valahová!

- Én támogatom az ötletet! - kuncogott Jenny.

- Jó! Menjünk! - bólintott Thomas.

A három ember tovább sétált a ligetben, s további terveket szövögettek, ami a közös jövőjüket kellően megalapozhatta.

A következő napon Jenny, Alice és Thomas valóban bement Londonba, hogy bevásároljanak. Az egyik áruház előtti téren át kellett vágniuk, hogy lehetőleg minél gyorsabban célhoz érjenek. Be is mentek a vásárcsarnokba, ahol Jenny az apjára nézett.

- Apa! Kellene egy pár ruha, de nem akarlak kifosztani.

- Ne aggódj, Jenny, van nálam elég pénz. Most feltöltjük a ruhatáradat. Ki kell használnunk, hogy most Londonban vagyunk, otthon csak az a pár kis üzlet van, és a szabó.

- Jól meggondoltad, apa? - mosolygott a lányka. - Mert ha én kinézek magamnak egy jó ruhát, könnyen előfordulhat, hogy nem lesz olcsó.

- Nem baj az, kicsim. Gondoskodtam róla, hogy legyen nálunk elég pénz. A karperec árából az áruházat is megvehetném.

- Tényleg, ezt el is felejtettem! Akkor azt mondd, hogy nyugodtan válogathatok?

Thomas elnevette magát.

- Azt azért nem mondanám. Lehetőleg ne akarj királykisasszonynak kinézni!

Alice elmosolyodott.

- Ne aggódj, Thomas! Én mindenről gondoskodom. Jenny csinos, de szolid és visszafogott lesz.

- Remek! Benned teljességgel megbízom.

- Neked nem kell vened ruhát? - nézett a fiatalemberre Alice.

- Kellene, de előbb Jenny ruhái legyenek meg, az enyémeik annyira nem fontosak.

Jenny huncut mosolyt eresztett meg Thomas felé.

- Ne aggódj, apa! Hagyok neked annyi pénzt, hogy fussa egy új öltönyre!

- Ó! Igazán köszönöm a felajánlást! - nevetett a férfi a lányára.

Alice mosolyogva nézte Jenny-t és Thomast. Jó volt látni kettejüket, azt, hogy mennyire szeretik egymást, és törődnek a másikkal.

- Nem akármilyen páros vagytok ti! Jó látni így titeket! - mosolygott rájuk.

- Aranyos vagy, köszönjük! - felelte Thomas.

Alice elmosolyodott.

- Én készen állok egy vásárlásra! És te, Jenny?

- Én is!

- Remek! Akkor induljunk! - felelte Thomas.

A három ember belépett a vásárcsarnokba, és elindultak az árusok között. A csarnok üvegtején besütött a nap, így odabent melegebb volt, mint az utcán, és a sok ember között a levegő is kissé fojtogatónak tűnt.

- Merre van a ruhaüzlet? - nézelődött Thomas.

- Leghátul - felelte Alice. - Az a zárt helyiség, ott.

- Látom már.

- Mi Jenny-vel bemegyünk oda, te addig várj meg minket odakint!

- Jó. Úgysem tudnék mit csinálni azzal a sok női ruhával.
A társaság lassan megérkezett a ruhaárushoz.

- Várjatok! Odaadom a pénzt! - szólalt meg Thomas.

- Van nálam, Thomas! - nézett rá Alice.

- Azért a biztonság kedvéért adok, mert ha kedve támad kifosztani az üzletet, legyen elég. Neked pedig eszed ágában se legyen, hogy helyettünk fizetsz!

- Miért ne?

- Mert nem szeretném, ha ránk költenéd el a pénzedet.

- Ugyan már! Titeket szeretlek, és szívesen költök rátok. Főleg most, hogy feleség és anya leszek.

- Még nem voltál vásárolni Jenny-vel. De majd rájössz, milyen! - nevetett Thomas.

- Ne aggódj! Jól megleszünk odabent!

- Jól, bizony! - kuncogott Jenny.

- Na, jól van! Engedek a női akaratnak! Menjetek! De aztán maradjon elég áru a többi vásárlónak is!

- Még meggondoljuk! - nevetett Jenny.

- Valahogy sejtettem.

- Várj meg, majd jövőnk! - szólt Alice is, és a két hölgy eltűnt odabent. Thomas pedig megállt, nézelődött, és várta őket.

Alice, Jenny és Thomas kifelé sétált a vásárcsarnokból. Thomas és Alice egy jó nagy csomag ruhát cipelt.

- Te jó ég! Mikor fogsz te ennyi ruhát viselni? - nézett a lányára Thomas.

- Majd ha udvarlóm lesz! - mosolygott Jenny.

- Hű, én már előre félek ettől. És már most közlöm veled, hogy megbízhatatlan fiúk a farm közelébe sem jöhetnek.

- Ne aggódj, apa! Az még messze van.

- Már nem olyan túl messze, Jenny. Hamarosan felnősz.

Alice a fiatalemberre mosolygott.

- Épp ezért vettünk egy pár számmal nagyobb ruhát is, mert Jenny most már egyre gyorsabban fog nőni. S akkor a jelenlegi ruhái kicsik lesznek rá.

- Erre nem is gondoltam.

- Látnod, azért jó, ha a férfi mellett van egy nő is, hogy gondoljon olyan dolgokra is, amikre a férfiak általában nem szoktak.

- Ez igaz.

- Mivel visszük haza ezt a sok holmit? - nézett fel a férjira Jenny.

- Fogok egy bérkocsit, és mehetünk! - nézelődött Thomas.

- Majd én megállítok egyet! - szólt Alice.

Thomas rájuk mosolygott.

- Most már csak azt nem tudom, hogy beférünk-e ettől a sok holmitól a kocsiba.

- Van azokon utazóláda is! - felelte Alice.

- Ha nem férünk be, akkor te majd cipeled hazáig! - nézett Thomas-ra kuncogva Jenny.

- Ennyi ruhát? A végén még azt hiszik az emberek, hogy ruhákkal házalok.

- Nem olyan sok az, Thomas! - mosolygott rá Alice. - Itt is van a kocsi!

- Remek! Legalább nem kell cipelnem ezt a sok cuccot.

A fogat megállt az út szélén. A kocsis leszállt a bakról, segített bepakolni a ruhákat egy utazóládába, majd az utasok beültek, és a kocsit elindult Chelmsford irányába.

Eljött Alice és Thomas esküvőjének a napja. A ceremónián csak a szűkebb család vett részt, mindenféle felhajtás nélkül. A kis ünnepség ellenére a család ragaszkodott a hagyományokhoz, miszerint Thomas nem láthatta a leendő feleségét esküvői ruhában a ceremónia előtt. Eszerint is készültek. Paula asszony ide-oda rohangált a lakásban, ötször is leellenőrizte, hogy Jenny megfelelően van-e felöltözve, persze a férje és a fia öltözékét is szemmel tartotta.

- Jenny, kislányom, fésüld meg jobban a hajadat! - nézett a lánykára.

- Igyekszem, de magától ilyen hullámos.

- Várj! Majd én megmutatom, hogy kell ezt! Egy ilyen hajhoz különleges praktikára van szükség! - lépett az unokája mögé a nő, és a tükör előtt fésülte meg a lányka hosszú, hullámos haját.

A szomszédos szobában Thomas az apjával beszélgetett.

- Nagyon örülök, fiam, hogy eljött ez a nap az életetekben! - szólalt meg az apa.

- Én is erre vártam már évek óta - felelte Thomas. - Szerencsére jól alakultak a dolgok. Alice is visszanyerte a látását, és ez ad neki új erőt a folytatáshoz.

Flatfield úr csipőre tette a kezét.

- Most már csak azt remélem, hogy ez a semmirekellő Charles Stealer nem rontja el valamivel ezt a napot!

- Mivel rontaná el? Nem is tudja, hogy esküvő lesz. De nem csak ő, hanem a Stealer családból senki nem tudja. Semmi közük hozzá. Eddig is csak bajt hoztak ránk.

- Náluk sohasem lehet tudni, fiam.

Thomas az apjára pillantott.

- Charles egy ideje nincs már Londonban.

- Valóban?

- Igen. A régi újságíróklubban sok dolgot meg lehet tudni. Miután az én ügyemet lezárták, pár napon belül eltűnt.

- Miért?

- Több oka is lehet. Miután hamisan megvádolt engem a merénylettel, tarthatott attól, hogy felelősségre vonják. Persze más oka is lehetett a dolognak.

Thomas tudta, hogy Charles Victoria nyomát keresi, valamint attól is tart, hogy Alice valómást tesz. Ezt azonban Thomas nem kívánta a szülők orrára kötni, így aztán meghagyta apjának az első magyarázatot. Ahogy így gondolkodott, Jenny jelent meg a küszöbön.

- Apa! Jól nézek ki így? - nézett a kislány Thomas-ra.

- Tökéletes! - mosolygott a fiatalember a lányára, aki nagyon szép ruhában volt, haja fényes és szépen fésült volt.

- Egy igazi nő áll előttem! - folytatta Thomas. - Csinos vagy, Jenny!

- Ezt a ruhát Alice választotta - felelte a lányka.

- Jó ízlése van. Ezért is volt jó, hogy velünk jött a bevásárlásra - bólintott Thomas. - Egy férfi nem tudott volna ilyen jól választani.

- Te is elegáns vagy, apa! - mosolygott Jenny Thomas-ra.

- Úgy gondolod, hogy megfelelek vőlegénynek?

- Tökéletesen! Alice-nak nagyon fogsz tetszeni.
- Ha te mondd, akkor az úgy is van. Nem akarok szégyent hozni a lányomra.
- Neked én soha nem hazudtam, apa.
- Tudom, Jenny.
- Készen van mindenki? - kérdezte Paula asszony.
- Készen.
- Jó, mert megérkezett a kocsi!
- Akkor indulhatunk? - nézett körül Flatfield úr.
- Részemről minden kész - felelte Thomas.
- Remek! Akkor indulás!

A négy ember kilépett az utcára. A Hatter család háza előtt is állt egy fogat, de az udvaron még semmi mozgás nem látszott. A Flatfield család azonban beszállt a kocsiba, és elindultak Chelmsford belvárosa felé.

A templom előtt még várni kellett egy kicsit, amíg az előttük lezajlott esküvő véget nem ért. Thomas elől Alice-t még mindig rejtegették, pedig ott volt a közelben, csak a fiatalember nem látta.

Amikor az előttük lévő násznép távozott, a pap behívta őket. Végimentek a két padsor között, és Thomas, valamint Edward úr kivételével leültek az első sorban. Mielőtt megkezdődött volna a ceremónia, a templom ajtajában végül megjelent Alice, édesapja oldalán. Thomas ekkor pillantott oda. Lába megremegett, amikor meglátta a menyasszonyát. Ilyen szépek még sohasem látta Alice-t, pedig annak idején a James-szel kötött házasságánál is ott volt. De azok az idők már elmúltak. Az akkori szorongató érzések még felrémltek a fiatalember emlékezetében, de ahogy Alice egyre közelebb jött, Thomas akkor kezdte igazán fel fogni, hogy most végre megtörténik az, amire évtizedek óta vágyott.

Alice rámosolygott Thomas-ra, és belekarolt. Szédítő pillanat volt ez mindkettejük számára. Az orgona hangja betöltötte a templomot, és különleges hangulatot kölcsönzött ennek a pillanatnak.

A pap beszélni kezdett. Alice ebben a pillanatban zárta le a múltat. Bár már korábban is úgy érezte, hogy annak idején rosszul döntött, de ez volt az a perc, amikor véglegesen bevallotta magának, hogy valójában mindig is ezt szeretete volna. De a fiatalember már nem a „bátyjaként” állt mellette, hanem férjként, leendő férjként, és apaként. Olyan emberként, akit újra fel kellett fedeznie.

Thomas egész életében közvetlen viszonyban volt Alice-szal, minden pillanatban bármit mondhatott neki, bármit tehetett a társaságában, és el is engedhette magát, ha úgy tartotta kedve. De ez a pillanat most más volt. Egy új Alice állt mellette, akit nem ismert. Tizenhárom év választotta el őket egymástól. Egy „testvér” helyett egy hús-vér nő állt mellette, aki bár ugyanaz volt, mint a régi Alice, de mégis más. S ezt az érzést a pap beszéde, Alice szép frizurája, gyönyörű menyasszonyi ruhája csak erősítette. Thomas érezte, hogy ez a pillanat mindent megváltoztat, és a múltat is más megvilágításba helyezi. Ketten, együtt döntöttek arról, hogy összeházasodnak, és új utakra lépnek, és vállalták mindazt, ami ezzel jár.

A padokban ülők fejében is számtalan gondolat fordult meg. Jenny szeretettel nézte apját, akit nagyon szeretett, és aki mindig mellette állt, mindig vigyázott rá. A kislány most először látta Thomas-t másnak, mint eddig. Azt a pillantást, ahogy Alice-ra nézett, és azt a hangot, amivel hozzá beszélt, Jenny most tapasztalta először. Rájött, hogy igazán ez hiányzott az

apja életéből. Amióta Angliában tartózkodtak, a lányka mostanára jutott el odáig, hogy meg-
érezte ennek az itteni világnak a hangulatát, és itt szembesült igazán apja múltjával. Mindaz-
zal, amiről eddig fogalma sem volt. Neki ott volt az apukája, az egyetlen ember, akihez tar-
tozott. Édesanyja csak a képzeletében létezett, akire mindig is vágyott, s akit soha nem is-
merhetett. Bár Alice-t sohasem ismerte, amikor először találkozott vele, úgy érezte, mintha a
nő az ő képzeletéből lépett volna elő. Olyan volt, mint amilyennek Jenny az édesanyját kép-
zelte, úgy beszélt, és úgy nézett rá. Ettől a pillanattól kezdve Jenny ragaszkodott hozzá, és
most, hogy Alice végre belépett az életükbe, a lányka lélekben visszakapta az édesanyját.
Alig pár hete ismerte csak, mégis szeretetet érzett iránta. S ehhez az érzéshez a lányka ra-
gaszkodott.

Thomas szülei is végre boldognak érezték magukat, tizenhárom évig semmit sem tudtak a fi-
ukról, s most, hogy végre felbukkant, a szülők visszanyerték az életkedvüket. Most már nem
okozott fájdalmat Thomas távolléte, hiszen tudták, hol él, tudták, hogy jól van, és mostantól
kezdve családja lesz. Thomas unokát adott nekik, még akkor is így volt ez, ha Jenny nem
volt a fiatalember igazi lánya. Alice-ra mindig is családtagként tekintettek, de amikor annak
idején összeházasodott James-szel, úgy érezték, eltávolodott tőlük. Most viszont visszatért,
és végre boldogságot adott nekik és Thomas-nak.

Irene néniék számára az a nyomasztó évtized ért véget, amit a vak lányuk búskomorsága és
vaksága jellemzett. Csupa szürke, semmitmondó nap, amikről úgy érezték, sohasem érnek
véget. Ám ez a pillanat, amit most megértek, túlságosan hirtelen jött el, még felfogni is ne-
héz volt. A Hatter szülők élete ettől a pillanattól kezdve gyökeresen megváltozott. A lányuk,
aki több mint egy évtizede ott élt velük, most hirtelen eltűnik az életükből. Megszokták,
hogy mindig ott volt, s a mindennapi rutin része volt, hogy foglalkoztak vele. Edward úrék
pontosan tudták, hogy Alice jó helyre kerül, boldog is lesz, de a ház borzasztóan üres lesz
nélküle. Lélekben viszont már készültek arra, hogy egyszer ellátogatnak hozzá, Arizonába.
Ugyanez a gondolat foglalkoztatta Flatfield úrakat is, s így már nem is volt olyan rossz ér-
zés, hogy a fiatalok elmennek.

A fiatal pár hallgatta a papot, és átadták magukat annak az új érzésnek, ami abból fakadt,
hogy mostantól már házaspárként éltek tovább. Amikor a ceremónia véget ért, és összeadták
őket, elkezdődött az új élet. A templom kapuján kilépve fogták fel csak igazán, hogy mindez
meg történt velük.

- Köszöntelek, kedves férjem! - mosolygott Thomas-ra Alice.

- Ez egy fantasztikus érzés! - mosolygott rá vissza a fiatalember. - Mindig is arra vágytam,
hogy a feleségem legyél.

- Most megtörtént. A nevem mostantól hivatalosan Alice Flatfield.

- Nagyon jól hangzik.

- Szerintem is.

Jenny mosolyogva odaállt eléjük.

- Nagyon örülök, hogy összeházasodtatok! - jelentette ki.

- Jólesik ezt hallanom! - felelte neki Thomas.

A lányka Alice-ra nézett.

- Szeretnék valamit kérdezni!

- Kérdezz nyugodtan! - simította meg a kislány vállát Alice.

Jenny kicsit tétozva.

- Csak... azt szeretném megkérdezni, hogy... hívhatlak anyának?

Alice szeme könnybe lábadt.

- Én... nagyon örülnék neki! Szeretnék ismét anya lenni! Gyere ide! Hadd öleljelek meg!
Jenny és Alice összeölelkezett. Ez szinte robbanásszerű érzésekkel töltötte el mindkettejüket. Jenny reszkető hangon szólalt meg.
- Mindig is annyira szerettem volna valakinek azt mondani, hogy anya! De nem volt kinek.
- Én pedig azt szeretném, ha mondanád! Nekem sem mondta soha senki.
Thomas ott állt mellettük, de egy szót sem szólt, nem is tudott volna mit mondani. Csak azt érezte, hogy ezért a két emberért bármit megtenne.

Leszállt az este. A Hold fénye bevilágított a szállodai szoba ablakán, mintha sápadt tekinté-
tével a helyiséget szemlélte volna. A tenger felől halk morajlást hozott a déli szél. A dél-ang-
liai partvidéken álló épület méltóságteljesen emelkedett a part menti sétány fái fölé.
A szálloda második emeleti szobáinak egyikében töltötte első közös éjszakáját Alice és Tho-
mas.

A fiatalember az ágy szélén ült, és nézte, ahogy Alice közeledik felé. A nő csak egy köntöst
viselt, semmi mást. Egyre közelebb jött, és végül megállt. Thomas felállt az ágyról, és odalé-
pett hozzá. Egy szót sem szólt Alice-hoz, csak megsimogatta az arcát. A nő elmosolyodott.

- Itt vagyok! - mondta halkan.

- Örülök, hogy most már mellettem vagy! - felelte Thomas. - Szeretlek, Alice! Mindig is azt
szerettem volna, ha az én feleségem lennél!

- Az lettem! - mosolygott a nő. - És ezt a döntésemet nem bántam meg, és nem is fogom
soha.

- Ennek nagyon örülök! - felelte a fiatalember.

Alice felnézett Thomas-ra.

- Ezt az új Thomas Flatfield-et nem ismerem annyira, mint a régit.

- Én sem ismerem teljesen ezt az új Alice-t.

A nő átkarolta a férfi nyakát.

- Mi lenne, ha újból felfedeznének egymást? - mosolygott rá.

- Benne vagyok!

- Akkor induljunk felfedezőútra!

Thomas előrenyúlt, és kibontotta a köntöst összefogó övet. Alice mosolyogva nézte a műve-
letet, ahogy a fiatalember lefejtí róla a köpenyt. Amikor a ruhadarab lehullt a földre, Alice
anyaszült meztelenül állt Thomas előtt, aki szóhoz sem jutott. A nő látta a fiatalember této-
vázását, és ezért rámosolygott.

- Meglepődöttél, drágám? - kérdezte.

- Így még sohasem láttalak - hangzott Thomas válasza. - De nagyon tetszik, amit látok. Gyö-
nyörű vagy.

- Örülök, hogy így látod!

- És... nem félsz?

- Mitől?

- Továbblépni.

- Nem. A múltat már lezártam, Thomas. Ha veled vagyok, mindig teljesen el tudom engedni
magam. A rossz dolgok már nem kísértenek. Hidd el! Ismerem magam, és ismerlek téged is!
Tedd azt, amit szeretnél! S amit én is szeretnék!

- Megörülök érted, Alice! Akarlak! - lehelte Thomas, és keze elindult a nő meztelen testén.

- Én is akarlak, Thomas! - suttogta Alice, és ő is cselekedett.

A Hold fénycsillagok a két testen, melyek összefonódtak. A kezek elindultak ide-oda, és ezen az éjszakán egy olyan gát szakadt át, ami csak eddig bírta a nagy nyomást. A szenvedélyek szinte az égit emelkedtek, sóhajok lehelték az addig elfojtott szavakat, és a két ember hosszú évek után most egyesült először. Úgy, ahogyan azelőtt sohasem.

A reggel lassan és halkán érkezett. Thomas kinyitotta a szemét, pillantása Alice mosolygó arcával találkozott.

- Jó reggelt, Thomas! - mosolygott a nő.

- Jó reggelt, drágám! Régóta ébren vagy?

- Pár perce ébredtem csak. Néztelek, ahogy alszol.

- Mélyen aludtam.

Alice elsimította a férfi egyik hajtincsét.

- Kifárasztottalak? - mosolygott Thomas-ra.

A fiatalember elnevette magát.

- Ennyit nem hajtottam magam miattad soha!

- De megérte, ugye?

- A legteljesebb mértékben.

- Most, hogy megtörtént a dolog, mit érzel? - fürkészte a fiatalember arcát Alice.

Thomas visszamosolygott rá.

- Ez volt életem legszebb éjszakája! Csak a fejemet nem találom sehol.

- Akkor az én fejemet is megkereshetné! - kuncogott Alice.

- Te sem találsz a tiédet?

- Nem igazán.

Thomas megsimogatta Alice arcát.

- Köszönöm neked, drágám! Hihetetlenül boldoggá tettél.

- Te is engem, Thomas - karolta át a fiatalember nyakát Alice. - Ezen az éjszakán az összes szorongásom elmúlt. Véglegesen. Nekem még soha nem volt ilyen jó ez a dolog. Most először éreztem azt, amit kell. S ezt neked köszönhetem.

Thomas a nőre nézett.

- Attól féltem, hogy nem tudok neked olyan boldogságot nyújtani, amelyet szeretnék.

- De sikerült! - mosolygott Alice. - S remélem, te sem csalódtál bennem!

- Benned én sohasem csalódtam, most sem - felelte Thomas. - De megleptél. Nem is tudtam rólad, hogy ilyen merész vagy.

Alice kuncogni kezdett.

- Látod, milyen különös az élet? Azt hittük, hogy mi ketten nagyon ismerjük egymást, és most kell kiderülnie, hogy még mindig tudunk újat mutatni egymásnak.

Thomas elmosolyodott.

- Egyáltalán nem bánom, hogy ezt az új oldaladat is megláthattam - mondta.

- Én is örülök neki, hogy megismerhettelek, mint férfit - felelte Alice.

- Remélem, férjnek beválok!

- Azt majd az idő eldönti, de a kezdet ígéretesnek tűnik.

- Ennek én csak örülni tudok.

- Én is, hidd el!

Csend lett, csak a szerelmesek feküdtek egymás mellett, a másikat átkarolva. Kis idő után Alice megszólalt.

- Remélem, a szobaszolgálat nem jár még erre!
 - Nem jönnek azok még! - felelte Thomas. - Este meghagytam nekik, hogy ne zavarjanak.
 - Azt jól tetted.
 - Előrelátó vagyok.
 - Várj! Kilesek! - szállt le az ágyról Alice, és az ajtóhoz ment.
 - Ezt komolyan mondog? - nevetett Thomas.
 - Ne aggódj, Thomas, csak rénsnyire nyitom ki az ajtót! Nem akarom, hogy meztelenül meglássanak!
 - Akkor ne nyisd ki! Miért akarsz kinézni?
 - Kíváncsiságból.
 - Mire vagy kíváncsi?
 - Mindenre. Annyi ideig voltam vak, hogy most egyszerre minden érdekelni kezdett! Látni akarom a világot!
 - Jó, de előbb öltözz fel! Nehogy így, ruha nélkül menj ki körülnézni!
 Alice elnevette magát.
 - Ne bolondozz, Thomas! Nem megyek sehová.
 A fiatalember az órára nézett.
 - El kell készülnünk! Nyolcra kértem a reggelit! Le kell mennünk az étkezőbe!
 - Mindjárt elkészülök - felelte Alice, és a fotelbe ledobált ruháihoz lépett.
 - Hová megyünk ma? - kérdezte Thomas-t.
 - Szerintem tegyünk egy sétát itt, a hegyen.
 - Nem túl magas?
 - Á! Nem is hegy ez, inkább domb. De innen jól le lehet látni az öbölre. Van turistaút, és ki-látó is. Csendes, nyugodt környék.
 - Az jó! Sétálunk, és beszélgetünk!
 - Ahogy mondog! - kelt fel a fiatalember is, és ő is felöltözött.
 Amikor elkészültek, elhagyták a szobát, és lementek az étkezőbe. Ez a nap is elkezdődött.

Az erdei sétaút a dombra vezetett fel, majd egy idő után sík lett a terep, és egy lapos fennsikon vezetett tovább. Az ösvényen a fiatal házaspár sétáltak.
 - Mától újakezdtük az életünket! - mosolygott Alice.
 - Így van. Nem hittem volna, hogy egyszer eljön ez a nap.
 Alice a férjére nézett.
 - Tudod, Thomas, én az éjszaka elhatároztam, hogy a múltat teljesen lezárom, és mostantól tényleg úgy tekintek az életemre, mintha most kezdődött volna.
 A fiatalember bólintott.
 - Ezzel én is így vagyok. Nekem eddig csak Jenny jelentette az élet egyetlen örömét, minden időmet és szeretetemet rá fordítottam. Ez most is így van, de most már itt vagy te is, és nekem az okoz a legnagyobb örömet, hogy két ilyen nagyszerű nő mellett élhetek.
 Alice is elmosolyodott.
 - Jenny tegnap nagyon meglepett a kérésével, mert amikor hazajöttetek Angliába, attól félttem, hogy nem tud elfogadni engem, mert esetleg úgy érzi, hogy elveszlek téged tőle. De ahogy idővel megismertük egymást, rájöttünk, hogy nagyon jól érezzük magunkat együtt. Mégis, valahogy sohasem gondoltam rá, hogy anyának szeretne szólítani. Beszélt ugyan arról, hogy szeretne egy anyát, és engem kedvel is, de ez a kérés szíven ütött.

- Engem is, hidd el! - felelte Thomas. - Most szembesültem vele igazán, hogy mennyire hiányzott neki mindig is az édesanyja, aki ki tudja, hol van már! Miért is dobták el maguktól a szülei? Egy bokor alján találtam rá, ahová elbújt. Koszos volt, éhes, szomjas és álmos. Azonnal döntöttem. Hazavittem.

- Jól tetted. Ennél nagyobb dolgot nem is tehetnél vele.

- Eleinte rengeteg gond volt vele. Valahogy sikerült tisztába tennem, de pelenka híján egy régi terítőt vágtunk szét, és abból csináltunk pelenkákat. Fürdetés, etetés, lefektetés. De ez csak másnapig mehetett így. El kellett vinnünk a seriffhez, aki átadta egy gondozónőnek. De Jenny nem bírta a körülményeket. Nem evett, nem ivott, és nem is aludt, csak sírt egész éjszaka. A seriff eljött hozzánk, hogy segítsünk nekik megnyugtatni a gyereket. Elmentünk, és ahogy én kézbe vettem, rögtön megnyugodott. Tartottam tőle, ha visszaadom, ismét sírni fog.

- Elvihettétek haza?

- Igen, de úgy, hogy erről a seriffen kívül senki nem tudott. De ez így nem lehetett teljes megoldás, mert hivatalos okmányok és eljárás nélkül Jenny nem lehetett az enyém.

- Hogy került végül hozzád hivatalosan.

- A seriff közreműködésével. Volt egy ismerőse, aki valami miatt tartozott neki, és így hajtotta be rajta.

- A Jenny nevet ki adta neki?

- Én. Ez a név mindig is tetszett nekem, és ahogy megláttam, akaratlanul is így kezdtem el szólítani.

- Büszke vagyok rád, Thomas! Igazi apuka vagy.

- Mindig is arra törekedtem, hogy ő semmiben ne szenvedjen hiányt.

- Látod, ez sikerült! - mosolygott Thomas-ra Alice.

- Jenny szeretne egy testvért - jegyezte meg a fiatalember.

Alice megállt, és szembefordult a férjével.

- Szerintem semmi akadály, hogy ez a vágya valóra váljon - mondta mosolyogva.

- Ez az én vágyam is! - felelte a férfi.

- Tudom. Én is ezt szeretném! - mosolygott továbbra is Alice.

Thomas a felesége szép arcát fürkészte.

- Gyönyörű vagy, Alice! - mondta a nőnek. - A legszebb és a legkedvesebb nő vagy, akivel valaha is találkoztam.

- Örülök, hogy nem felejtettél el! - felelte Alice.

- Elfelejteti téged? Azt soha!

- Én is egész idő alatt rád gondoltam.

- Ezt a távolból én éreztem is.

- Valóban?

- Igen.

- Örülök neki! - mosolygott Alice.

A férfi magához ölelte a feleségét.

- Szeretlek! - mondta ki a rövid, de sokatmondó szót.

A nő felnézett a fiatalemberre, és rámosolygott.

- Én is szeretlek!

Thomas visszamosolygott rá.

- A tegnap este állandóan eszembe jut - mondta.

- Megértelek, Thomas! - kuncogott Alice. - A jó dolgokat nem lehet elfelejtteni.

- A nagyon jó dolgokat még nehezebb.
 - Nagyon élvezted? - mosolygott Thomas-ra Alice.
 - Nem is tudod elképzelni, mennyire.
 - De! El tudom képzelni! - nézett férje szemébe a nő. - Nagyon jól teljesítettél. Elérted azt, hogy végre nekem is jó legyen.
 Thomas megsimogatta a felesége arcát.
 - Mostantól bármikor a rendelkezésedre állok!
 Alice elnevette magát.
 - Ezt örömmel hallom. Értésitelek, ha szükségem lesz a szolgálataidra! - nevetett játékosan Alice.
 - Elég egy intés, Mrs. Flatfield, és én már ugrom is! - mosolygott Thomas.
 - Ha jól viselkedsz, Thomas Flatfield, meglesz a jutalmad!
 - Én leszek a legjobb férj a világon!
 - Ezt örömmel hallom! - hallatszott Alice nevetése.
 A fiatal házaspár jókedvűen, boldogan sétáltak tovább az erdőben. A hátralévő egy hét felhőtlen boldogságban telt el, és ez teljesen feltöltötte őket érzelmileg. Amikor a család indulásra készen állt, minden korábbi gondjukat elfelejtették.

Eljött az indulás reggele. A liverpool-i kikötőben már ott horgonyzott az Egyesült Államokba induló gőzhajó. A Flatfield és a Hatter család ott állt, és várta, hogy a hajó személyzete engedélyezze a beszállást. A csomagokat már felrakták, csak az utasok vártak még odakint. Irene néni felsóhajtott.

- Eljött ez a pillanat is. Sajnos! - mondta.
 - Jövő nyáron jövőnk! - ölelte meg édesanyját Alice.
 - Az olyan messze van!

Alice a nőre nézett.

- Anya! Tudja, hogy el kell mennem. Thomas és Jenny otthona Arizonában van, és most már az enyém is. Ehhez a helyhez annyi rossz emlék fűz. Szeretnék új életet kezdeni!

- Megértelek, kislányom, de nekünk mégis olyan nehéz lesz nélküled.

Edward úr a nejeire nézett.

- Valóban nehéz lesz, de gondoljon arra, Irene, hogy Thomas mellett Alice biztonságban és boldogságban fog élni! Nem lesz ott sem James, sem pedig a Stealer család, és semmi olyan, ami rájuk emlékeztetné Alice-t.

Thomas az anyósára nézett.

- Irene néni! Ne aggódjon! Tudja, hogy Alice és én mindig is együtt voltunk.

- Tudom, fiam, tudom. Csak hát... most fordul elő először, hogy Alice ilyen messze lesz tőlünk. Ha meg akarom látogatni, nem ülhetek be egy kocsiba, hogy átugorjak hozzá a szomszédba.

- Megértem, Irene néni, de az élet nem áll meg. Alice-t sem lehet itt tartani, ha nem akar maradni. Én sem akarok. Nekem ott van az otthonom, ugyanúgy, mint Jenny-nek is.

- Igen, igen... majd megszokom!

Paula asszony a nászasszonyára pillantott.

- Irene, ne aggódj! Az az év gyorsan elszalad, és ismét láthatod őt.

Thomas szótlanul figyelte a többiek beszélgetését, miközben átkarolta a mellette álló Jennyt. A lányka láthatóan nagy várakozással nézett az utazás elé, nagyon szeretett volna már ott-

hon lenni. Bármennyire is kedvesek voltak itt hozzá, Angliát idegennek érezte, és már nagyon vágyott haza, a jól ismert vidékre.

Thomas észre is vette a kislány távolba révedező tekintetét.

- Nagyon elgondolkodtál - mosolygott a lányára.

- Igen. Arra gondoltam, hogy vajon mi újság otthon.

- John bácsi intézi a dolgokat, de már alig bírja kivárni, hogy végre mi is hazaérjünk, és levegyük a válláról a terhet.

- És a barátnője?

- Valószínűleg még nincs ott.

- Ha elhozza, vele is meg kell ismerkednünk.

- Igen. Ha eljön, rendezünk egy ismerkedős estét vacsorával.

- Az jó lesz! - mosolygott Jenny. - Nagyon örülök, hogy hazamegyünk! Végre vége az unatkozásnak! Átmehetek Carla-ékhoz!

- Gondoltam, hogy már nagyon várod, hogy játszhass a barátnőddel.

- Ő is biztos vár engem.

- Valószínű.

- A szürke kiscsikó vajon milyen nagy lehet már?

- Lehet, hogy rá sem fogsz ismerni.

- Dehogynem! Ezer közül is megismerem.

- Ha majd elég nagy lesz ahhoz, hogy ráülhess, neked adom, és ő lesz a te lovad.

Jenny elmosolyodott.

- Erre én már régóta készülök.

- Gondoltam. De amikor be kell törni, jobb, ha nem leszel otthon!

- Nem is bírnám nézni.

- Tudom, de hát ennek is meg kell történni. Csak úgy ülhetsz rá biztonságosan, ha már elviseli az embert a hátán.

- Nagyon fogom szeretni azt a lovat - ábrándozott Jenny.

- Hogy fogod hívni?

- Még nem tudom. Rengeteg névre gondoltam, de nem tudtam közülük választani.

Ahogy Thomas hallgatta a lánykát, arra gondolt, milyen szerencsés ember, hogy Jenny az ő kislánya. Mindent odaadott volna neki, hogy boldoggá tegye. Ám ott volt Alice is, akit gyermekkorától szinte testvérként szeretett, és alaposan megismert. De most, tizenhárom év után ismét föl kellett fedeznie őt. Nagyon szerette, de most valahogy másképp nézett rá, és másképp érzett iránta, mint egykor. A reménytelen vágyakozást felváltotta a jóleső elégedettség, és boldogság érzése.

Alice a fiatalember másik oldalán állt, és a többieket hallgatta. Thomas nézte a nő szép haját, kedves arcát, ami az évek alatt nem öregedett túlságosan, inkább csak elveszítette kislányos báját, helyébe egy szép, de érett nő tekintete lépett. Szép volt, nőies, jólelkű, kedves, de határozott. Olyan, amilyennek Thomas az ideális feleséget és anyát látta. Eltűnt a régi naiv kislány, és ezt egy kicsit bánta a fiatalember, de tudta, hogy az élet megy tovább. Annyira, hogy a tengerészek jelezték a beszállás kezdetét.

- Hölgyeim és uraim! El lehet kezdeni a beszállást! - szólalt meg fennhangon a pallón álló matróz.

- Indulnunk kell! - lépett oda a többiekhez Alice, hogy elbúcsúzzon.

- Vigyázatok magatokra, gyerekek!

- Nem lesz semmi baj!

- Remélem!
- Ha hazaértetek, írjatok! Nem baj, ha csak hetek múlva ér ide a levél, de legalább megnyugodhatunk, hogy biztonságban hazaértetek!
- Írunk! - felelte Thomas. - Ha jövőre jövünk, előtte mindenképp írunk!
- Azt jól teszitek! Legalább felkészülten várunk majd titeket.
- Mama! Azért időnként maguk is írhatnak nekünk! - ölelte meg édesanyját Alice.
- Írunk. Thomas megadta a címet.
- Szervusz, Jenny! - mosolygott a kislányra Paula asszony.
- Viszlát, nagymama! - felelte a lányka, majd megölelte a nőt, aztán Flatfield úrhoz lépett.
- Ha már a nagymamától elköszöntem, a nagypapámtól is el kell köszönnöm.
- Örülök, hogy itt voltál, Jenny, és megismerhettelek! - ölelte át a gyereket Flatfield úr. - Vigyázz magadra, és vigyázz apára is!
- Rajta tartom a szemem! - mosolygott a lányka.
- Helyes!

Miután mindenki mindenkitől elbúcsúzott, Alice, Jenny és Thomas fellépkedett a hajóra, ami hamarosan felhúzta a horgonyt. A tengerész lefejtette a kötelet a kikötő egyik faoszlopáról, és felhúzta. A hajó elindult. A távozők és a maradók integettek egymásnak egy ideig, de a hajó hamarosan eltűnt a távolban.

XII.

Késő délután volt, közeledett az este. A lemenő nap különös fénye világította meg a sziklás tájat. Tucson mellett, Thomas és John farmján az első közös vacsorájához készülődött a kibővült család. A kellemesen langyos estében, néhány lámpa és a lemenő nap fényénél költöttek el a vacsorát. A ház felső szintjén, az utcafront felé egy fedett terasz volt építve, amelyen fel volt állítva az étkezőasztal. Kellemes hangulatban telt az este, hiszen a szabadban töltöttek.

John beszélt éppen.

- Nos! Kedves Alice és Thomas! Most, hogy megrendezzük ezt az ismerkedő estét, ürítem poharamat rátok, és kívánom, hogy boldogságban éljetez ezután!
- Köszönjük!
- Azt javasolom, hogy ti pedig igyátok meg a pertut! - szólt Thomas. - Elvégre nem magázódhattok, ha már itt éltek, egy fedél alatt!
- Részemről semmi akadálya - felelte Alice.
- Ebben az ügyben mindig a nőnek kell kimondania a végső szót, így aztán én csak alkalmazkodom hozzá! - jelentette ki John.
- Akkor ürítsük a poharunkat! - nézett a többiekre Thomas.
- Jó! - mosolygott Alice, és John-ra pillantott. - Egészségedre!
- A tiédre is!
- Szervusz, John!
- Szervusz, Alice!
- Helyes! - felelte Thomas. - Most már senkinek nem kell feszélyeznie magát. A poharak kiürültek. Alice mosolyogva szólalt meg.
- Milyen nyugodt, és csöndes errefelé az este!

- Igen - felelte Thomas. - Csak a természet, és semmi más.

- Remélem, kígyók nincsenek!

- Vannak, de a ház úgy van megépítve, hogy nem találunk olyan helyet, ahol bejöhethetnének éjszaka - felelte John.

- És nappal?

- Ha a ház ajtaja nyitva marad, bejöhethetnek, de arra mindig ügyelünk, hogy ez ne fordulhas-
son elő. Nappal, amikor idekint forróság van, a kígyók árnyékot keresnek. Általában lyukak-
ba, odúkba, és kövek alá bújnak. Ugyanez igaz a skorpiókra is.

- Nem szeretnék olyannal találkozni! - borzongott meg Alice.

- Pedig fogsz! - mosolygott rá Thomas. - De itt általában nincsenek. Inkább a takarmányrak-
tár környékén mászkálnak.

- Miért ott?

- Mert ott előfordulnak egerek, és azokra vadásznak.

- Akkor arrafelé nem megyek! - mosolygott Alice.

Ekkor a távolban hosszú, vonyító üvöltés hangzott.

- Ez mi? - kérdezte Alice.

- Prérifarkas.

- Látom, aggódsz! - kuncogott Jenny.

- Jól látod. Te nem félsz?

- Nem. Már megszoktam - felelte a kislány. - Mindennapos dolog ez erre felé. Megszokod
majd te is.

- Remélem!

- Többnyire észre sem venni őket, annyira rejtőzködnek - felelte Thomas.

Ahogy a nap egyre lejjebb ment a horizonton, a Hold egyre erősebben világított.

- Milyen nagy itt a Hold! - nézte az eget Alice. - Nálunk egészen kicsi.

- Szokott kisebb is lenni, de többnyire ekkora - felelte Jenny.

- Rengeteg csillagot látni! - szemlélte az égboltot Alice. - Angliában ritkán látni őket.

- Igen, mert ott sok a felhő, de itt többnyire tiszta az égbolt - felelte Thomas.

Alice a többiekre nézett.

- Remélem, ízlik az étel! Ez volt a bemutatkozó főzésem.

- Kiváló! - felelte John.

- Tényleg?

- Igen.

- Örülök neki!

- Holnap majd én főzök! - jelentette ki Jenny.

- Én nem ellenkezem! - nézett a kislányra John. - Amióta elmentetek, mindennap nekem kel-
lett főzöm! Már tisztára asszonnyá váltam!

- Ilyen borostával elég érdekes feleség lennél! - nevetett Thomas.

- Majd megborotvávállok. Nem számítottam rá, hogy ma érkeztek.

- És a menyasszonyod mikor jön, John bácsi? - nézett a férfitra Jenny.

- Hamarosan megyek érte.

- Kell már neked is egy feleség, aki gondodat viseli.

- Úgy gondolod, kisasszony?

- Igen. Nem lehetek mindig ott, hogy felügyeljelek! - kuncogott a lányka.

John elnevette magát.

- Felügyelsz? Te kis mini boszorkány!

- Te ilyen szókimondó vagy, Jenny? - nézett a lánykára mosolyogva Alice.

- Úgy fel van vága a nyelve, hogy sokszor csak pislogok! - felelte John.

- Eddig én voltam az egyedüli nő két férfi mellett! - nevetett Jenny. - Tekintélyt kellett szereznem!

- Most már ketten leszünk - mosolygott a lánykára Alice.

- Úgy van! Mától kezdve mi leszünk a ház úrnői! - nézett a férfiakra Jenny harciasan.

- Gondolom, te leszel a királynő! - nevetett a lányára Thomas.

- Ez jól gondolod!

- Sejtettem.

- Mikor kezdődik az iskola? - kérdezte Alice.

- Hétfőn - felelte Jenny. - Kár, hogy ilyen gyorsan vége a szabadságnak!

- Tanulásra is szükség van - nézett rá Alice.

- Igen, csak a nyári szünetet rövidnek éreztem.

- Nem is csoda! - felelte Thomas. - Három hetet a tengeren, a hajóúton töltöttünk.

- Hat hetet, mert oda is hármat, meg vissza is.

- Akkor meg főleg!

- De azért örülök! Végre találkozom Carla-val!

- A hétvégéig lesz elég szabadidőtök. Elvégre itt lakik a közelben.

- Holnap át is megyek.

- Ha gondolod! Csak aztán nehogy megint felmászkaljatok a szélkerékre! Egyszer leestek és kész a baj!

- Tudunk magunkra vigyázni.

- Akkor is! Veszélyes dolog az!

John Thomas-ra pillantott.

- Akartam neked mondani valamit!

- Mit?

- A seriff kérdezte, hogy mikor jössz haza, mert beszélni szeretne veled.

- Bemegyek hozzá holnap délelőtt.

- Jó.

- Vajon mit akarhat? Neked nem mondott semmit?

- Nem. Azt mondta, hogy megvárja, amíg hazajössz.

- Ez különös! Majd holnap meglátom, mit akar.

- Ilyen jóban vagytok a seriffel? - kérdezte Alice.

- Igen! - bólintott Thomas. - Ez a kezdetektől fogva így van. Meg aztán... neki köszönhetem, hogy megtarthattam Jenny-t.

- Igen. Mr. Walker mindig nagyon kedves velem - mosolygott Jenny.

- Persze! - felelte John. - Ő is afféle második apádnak tekinti magát.

- És te?

- Én is, hidd el!

- Tudom, John bácsi, ismerlek.

- Ennek örülök!

Alice a többiekre nézett.

- Vacsora közben figyeltem, hogy ti hárman milyen természetességgel beszéltek egymással. Ti tényleg egy család vagytok.

- Most már te is hozzánk tartozol, Alice! - fogta meg a felesége kezét Thomas.

- Igen, de még új vagyok itt, és idő kell, hogy megtaláljam a helyem.

- Pár nap, és megszokod.
- Igen, csak most még úgy érzem, mintha vendégségben lennék.
- Ez természetes. Most, amikor hazamentem, még otthon, a szüleimnél is így éreztem magam - felelte Thomas.
- Tényleg?
- Igen. Az a ház sötét, hideg, komor, odakint meg állandóan esik az eső! Ez lelombozott engem. Látod, ezt teszi az a tizenhárom év, amit itt töltöttem. Itt ülünk kint, a szabad ég alatt, az estében, langyos a levegő, tiszta az ég, a Hold világít, az éjszakai rovarok ciripelnek, csend van és nyugalom. Itt vagyunk a saját házukban, ahol nem kell mások elvárásainak megfelelnünk, élünk a magunk ítthoni törvényei szerint, a saját akaratunkból, szabadon. Ezen a vidéken mindenki ilyen, és így is gondolkodik. Amióta itt élek, az okozott nekem örömet, hogy itt volt velem a kislányom, akivel az életem minden pillanatát megélhettem. És nem a gyárak szénfüstjétől bűdös, ködös angliai városban, ahol alig süt a nap, hanem itt kint, vidéken, ahol a természet és a napsütötte táj vesz körül.
- Alice a férjére mosolygott.
- Azt hiszem, kezdem megérteni, hogy miért szerettek itt élni.
- Igazán?
- Igen. Bár még új vagyok itt, de itt kint ülve, a kellemesen langyos, holdfényes estében, veletek beszélgetve, együtt vacsorázva olyasmi érzésem van, mintha a világ rosszabbik felétől itt védve lennénk. Csöndes, nyugodt hely.
- Pedig itt is akadnak zűrök - kapcsolódott bele a beszélgetésbe John -, csak itt van elég türelme az embernek megoldani. Itt nem érzi azt senki, hogy mindenféle hiábavaló, felesleges dologgal kell foglalkoznia, mert a napi teendők természetesen. Sokan lenéznek a vidéki életet élő embereket, akik ugyan egyszerűbb, de emberközelibb kapcsolatokat tartanak fenn egymással. A városban úgy elmennek egymás mellett az emberek, hogy még csak nem is bólintanak a másik felé. Csupa arc nélküli, lélektelen bábu mind. Itt, a környékbeli farmok tulajdonosai többnyire összejárnak, mindannyian segítenek egymásnak, és nincs is másra szükségük.
- És a fegyveres konfliktusok? - kérdezte Alice.
- Azokon a területeken fordulnak elő leginkább, ahol közmegegyezés alapján nincs felosztva a földterület úgy, mint itt. Errefelé tisztán és egyértelműen ki vannak jelölve a birtokok határai, melyek kerítéssel vannak megjelölve. De néhány államban még szabad, felosztatlan területeken legeltetnek a gazdák, és állandó vita van abból, hogy kié a föld. A nyílt állattartás miatt a tolvajok is nagyobb valószínűséggel jutnak hozzá a lovakhoz, amiket ellopnak, vagy a marhákhoz, amelyeket elhajtának.
- Többet egyszerre? Hogyan?
- Egyszerűen. Csak a vezérállatot kell elvinni, a csorda többi tagja pedig megy utána. Itt, nálunk a birtok teljes területe körbe van kerítve, így nehezebb elkötni az állatokat úgy, hogy azt ne vennie észre valaki időben.
- Jenny Alice-ra mosolygott.
- Holnap megmutatom neked a szürke kiscsikót, ami majd ha megnő, az enyém lesz!
- Jó! Megnézem!
- Az a kiscsikó már nagyot nőtt, amióta utoljára láttad - nézett a kislányra John.
- Az a jó! Ha felnő, végre lesz egy saját lovam!
- Tudsz lovagolni? - kérdezte tőle Alice.
- Igen, tudok. De még nincs saját lovam, és csak ritkán ülök lóhátra.

- Felügyelet nélkül még ne tedd! - mondta Thomas.
- De kocsit is jól tudok hajtani egyedül.
- Valóban! - bólintott Thomas. - Jó sokáig nyaggattál, hogy tanítsalak meg.

Jenny Alice-hoz szólt.

- Te tudsz lovagolni? - kérdezte tőle.
- Tudok. Illetve valamikor tudtam. Fiatalabb koromban sokat lovagoltam, de már több mint tíz éve nem ültem lóháton.
- Majd együtt gyakorolunk! - javasolta Jenny.
- Jó! - felelte Alice. - Úgyis vissza kell zökkennem a gyakorlatba.
- Hamar fog az menni! - mondta neki Thomas. - Ha egyszer már megtanultad, pár óra alatt ismét visszajönnek a betanult dolgok.

A négy ember tovább beszélgetett, elfogyasztották a vacsorájukat, és jól érezték magukat. Amikor végleg beköszöntött az este, lefeküdtek aludni, és a házra csend borult.

Másnap épp befejezték a reggelit, amikor Thomas indulni készült.

- Hová mész? - kérdezte Alice.
- Elmegyek a seriffhez, ha már látni akar.
- Kíváncsi vagyok, vajon mit akarhat? - nézett barátjára John.
- Fontos lehet, ha csak nekem hajlandó elmondani.
- Remélem, nem valami baj! - jegyezte meg Alice.
- Majd most megtudom! - felelte Thomas.
- Én addig megmutatom neked a farmot! - fogta meg Alice kezét Jenny, és húzta maga után.

A nő mosolyogva nézett Thomas-ra, akinek tetszett a lánya tettrekészsége.

- Menjetek! - szólt a fiatalember. - Van elég látnivaló!
- Úgy látom, hiába is ellenkeznék! - mosolygott Alice.
- Ebben biztos lehetsz! Ha Jenny valamit a fejébe vesz, akkor nem lehet lebeszélni róla.
- Akkor megyek vele!
- Menj csak nyugodtan!
- Te mikorra jössz?
- Nem tudom. Beszélek a seriffel, aztán jövök.

A két nő eltűnt az istállók és a legelők irányába, Thomas pedig indulni készült.

- Indulok! - mondta.
- Jó! Én addig elküldöm Parker-t takarmányért - szólalt meg John is.
- Rendben! Majd jövök!
- Jó!

Thomas kilépett az ajtón, bement az istállóba, előhozta és felszerszámozta a lovát, nyeregbe pattant, és elindult. Nem telt el sok idő, elérte a várost, végigvágatott a főutcán, majd megállt a seriff irodája előtt. Kikötötte a lovát, és belépett az épületbe. Pár lépés után az irodaját állt előtte. Bekopogott.

- Tessék! - hangzott odabentről.
- Thomas benyitott.
- Á, Thomas! - állt fel a seriff. - Üdvözlöm!
- Jó reggelt! - fogott vele kezét Thomas, majd becsukta maga mögött az ajtót.
- Foglaljon helyet!
- Köszönöm!

- Örülök, hogy látom, Thomas! Jó sokáig volt távol.
 - Igen, meglátogattam a szüleimet Angliában, és az út is elég hosszú.
 - Az igaz! - felelte a seriff. - Pár éve én is voltam Angliában.
 - Ön?
 - Igen. Nekem is élnek ott rokonaim, de nem bírtam ott sokáig.
 - Ismerem ezt az érzést.
 - Bocsásson meg, Thomas, hogy nem mentem el magukhoz látogatóba, de mivel még csak tegnap érkeztek, nem akartam zavarni.
 - Jöhet bármikor!
 - Szívesen, ha nem zavarok.
 - Maga sohasem zavar, seriff.
 - Köszönöm!
 - Biztos látta, hogy nem csak Jenny-vel érkeztem.
 - Igen.
 - A másik hölgy a feleségem.
 - Ó, gratulálok! Ilyen gyorsan ment a dolog?
 - Nem. Alice és én már gyermekkorunk óta ismerjük egymást.
 - Értem. És a hölgy hogy bírja itt?
 - Ezt még nem lehet tudni. Majd kiderül.
 - Itt azért elég kemény farmeréletet kell élni.
 - Valóban. Bár otthon, Angliában ő is farmon élt, de ott közel sincs ilyen meleg, mint itt.
 - Igen, ezt a legnehezebb megszokni azoknak, akik Angliából jönnek.
- Thomas a seriffre nézett.
- Jöjjön el valamelyik nap! Összeismertetem önöket!
 - Rendben! - felelte a seriff, majd folytatta. - Örülök, hogy végre hazajött, Thomas, mert akartam önnel beszélni.
 - Ezért is jöttem.
- A seriff Thomas-ra nézett.
- Pár nappal az ön hazaérkezése előtt kaptam Angliából egy sürgőnyt. Egy Andrew J. Porter nevű nyomozó küldte.
 - Ismerem. A londoni rendőrség egyik vezető nyomozója. Mit akart?
 - Tájékoztattott, hogy előfordulhat, hogy egy Charles Stealer nevű angol férfi jelenik meg itt, Tucson környékén, hogy ön után kérdezősködjön, és később problémákat is okozhat. Ismeri?
 - Sajnos igen! Gazember!
 - Sejtettem! A kolléga tájékoztatása szerint elhagyta Angliát, ideutazott az USA-ba, és meg-
eshet, hogy megpróbálja megtudni az ön címét, és az életére törhet.
 - Ha így is van, ez egyelőre még nem időszerű. Lehet, hogy soha nem jelenik meg itt! Ha
pedig mégis, akkor majd kiderül, pontosan mit akar. Az ügyre térjünk vissza akkor, ha Stea-
ler esetleg mégis megjelenne!
 - Rendben!
 - Megtenné, hogy szól nekem, ha Stealer felbukkan? - nézett a seriffre Thomas.
 - Hát persze! - bólintott a férfi. - Számíthat rám!
 - Köszönöm!
 - Még valamit, Thomas!
 - Tessék!
 - Meg tudná adni nekem Charles Stealer személyleírását?

- Persze! Magasabb, de vékonyabb, mint én. Vörösesbarna haja van, és hajlamos arra, hogy hadarva beszéljen. Néha dadog is.

- Köszönöm!

- Szívesen! - felelte Thomas, majd felállt. - Ha nincs rám szüksége, én most mennék.

- Menjen nyugodtan!

- Köszönöm! És ne feledje el, seriff! Valamilyik nap jöjjön el hozzánk!

- Nem felejttem el!

- Viszlát, Mr. Walker!

- Minden jól, Thomas!

A fiatalember kilépett a seriff irodájából, felpattant a lovára, és hazavágtatott.

Alice és Jenny hátul, a futtatónál élvezte a lovaglás örömeit. Épp akkor végeztek a gyakorlással, amikor Thomas megérkezett.

- De jó kedvetek van! - jegyezte meg a fiatalember, látva a vidáman beszélgető nőket.

- Kijöttünk lovagolni, és nagyon jól megy! - mosolygott Alice.

- Olyan jó volt kettesben gyakorolni! - nevetett Jenny.

- Ennek örülök! Legalább jól szórakoztok!

- Már az idejét sem tudom, mikor lovagoltam utoljára! - lihegett Alice. - Annyi ideig voltam a vakságom mögé bezárva, hogy most mindent nagyon élvezek! Eleinte óvatosan haladtam a lóval, de egy idő után visszajött minden emlék és tudás, és ügettem egy jót!

- Remek! Ha majd lesz időm, én is beszállok hozzátok!

- Az jó lesz! - mosolygott Jenny. - Majd versenyezhetünk is!

Thomas elmosolyodott.

- Azt azért még nem! Bármennyire is jól lovagolsz, egy hosszú vágatára még te sem állsz készen.

- Voltál a seriffnél? - szállt le a lóról Alice és Thomas-hoz lépett.

- Igen! - bólintott a fiatalember. - De semmi probléma! Csak szólt, hogy egy ember, akivel problémám volt a múltban, felbukkanhat errefelé.

- Gondokat okozhat?

- Nem hinném! Régi ügy! - legyintett Thomas, elhatározta, hogy egy szót sem szól a lányoknak Charles-ról.

- Azért nem árt, ha vigyázol magadra, drágám! - karolta át a férfi nyakát Alice.

- Ne aggódj, résen vagyok!

- Remélem is!

Thomas a feleségére mosolygott.

- Nagyon boldog vagyok, hogy most már itt vagy velem!

Alice felnézett a fiatalemberre.

- Én is örülök, hogy veletek lehetek, csak még nem ismerem ki magam.

- Ha gondolod, holnap hármasan a kocsival bemehetnénk a városba, és megmutatnánk neked azokat a helyeket, amiket ismerned kell. Fűszeres, pék, postaállomás, bank, cipész, ruhaüzlet, a seriff irodája, satöbbi. Ezekről tudnod kell, hogy hol találhatod meg őket.

- Jó! Nagyon várom!

- Most csak rövid időre ugrottam haza, mert el kell mennem Nogales-be, meglátogatom egy régi ismerősömet. Magatokra hagyhatlak titeket?

- Persze! - bólintott Alice. - Egy pár holmit, ágyneműket és függönyöket ki kell mosnom, azal eltelik az idő.
 - Én is segítek neked! - ajánlkozott Jenny.
 - Jó! Gyere!
 - Pakolok egy kis ennivalót, és vizet az útra, aztán indulok - felelte Thomas.
 - Mikor jössz? - nézett rá a felesége.
 - Nem tudom. De még ma, az biztos. Estére biztosan hazaérek.
 - Jó! Gyere! Adok egy kis ennivalót! - szólt Alice.
 Thomas követte a házba, ahol a nő egy csomagba pakolt ételt, kulacsba pedig vizet.
 - Így, ni! Mehetsz! - mosolygott Alice.
 - Indulok! Este jövök!
 - Jó!
 A fiatalember felült a lovára, és a kapun kiügetve elindult a hosszú, poros úton.

Thomas a lehető legrövidebb utat választotta, hogy a déli határnál lévő városba jusson. Mivel az út egyenesen dél felé vezetett, a fiatalember gyorsan tudott haladni. Mivel nem akarta a lovát nagyon meghajszolni, időnként pihenőket iktatott be. Így aztán majdnem két órába telt, mire megérkezett a városba. Itt ismét beiktatott egy pihenőt, betért az egyik fogadóba, itt evett, ivott, és a lovának is adatott elég vizet. Miután végzett, a Ramírez farm után kérdezősködött. Szerencséjére a birtokot mindenki ismerte a környéken, így könnyen útbaigazították. Thomas pedig a farm felé vette az útját. A birtok a település másik határában volt, közel a Mexikói államhatárhoz. Már messziről látszott a nagy, kétemeletes ház, körülötte a nagy birtokkal, itt-ott kisebb épületekkel. Thomas hamarosan odaért a nagykapuhoz, ami nem volt becsukva. Egy hosszú, egyenes út vezetett befelé, a nagy házhoz. A fiatalember lovával arrafelé vette az irányt. Nem állt az útjába senki. Amikor megérkezett a ház elé, egy inas lépett ki a házból, és elé sietett.

- Jó napot, uram! Kit keres?
 - Ez a Ramírez farm? - kérdezte Thomas.
 - Igen.
 - A tulajdonossal szeretnék beszélni. A nevem Thomas Flatfield.
 - A házigazda most nincs itthon, csak a felesége.
 - Kár! - szállt le a lováról Thomas. - Csak néhány információt szerettem volna megtudni.
 - Segíthetek, uram? - hallatszott egy női hang a közelből.
 A ház ajtajában egy harminc év körüli nő állt. A fiatalember meghajolt felé.
 - Az úr a férjével szeretne beszélni! - világosította fel a nőt a komornyik.
 - Elnézést kérek, hogy csak így betörtem önökhöz ismeretlenül, de nagyon fontos lenne, hogy beszéljek a tulajdonossal! - lépett közelebb a nőhöz Thomas.
 - Én nem segíthetek?
 - Nem tudom. Egy emberről szeretnék tudakozódni, akit lehet, hogy az ön férje ismer.
 - Az uram nincs itthon, de bármikor megjöhet! Jöjjön be! Odabent megvárhatja!
 - Köszönöm!
 A nő beinvitálta Thomas-t. Odabent a házban egy tágas nappali fogadta a fiatalembert.
 - Foglaljon helyet! - invitálta a fiatalembert a nő.
 Thomas a háziasszony felé fordult.
 - Bocsásson meg, de elfelejtettem bemutatkozni! A nevem Thomas Flatfield.

- Én sem mutatkoztam be önnek! - mosolygott a nő. - Eleonora Joiner a nevem.
 - Joiner? - döbbsent meg Thomas. - A tulajdonost nem Ramirez-nek hívják?
 - Nem - mosolygott a nő. - Ramirez úr az előző tulajdonos volt, de a férjem megvette tőle a birtokot. A név azért maradt meg, mert a környéken már évtizedek óta így ismerik. Ezen a férjem nem akart változtatni.
 - Értem.
 Ekkor a szomszéd helyiségből egy hat év körüli fiú bukkant elő.
 - Anya! Apa mikor jön haza?
 - Nemsokára itthon lesz.
 - Jó! - felelte a gyerek, és ismét eltűnt az ajtó mögött.
 Thomas-t fejbe vágta ez az új információ. James a Ramirez farm tulajdonosa. Felesége és gyereke van. Ez nem volt belekalkulálva. Most mit tegyen?
 - Megkínálhatom valamivel? - hallotta a nő hangját.
 Már válaszolni akart, amikor nyílt az ajtó.
 - Ó, már itt is van a férjem! - állt fel a nő. - Drágám! Látogatónk jött.
 - Igazán? - lépett közelebb James.
 Thomas csak ekkor fordult felé. A házigazda lába földbe gyökerezett. Thomas közelebb lépett.
 - Jó napot, Mr. Joiner! A nevem Thomas Flatfield!
 James alig találta meg a hangját.
 - Üdvözlöm...
 - Az úr egy ember felől szeretne érdeklődni! - szólalt meg ismét a nő.
 - Természetesen! - köszörilte a torkát idegesen James.
 - Beszélhetnék négy szemközt, uram? - kérdezte Thomas.
 - Hát persze! - jött a válasz. - Fáradjon velem!
 James az emeletre vezető lépcső felé indult, Thomas követte. Odafönn egy hasonló elrendezésű nappali fogadta őket, amiből három ajtó is nyílt. James a lépcsővel szemben látható felé indult, és benyitott. A helyiség egy kisebb társalgó volt. James egy szót sem tudott szólalni, csak a fotelek felé intett. Thomas leült, de James az ablak mellett szobrozott.
 - Leül, Mr. Joiner, vagy így fogunk társalogni? - nézett rá Thomas.
 - Thomas! Mit keresel te itt? - találta meg végre a hangját James.
 - Ezt inkább én kérdezhetném tőled, James! Vagy hívjalak Richard-nak?
 James végül megmozdult, és leült Thomas-szal szemközt.
 - Nagyon megleptél. Nem gondoltam volna, hogy egyszer majd itt találkozunk.
 - Így hozta a sors.
 - Hogy kerültél ide? - kérdezte James.
 - Amerikában élek, már tizenhárom éve.
 - Az USA-ban élsz?
 - Igen.
 James felsóhajtott.
 - Én nyolc éve élek ezen a farmon.
 - Nem gondoltad, hogy az az ember, aki egykor a barátod volt, és akire örülten féltékeny voltál, egyszer felbukkan?
 - Valóban nem.
 - És Alice?
 - Elhagytam.

- Észrevettem. Egyvalamit árulj el nekem, James! A nejed és a fiad tudja, ki vagy valójában?

- Nem tudnak semmit.

- Sejtettem. Azok után, ami történt, én is szégyellném.

- Mit tudsz?

- Mindent.

- Honnan?

- Voltam otthon.

James elhallgatott, csak meredt maga elé.

- Mi van Alice-szal? - kérdezte végül.

- Valóban érdekel?

- Igen.

- Alice örökké csak a kislánya után vágyakozik. Akit elraboltál!

- Nem tudtam, mit csinállok! Elvesztettem az eszem!

- Ez nem mentség, James. Elveszed az anyjától a gyerekét? Ez mi, ha nem aljasság?

James ismét elhallgatott, csak a földet bámulta.

- Hol van a kis Victoria? Mit műveltél vele? - folytatta Thomas.

James felsóhajtott.

- Nem tudom, hol van - felelte végül.

- Hogyhogy nem tudod?

- Nem tudom, és kész!

- Tudnod kell! Te hoztad el, és veled látták utoljára! Mit tettél vele?

- Eladtam.

- Mit csináltál?! Eladtad?!

- Igen.

- Hol és kinek?

- Phoenix-ben, egy házaspárnak.

- Mennyit kaptál érte?

- Húszezer dollárt.

- Hogy te micsoda mocskos állat vagy! Eladod a saját gyerekedet?

- Ő nem az én gyerekem volt.

- Biztos vagy benne?

- Igen.

- Akkor kié?

- Az unokatestvéremé, Charles-é.

- Miből gondolod?

- Alice lefeküdt vele! Velem havonta, ha egyszer!

Thomas felsóhajtott.

- James! Még mindig nem fogod fel, hogy hamarabb jár a kezed, mint az eszed? Emlékezz rá, mi volt, amikor én még otthon voltam! Állandóan féltékenykedtél, teljesen alaptalanul! Megvádoltad Alice-t, hogy megcsal téged velem! Pedig ez soha nem történt meg!

- Közben rájöttem.

- Valóban? Miért gondolod, hogy a nejed megcsalt az unokatestvéreddel?

- Charles elmesélte a haverjainak.

- Elmesélte? Talán részleteket is mondott?

- Azt nem, de nem is voltam rájuk kíváncsi.

- Pedig nem ártott volna!

- Mire akarsz célozni ezzel?
- James! Neked meg sem fordult a fejedben, hogy ez az egész Alice akarata ellenére történt?
- Ezt hogy érted?
- Úgy, ahogy mondtam. Gondolkodj!
- Csak nem azt mondog, hogy...
- De igen! A te ütődött unokatestvéred megerőszakolta Alice-t! A nejed soha nem csalt meg téged! Nem volt sem az én szeretőm, sem pedig Charles-é!
- Ez... ez igaz?
- Igaz.

James magába roskadt.

- Te jó ég! Hogy én mekkora marha vagyok!
- Az! Jókor marha! Rádásul... még így sincs kizárva, hogy te vagy Victoria apja. Azé a kislányé, akit eladtál, mint egy rabszolgát!
- És... mi van Alice-szal? Hogy él?
- Férjhez ment.
- Ez komoly?
- Igen. De a kis Victoria után még most is vágyakozik. És nem volt könnyű élete, miután te majdnem agyonverted.
- Mi történt vele?
- Úgy megverted, hogy megvakult. Tíz évbe telt, mire meggyógyult.
- Komolyan beszélsz?
- A lehető legkomolyabban.
- Ezt én nem akartam.
- Nem mindegy az most már? Megtörtént. Elvette a gyerekét, aki lehet, hogy mégis a tiéd volt!

Charles hallgatott.

- És most mit akarsz csinálni? - szólalt meg végül. - Feladsz a rendőrségen?
- Nem adlak fel. Engem semmi más nem érdekel, csak a kislány.
- Azóta eltelt már több, mint tíz év. Reménytelen, hogy megtaláld.
- Azt mondtad, hogy Phoenix-ben adtad el, egy házaspárnak. Elképzelhető, hogy még ott élnek.
- Nem hinném.
- Miért?
- Mert mexikóiak voltak. Épp hazautazáshoz készülődtek, amikor nyélbe ütöttük az üzletet. Thomas-ban egyre forrt a düh.
- James! Ha most nem lenne itt a nejed és a fiad, úgy megvernék, hogy a pék is cipónak nézne! Hogy beszélhetsz így egy kislányról? Ő nem egy áru, akit csak úgy el lehet adni!
- Tudom, hogy ostobaságot csináltam, de akkor képtelen voltam gondolkozni! És most? Most már mit tehetnék? Túl késő van már ahhoz, hogy a dolgok megváltozzanak.
- Ezt majd meséld el Charles-nak is!
- Hogy jön ide Charles?
- Elhagyta Angliát, és elhatározta, hogy megtalálja Victoriát. Itt is fel fog bukkanni.
- Ezt honnan tudod?
- Az apja elárulta.
- Valóban?

- Igen. Néhány nyomot hagytál magad után, James. Charles és John úr a Skóciában élő barátától megtudta a nevedet és a címedet is. Számíthatsz rá, hogy egy nap majd megjelenik itt. S ő nem lesz ilyen belátó, mint én.
- De én sem leszek kíméletes veled! - felelte James.
- Az lehet, de ne feledd el, hogy itt van a családod! Én nem kívánom tönkretenni az életedet, de azt már nem garantálom, hogy Charles is így látja majd a dolgokat.
- Valószínűleg igazad van.
- Igazam van. Figyelj rám, James! A korábbi életedet elrontottad. Ezt a mostanit ne rontsd el! Ha a feleséged és a fiad fontos neked, akkor nem csinálsz több ostobaságot.
- Megfontolom.
- Azt jól teszed.
- És most... leleplezel előttük?
- Nem. De nem miattad döntöttem így, hanem miattuk.
- Köszönöm!
- Erre semmi szükség, James! Én most elmegyek. Szervusz! - állt fel Thomas, és távozott.

XIII.

New York kikötőjében egy hajó állt. Az utasok épp kiszálltak. Feltűnt köztük egy szikár fiatalember. Charles Stealer volt. Körülnézett a kikötőben, majd fogta a csomagjait, és elindult. A kikötőn túl több fogat állt, leendő utasaira várva. Charles először úgy gondolta, hogy egy ideig marad a városban, de végül meggondolta magát. Azonnal Nogales-be akart utazni, ahol állítólag unokatestvére, James élt. Így aztán elhatározta magát, és az egyik kocsinhoz lépett.

- Jó napot! - köszönt.
- Üdvözlöm, uram! - szólalt meg a kocsi.
- Szabad a kocsit?
- Természetesen, uram! Hová vihetem?
- A vasútállomásra.
- Szálljon fel!
- Köszönöm! - felelte Charles, és beszállt a kocsiba.

A fogat elindult. Charles Stealer megérkezett Amerikába. Elhatározta, hogy megkeresi a kis Victoriát, majd James-szel és Thomas-szal is leszámol.

Nem sokkal azután, hogy Thomas elhagyta a Ramírez farmot, James-nek újabb látogatója érkezett. Az illető egy szigorú arckifejezésű, konzervatív megjelenésű férfi volt. Ahogy végigsétált a farm udvarán, mindenfelől óvatos pillantások kísérték. Az alkalmazottak némán figyelték, ahogy a jövevény a házhoz megy, és kopogtatás, kérdés nélkül belép az épületbe. Odabent James felesége fogadta.

- Jó napot, Mr. Carter! - köszönt a nő a jövevénynek.
- A férfi közömbös arccal nézett a nőre.
- Jó napot! - morogta az orra alatt.
- A férjemet keresi? - érdeklődött a nő.

- Igen. Remélem, itthon van! Nem szeretnék itt több időt tölteni, mint szükséges!

A nő alázatos tekintettel nézett az érezhetően fölényeskedő Carter-re.

- Szólok a férjemnek! - indult volna el, de a lépcsőn ekkor megjelent James.

- Ne fáradjon, asszonyom! - felelte Carter. - Már itt is van a férje.

James közelebb jött, és Carterre pillantott.

- Velem óhajtott beszélni?

- Igen. Nyilván tudja, hogy miért jöttem!

- Sejttem.

Carter rosszálló pillantást vetett James-re.

- Ez az ügy nem tűr halasztást! Beszélhetnénk négyszemközt?

- Hogyne, természetesen! Jöjjön, menjünk fel!

A két férfi felment az emeleti dolgozószobába, ahol James nemrég még Thomas-szal beszélgetett.

- Foglaljon helyet! - kínálta James hellyel Mr. Cartert.

A vendég azonban nem kívánt leülni.

- Köszönöm, inkább állnék!

- Ahogy gondolja!

Carter James-re emelte pillantását.

- Azt hiszem, itt az ideje, hogy beszéljünk a megállapodásunk részleteiről! Ön és én megállapodtunk valamiben. Emlékszik?

- Igen.

- Úgy tűnik, hogy ezt a megállapodást ön nem tartotta be.

- Sajnos nem úgy alakultak a dolgaim, ahogy azt terveztem!

- Ez engem egyáltalán nem érdekel. Kérem vissza a pénzemet! Nem kis összeget kölcsönöztem önnek!

- Ha tudnám, visszaadnám.

- Nézze! Azért jöttem, hogy egy utolsó lehetőséget adjak magának. Most elmegyek, de a jövő héten ilyenkor visszajövök. Ha addigra nem kapom vissza a pénzemet, behajtatom magán. Értette?!

- Igen, Mr. Carter.

- Helyes! Ez az utolsó esélye, hogy fizessen! - nézett szúrós tekintettel James-re Carter.

A vendég, anélkül hogy egy további szót is szólt volna, sarkon fordult, lement a földszintre, és köszönés nélkül távozott.

Odalenn a háziasszony döbbenetben nézett a becsukódó ajtóra, csak a férje lépteinek hangjára fordult meg. James leért a lépcsőn, és átkarolta a nejét.

- Baj van? - kérdezte a nő.

- Sajnos igen! Egy hét múlva kéri a pénzt, különben behajtókat küld ránk.

- Te jó isten! Mi lesz így velünk? - sápítozott a nő.

James elgondolkodott, majd a feleségére nézett.

- Csak egy lehetőségünk van.

- Milyen lehetőség?

- El kell adnunk a farmot!

- Nincs más lehetőség?

- Sajnos nincs! De van egy tervem, hátha bejön!

- Monddd!

- Már egy ideje gondolkodom azon, hogy ez a farm túl nagy nekünk. Egy kisebb is bőven megtenné. Adjuk el a farmot, az érte kapott pénzből fizessük ki Cartert, és a maradékból pedig telepedjünk le valahol máshol!

- De hol? Errefelé nincsenek eladó farmok - felelte a nő. - Rádásul mind hatalmas birtokok. James bólintott.

- Errefelé valóban nincsenek megfelelő farmok, de Tucson környékén sok van. Oda elmehetnénk!

- Jó, ha így gondolsz!

- Szerintem ez a jó megoldás.

- Rendben! De biztos vagy benne, hogy akad rá vevő?

- Igen. Te is tudod, hogy a vizsgálóbíró unokaöccse már régóta rájja a fülemet, hogy adjam el neki a birtokot.

- Igen.

- Hát most örülhet. Eladom neki.

- Fizet érte annyit, ami megérné nekünk?

- Még többet is. Annyira akarja ezt a farmot, hogy elég szép summát hajlandó adni érte.

- Jó! Akkor beszélj vele!

- Még ma felkeresem.

A nő aggódo pillantásokat vetett a férjére, aki nem sokat habozott, összeszedte a holmiját, lóra ült, és távozott.

Jenny, Alice és Thomas hazaérkezése óta eltelt egy hét. A nő kezdte otthon érezni magát, elment a városba, ahol a seriff bemutatkozott neki. Alice megismerkedett a szomszéd farmok tulajdonosaival is, és hamarosan elterjedt a híre, hogy Thomas Flatfield új feleséget hozott a házhoz. Mivel Thomas-t mindenki ismerte, kíváncsiak voltak a feleségére. Akárkivel is futott össze Alice, mindenki szívesen fogadta. Ez örömmel töltötte el a fiatal nőt, és egy idő után már nem félt egyedül a városba kocsizni. Jó barátságba került John-nal is, aki már az első napokban megállapította, hogy Thomas-nak jó ízlése van. Így indult el Alice és Thomas közös élete.

A következő hét egyik napján meghatározó esemény történt Tucson-ban, ahol Thomas és családja épp a főutcán sétált.

- Jó sok élelmiszert vásároltál. Elég nehéz a csomag - mosolygott a feleségére a fiatalember. Alice visszanézett rá.

- Otthon kifogyott minden. Ma estére valami finomat akarok nektek főzni!

- Ó, remek! - felelte a fiatalember. - Akkor mehetünk is haza!

- Még nem! - mosolyodott el Alice. - Be kell adnunk a szabóhoz a szétszakadt kabátodat.

- Jól van az úgy!

- Dehogyan jól! Csak nem akarsz szakadt csavargónak látszani? Az én férjem, az elegáns Thomas Flatfield még a vadnyugaton is nézzen ki jól!

Jenny elnevette magát.

- Látod, apa, milyen jó, hogy van egy gondoskodó feleséged? Nem hagyja, hogy elhanyagold magad.

- Észrevettem! - mosolyodott el a férfi. - Még a végén úri cowboy-t csinál belőlem!

Alice a férjére nevetett.

- Na, gyere, te úri cowboy! Induljunk a szabóhoz! Szeretnék hamar hazaérni! Még mosnom is kell!

- Én majd segítek, hogy hamar kész legyünk! - ajánlotta fel Jenny a segítségét.

- Köszönöm! Számítottam rá, hogy megkönnyítetted a dolgomat.

A három ember elindult az utca másik oldala felé, a szabóműhely irányába, amikor három jövevénybe botlottak, akik épp velük szembe jöttek.

- Ó, Mr. Flatfield! - hallatszott egy női hang. - Ugye ön az? Ön járt nálunk nemrég?

Thomas felpillantott, és rögtön földre gyökerezett a lába. Az utca másik oldala felől egykori barátja, a Richard Joiner néven élő James Stealer jött velük szembe, feleségével és hatéves fiával. A pillanat ijesztő volt. A Thomas mellett sétáló Alice is megtorpant, és elsápadt, de egy szót sem tudott kinyögni. Ugyanígy volt vele James is, aki a nem várt fordulatától megzavarodott. Az arca elvörösödött, és tétován állt a felesége mellett, aki továbbra is Thomas-hoz intézte a szavait.

- Ugye, ön járt nálunk legutóbb? - kérdezte.

- Igen, én voltam. Hogyhogy önök itt vannak?

- Eladtuk a farmot. Túl nagy volt nekünk. Itt vettünk egy kisebbet.

- Melyiket, ha szabad kérdezni?

- A Crawford birtokot vettük meg. Tegnap költöztünk be.

- A Crawford birtokon?

- Igen.

- Az épp az én farmom mellett van.

- Melyik az ön farmja?

- A Fort Rancho.

- Ó, az szép, hatalmas birtok!

- Valóban. És... bocsássanak meg, de nem mutattam be önöket egymásnak! A hölgy a feleségem, Alice, és a lányom, Jenny.

- Üdvözlöm, Alice! A nevem Eleonora Joiner, ő pedig a férjem, Richard! És persze a fiunk, Martin! - nyújtotta kezét James felesége.

- Jó napot! - találta meg a hangját Alice, és kezét fogott a nővel.

James még mindig megkövülten állt, és bámult. A felesége észre is vette.

- Richard! Mit állsz ott? Mutatkozz be a hölgynek! - szólt a férfinéz.

James alig találta a hangját.

- Ööö... bocsánat! Izé... Richard Joiner vagyok!

Alice szemében tűz égett, ahogy a férjára tekintett. Mereven a szemébe nézett, és arra kényszerítette, hogy a férfi még nagyobb zavarba jöjjön.

- Jó napot! - nyújtotta a kezét James felé. - Alice Flatfield vagyok. Thomas felesége.

James zavartan nyújtotta a kezét, amit Alice meg is fogott, és határozottan kezét rázott egykori férjével. Eleonora asszonynak feltűnt, hogy férje kifejezetten zavarba jött Alice-tól, és láthatóan felzaklatta a nő látványa. Nem tudta, hogy mi ennek az oka, de ösztöne azt súgta, hogy itt valami nincs rendben. Azt azonban nem akarta, hogy bárkinek is feltűnjön, hogy észrevette a férje zavarát, és Alice villámló tekintetét, ezért társalgó hangnemben a kislányhoz szólt.

- Szervusz Jenny! Üdvözöllek! - mosolygott a lányra.

- Jó napot, Mrs. Joiner! - felelte Jenny.

- Hány éves vagy?

- Tizenkettő.

- Ó, akkor hamarosan nagylány leszel!

Jenny erre nem tudott mit felelni, csak bólintott. Alice-t viszont foglalkoztatni kezdte a gondolat, hogy Thomas honnan ismeri James-éket, úgy, hogy neki egyetlen szót sem szólt. Ezért ő is megszólalt.

- Thomas! Te már találkoztál Mr. Joinerékkel? - kérdezte.

A fiatalember értette, hogy Alice miért kérdezi ezt tőle. Meg is adta a választ úgy, hogy a nő is értsen, mi történt valójában.

- Igen, ismerem Mr. Joiner-éket! - felelte. - Egy régi ismerősömet kerestem, akit évek óta nem láttam. Megtudtam, hogy az illető Mr. Joiner-ék farmján dolgozik, ezért ellátogattam hozzájuk.

- Értem. És megtaláltad azt az embert?

- Igen. Bár eléggé megváltozott, még a nevét is megváltoztatta, de felismertem, és ő is engem. Egy kicsit beszélgettünk a múltról, elmeséltem neki, mi minden történt azóta velem, amióta nem találkoztunk.

- Értem! - mosolyodott el Alice.

Thomas szavait James is értette, és amíg az előző beszélgetés tartott, összeszedte a gondolatait. Hogy ne legyen túlságosan feltűnő a hallgatása, ő is megszólalt.

- Amikor nálunk járt, nem említette, hogy megnősült, Mr. Flatfield - szólt Thomas-hoz.

- Valóban nem. Akkor nem tartottam fontosnak.

- És megkérdezhetem, mióta házasok?

- Három hónapja.

- Értem. Bocsásson meg, ha illetlenséget kérdezek, de a kislánya....?

Mielőtt Thomas válaszolhatott volna, Alice megelőzte.

- Jenny-t nem én szültem, de úgy szeretem, mintha a sajátom lenne.

- Értem.

Eleonora asszonyban még inkább megerősödött az az érzés, hogy itt valami nincs rendben. Elhatározta, hogy kideríti, mi folyik itt.

- Nekünk most mennünk kell, Mr. Flatfield! - szólalt meg ismét. - Örülök, hogy találkoztunk, főleg, hogy szomszédok lettünk! Ha van idejük, látogassanak el hozzánk! Szívesen látjuk önöket.

- Köszönjük! Élni fogunk vele! - nézett kihívóan James szemébe Alice.

- És természetesen önök is szívesen látott vendégek nálunk! - tette hozzá Thomas.

- Köszönjük, Mr. Flatfield, mi is élünk majd a meghívással! - csevegett James felesége.

- Minden jól! - intett Thomas, majd feleségével és lányával elindultak a szabóműhely felé.

James, Eleonora és Martin pedig a közelben várakozó kocsijukhoz sétált. Felszálltak, lerakták a holmijukat, majd James megrázta a gyeplőt, és a fogat nagy port felverve elindult. Alakja eltávolodott a hosszú és széles főúton.

Este volt. Thomas és Alice egymás mellett feküdt az ágyban. A férfi a feleségére nézett.

- Látom, felzaklatott ez a találkozás. Addig nem akartam beszélni veled a dologról, amíg meg nem tudok konkrét dolgokat.

Alice egy nagyot sóhajtott.

- Mikor találkoztál vele?

- Akkor, amikor Nogales-be mentem.

- Tudtad, hogy miért mész oda?

- Részben. Még Angliában nyomozni kezdtem James után. Kiderült, hogy Charles Stealer és apja már egy ideje tudják, hogy hol van James.

- Tudtak róla? - csodálkozott Alice.

- Igen. Charles elhatározta, hogy egyszer megkeresi James-t. Sejtethed, hogy miért.

- Igen. Victoria miatt. Nyilván azt hiszi, hogy az ő lánya.

- Igen. De nem biztos, hogy a nyomára akad, mint ahogy én sem.

- Beszéltél erről James-szel?

- Igen. Azért is mentem hozzájuk, hogy megtaláljam a lányodat. Akkor még nem tudtam, hogy James-é a farm, és hogy ő a tulajdonos. Csak annyit lehetett tudni, hogy a Ramírez farmon tartózkodik. Azt hittem, hogy ott dolgozik, mint alkalmazott. De amikor odamentem, akkor szembesültem az igazsággal.

- Kérdezted a kislányról?

- Igen.

- Mit csinált vele? Mondd el, Thomas! Akkor is, ha rossz hír! Tudni akarom!

- Biztos?

- Igen.

- Rendben. Pénzért eladta.

- Mi?! Eladta?! Te jó isten! - sápadt el Alice.

Thomas átkarolta a feleségét.

- Sajnálom, hogy fájdalmat okoztam neked! Ezért én vagyok a felelős. Ha nem kezdek bele a kutatásba, akkor most nincs ez a helyzet. Ne haragudj!

Alice halkán válaszolt.

- Semmi baj, Thomas. Te nem tehetsz róla. Ha nem mész el hozzájuk Nogales-be, ez a velük való találkozás akkor is bekövetkezett volna. És a valóságot akkor is megtudtam volna.

- Valószínűleg! De itt most nemcsak ez az egy probléma van.

- A felesége és a fia?

- Igen. A két találkozásból azt a következtetést vontam le, hogy Eleonora nem tudja, hogy a férje valójában kicsoda. S akkor még nem is beszéltünk a kis Martinról. Ő még csak egy hat-éves gyerek.

Alice Thomas felé fordult, és átölelte a férfi mellkasát.

- Most mit tegyek? Mondd meg nekem, Thomas! Anyaként bármit megtennék a gyermekeimért, és legszívesebben én is tönkretenném James életét úgy, ahogy ő is tönkretette egy egész évtizedig az enyémet! De hogy tegyem meg ezt úgy, hogy ott van a felesége és a fia, akik semmiről nem tehetnek?!

- Tőlem kérdezed, mikor én sem tudom rá a választ?

Alice megtörölte a szemét.

- Már kezdtem eljutni arra a pontra, hogy elfelejthetem Victoriát, és új életet kezdek itt veletek Arizonában. Erre most felbukkan James, hogy felkavarja az életünket. Ha legalább valahol máshol lenne! De itt lakik a szomszéd farmon!

- Költözzünk el?

Alice szeretettel nézett a férjére.

- Ezt nincs jogom kérni tőled, Thomas! Te itt építetted ki az életedet, itt éltél Jenny-vel bol-dogan, s ha én azt kérném, hogy mindezt add fel az én érzelmeim miatt, akkor ugyanolyan bűnös lennék, mint James.

Thomas megsimogatta a nőt.

- Akkor... mi legyen? Az lesz, amit te mondasz, Alice. Szeretlek, és megteszem, amit akarsz.

A nő egy nagyot sóhajtott.

- Miattam ne áldozd fel magad, Thomas! Döntöttem! Itt maradunk! Emiatt a szomszédság miatt fájjon James feje, ne a miénk! Nem teszek ellene semmit, nem akarom szétrombolni az életét. Nem akarom, hogy elveszítse a feleségét és a fiát. Nem tudnék tükörbe nézni. De hiszek a sorsszerűségben. Nevezzük sorsnak, isteni gondviselésnek, vagy bárminek, hiszem, hogy megbünteti majd ezért James-t.

- Megértelek, drágám. Meghívtak magukhoz. Mi legyen? Menjünk el?

- Menjünk! - bólintott Alice. - Ha James férfinak tartja magát, akkor bírja ki, és viselje férfi-ként a jelenlétünket, és a házasságunkat!

- Szóval felveszed a kesztyűt?

- Fel. De úgy büntetem, hogy nem teszek ellene semmit. Majd megbünteti ő saját magát.

- Nem haragszol rám, hogy felbolygattam az életedet? - nézett feleségére Thomas.

A nő elmosolyodott.

- Miért haragudnék, drágám? Több mint tíz évig vártam rád. Szeretlek, és tudom, hogy te is így érzel. S ez a fontos.

A szobában csend lett. Ahogy leszállt az éjszaka, a Hold még benézett az ablakon, mielőtt még végigvonult volna az égen, hogy őrizze az éjszaka pihenni térőket.

XIV.

Másnap délelőtt egy lovas ügetett a Fort Rancho felé. A seriff volt. Amikor a kapunál álló cowboy-ok meglátták, simán beengedték. Walker nemcsak a seriff volt, hanem szívesen látott vendég is Flatfield-éknél.

A seriff közelebb lépettett a házhoz, ahol egy szárítóra épp Alice teregette a kimosott ruhákat.

- Jó napot, Mrs. Flatfield! - szállt le a nyeregből a seriff.

- Jó napot, Mr. Walker! - mosolygott a nő a jövevényre.

- Thomas és John itthon van?

- Igen. Most jöttek be a takarmányraktárból. Ma reggel hozták az új takarmányt az állatoknak.

- Akkor nem zavarom őket, biztos fáradtak! - indult volna a seriff, de Alice hangja megállította.

- Menjen csak be nyugodtan, seriff! Maga itt mindig szívesen látott vendég.

- Köszönöm! - felelte a férfi.

- Én is mindjárt megyek, csak kitegegetem ezeket a ruhákat - mondta Alice.

A seriff elindult a ház felé, majd benyitott.

Odabent az asztalnál a két férfi beszélgetett. Amikor meglátták a seriffet, felálltak.

- Jó napot, seriff! - nyújtotta a kezét Thomas.

- Örülök, hogy látom! - rázott kezét vele a törvény őre, majd John-ra nézett.

- Maga semmit nem változik, Mr. Taylor! - fogott kezét a férfival a seriff.

- De maga sem! Foglaljon helyet!

- Köszönöm! Elnézést, hogy most zavarom önöket, csak azért jöttem, hogy figyelmeztessem magukat.

- Figyelmeztet? Mire? - kérdezte John.

- Néhány rossz fiú a múltból újra összeállt, hogy maguknak fejfájást okozzon.
- Kikről van szó?
- Elsősorban a két Baker fiúról, akikkel maguk annak idején összetűztek a városban. De nem ők jelentik a nagyobb bajt, hanem William Rotter. Pár hete szabadult a börtönből, és elég hamar összeállt azzal a két bajkeverővel.
- Rotter kiszabadult?
- Igen. És meglehetősen dühös magukra.
- Gondolja, hogy megint tervez valamit?
- Könnyen elképzelhető.
- John elgondolkodott, majd megszólalt.
- Rotter annak idején azért akarta a farmunkat, mert a régi térképek szerint itt volt elásva a spanyolok aranyának egy része, és ő azt remélte, hogy megtalálhatja. De ez már nem aktuális.
- Csak nem megtalálták, fiúk?! - mosolygott csodálkozva a seriff.
- De igen! - felelte Thomas. - Csakhogy az eredmény a várakozásokhoz képest eléggé elhanyagolható.
- Ezt hogy érti, Thomas?
- Abban a kis ládikóban, amit találtunk, csak pár darab, aranyból készült azték karkötő volt. A spanyolok sem voltak bolondok, hogy egy helyen akár egész ládányi aranyat ássanak el. Sokkal biztonságosabb több helyen keveset elrejtteni.
- Ez igaz, de ezt Rotter nem tudja.
- Majd elmondjuk neki.
- A seriff bólintott.
- Még ha így is tesznek, fiúk, nem biztos, hogy az az alak visszafogja magát. Maguknak köszönheti, hogy dutyiba került, és ezt nyilván nem felejtette még el.
- Ez valószínű.
- Megkérdezhetem, hogy hol találták az aranyat?
- Persze! Ott hátul, azon a dombon.
- De hiszen az kemény szikla!
- Innen nézve valóban úgy tűnik, de fent a tetején van egy nagyobb terület, ami puhább, és csak tömör homok, amit a rajta növő fű gyökere megköt. Az érdem egyébként Jenny-é. Ő találta meg.
- Ügyes kislány a kis Jenny!
- Thomas egyetértett.
- Valóban. Bár ez a megtalálás csak a véletlennek köszönhető, de én nagyon büszke vagyok Jenny-re, örülök, hogy ilyen kislányom van, amilyen!
- Ön nevelte fel, Thomas.
- Mondjuk inkább úgy, hogy próbálkoztam.
- Ha így is van, jó próbálkozás volt. Hol van most a kislány?
- Az iskolában. Neki még az a dolga, hogy tanuljon. Meg kell alapoznia a jövőjét.
- A seriff felállt.
- Nekem mennem kell, fiúk! Csak beugrottam, hogy szóljak a gazfickóról.
- Rendben! - állt fel a másik kettő is, és kikísérték a férfit.
- Már megy is? - hallatszott a közeledő Alice hangja.
- Igen, asszonyom! Csak meglátogattam a fiúkat, hogy lássam, hogy vannak.
- Remélem, legközelebb tovább marad!

- Ha időm engedi, mindenképp! De most hív a kötelesség.
- A seriff már indult volna, amikor a kapu felől egy cowboy közeledett. Thomas-hoz intézte a szavait.
- Mr. Flatfield! Egy férfi érkezett, és önnel akar beszélni.
- Velem?
- Igen.
- Miféle ember?
- Városi ruhát visel.
- Megyek!
- Értem! - felelte a cowboy, és eltűnt a kapu irányába.
- Thomas, John, és Alice szintén elindult arrafelé, hogy a távozni készülő seriffet kikísérjék. A kapuhoz érve nagy meglepetés várta őket. Odakint Charles Stealer állt, a maga teljes valójában. Thomas és Alice megtorpant. John és a seriff ezt látva érezte, hogy itt valami nincs rendjén. Thomas szavai csak megerősítették ezt.
- Charles Stealer! Te mit keresel itt? - kérdezte.
- Te is tudod, mit keresek - hangzott a válasz.
- Miért ide jöttél?
- Mert csak téged ismerlek errefelé.
- Nekünk nincs egymással semmi beszélőnivalónk! Tűnj el úgy, ahogy jöttél!
- Jártam Nogales-ben is, de ott nem találtam semmit - felelte Charles.
- Jobb, ha eltűnsz úgy, ahogy jöttél! Semmi keresnivalód itt!
- Most elmegyek, de közlöm veled, hogy addig maradok a városban, amíg meg nem találom, amit keresek!
- Thomas Charles szemébe nézett.
- Felőlem azt csinálsz, amit akarsz! De a feleségemtől és a lányomtól tartsd távol magad! Érthető?!
- Thomas! Akarja, hogy maradjak? - kérdezte a seriff.
- Thomas a férfit nézett.
- Nem szükséges, Mr. Walker, köszönöm!
- Jó! Akkor én megyek is! Viszlát!
- Minden jót!
- A törvény őre ellovagolt, a többiek ott maradtak. Thomas ismét Charles-ra nézett.
- Jobb, ha visszamész a városba, látni sem bírlak! Tűnj el!
- Charles a lovához lépett.
- Még találkozunk, Thomas! - nézett vissza. - Mindketten ugyanazt akarjuk, és csak egyikünk találhatja meg! S az én leszek!
- Azt kétkem.
- Majd meglátod!
- Jó! Tűnj el!
- Charles felült a lovára, és elvágtatott Tucson irányába. Thomas a kapunál álló két cowboy-hoz szólt.
- Fiúk! Ha ez az ember máskor is erre jár, amikor én nem vagyok itthon, ne engedjék be! És mindenképp jelentsék, ha ez megtörténik!
- Igenis, Mr. Flatfield!

Thomas bólintott, majd sarkon fordult, és elindult visszafelé a házba. Alice mellette lépkedett, sápadt arccal. John látta, hogy itt valami nagy dolog van a háttérben, de nem akarta szóba hozni a dolgot. Egyikük sem szólt egy szót sem, amikor alakjukat elnyelte a ház.

Az egyik délután Thomas a kovácsnál járt, aki néhány lószerszámot és patkót javított ki neki. Ahogy épp távozott, az utcán ismét egykori barátjába botlott. James is ugyanúgy meglepődött, mint Thomas.

- Már megint találkozunk? - kérdezte csodálkozva James.

Thomas egykori barátjára nézett.

- Meg kell szoknod, hogy ez itt előfordulhat! Elvégre egy városban lakunk.

- Ez igaz, csak még elég nehéz megszoknom.

- Hogy van a feleséged és a fiad?

- Köszönöm, jól vannak! Furcsa, hogy róluk kérdezel.

- Miért tartod furcsának? Ők nem tehetnek arról, hogy te egy ökör vagy.

- Igazad van, ökör vagyok.

- Tudod te, hogy mennyi fájdalmat okoztál Alice-nak?

- Amiken láthatóan túllépett.

- Ezt hogy érted?

- Úgy értem, hogy annak ellenére, hogy állítólag nem volt köztetek semmi, mégis a feleséged lett.

- Igen. Házasok lettünk, mert csak egymásban bízhatunk, mint ahogy mindig is.

James megcsóválta a fejét.

- Amikor nálunk jártál Nogales-ben, csak annyit mondtál, hogy Alice férjhez ment. Nem említetted, hogy te vetted el.

- Nem éreztem szükségét, hogy elmondjam. A múltbéli események után semmi okom nem volt arra, hogy pont előtted fedjem fel a dolgot.

- Talán igazad van, de... hogyhogy mégis összeházasodtatok, ha előtte ezt nem léptétek meg?

- Mondjuk inkább úgy, hogy régebben nem jöttünk rá, hogy valójában mindig is ezt szeretnünk volna.

- Akkor miért tűntél el annak idején Londonból?

- Egyrészt elegendő lett abból, hogy állandóan féltékeny vagy, és hogy ne adjak okot arra, hogy ez folytatódjon. Másrészt nagyon elegendő lett a rokonaidból is, akik állandóan telebeszélték a fejedet mindenféle ostobasággal. S amikor megtudtam, hogy Alice terhes, megértettem, hogy ebben a játszmában nekem nem osztottak lapot. Azon a napon, amikor az ütődött unokatestvéred látott engem kijönni Alice-től, ezért voltam ott. Alice elárulta nekem, hogy babát vár, amiről te akkor még nem tudtál. Egyáltalán nem azért jártam nálatok, hogy lefeküdjek a nejeddel.

- Most már tudom. De mondtál valamit arról, hogy Alice-t Charles...

- Igen, mondtam. Mert ez az igazság. Pedig hallgatnom kellene róla, mert ez a dolog fájdalmas seb Alice lelkén. Senkinek semmi köze hozzá, hogy mi történt vele akkor! Ő is el akarja felejteni, de muszáj volt elmondanom neked, hogy megértsd, nem én voltam az az ember, akitől tartanod kellett volna, hanem az, aki telebeszélte marhaságokkal a fejedet!

- És... Alice tényleg vak volt?

- Igen. Azóta, amióta megverted.

- Mitől jött vissza a látása?

- Így hozta a sors. Hazautaztam Angliába, és a látogatásom alatt kezdett javulni.

- Talán épp te kellettél neki.

- Talán! Bár én nem hiszek az efféle csodákban. Valószínűleg csak véletlen, hogy pont akkor kezdett javulni, és nem az én varázserőmnek köszönhető. De ha nem javult volna, valószínűleg nem jött volna hozzám feleségül, és ide sem jött volna el velem. De számomra fontossá váltak az ottani hetek. Rájöttem, hogy az egész addigi életem csupán csak egy látszat volt. Semmi köze nem volt a valósághoz. Legalább megismertem Charles valódi arcát. Addig is sejtettem, hogy gazfickó, de azóta már biztosan tudom.

- És az, ami történt, abban biztos vagy?

- Igen. Alice is megerősítette.

- És mi lett Charles-szal? Lecsukták legalább?

- Nem. Az esetről rajtunk kívül senki nem tud.

- De miért?! Alice miért nem tett feljelentést?

Thomas James-re nézett.

- Ezt komolyan kérdezed? Tudod te, hogy mit érez egy megerőszakolt nő? Mi, férfiak ezt fel sem foghatjuk! Gondolod, hogy jó lett volna ezzel nap, mint nap találkozni, miközben nyomozók, ügyészek, ügyvédek, bírók kérdezzétek?

- Igazad van.

- Persze, hogy igazam van! Szíved itt Charles-t, miközben te sem vagy sokkal különb!

- Tudom. Hibáztam.

- Valóban. Én megígértem neked, hogy a feleséged és a fiad tőlem soha nem tudja meg az igazságot, de nem tudom garantálni, hogy Charles is így tesz majd.

- Charles? Miért?

- A te nem normális unokatestvéred a városban van.

- Itt, Tucson-ban?

- Igen.

- Ezt honnan tudod?

- Eljött hozzám a farmra.

- A Fort Rancho-ra?

- Igen. Persze nem engedtem be, hallani sem akarok egy ilyen mocskos emberről. Bár te itt nem James Stealer-ként, hanem Richard Joiner néven élsz, ezt Charles is tudja. Csak idő kérdése, hogy kiderítse, hol laksz. És ha kitálat a nejednek a valódi kilétekről és a tettedről, nagy bajba kerülhetsz.

James felsóhajtott.

- A fene egye meg! Ez most igazán nem hiányzott!

- Nekem sem, hidd el! De vele kapcsolatban csak egyetlen dolog érdekel. Az, hogy sem nekem, sem pedig a családomnak ne okozzon problémát. Az, hogy kettőtök között mi történik, az már a ti dolgotok. Engem nem érdekel.

- De... most mit tegyek?

- Csak egyet tehetsz. Vigyázz a családdodra! Egyszer már elrontottad a dolgokat, másodszor ne kövesd el ugyanezt! - felelte Thomas, majd sarkon fordult, felült a nem messze kikötött lovára, és elvágtatott a farm felé.

Nem messze ettől a helytől, az egyik saroknál Charles Stealer állt az egyik ház árnyékában, és figyelte, mi történik. Jól látta a kovácstól távozó Thomas-t, és az őt leszólító James-t is.

- Tehát itt vagy te is! - suttogta magában Charles. - Hiába is kerestelek volna Nogalesben! Két riválisa láthatóan nem volt jó viszonyban, beszélgetésük sem tartott sokáig, de láthatóan tudták egymásról, hogy egy városban laknak.

- Vajon miről beszélgethettek? - törte a fejét Charles. - Ha Victoria James-nél van, arról nyilván Thomas Flatfield is tud, ha már egy városban laknak, és találkoznak!

A férfi elhatározta, hogy figyelni fogja őket. Mivel Thomas-ról tudta, hol lakik, James-ről is ki kellett derítenie ezt. Úgy tűnt, hogy a terve megvalósulhat, mivel Thomas távozása után James is lóra ült, és elindult. Charles nem akarta, hogy unokatestvére észrevegye, ezért várt egy kicsit, majd ő is lóra ült. James alakja eltávolodott előtte, ő pedig biztonságos távolságból követte. James útja nyílegyenesen vezetett a városból kifelé. Egyre ritkultak a házak, a poros, köves terep kitágult, félig száradt cserjék, itt-ott kaktuszok, és néhány pálmafa szegélyezte a hosszú, egyenes utat, amin James vágatott előre. Az útelágazáshoz érve Charles rájött, hogy ez ugyanaz az út, ami a Fort Rancho-hoz vezet. Így is volt. Egy idő után feltűnt a távolban a ház, amelyben Thomas élt a családjával. James azonban nem oda igyekezett. Elvágatott a farm kapuja előtt, tovább, nyugat felé. Charles messziről követte. Az út néhány mérföld után balra ívelt, majd hirtelen elkanyarodott. James arra lovagolt tovább. Charles követte. Az előtte lovagló unokatestvére ment még egy ideig, majd egy nagy kapuhoz érve befordult egy másik farm udvarára. Charles itt lassított, beléptetett lovával az embermagasságú sziklák közé, nehogy James észrevegye. Amikor a férfi eltűnt a farmon, Charles leszállt a lóról, és két szikla között kilesve figyelte a kaput, amit ekkor zártak be. A bejáratnál azonban még látszott valami mozgolódás. Két cowboy egy-egy létrán állva épp egy nagy, festett táblát szögezett a kapu fölé. Miután feltették, Charles elolvashatta a rajta lévő feliratot.

- JOINER RANCH -

Elégedetten elmosolyodott.

- Remek! Tehát itt laksz! Most megvagy! - gondolta magában. - Ha téged megtalálalak, a lányom is meglesz hamarosan!

A férfi várt még egy ideig, s miután az udvar elcsendesedett, felült a lóra, és elindult vissza a városba.

Pár nap múlva, hétféjére James felesége meghívta magukhoz Thomas-ékat. Alice egy kicsit feszült volt a dolog miatt, de ugyanakkor izgatta a kihívás, ami ott várt rá. Érzelmileg nehéz volt szembenéznie James-szel, de a fiatal nőben ott munkálkodott a visszavágás lehetősége. Bár ezt nem a férfi házasságának tönkretételével akarta elérni, hanem ő is érzelmileg akart nyomást gyakorolni a férfitra.

Miután mindennel elkészültek, felültek a kocsira. Odalentről John nézett fel rájuk.

- Jó szórakozást nektek! - mondta.

- Köszönjük! - felelte Alice.

- Sajnálom, John bácsi, hogy neked itthon kell maradnod! - nézett a férfitra Jenny.

- Nem kell sajnálnod, kicsim. Én egyáltalán nem vágyom arra, hogy szomszédoljak, jobban érzem magam a marhák, mint az emberek között.

- Pedig majd neked is meg kell ismerkedned az új szomszédokkal! - szolt barátjához Thomas.

- Ha máshol nem is, a két farm közötti kerítésnél összefuthatunk - felelte John. - De most már induljatok, mert elkéstek a vendégségből!

- Indulunk! Majd jövőnk! - intett Thomas, majd megrázta a gyeplőt, és a kocsi kihajtott a farm nagy kapuján.

Az út csak néhány percig tartott. Az ösvény elkanyarodott, majd egy sziklás-köves területre ért, ahol összeszűkült. Hamarosan feltűnt a farm kapuja. Thomas odahajtott. A kapunál álló cowboy felnézett rájuk és megszólalt.

- Jó napot! Keresnek valakit? - kérdezte.

- Flatfield-ék vagyunk, a szomszéd farmról! - válaszolt a férfinak Alice.

- Á, igen! Joiner úrék már várják magukat! - nyitotta ki előttük a kaput a férfi.

Thomas behajtott az udvarba, ami körülbelül akkora volt, mint az övék, még az elrendezése is hasonló volt. Ám az udvar közepén álló ház szélesebbnek látszott. A kocsi közelebb ment, majd a fiatalember megállította a lovakat. A házból Eleonora asszony jött ki.

- Alice, Thomas! Örülök, hogy eljöttek! - lépett közelebb mosolyogva.

A jövevények leszálltak a kocsiról.

- Mi örülünk, hogy voltak szívesek meghívni minket! - felelte Thomas, majd elfogadta a háziasszony felé nyújtott kezét, és kezét fogott vele.

A nőnek elég férfias kézfogása volt, a fiatalembert ez egy kicsit meglepte, de aztán eszébe jutott, hogy egy ilyen határozott nő kordában tudja tartani James-t. A nő Alice-t is köszöntötte.

- Üdvözlöm! - nyújtotta a kezét.

Alice is kezét fogott vele, ő is megállapította, hogy egy határozott nővel van dolga. A háziasszony pillantása végül Jenny-re siklott.

- Szervusz, Jenny!

- Jó napot, Mrs. Joiner! - mondta a lányka.

- Itthon van a férje? - kérdezte a nőt Thomas.

- Igen, itthon van, csak egy kicsit elkésett a készülődéssel, és most pótolja be.

- Ó, Mrs. Joiner! Miattunk igazán nem kellett volna annyit készülniük! - felelte Thomas.

- A férjem ragaszkodott hozzá, hogy minden olyan legyen, mintha urakat fogadnánk.

- Pedig mi nem vagyunk urak! Még előkelők sem! - mosolygott Alice.

- Richard-nak ez a mániája - felelte a háziasszony. - Erre mindig ügyel. Jöjjenek be!

A társaság belépett a házba. Belül hasonló kialakítású volt, mint a Thomas-ék háza, de az előtérből több helyiség nyílt, és egy nagyobb, nappalinak látszó szoba is nyílt belőle. Ennek az ajtajában jelent meg James. Amikor meglátta a vendégeket, egy kicsit megtorpant, majd kissé zavart arckifejezéssel lépett közelebb.

- Bocsánat, hogy nem mentem ki önök elé, de egy kicsit elkéstem a készülődéssel!

- Semmi probléma, Mr. Joiner! - felelte Alice, majd közelebb lépett a férfihoz, és a kezét nyújtotta neki.

Volt férje ettől ismét zavarba jött, de végül kezét fogott a nővel.

- Jó napot, asszonyom! - felelte zavartan.

Alice mélyen James szemébe nézett, aki ettől zavarba jött, és inkább Thomas felé indult.

- Örülök, hogy láthatom, Mr. Flatfield! - fogott kezét egykori barátjával, majd a mellette álló Jenny-re pillantott.

- Szervusz, Jenny! - mondta a lánynak.

- Jó napot, Mr. Joiner! - felelte a kislány.

- Fáradságos be! - nyitotta ki a nappaliba vezető ajtót Eleonora asszony.

A társaság belépett a helyiségbe, ahol egy kávézóasztalka állt, körülötte fotelekkel, néhány kanapéval, afféle társalgó benyomását keltve.

James felemelte az asztalkán álló pezsgősüveget, és kinyitotta, majd a többiekre nézett.

- Tudom, hogy errefelé, nyugaton a whisky-t isszák, de úgy gondoltam, a vendégeink tiszteltére pezsgővel kell koccintanunk! Bár Jenny kimarad ebből, de remélem, azért még jól fogja magát érezni nálunk!

A lányka nem felelt, csak bólintott. Nem akarta elrontani az összejövetelt, de úgy érezte, borsódzik a háta a házigazdától. Ellenszenvesnek tartotta, bár fogalma sem volt, hogy miért. Akkor is hallgatott, amikor a többiek koccintottak.

- Igyunk a szomszédságunkra, és arra, hogy egy jó kapcsolat vegye kezdetét! - vette át a szót Eleonora asszony.

- Egészségünkre! - felelte Thomas.

A poharak összekoccantak, és a köszöntés megvolt.

- Foglaljanak helyet! - invitálta a vendégeket a háziasszony.

Mindenki leült.

- Szép nagy házban élnek! - szólalt meg Thomas.

- A mi igényeinkhez képest nagy, de inkább a farm miatt vettük meg - felelte James.

- A régi farmot eladták?

- Igen. Jó árat kínáltak érte, mi pedig éltünk az alkalommal. A mexikói határ elég zűrös környék, ráadásul a fontosabb városok is távol estek tőlünk. Ez a hely közel esik a vasúthoz, és a nagyobb városokhoz.

Eleonora asszony érdeklődve nézett Thomas-ra.

- Önök mióta laknak itt? - kérdezte.

- Én 1865-ben költöztem a környékre. Alice-szal idén házasodtunk össze.

- Értem. Remélem, nem vagyok tapintatlan, de... ki a kis Jenny édesanyja?

- Att nem tudni. Jenny-t örökbe fogadtam. Nem volt feleségem.

- Ó, ez nagy bátorságra vall, Mr. Flatfield.

- Valóban, de én minden pillanatát élveztem.

- Ön nyilván kiváló szülő lehet, ha férfi létére megítélték önnek a kislányt.

- Remélem, hogy jó szülő vagyok, de ezt akkor még nem lehetett tudni. A hatóság úgy látta, hogy megfelelnek, és így döntött.

- Ne aggódj, apa! Te vagy a legjobb szülő a világon! - mosolygott Jenny.

- Ennek igazán örülök! - mosolygott Thomas.

Eleonora asszony tovább ütötte a vasat.

- Tapasztalataim szerint egy szülő-gyermek kapcsolatban problémákat szokott okozni, ha a szülő egy új házastársat hoz a házhoz. Ez önöknél nem volt probléma?

- Eleonora! - emelte fel a hangját James. - Ezt fejezd be! Semmi közünk mások magánéletéhez!

A férfi hangja egy pillanatra meglepett mindenkit, a hirtelen fellépő csendben csak Jenny hangját lehetett hallani.

- Én szeretem Alice-t. Apa is szereti, és nekem csak ez a fontos! - mondta halkan.

Eleonora asszony érezte, hogy most egy kicsit túl messzire ment.

- Elnézést kérek! Tudják, én egy afféle sokat beszélő, kérdezősködő, akadémikuskodó nő vagyok, és néha elfeledkezem magamról.

- Semmi baj, Mrs. Joiner! - felelte Alice. - A kérdése jogos. Jenny és Thomas között valóban nagyon erős kötelék van, én is tartottam tőle, hogy esetleg a jelenlétemmel belerondítok ebbe.

Jenny Alice-ra mosolygott, és megfogta a kezét.

- Alice! Emiatt nem kell aggódnod! Én szeretlek téged!

- Köszönöm, Jenny! - mosolygott rá vissza a nő.

Eleonora asszony fejében még mindig ott motoszkált az a furcsa érzés, amit akkor tapasztalt meg, valahányszor a férje Alice-szal találkozott. Emiatt tovább kérdezősködött.

- Alice! Bocsásson meg, hogy szóba hozom, de a kiejtése alapján ön ugye, nem amerikai?

- Valóban nem! Angol vagyok.

- Észrevettem. Itt ismerkedtek meg a férjével?

- Nem. Angliában.

- Ön járt Angliában, Mr. Flatfield?

- Hogyne! Én is angol vagyok.

- Érdekes, ezt nem vettem észre.

- Az elmúlt tizenhárom év alatt átalakult a kiejtésem. De ha szükséges, tudok brit kiejtéssel is beszélni, csak erre itt nincs szükség. Angliában viszont igen.

- Miért jött ide, Arizonába?

- Mert Angliához nem kötött már semmi. Új életet szerettem volna kezdeni, és erre ez a hely megfelelőnek bizonyult.

James is bekapcsolódott a beszélgetésbe.

- Gondolom, azóta legalább egyszer hazalátogatott Angliába.

- Így van. Meglátogattam a szüleimet, a barátaimat. Nem maradtam sokáig, mert vágytam ide vissza.

- Akkor döntöttek úgy a feleségével, hogy összeházasodnak?

- Igen.

Eleonora asszony kíváncsi lett.

- Gondolom, nem akkor ismerkedtek meg.

Thomas helyett Alice felelt.

- Valóban nem. Már akkor is ismertük egymást, amikor Thomas még Angliában élt.

- És egy hazalátogatás kellett ahhoz, hogy összeházasodjanak?

- Igen. Időnként kell egy kis távolság, hogy az ember rájöjjön, mit is akar valójában.

- Azt hiszem, igaza van, Alice! - folytatta Eleonora asszony. - Az első házasságot mindig jól meg kell gondolni.

- Valóban, de nekem nem ez az első házasságom. Az első nem volt jó, és ebből tanulva adtam a kezem Thomas-nak - nézett a háziasszonyra Alice.

- A férje meghalt? Vagy elváltak? - kérdezősködött tovább James felesége.

- Elváltunk. A férjem rosszul bánt velem. Rendszeresen részegen járt haza, és vert is.

- Ez borzasztó! - lepődött meg Eleonora asszony. - Ilyet csak egy semmirekellő alak tesz!

- Erősebb volt, mint én, nem nagyon tudtam védekezni.

A háziasszony önérzetesen nézett a többiekre.

- Ha engem próbált volna megverni, nem járt volna jól. Az biztos, hogy minden egyes pofont visszaadtam volna neki.

James kezdte kényelmetlenül érezni magát.

- Ez itt most egy vendégség. Szerintem hagyjuk az efféle témákat! Beszéljünk valami másról! - szólalt meg.

Thomas egyetértett.

- Igaza van, Richard. Mivel önök most lettek a szomszédaink, beszélünk kell a közös itatóhely használatáról! A két birtok között az egyetlen hely, ahol nincs elválasztó kerítés, az a folyó. Megegyezhetünk abban, hogy a folyót közösnek tekintjük, és közösen is használjuk?

- Nekünk ez tökéletesen megfelel - válaszolt James.

- Rendben. Az előző tulajdonossal is így volt ez. Errefelé a birtokhatárokkal nem volt soha semmi gond, amióta a parcellás megoldást alkalmazza mindenki. De az önök figyelmét fel kell hívnom arra a farmra, ami itt, az út túloldalán, a sziklákon túl látható.

- Arra nagy birtokra gondol? - kérdezte James.

- Igen. A tulajdonosa egy bizonyos William Rotter. Nagyon gazdag ember, de rossz híre van. Nekem is volt már vele összetűzésem.

- Miért?

- Meg akarta szerezni a Fort Rancho-t, de nekem eszem ágában sem volt eladni neki. Erre erőszakhoz folyamodott. Megpróbálta felgyújtatni az istállókat a birtokunkon, de amikor kudarcot vallott, fegyveresekkel jött.

- Miért volt neki annyira fontos az önök farmja?

- A jó legelők és a kiváló itatóhely miatt - fülfentett Thomas.

Esze ágában sem volt elárulni a birtok titkát a szomszédoknak, még akkor sem, ha a dolog már okafogyottá vált.

Ez nagyon jól tudta Jenny is, aki szótlanul ült a helyén, és valamiért nagyon rosszul érezte magát. Bár a háziak kedvesek voltak, Jenny mégis úgy érezte, hogy legszívesebben jó meszszire menne innen. Egy szorongató, kellemetlen érzés fojtogatta. Némán hallgatott, és egészen a vendégség végig egy szót sem szólt. Rosszkedvét senki nem vette észre, csak Thomas. Láttá, hogy lánya valamiért szorong. A férfi igyekezett minél rövidebbre fogni a vendégséget, s az első adandó alkalommal felvetette, hogy sokáig rabolták a háziak idejét, és ideje lenne hazamenni. Bár egyikük sem mondta, de ezzel Alice és Jenny is egyetértett. A kötelező látogatás megvolt, de mindannyian örültek, hogy végre hazamehetnek. Az igazság az, hogy a vendéglátóik is így érezték. James kellemetlenül érezte magát Thomas és Alice társaságában, de engednie kellett felesége határozott kérésének, hogy hívják meg a Flatfield családot. Egyedül Eleonora asszony volt egy kicsit csalódott. Egyre jobban megerősödött benne az az érzés, hogy itt valami nincs rendben. Ismerte a férjét, és nagyon jól látta, hogy a férfi feszültté vált Alice társaságában. Bár Thomas-szal nyugodtabban beszélt a férje, de az idegességet vele kapcsolatban is észrevette a nő. Amikor a vendégek távoztak, a nő leült a nappaliban, behunyta a szemét, és gondolkodott.

- Itt valami nagy dolog van a háttérben! Ezek ismerik egymást! Meg kell tudnom, mi folyik itt!

James kiment az udvarra, folytatta a munkáját. Eleonora asszony pedig csak ült, és gondolkodott. A délután is lassan elmúlt, és beköszöntött az este.

Éjszaka volt. Thomas halk nyöszörgés hangjaira ébredt. Oldalra fordult. Mellette Alice az igazak álmát aludta. A fiatalember hallgatózott.

- Honnan jön ez a hang? - fülelt.

A nyöszörgő hangok a másik szoba felől jöttek. Jenny szobájából. Thomas leszállt az ágyról, s hogy feleségét fel ne ébressze, halkan a szobaajtóhoz ment, és csendesen kilépett az előszobába. Szerencsére John szobájának az ajtaja is zárva volt, így a fiatalember nem ébresz-

tette fel a barátját. Jenny szobájának ajtaja azonban résnyire nyitva volt. Thomas odament, és belépett a szobába. A lányka az ágyon feküdt, és álmában nyöszörögve, sírva forgolódott. Thomas leült az ágya szélére, és megsimogatta a lányát. Jenny zaklatottsága ettől elcsendesedett, majd a kislány hamarosan kinyitotta a szemét.

- Apa! Te itt vagy?

- Itt vagyok. Mi baj van, kicsikém? Rosszat álmodtál?

- Igen! - szíogott Jenny.

- Mi volt az a rossz álom?

- Egy fekete ruhás, gonosz alak jött felém, és bántani akart! Én hiába sikoltoztam, nem tudtam elszaladni, mert be voltam zárva!

- Ne félj, drágám, csak egy álom volt! Itthon vagy, a mi kis házunkban, ahol senki sem bánt-hat téged.

- De ez olyan rossz volt! Az az ember úgy nézett rám, mint aki utál. Elkapott, megszorította a karomat, és felemelt. A földön véres volt minden. Olyan félelmetes volt!

- Gyere ide! - húzta magához Jenny-t Thomas.

A lányka megölelte apját, aki mellett mindig biztonságban érezte magát.

- Most már vége van, Jenny! - sutogta a fiatalember.

Mögöttük halkan nyílt az ajtó.

- Mi történt? - kérdezte egy halk hang.

Alice volt.

- Sajnálom, hogy felébresztettünk! - felelte Thomas. - Jenny rosszat álmodott, és én átjöttem hozzá.

- Azt jól tetted, Thomas! Jó apa vagy! - szólt ismét Alice.

- Hány óra van? - nézett ki az ablakon a sötét éjszakába Jenny.

- Fél kettő - hangzott Alice hangja.

- Még messze van a reggel. Félek ismét elaludni! - sóhajtott a kislány.

- Próbálj meg pihenni! Nem biztos, hogy ismét visszatér ez a rossz álom.

- És ha igen?

- Ezt nem tudhatod. Neked sem tesz jót, ha nem alszol ki magad. Próbálj elaludni!

- Jó!

- Jó éjszakát! - állt fel a férfi.

- Jó éjt!

A két felnőtt elhagyta a szobát, Jenny magára húzta a takarót, és behunyta a szemét.

Néhány nap múlva nagy esemény történt Flatfield-éknél. Megérkezett John barátnője, Mary. Ezúttal már öten ülték körbe a vacsoraasztalt. Az emeleti balkonon felállított asztalt beborította a lemenő nap fénye, és a kellemesen langyos levegő.

- Isten hozott nálunk, Mary! - emelte fel poharát Thomas.

A nő elmosolyodott.

- Köszönöm nektek! Nagyon örülök, hogy itt lehetek, látom, hogy jó emberek közé kerültem.

- Ezt mi csak megerősíteni tudjuk! - kuncogott Jenny.

- Koccintsunk erre! - javasolta Alice.

- Koccintsunk!

- Egészségünkre! - szólalt meg John. - Reméljük a legjobbakat, és azt, hogy sok szép napot fogunk így együtt eltölteni!

- Úgy legyen! - felelte Thomas.

A koccintás után Alice a többiekre mosolygott.

- Most pedig együnk! Úgy egyétek a vacsorát, hogy Jenny-vel ketten csináltuk!

- Akkor az csak jó lehet! - felelte John.

- Gondolod? - nézett rá a nő.

- Tudom. Ezt a tapasztalat mondatja velem.

- Remélem, igazad lesz!

- Ti ketten főztök? - nézett rájuk Mary.

Alice bólintott.

- Néha ketten, néha csak egyedül. John is főz néha. Thomas az egyetlen ember itt, aki nem tud főzni.

Jenny kuncogni kezdett.

- Már számtalanszor meg akartam tanítani, de sehogyan sem megy a fejébe!

- Nincs hozzá érzékem - felelte a fiatalember. - Ha én próbálnék főzni, abban nem lenne köszönet.

- Igaz, hogy te is vidéki lány vagy? - kérdezte Alice Mary-t.

- Igen. Egy oregoni kisvárosból, Salem-ből származom. A sorsom New Yorkba vetett, de nem igazán éreztem ott jól magam. Mindig is vágytam vissza vidékre. Ott is hasonlóak voltak az esték, mint itt, csak arrafelé nem volt ilyen forróság napközben.

- Megszokod majd - felelte John.

Mary bólintott.

- Biztosan. New Yorkban a telet ki nem állhattam.

- Itt biztosan nem fogsz havat látni - felelte Thomas.

- Esőt se nagyon - folytatta John.

- Amikor apával Angliában voltunk, rengeteget esett az eső! - szólalt meg Jenny.

Thomas elmosolyodott.

- Amikor ott éltem, teljesen megszokott dolog volt, de amióta itt élek, nem érzem jól magam a borús, esős vidékeken.

- Én állandóan fáztam is - folytatta Jenny.

Ekkor a távolból egy lövés dördült. Hangja kísértetiesen halt el a szürkületben.

- Ez mi volt? - ijedt meg Mary.

- Valaki lövöldözik! - állt fel John, és a távolba tekintett.

- Ebben a szürkületben nem látsz semmit! - mondta neki Thomas.

- Honnan jött a lövés? - nézelődött Alice is.

- A Joiner farm irányából - felelte Thomas.

- De hiszen ők még csak most költöztek ide! Remélem, nem történt valami baj!

- Ki tudja? Mindenesetre elég ritka, hogy ilyenkor, naplemente környékén valaki lövöldözzön.

Odalent az udvaron megjelent Parker is, a munkavezető.

- Hallották a lövést, uram? - nézett fel az erkélyre.

- Igen. Elég furcsa ilyenkor.

- Ha gondolja, kimegyek megnézni! - ajánlotta fel Parker.

- Várjon! Megyünk mi is magával! - felelte John, majd Thomas-szal együtt elindult.

- Vigyázatok magatokra! Nehogy bajotok essen! - kiáltott utánuk Alice.

- Majd jöväünk! - hangzott a válasz a lépcső felől.
- Jenny láthatóan félt, ijedt arccal tekintgetett körbe. Alice átkarolta.
- Ne félj, Jenny! - mondta neki halkan.
- Olyan ijesztő volt az a lövés! - jegyezte meg a kislány.
- Ez érthető. Hangosat dörrent.
- Nem a dörrenés miatt, hanem attól, hogy a sötéttségben hangzott el, azt sem tudjuk, ki lőtt, merről, és kire. Kísérteties volt! - felelte a lányka.
- Pedig milyen remek estének indult! - állt fel Mary is.
- Remélem, nem történik semmi baj a fiúkkal! - sóhajtott fel Alice is.
- Hárman mentek. Úgy csak biztonságosabb.
- Talán.

Amíg a nők otthon várákoztak, a három férfi lóra ült, és lassú ügetéssel haladt az úton a Joiner farm felé, amerről a lövések hallatszóttak.

- Remélem, nem futunk össze néhány banditával! - szólalt meg Parker.
- Vagy indiánokkal! - tette hozzá John.
- Errefelé sohasem volt gond velük - felelte Thomas.
- Nem hinném, hogy indiánok lőttek volna! - felelte Parker.
- Miből gondolja?
- Ez egy nagy kaliberű puska volt, az indiánok nem használnak ilyet. Az ő puskáik nem érnék túl sokat. A kereskedők mindig rájuk sózzák az ócskákat. Ráadásul egy indián éjszaka sohasem használ lőfegyvert. Nyállal, vagy késsel dolgozik.
- Nem biztos, hogy emberre lőttek vele.
- Az én ösztönöm azt súgja, uram, hogy igen! - felelte a munkavezető.
- Reméljük, téved!

A férfiak nem beszéltek többet. Az út elkanyarodott, ők pedig lovagoltak tovább. Hamarosan feltűnt a Joiner ház. A ház ablakaiban fény világított, az udvaron is emberek szaladgáltak, lámpával a kezükben.

- Nézzétek! Biztos, hogy ott történt valami! - mutatott arrafelé John.
- Valóban.

A három lovas odaért a kapuhoz. Az udvaron jól látszott a sok izgatott ember. A jövevények leugrottak a lóról, és a kapuhoz léptek. Thomas a közelben álló cowboyhoz szólt.

- Mi történt itt? Lövéseket hallottunk!
- Egyelőre mi sem tudjuk. A legelők irányából lőtt valaki a ház felé.
- Eltaláltak valakit?
- Nem tudom, uram, én itt örködöm.
- Bemehetnénk? A szomszéd farmról jöttünk!
- Igen, felismertem magukat! Jöjjenek! - nyitotta ki a kaput a férfi.
- A három jövevény belépett az udvarba. A ház felől egy másik férfi érkezett. A cowboy jelentette is neki Thomas-ék érkezését.
- Főnök! - szólt a cowboy. - Az urak a szomszéd farmról jöttek.
- Rendben! - lépett közelebb az idősebb férfi. - A Fort Rancho-ról jöttek?
- Igen. Hallottuk a lövéseket. Mi történt itt?
- Jöjjenek! Valaki rálőtt Mr. Joiner-re.
- A házigazdára?

- Igen.

- Meghalt?

- Úgy tudom, nem.

A négy férfi odaért a házhoz, ahol Eleonora asszony guggolt, és földön fekvő férjét átkarolta. James félig ájultan ült, nekidőlve a nőnek.

- Eleonora! - szólalt meg Thomas.

- Mr. Flatfield! De jó, hogy itt van! - nézett fel a fiatalemberre a nő.

- Mi történt itt?

- Nem tudom. A férjem kijött, hogy egy kis levegőt szívjon. Én odabent voltam, nem tudom, mi történt. Hallottam a lövést, és rögtön kiszaladtam. Richard itt feküdt a földön.

- Hogy feküdt a földön a férje, asszonyom? - kérdezte Parker.

- Fejjel a főkapu felé.

- Hanyatt feküdt, vagy hason?

- Hanyatt. Miért kérdezi?

- Ha így feküdt, az azt jelenti, hogy a lövések a folyó felől jöttek. Abból az irányból, ahol a két birtok határa van.

- Felölünk? - csodálkozott John.

- Úgy tünik. Bár elég kicsi a valószínűsége, hogy olyan messziről eltalálják Mr. Joiner-t. Az a folyó elég gyors folyású. Nem hinném, hogy ott bárki megpróbálna átúszni.

Az öreg cowboy a férfiakra nézett.

- A folyó mellett egy régi, elvadult ösvény van, és a birtok leghátsó kerítéséhez vezet. Ott valamikor egy kapu volt, de lezárták, és évtizedek óta nem használja senki. Én itt dolgozom már húsz éve. Az előző tulajdonosnál is alkalmazásban voltam.

- Hol van ez az ösvény? - kérdezte John.

- Hátral kell menni az istállók felé, aztán a futtatón átvágva kiérünk a legelőre. Balra van a folyó, ami elfolyik a Fort Rancho mögött, majd a nagy sziklánál elkanyarodik. Onnantól már több szikla, és magas kerítés választja el a két farmot. Akárki is lőtt, ott nem jöhetett át. De ha itt a parton továbbmegyünk, a folyó kanyarulata után magas gaz van, és sűrű bokrok. A régi gyalogút ott vezet tovább, de már alig járható. A végénél van a régi kerítés. Rozoga, alacsony tákolmány. Évtizedek óta hozzá sem nyúlt senki. Azt hiszem, nem ártana oda is új, magas kerítést építeni, hogy efféle dolgok ne fordulhassanak elő.

- Valóban nem ártana! - felelte John.

A legelők felől ekkor tűnt fel öt ember. Az öreg cowboy rájuk pillantott.

- Nos, fiúk? Mit találtak?

- Akárki is volt az, már nincs itt. Mindent átnéztünk. Megtaláltuk a nyomait, de valószínűleg már elment, mert hátul az a rozoga kapu be van rúgva, és a gaz is le van taposva. A földúton jól látszanak a nyomai. Idefelé, és arra is. Ott, hátul jött be, és arra is távozott.

- Akkor most már biztos, hogy ott jött be az illető.

- Úgy néz ki, uram.

- Értesítette valaki a seriffet? - kérdezte az öreg cowboy.

- Mike elment érte, uram! - felelte valaki.

- Jó! Remélem, hamarosan ideér!

Thomas leguggolt Eleonora asszonyhoz és James-hez.

- Thomas! Hát te itt vagy? - nézett fel egykori barátjára James.

- Itt vagyok. Hogy érzed magad?

- Gyengén. Pokolian fáj a seb.

- Hol talált el?

- A combomat.

- Hogy érzed? Eltört?

- Nem tudom. Talán nem, mert amikor megmozgatom, csak az izom fáj, a csont nem.

- Akkor szerencséd van!

- Én is azt hiszem.

- Honnan jött a lövés? Nem láttál esetleg torkolattüzet?

- Nem is tudom. Először csak megálltam a ház előtt, szippantottam a friss, esti levegőből, majd elindultam, hogy sétálok egyet a legelő felé. Körbejártam a házat, el is sétáltam hátra, a karámbok felé, de addig nem történt semmi, csak amikor visszaértem a ház elé, a szerszámos bódé mögül akkor jött a lövés. Onnan, hátulról.

Thomas felállt, és a kapu felé fordult, ahonnan a seriff és az orvos közeledett.

- Jó estét, seriff! - hangzott Thomas köszöntése.

- Jó estét, fiúk! Jöttem, ahogy tudtam!

- Láthatnám a sebesültet? - furakodott közelebb az orvos, és leguggolt James-hez.

- Pontosan mi történt itt? - kérdezte a seriff.

- Mr. Joiner kijött egy kicsit levegőzni, és ekkor lőttek rá. Elmondása szerint onnan hátulról, a szerszámos bódé felől.

- Abban az irányban van a maguk farmja, ugye?

- Igen, de ott magas kerítés van, ami egészen a folyóig tart. Utána maga a folyó a természetes határ a két birtok között, egészen a kanyarulatig, ahol a sziklás rész után ismét kerítések vannak. Onnan szinte lehetetlen átjönni ide. De hátul állítólag van egy régi gyalogút, és a végén egy ócska kerítés.

- Arról be lehet jönni a birtokra?

- Igen! - felelte az öreg cowboy. - Az embereim ellenőrizték a helyet, és megállapították, hogy a merénylet ott jött be, és valószínűleg ott is távozott. Látszanak a nyomai.

A seriff a fejét csóválta.

- Késő van már ahhoz, hogy odakint megvizsgáljam a helyszínt! Pedig de körülnéznék!

Az öreg cowboy ránézett.

- Holnap reggelig megtilthatom az embereknek, hogy arra járkáljanak, amíg maga meg nem vizsgálta a helyet.

- Azt jól teszi, Mr. Collins. Ha lehet, holnap ne engedjék ki az állatokat a szabad legelőre, csak a zárt karámba! Reggel jövök, amint tudok, és néhány emberemmel körülnézek.

- Intézkedem, Mr. Walker!

- Rendben! - felelte a seriff, majd a földön ülő James-hez lépett.

- Hogy érzi magát?

- Túlélem.

- Szerencsére csak a combján lőtték meg, és át is ment az izmon, a csontot nem érte a golyó!

- jelentette az orvos.

- Asszonyom! Ha gondolja, itt hagyom néhány emberemet a biztonság kedvéért! - nézett a seriff Eleonora asszonyra.

- Köszönöm, uram! Az jó lenne!

- Rendben! - felelte a seriff, majd az orvoshoz fordult.

- Végzett, doki? - kérdezte tőle.

- Igen. Kitisztítottam és bekötöttem a sebet. Rendbe fog jönni. Lehet, hogy lesz egy kis láza is, de nem vészes. A golyó nem maradt benne, és ez a fontos.

- Bevihetjük? - kérdezte egy másik cowboy.
 - Igen! - bólintott az orvos.
 - Jöjjön, Mr. Joiner! - karolta át két férfi James-t, és elindultak vele befelé.
- Az udvaron álló férfiakhoz Eleonora asszony lépett oda.
- Hálás vagyok önöknek, uraim, hogy itt voltak és segítettek.
 - Szívesen tettük, asszonyom! - felelte John.
 - Én... ha nincs szükségük rám, én bemennék a férjemhez!
 - Menjen csak! - bólintott a seriff.
 - Köszönöm, Jó éjszakát!
 - Jó éjt!

A nő alakja eltűnt a ház irányában. Az udvaron már csak hét férfi állt. Thomas, John, Parker, az öreg Collins, a seriff, az orvos, és a kapunál őrködő cowboy.

- Jöjjenek! Itt már nincs túl sok dolgunk! - indult el a kapu felé a seriff.

A többiek követték. A kapunál megálltak még egy kicsit.

- Holnap reggel rögtön napkeltekor itt vagyok! - nézett a seriff az öreg Collins-ra.
- Várjuk, Mr. Walker!
- Rendben! Uraim, induljunk! - intett a seriff.
- Viszlát!

Az öt férfi lóra ült, és elvágattak a városba vezető úton. Az őr álló cowboy bezárta a birtok kapuját, s a Joiner birtok udvarán kihunytak a fények, már csak a ház ablakaiban pislákol a gyertyák és olajlámpák fénye.

XV.

Dél előtt volt. Thomas a ház mellett fát hasogatott, nem messze tőle Alice sepregetett. A kapu felől feltűnt a seriff.

- Jó reggelt! - köszönt.
- Isten hozta, Mr. Walker! - mosolygott rá a nő.
- Jó reggelt, seriff! - bólintott Thomas. - Mi újság? Elkészültek a vizsgálattal odaát?
- Igen! - ugrott le a nyeregből a férfi. - Elég furcsa ez a dolog. Ha jól tudom, Joiner-ék nemrég költöztek ide, itt még alig ismernek valakit.
- Hogy van a sebesült? - érdeklődött Alice.
- Elég jól, bár egy ideig biztosan nem fog járni. Éjszaka fájdalmai voltak, lázas is volt, de reggel, amikor odamentem, már egész jól érezte magát.
- De ki akarhatta őt megölni? - gondolkodott hangosan Thomas.
- Lehet, hogy a támadója arról a környékről származik, ahol Joiner-ék pár hete éltek.
- Voltak ellenségei?
- Kérdeztem tőle, de azt felelte, hogy nem tud róla. Állítólag tartozott egy embernek Nogales-ben, de már kiegyenlítette a tartozását. Ez majd leellenőrizzük.
- Ez furcsa! - tette le a baltát Thomas. - Ha a támadó hátul mászott be a birtokra, tudta, hogy merre kell mennie. Másrészt úgy tűnik, tudatosan lőtt a házigazdára.
- De miből sejtette, hogy ki fog menni sétálni?
- Valószínűleg már egy ideje tervezgette a dolgot, és most csak leskelődött, hátha alkalom adódik a merényletre. Amikor Mr. Joiner kiment levegőzni, a fickó cselekedett.

- Ha így van, akkor már napok óta minden este beosonhatott a farmra, hogy ha alkalom adódik rá, éjszaka lecsaphasson.
- Elképzelhető.
- Hogyhogy eddig nem vették észre a berúgott hátsó kaput? - kérdezte Alice.
A seriff a nőre nézett.
- Az a hátsó kerítés és kapu már évtizedek óta nincs használva, magas gaz és bokrok vannak előtte. Rá sem nézett már senki évek óta.
- De a támadó honnan tudta, hogy létezik az a kerítés? Talán a farmon dolgozók közül valaki?
- Gondoltam rá, de kihallgattam mindenkit, aki a farmon dolgozik. A jelek szerint az ottaniak közül senki nem járt odakint este.
- És a támadó? Hogy tudott eliszkolni? A lövésre nyilván felriadt mindenki a farmon! - mondta Thomas.
- Igen, de eleinte azt sem tudták, kit lőttek meg, mindenki ide-oda rohangált, nem tudva, hogy honnan lőttek és kire. Elég nagy fejetlenség volt ott este. Amikor felfedezték Mr. Joiner-t a ház előtt fekve, mindenki odacsődült. A tettes pedig könnyedén leléphetett, hiszen hátul akkor nem járt senki.
- Megvizsgálták a nyomokat?
- Igen. A tettes valóban arról jött, és arra is ment. A kerítésen kívül egy régi gyalogút van, ami a sziklák között kanyarog, aztán ráfordul a főútra.
- Ez az a keskeny út, ami a kereszteződésnél jön ki?
- Igen. Ott, ahol az útjelző tábla van.
- Ez azt jelenti, hogy a tettes akár a városból is jöhetett.
- Igen. Elképzelhető.
- Thomas bólintott.
- A városban könnyebben eltűnhet, nehéz lehet megtalálni, főleg, ha még sem gyanúsított, sem pedig indíték nincsen.
- Így van, ahogy mondja, Thomas - felelte a seriff. - Főleg, hogy nyomok sincsenek.
- Hogyhogy?
- Úgy, hogy a kapun kívül a nyomok eltűnnek. Pedig ott sárgásszürke homok van. Bár vannak tippjeim, hogyan tűntette el a nyomait.
- Mire gondol? - kérdezte Alice.
- Hasonlóra, amit ön csinál most, Alice.
- Sepregetek. Csak nem gondolja, hogy a tettes felseperte maga után az utat?
- Nem egészen. Az indiánok szokták azt csinálni, hogy a lovuk után kötnek egy leveles fágat, vagy egy nehéz posztót, amit húznak maguk után. Ez eltünteti a nyomokat, és természetes formát ad a talajnak. Fel sem tűnik, hogy ott járt valaki.
- Gondolja, hogy indiánok voltak?
- Nem hinném. Okuk sincs rá, ráadásul ilyen fegyverük nincs.
- Megtalálták a lövedéket? - kérdezte Thomas.
- Igen. A ház falába volt fúródva. Nagy kaliberű, drága puskából való.
- Nem sok embernek lehet ilyen fegyvere errefelé.
- Valóban, de nem hinném, hogy az emberünk magával vinné mindenhová a puskáját. Én meg nem mehetek be mindenkihez, hogy leellenőrizsem, van-e ilyen fegyvere.
- Akkor ez zsákutca.

- Igen. Viszont... ha az illető fülébe jut, hogy Mr. Joiner túlélte a merényletet, könnyen lehet, hogy újból próbálkozik.

- Meglehet, de Mr. Joiner aligha merészkedik ki ismét este.

A seriff felsóhajtott.

- Egyelőre ennyi a fejlemény, nem tudok tenni túl sokat. Felajánlottam védelmet nekik, de nem kívánnak élni vele.

- Akkor most mi a teendő?

- Semmi. Felvettem a jegyzőkönyvet, és ennyi. Zsákutca.

- Ez nem jó hír!

- Hát nem!

Thomas-nak azonban eszébe jutott még valami.

- Egy pillanat, Mr. Walker! Sejtettem, hogy itt valami nem stimmel, most rájöttem, hogy mi zavar.

- Mondja!

- Nem értem, hogy a merénylet hogyan tévesztette el a célt abból a távolságból. Az a fészker nincs olyan túl messze a háztól. Akármilyen gyenge lövész is valaki, elképzelhetetlen számomra, hogy az illető az áldozat lábát találja el, akár a fejére, akár a mellkasára célzott. Ráadásul akkor még nem volt sötét.

- Ebben van valami, Thomas! - bólintott a seriff. - Gondolja, hogy Mr. Joinert nem akarták megölni?

- Ez is elképzelhető.

- Valóban! Ha így van, akkor esetleg figyelmeztetésnek szánhatták azt a lövést.

- Valószínű.

- Ha ez igaz, akkor a szomszédjának sejtenie kell, hogy ki akarhatta őt ilyen módon figyelmeztetni, és mire.

- Lehetséges.

- Mivel ez egy új fejlemény, azt hiszem, teszek még egy pár látogatást Joiner-éknél.

Thomas nem szólt, csak bólintott. Alice elrakta a seprűt, és a seriffre mosolygott.

- Kér egy kis kávét, Mr. Walker?

- Elfogadom, köszönöm!

- Jöjjön be!

A három ember bement a házba, ahol kellemes idő volt, miközben odakint a nap egyre magasabbra emelkedett, és ontotta a meleget.

Napközben a városi kiskocsmá tele volt. A rendszeres vendégek nap, mint nap látogatták, hogy a napi whiskyadagjukat leguríthassák. Az egyik sarokasztalnál két ember ült. William Rotter, az idősödő farmer, valamint egy másik férfi. Az illető nem cowboy volt, jól szabott úri ruhát viselt, gondosan nyírt bajusza és szakálla nagyvárosi származására engedett következtetni. Elégedett arkifejezéssel tekintett a társaságában ülő másik emberre.

- Nagyon örülök, uram, hogy tegnapelőtt véletlenül összefutottam önnel! - szólalt meg. - Ön nagyon jól ismeri a környéket, és nekem pont erre volt szükségem.

- Ezek szerint megtalálta a számítását? - kérdezte Rotter.

- Tökéletesen! - bólintott az idegen. - Az üzlet az üzlet! Tessék! Itt van az összeg, amiben megállapodtunk.

A szakállas férfi jókora bankjegy köteget csúsztatott oda a másiknak.

- Megszámolhatja, megvan a teljes összeg!
- Nem szükséges, megbízom magában - felelte Rotter. - És... tudja, mire gondoltam?
- Mire?
- Mivel ez az első együttműködésünk eredményes volt, arra gondoltam, hogy ha úgy adódik, a jövőben is folytathatjuk!
- Ahogy mondja!
- Ha magának szüksége van a szolgálatainkra, csak szóljon! Tudja, hol lakom.
- Az igazat megvallva, lenne még egy eddig elintézetlen ügyem, aminek a megoldásában segíthetne nekem, Mr. Rotter.
- Számíthat rám.
- Ennek örülök, de ez egy kicsit durvább ügy! Készen áll erre is?
- Ha jól megfizeti, akkor bármire.
- Ezt örömmel hallom! Úgy tudom, önnek lenne elszámolnivalója Thomas Flatfield-del, és a barátjával.
- Így van. Miattuk ültem börtönben tíz évet.
- Ha azt mondom önnek, hogy segíték rajtuk bosszút állni, hajlandó lenne együttműködni velem?
- Habozás nélkül! De miért segítene? Valami érdeke csak fűződik a dologhoz.
- Természetesen. Két ember is az utamban áll. Az egyikük Thomas Flatfield.
- És a másik?
- Ő legyen az én gondom! Vele nem kell foglalkoznia! Elég, ha Thomas Flatfield ügyében segít nekem. Ezért a munkáért dupla annyit fizetek, mint az előzőért.
- Rendben! Megállapodtunk! Mire lenne szüksége?
- Majd alkalomadtán felkeresem, és mindent elmondok. Addig ne tegyen semmit, amíg én azt nem mondom!
- Rendben! - bólintott Rotter.

A másik felállt.

- Találkozunk! Viszlát!
- Viszlát!

A szakállas férfi távozott, Rotter elgondolkodva nézett utána.

Néhány hét eltelt anélkül, hogy bármi különös dolog történt volna. A hétköznapi megszokottak voltak, s amikor az emberek már-már hajlamosak azt hinni, hogy minden a legnagyobb rendben van, általában akkor jön valami váratlan. Tucson-ban és környékén is így alakultak a dolgok. A seriff unalmas napjainak is vége szakadt azon a délutánon, amikor hallhatóan izgatott kopogást hallott az irodája ajtaján.

- Tessék! - szólalt meg.

Az ajtó gyorsan, sürgetőn nyílt ki. A jövevény egy házaspár volt. Az álnéven élő James Stealer és felesége, Eleonora.

- Jó napot! Tessék! - nézett a láthatóan ideges párra a seriff.

- Mr. Walker! - zihált a nő. - Kérem, segítsen! Eltűnt a kisfiunk, Martin!

- Hogyan? - áll fel a férfi.

- Az első heteit tölti az iskolában, és a tanítás végén a férjem kocsival eljön érte az iskolába, és hazahozza. De ma nem volt sehol a gyerek. A tanító azt mondta, hogy rendesen iskolába

jött, aztán a tanítás végén elindult kifelé, hogy odakint megvárja az apját. De amikor Richard odaért, a gyerek már nem volt sehol.

- A seriff a fejét vakarta.

- Jó lenne, ha legalább valaki látta volna, hogy a gyerek meddig állt az iskola előtt, esetleg elindult egyedül valamerre.

- Kérdeztünk mindenkit a környéken, de senki nem látott semmit. Az emberek csak mennek a maguk dolgára, nem néznek semerre! - kesergett Eleonora.

- Valamilyen nyomon csak el lehet indulni! Ha Martin egyedül elcsatangolt valahová, túl messzire nem juthatott. Elvégre még csak hatéves - jegyezte meg James.

A seriff ránézett.

- Túl kevés a kiindulópont. Most csak annyit tehetek, hogy kiadom a parancsot a keresésére.

- Tegyen meg mindent, Mr. Walker!

- Természetesen. Ez a munkám. Van képük a gyerekről?

- Igen. Elég rossz minőségű, de talán segíthet! - nyújtotta át a sárgásbarna színű képet Eleonora asszony.

- Köszönöm! - felelte a seriff. - Most menjenek haza, a többit bízzák ránk!

- Megőrülök ettől a tehetetlenségtől, hogy nem tudok semmit tenni! - morgott James.

- Ezzel nem segít a dolgon, Mr. Joiner! - felelte a seriff. - Bízva ránk a dolgot! Mindent megteszünk!

- Köszönöm! - sóhajtott a férfi, és a feleségével együtt elhagyták a seriff irodáját.

James és felesége az utcára kilépve megegyeztek, hogy körbejárják a környéket, hátha megpillantják a gyereket. Bár ezt ők maguk sem gondolhatták komolyan, de reménykedtek, hogy mégis felbukkan valahol. Elindultak csak úgy céltalanul az utcákon, eltérő irányokba. Majdnem egy órán keresztül járták a város utcáit, de sehol semmi.

Eleonora asszony egy ideje érezte, valami nincs egészen rendben a férjével. Thomas Flatfield-del és a feleségével szemben kifejezetten félelmet vett észre James tekintetében. A szomszédok barátságosak voltak, ám a némileg tartózkodó magatartásukból a nő mégis gyanította, hogy van valami, amiről nem tud. Aztán jött a merénylet, majd a gyerek eltűnése is. Ez már kezdett túl sok lenni a nőnek, mindenképpen meg akarta tudni, mi folyik a férje körül. Ám azt is jól tudta, hogy ezzel nem szabad nyíltan nekiesnie a férjének, mert lehet, hogy ezzel eltaszítja magától.

- Bármilyen folyik itt, én megtudom! Csak a gyerek legyen már meg végre! - keresgélte kétségbeesetten a nő.

Még mielőtt bármit is tehetett volna, hirtelen megpillantott valamit. A nő lába szinte földbe gyökerezett. Nem messze tőle, az egyik épület előtt a férje és Alice Flatfield beszélgetett. Láthatóan indulatosan gesztikuláltak. Mintha veszekedtek volna. A nő gyanúja tovább erősödött. Szerencséjére a másik kettő nem vette észre őt, így Eleonora behúzódhatott a ház árnyékába, és a fal mellett osonva megállt a sarok mögött. A férje és Alice alig pár lépésre volt tőle, jól hallotta őket.

- Megőrültél? Azt hiszed ilyen aljas vagyok? Miért képzelsz te rólam? - hallatszott Alice felháborodott hangja.

James nem maradt adós a válasszal.

- Csak neked volt indítékom! - mondta a férfi.

- Bolondnak nézel? Bármilyen történet velünk a múltban, soha nem süllyednek le addig, hogy bántsak és eltüntessenek egy hatéves gyereket!
- Akkor hová tűnt?!
- Fogalmam sincs! Keresd ahelyett, hogy itt állsz, és velem ordítózol! Kisebbségi dolgom is nagyobb annál, hogy veled foglalkozzam! Eszembe sem jutottál! Örülök, hogy itt végre otthonra találtam, és nem kell találkoznom veled!
- Ezt most már nem tudod elkerülni, elvégre szomszédok vagyunk.
- Ez igaz, talán meg is szokom, de azt nem vagyok hajlandó eltűnni, hogy olyasvalamivel gyanúsíts, amit soha nem tennék meg! Ellentétben veled!
- Az már a múlt, Alice. Felejtjük el!
- Hogyan felejthetném el?! Mondd! Hogyan?! Azóta is Victoriára gondolok, nincs egyetlen perc, hogy ne jutna az eszembe! Egy ideje már megtanultam kezelni a fájdalmat, s erre te felbukkansz itt, Tucson-ban, hogy ismét felkavard az életemet! Én nem akarok tőled semmit. Közömbös vagy a számomra. Eszedbe ne jusson, hogy én állok a fiad elrablása mögött! A gyerek nem tehet semmiről, mint ahogy a feleséged sem. Sajnálom, ami most történik veled, mert én is átéltem már ezt. Én már nem kívánom a vesztetted, a gyerekedet meg főleg nem. Mindazok ellenére, amit a múltban velem műveltél, ebben az ügyben nem fordítok hátat neked. A fiad megtalálásában segítek, és Thomas is segít, ha bármiben tud. De ennél többet ne várj tőlünk!
- De azt sem tudom, hol kezdjem a keresést.
- Ez a hatóság dolga. De ha bármit megtudunk, szólunk nektek.
- Köszönöm! - felelte James. - És... még egy szóra!
- Tessék!
- Thomas azt mondta, hogy Charles itt van Tucson-ban. Te tudsz erről valamit?
- Igen. Valamelyik nap eljött hozzánk.
- Ugye, nem engedtétek be?
- Viccelsz? Elzavartuk.
- És miért ment el hozzátok?
- Mégis, mit gondolsz? Victoriát keresi.
- És azt hiszi, hogy nálam van?
- Valószínű. Logikus, hogy ezt gondolja.
- De nincs nálam.
- Mindketten tudjuk, hogy miért.
- Annak idején honnan gondolhattam volna, hogy...
- Megbízhattál volna bennem! Fel sem merült benned, hogy az egészet én nem akartam?! Miért gondoltad, hogy a bolond unokatestvéred azok után, hogy mindenféle hazugsággal etetted téged Thomas-szal és velem kapcsolatban, pont a gyerekekkel kapcsolatban ne tenné meg?
- Ezt akkor én még nem tudtam.
- Rájöhetett volna már akkor, amikor elmondtam neked, hogy Thomas elment. De te nem hitted el! Pedig ha rájössz, hogy igazat mondtam, nem vettéd volna be azt a mesét, hogy a gyerek egyéves születésnapja előtt titokban találkozott veled. Ez lehetetlen, mert Thomas akkor már régen itt élt, Arizonában. Ha használnod egy kicsit az eszedet, észrevetted volna, hogy Charles és az apja átver! S ez történt Victoria fogantatásakor is!
- Biztos, hogy a gyerek Charles-é?
- Ő úgy gondolja.

- És te?

- Én? Jobban szerettem volna, ha a férjemtől van, aki szereti, gondolja, és neveli, nem pedig egy beteges erőszakolótól. De nem ez történt. Elvitte és pénzzé tette a kislányt, aki lehet, hogy az övé volt! Ez egy olyan dolog, amit nem lehet megbocsátani és én nem is fogom. Azt azért remélem, hogy megtalálod a kisfiadat, és ha sikerül, akkor azt tanácsolom neked, hogy becsüld meg őt, és a feleségedet! Ha őket is elveszíted, nem lesz második esélyed.

- Tudom. És... bocsáss meg!

- Miért?

- Mindenért. Ez az én büntetésem, mert fájdalmat okoztam neked.

- Ez így van. Ennek ellenére remélem, hogy megtalálod a gyereket! Ha segítségre van szükségetek, tudjátok, hol találtok!

- Igen. Köszönöm!

- Ne köszönj semmit, és óvakodj Charles-tól! Könnyen lehet, hogy őt kell keresned!

- Gondolod, hogy...?

- Őt ismerve lehetséges. Elvégre ha azt hiszi, hogy Victoria az ő gyereke, akkor könnyen lehet, hogy elrabolja a tiéted.

- Lehet, hogy igazad van, de mit mondok majd erről a seriffnek, és a feleségemnek? Ha be-szélek nekik Charles-ról, akkor a többi dologról is be kell számolnom.

- Ha neked a fiad fontosabb lenne, mint a saját sorsod, ez nem lenne kérdés. Cselekedj, ne csak siránozz! Mozgass meg mindent, hogy megtaláld a fiadat! Én tudom a legjobban, hogy mit érzel! Különös, hogy ezt kell mondanom neked, de együttérzek veled annak ellenére, hogy gyűlölnöm kellene téged. De ennél többet ne várj tőlem! Én Thomas felesége vagyok, és az is maradok, amíg élek. Most már te is tudod, mit éreztem akkor, amikor a gyere-kem eltűnt.

James nem szólt, csak a földet bámulta. Alice megmozdult, és elment. A férfi pedig csak állt, és nézett a semmibe.

A felesége halk léptekkel elindult az ellentétes irányba, és a nagy háztömböt megkerülve a másik oldalon bukkant fel. Odalépett a férjéhez.

- Találtál valamit? - kérdezte.

- Sajnos nem! Mit tegyünk? Hogy találjuk meg Martint?

A nő a férjére nézett.

- Bízunk a seriffre és az embereire. Mást nem tehetünk. Menjünk haza!

A két ember elindult. Megállítottak egy fuvarost, aki elvitte őket a farmjukra.

A Joiner házaspár hazament, de James nem tudott sokáig otthon ülni, ismét lóra ült, és elin-dult a város felé, hogy folytassa a keresést. Vadul vágatott Tucson felé a hosszú, poros úton. A távolban egy lovas közeledett felé. James közömbösen vette tudomásul, ám amikor a lo-vas közelebb ért, alakja és arca James számára ismerősnek tűnt. Charles Stealer volt, az uno-katestvére. Ahogy egymás mellé értek, a két lovas lassított, majd megállt.

- James! - vigyorgott gonoszul Charles. - Annyi év után ismét találkozunk?

- Mit keresel itt? - mordult unokatestvérére James.

- Téged!

- Mit akarsz tőlem?

- A gyereket, Victoriát!

- Ne keresd, mert teljesen hiábavaló!

- Mit tettél vele?

- Eladtam két mexikóinak.

- Micsoda?! Eladtad a lányomat?!

- Honnan veszed, hogy a tiéd volt? Talán annak az állítólagos szerelmi viszonynak a gyümölcse, amiről annak idején beszámoltál nekem? Egy viszonyról, amiből egy szó sem volt igaz! Becstelen ember vagy, Charles!

- Mint ahogy te is, James! Álnéven élsz itt már évek óta, miközben a feleségednek fogalma sincs arról, hogy ki is vagy valójában, és mit tettél!

- Mindez azért történt meg, meg átvértél! Te is és az apád is! Tudtátok, hogy könnyen befo-lyásolható vagyok, és ezt kihasználtátok!

- Kihasználtuk, mert hagytad magad. Volt egy feleséged, akit nem becsültél meg.

- Ne beszélj nekem megbecsülésről! - gesztikulált hevesen James. - Amit te tettél vele, az ennél sokkal vérlázítóbb!

Charles gonoszul vigyorgott.

- Amire te nem voltál képes, én megtettem.

- Te rohadék! - kapta elő a pisztolyát James, de nem lőtt.

Charles pedig csak vigyorgott.

- Na, mi lesz? Tűzelj! Vagy már ez sem megy? Gyáva vagy te ahhoz, hogy megölj engem, James! Nem fogsz löni.

- Egyszer elintézek, arra mérget vehetsz! - morogta James.

- Nem lesz rá időd! Hamarabb végzek én veled, mint te velem.

- Akkor miért nem teszed meg most?

- Mert ki akarom élvezni a szenvedésedet! Sohasem tudhatod, mikor fedem fel a nejed előtt, hogy ki vagy, és mit műveltél tíz évvel ezelőtt! Ha olyan kedvem lesz, habozás nélkül meg-teszem.

- Miért csinálod ezt?

- Elvitted a lányomat!

James gyilkos tekintettel nézett Charles-ra.

- A lányodat? Mi történt, hogy annyi év után érdekelni kezdett? Amikor megszületett, rá sem néztél!

- Tévedsz. Eljártam hozzátok, hogy lássam, de csak akkor voltam ott, amikor te dolgoztál. Ismerve az indulatos természetedet, ez volt a logikus lépés.

- Logikus lépés?! - kiáltott James. - Megerőszakolod Alice-t, és utána pofátlanul eljársz hoz-zá gyereklátogatásra, mint egy szerető apa?! Ekkora szemétséget még életemben nem hallot-tam!

- Nekem kellett Alice! Megőrültem érte, de máshogy esélyem sem volt rá, hogy az enyém legyen. Megkaptam, amit akartam, és kész!

- Te szemét! S ezt csak így mondod, mintha egy egyszerű, hétköznapi dolog lenne?! Miféle ember vagy te?

- Ugyanolyan, mint te. Lehet, hogy fáj az igazság, de így van. Én magamévá tettem Alice-t, te pedig eszméletlenre verted, és elvitted a gyerekét. Kettőnk közül ki a nagyobb szemét? Tudsz erre válaszolni?

James kezdett lehiggadni.

- Én csak egyet tudok. Látni sem bírom a képedet, számomra egy becstelen senki vagy. Megvetlek, egy senkinek nézlek, aki normális módon nem tud magának megszerezni egy

nőt, csak úgy, ha megerőszakolja. Egy lelki impotens vagy, Charles, akit nem szeret senki, mert ő sem szeret senkit.

Erre Charles is dühbe gurult.

- Vigyázz, mit mondasz, James! - kiáltotta. - Ha felidegesítesz, elmondom a feleségednek, hogy ki vagy! Elmondom, hogy a szomszédasszonyod valójában az első feleséged, akit véresre vertél, és elraboltad a kislányát. Mit gondolsz, a nejed ezután hogy fog rád nézni? Elhagy, és elviszi a fiadat is.

- Ne vedd a szádra a fiamat! Ő mindennél többet jelent nekem! S most, hogy itt vagy, felmerült bennem a kérdés, hogy nem te állsz-e az eltűnése mögött!

Charles közömbös tekintettel nézett James-re.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz. Azt sem tudtam, hogy a fiad eltűnt.

- Komolyan beszélsz?

- A lehető legkomolyabban. Ha én el akarnálak intézni, nem így csinálnám. Odamennék, és simán lelőnék. Bármikor megtehetném! Erre magad is rájöhettél legutóbb.

- A merénylet? Te álltál mögötte?

- Igen. Szándékosan nem öltelek meg. Azt akartam, hogy tudd, nincs hatalmad fölöttem, bármikor megölhetlek, ha úgy akarom.

- Nem félsz attól, hogy erről beszámolok a seriffnek?

- Nem, mert ha megteszed, akkor be kellene számolnod az okokról is. Azt pedig nem kockáztatnád, hogy a feleséged és a fiad megtudja, ki vagy, és mit műveltél az első feleségeddel és a kis Victoriával. Téged Európában köröznék, és ez a körözés itt is érvényes.

- És mi a helyzet veled? Amit te tettél, az is bűncselekmény.

- S ezt ki bizonyítja be? - vigyorgott gonoszul Charles. - Alice nem fog feljelentést tenni, abban biztos lehetsz.

James idegesen zihált.

- Valamilyen módon egyszer megfizetsz ezért. S én remélem, ott lehetek, hogy lássam!

- Ahogy akard! Mostantól indul a játszma. Lássuk, ki az erősebb! - nézett unokatestvérére Charles, majd megsarkantyúzta a lovát, és elvágatott.

James állt még egy ideig, aztán eszébe jutott a fia. Meg kell találnia! Ő is vágára kényszerítette a lovát, és eltűnt a hosszú, poros úton.

A nap lefelé bukott a látóhatár mögé. A Flatfield család kocsija lassan haladt a hosszú úton a farm felé. A fogaton Alice és Thomas ült. A nő a férjéhez szólt.

- Az eszem megáll ettől a James-től! Délután a városban kérdőre vont, hogy hová tüntettem el a fiát!

- Ez komoly?

- Sajnos igen. Az arcomba vágta, hogy csak nekem állt okomban ilyet csinálni, bosszúként Victoriáért.

- Ez nem normális!

- Teljesen kész van idegileg. Megértem, hiszen eltűnt a fia.

- Így most már ő is tudja, hogy mit érzel és éreztél.

- Igen, de ennek ellenére sajnálom egy kicsit.

Thomas bólintott.

- Én is sajnálom, de egy szálla mindig maradt bennem, ami nem volna, ha James nem tette volna azt, amit tett. Vagy nem viselkedett volna úgy, ahogy viselkedett. Ő most elég nagy

kutyaszorítóba került. Ott van a felesége és a fia, akik semmit nem tudnak róla, és az előéletéről. Ez egy olyan árnyék, ami állandóan követni fogja őt. Ennek ellenére én sem tudom őt gyűlölni.

- Én sem - felelte Alice. - Megmondtam neki, hogy amit tett, azt megbocsáthatatlannak tartom, de nem örülök annak, hogy a kis Martin eltűnt. Biztosítottam arról, hogy a gyerekkel kapcsolatos dologban számíthat ránk.

- Jól tetted! - mosolygott a feleségére Thomas.

A kocsi lassan, ráérősen haladt a birtok felé. A homok vörösen izzott a lemenő nap fényében. Mindketten elhallgattak. Bár nem beszéltek meg egymással, gondolataik a múlt, a londoni események körül jártak. A régi testvéri érzéseik, aztán James felbukkanása, az érzelmi viharok időszaka, amikor eldőlt, hogy Alice James felesége lesz. Egyikük sem gondolt arra az időszakra kellemes érzésekkel, valahogy mégis állandóan eszükbe jutott. Most, hogy James, és ezáltal a múlt ismét megjelent, egy kicsit felkavarta az érzéseiket. Thomas régi, nyugodt világát, amit Jenny nevelésekor élt, felváltotta valami, amit nem tudott megmagyarázni. Ez az Arizona más volt most, mint akkor. Abban az időben nem volt itt sem James, sem pedig Charles. Most azonban a két férfi jelenléte sötétebbé tette azt a világot, amit Thomas szeretett. Még akkor is, ha Alice itt volt vele. Az elrabolt kislány hiánya nem engedte, hogy Alice teljesen boldog legyen, bármennyire is szerette Thomas-t.

Ezek a gondolatok merültek föl a fejükben, miközben a kocsi hazafelé tartott. A naplemente álmosító fényében Alice az út menti kiszáradt cserjék között valami furcsát vett észre a távolban. Hunyorogva próbálta felismerni, hogy mi lát.

- Thomas!

- Hm?

- Nézd! Ott van valami! Nem látom jól! Valami állat, vagy mi az? - mutatott a távolba a nő. Thomas arrafelé nézett.

- Valami élőlény, de innen nem lehet megállapítani, hogy mi az! - jelentette ki.

- Miféle állat az, ami kékes színű? - nézte a távolban alig látható, mozgó pontot.

- Olyan színű állat itt nincs - jelentette ki Thomas.

- Pedig ez kék! Nézd!

- Várj csak! Van itt egy messzelátóm! Megnézem.

Thomas elengedte a gyepelőt, és az ülés alatti ládában kezdett kotorászni.

- Mindjárt megtalálom! Itt kell lennie valahol!

- Hogy irányítod így a kocsit? - aggodalmaskodott Alice.

- Ne aggódj! Tudja ez a ló, hova kell mennie.

- Gondolod?

- Majd meglátod! De előbb lássuk! Mi az ott? - nézett bele a távcsőbe a fiatalember.

- Mit látsz?

- Hát... ez nem állat... valami kicsi... várjunk csak! Gyereknek látszik!

- Egy gyerek? Itt kint, a pusztában?

- Igen. Ez határozottan egy gyerek!

- Álljunk meg, Thomas! Nézzük meg! Nem hagyhatjuk ott!

- Jó! Megállunk! - tette le a messzelátót Thomas, és megállította a kocsit.

Leszálltak a bakról, és elindultak az út menti sziklás, bozótos, homokkal borított terepen.

- Hogy kerülhet ide egy gyerek? - kérdezte Alice.

- Ha egy gyerek elcsatangol, bárhol kiköthet! - felelte Thomas, majd megállt, és ismét a távcsőbe nézett.

- Igen, látom már! Ez egy gyerek. Egy fiú. És... hohó! Hiszen ez...
- Mit látsz? - loholt a lépteit felgyorsító Thomas után.
- Az a gyerek ott Martin, James-ék fia! - mondta a fiatalember.
- Tényleg?

- Igen. Én úgy láttam! Mindjárt odaérünk!

A cserjék között messze már látható volt a földön ülő gyerek, aki hatalmasakat ásított. Koszos volt, a nadrágja is elszakadt, láthatóan elesett.

- Martin! - kiáltotta el magát Thomas. - Te vagy az?

- Igeeen! - hallatszott távolról a vékony gyermeki kiáltás.

- Várj meg! Érted megyünk!

- Jó!

Thomas és Alice ide-oda kerülgette a bokrokat, kaktuszokat és köveket, mire odaértek a földön ülő fiúhoz.

- Martin! Te hogy kerülsz ide? - guggolt le hozzá Thomas. - Eltévedtél?

- Haza akartam menni! - pityeredett el a gyerek.

- Miért nem vártad meg apádat? Érted jött volna.

- De késett. Én vártam, de sokáig nem jött.

- Biztos dolga akadt valahol. Ha még vártál volna egy kicsit, jött volna.

- Anyát akarom! - kezdett hangosan sírni a gyerek.

Alice odalépett hozzá és megölelte.

- Semmi baj, Martin! Hazaviszünk! Jó?

A gyerek nem szólt, csak bólintott.

- Gyere! - nyújtotta a kezét Alice.

A fiú megfogta a nő kezét, és elindultak hármasan a kocsira. Amikor odaértek, Thomas megfogta a gyereket.

- Így ni! Felszállás! - mondta, és felemelte a fiút a bakra, majd felszállt ő is. Aztán Alice-nak is a kezét nyújtotta, és felsegítette a nőt a kocsira.

- Csak jól végződik ez a nap! - mosolygott elégedetten. - Indulás! Hamarosan otthon leszel!

A gyerek nem szólt egy szót sem, csak maszatos arccal nézte a hosszú, egyenes utat. Jó negyedóra múlva a kocsira bekanyarodott a Joiner farm előtti kapuhoz.

- Megérkeztünk! - szállt le Thomas. - Gyere, fiatalúr!

Levette az elég kis termetű gyereket, és elindultak hármasan a kapuhoz. Most is a múltkori cowboy ült ott. Amikor meglátta a jövevényeket, felállt, és azonnal nyitotta a kaput.

- Jó estét, Mr. Flatfield!

- Jó estét! Megtaláltuk Martint, és hazahoztuk.

- Szólok Joiner úréknak! - szaladt el a cowboy.

- Gyertek, menjünk! - indult el Thomas, mellette Alice és Martin lépdelt.

Amikor a ház elé értek, kivágódott az ajtó, megjelent Eleonora és James.

- Martin, kisfiam! - szaladt oda a nő a gyerekekhez, és átölelte. - Hol voltál?

- Apa nem jött, és én egyedül elindultam haza, csak eltévedtem.

- Máskor ilyet ne csinálj, kisfiam! Várd meg apát!

- Jó!

- Gyere, bemelegyünk!

A gyerek kézen fogta az anyját, aki bevitte a házba. Csak James maradt odakint, és Alice-ék.

- Thomas! Alice! - szólalt meg reszkető hangon James. - Soha nem tudom nektek meghálálni, hogy megtaláltátok a fiamat! Nekem ő mindennél többet jelent.

Thomas egykori barátjára nézett.

- Nem kell megköszönnöd semmit, James. Egy gyerek élete forgott kockán, és mindenképp haza kellett hoznunk.

- Bármi is volt az oka, én köszönöm!

A beszélgetés ismét elakadt, mert ismét megjelent Eleonora.

- Alice! Thomas! Végtelenül hálás vagyok önöknek, hogy megtalálták Martint!

- Mi örülünk, hogy segíthettünk - felelte Alice.

- Hol volt a gyerek? - kérdezte James.

- Az errefelé vezető főút mentén, a bokrok között. Valószínűleg tudta, hogy erre kell jönnie, de eltévedt. Lehet, hogy bement a bokrok közé pisilni, és nem talált ki onnan. Az út menti bokros, sziklás rész olyan, mint egy labirintus, főleg egy akkora gyereknek, mint ő. Ha nem találtuk volna meg, a fiú nagy bajba kerülhetett volna.

- Örökké hálásak leszünk önöknek, Mr. Flatfield! - törölgette a szemét Eleonora asszony. - Kérem, jöjjenek be!

- Nagyon kedves, Eleonora, de mennünk kell - felelte - Thomas. - Esteledik, és mi nem akarunk zavarni. Martinnak is jobb lesz, ha most vele töltik az idejüket!

Eleonora nem felelt, csak bólintott, majd búcsút intett, és bement a házba. James még ott állt, földbe gyökerezett lábbal. Ő sem szólt egy szót sem, de a szemében valami megmagyarázhatatlan fájdalom és zavarodottság látszott. Küzdött önmagával, a lelkével. Alice és Thomas találta meg, és hozta haza a fiát. Pont azok, akiket annyiszor megbántott. Nem tudott szólni, csak nézett a másik kettőre, akik jól látták a zavarodottságát. Végül nem történt semmi különös.

- Szervusz, James! - köszönt el Thomas.

- Szervusztok! - mondta halkán James.

Thomas és Alice alakja eltűnt a főkapu irányában, egykori barátjuk szorongva nézett utánuk.

Kora délután volt. Thomas kocsija az iskola előtt állt. A fiatalember a bakon ült és várt. Jenny hamarosan meg is jelent.

- Szervusz, apa! - mosolygott Thomas-ra.

- Szervusz! Megvolt a mai napi okítás?

- Meg. Már nagyon vártam a végét!

- Gondoltam. Gyere! - nyújtottak a kezét a kislánynak Thomas.

Jenny belekapaszkodott apja kezébe, aki felhúzta őt a kocsira.

- Így, ni! Indulhatunk? - kérdezte Thomas.

A kislány elhelyezkedett, majd apjára nézett.

- Mehetünk!

- Helyes! Indulás!

Thomas megrázta a gyeplőt, és a fogat elindult.

- Végre vége van a hétnek! - kuncogott a lányka.

- Ezt minden pénteken elmondod - mosolygott a férfi.

- Azért, mert minden pénteken így gondolom.

- Otthon vár a finom ebéd. Alice és Mary remek ételt készítenek.

- Az jó! Már kopog a szemem az éhségtől.

- Nem hoztál magaddal tizórait?

- De igen, csak kevésnek bizonyult.

- Hát, igen! Most, hogy egyre csak nősz, több ennivalót kell csomagolnunk neked.

Jenny felnevetett.

- A tavalyi mennyiség már a fél fogamra sem lenne elég!

- Észrevettem. Csak aztán nehogy dagadtra edd magad!

- Na aggódj, apa! Vigyázok a vonalaimra.

- Remélem is! Az én lányom legyen csinos!

- Én már most az vagyok! - mosolygott Jenny.

- Valóban, csak aztán így is maradjon!

- Én mindent megteszek.

- Ellentétben a barátnőddel. Nem gondolod, hogy Carla egy kicsit elengedte magát az utóbbi időben?

- Ő az anyukájára hasonlít. Giovanna néni elég terebélyes asszony.

- Igen. Rádásul állandóan étellel töm, amikor átmész hozzájuk.

Jenny Thomas-hoz szólt.

- Apa! Ebéd után átmehetek?

- Majd ha a leckédet megcsináltad, átmehetsz.

- Nem hagyhatnánk azt vasárnapra?

- A jó kis hétvégédet leckekészítéssel akarod elrontani? Az írásbeli feladatot megcsinálhatod ma délután, aztán az elméleti anyagot majd hétvégén olvasgatsz, és megtanulsz.

- Jó. Meggyőztél.

- Reméltem is!

- Te olyan meggyőző tudsz lenni, apa! - mosolygott a lányka, nekidőlve Thomas-nak.

- Te kismacska! - karolta át a lányát a fiatalember. - Mindig eléred, hogy ne tudjak szigorú lenni.

Jenny nem felelt, csak nekidőlt Thomas-nak, és nézte a hosszú, egyenes utat, amikor a kocsi elhagyta a város határát, és egyre gyorsuló tempóban haladt a farmok felé. Most már nem volt olyan forróság, mint nyáron, de egy Angliából idetévedő ember számára még így is szokatlan lehetett, nem is beszélve a szárazságról, és a ködszerűen szálló porról. Az úton haladó kocsi is nagy port vert fel, de a megerősödő szél miatt a nyílt terepen előttük is porfelhő kavargott. A látótávolság lecsökkent, alig lehetett valamit látni a szálló homoktól. Thomas visszafogta a lovakat, nehogy valami váratlanul szembejövő kocsi nekik ütközzön.

- Így sokáig tart az út hazáig, ha ennyire lelassítasz - nézett a férfitra Jenny.

- Az a félóra semmit sem jelent - felelte Thomas. - Errefelé egy kicsit göröngyös az út, ráadásul alig látni valamit. Inkább lassabban haladjunk, de biztosan.

A kocsi lassan poroszkált. Elhagyott egy szűk mellékutat, majd elérkezett az útelágazáshoz. Thomas a neki megfelelő útra kormányozta a kocsit, de ekkor váratlan esemény történt. A hátuk mögül mindkét oldalról három-három lovas vágatott el mellettük, majd eléjük vágva elállták az utat. A lovak ösztönösen megálltak. Thomas és Jenny értetlenül nézett a rájuk meredő puskacsővekre.

- Mr. Flatfield! Itt most véget ért az útja! - szólalt meg egy hang. - Leszállás!

Thomas és Jenny leszállt a kocsiról.

- Nincs nálunk pénz, amit elvihetnének - felelte a fiatalember.

- Pénz? Ugyan már! Nekünk nem pénz kell!

- Ha nem pénz, akkor mi?

- Maga és a lánya!

- Ezt nem értem. Mit akarnak tőlünk? - kérdezte Thomas.

A lovasok közül előre léptetett egy eddig eltakart arcú férfi. Levette az álarcát, és így nézett a fiatalemberre. William Rotter volt, a farmer, akivel Thomas-nak és John-nak annak idején meggyűlt a baja.

- Ugye, emlékszik még rám, Mr. Flatfield? - kérdezte.

- Igen. Amikor utoljára találkoztunk, megpróbálta felgyújtatni az istállót, majd fegyveresekkel jött. De nem jött be a dolog.

- Valóban! - bólintott Rotter. - Most azért jöttem, hogy törlesszek.

- Mit akar? Megöl?

- Természetesen!

- Ha ez a terve, engedje el a lányomat! Én itt vagyok! De ő ne lássa a dolgot!

Rotter elvigyorodott.

- Minek néz engem, Mr. Flatfield? Vérengző vadembernek? Nem szeretem kiontani a vért!

- Hát akkor?

- Jobb tervem van. Nem lenne szerencsés, ha megtalálnák a maguk holttestét, és a kocsit, gondoskodunk arról, hogy nyomtalanul eltűnjenek a föld színéről. Lex! Kötelet!

Jenny egészen közel húzódott Thomas-hoz.

- Mit akarnak tenni velünk, apa? - kérdezte halálsápadtan.

- Nem tudom, drágám. Ne félj!

- De én félek!

Két férfi odalépett hozzájuk, és a kezüket összekötötték.

- Engedjék el a lányomat! - kiáltotta Thomas.

- Eszünk ágában sincs! - lépett elő egy eddig hátul álló, szakállas férfi.

- Ki vagy te? - nézett a férfira Thomas. - Olyan ismerős a hangod. Nem találkoztunk mi már valahol?

- Hamarosan megtudod! - felelte az ismeretlen.

- Miféle emberek maguk? Egy tizenkét éves kislánnyal is így bánnak?! Ha maguknak velem van bajuk, őt engedjék el! Sohasem ártott maguknak!

- Nem engedhetjük el, Mr. Flatfield! - lépett közelebb a szakállas férfi. - A lány szemtanú, és ha elengedjük, beszélni fog. Másrészt... igaz, hogy Mr. Rotter nem így tervezte, de az én személyes kérésemre úgy határozott, hogy a lány is magával együtt hal meg! S ezt magának végig kell néznie!

- Rohadt vadállat! - morogta Thomas.

- Lehet, hogy vadállat vagyok, de most én vagyok felül, és azt csinálom magával, amit akarok!

- Hát akkor essünk túl rajta! Ne tétovázzanak!

- Csak nyugalom, Mr. Flatfield! Mindent a maga idejében. Gyerünk! - intett a férfi, és a lovasok visszatuszkolták a kocsira Thomas-t és Jenny-t.

A kislány halálra volt ijedve, egyetlen szót sem tudott kinyögni. Csak ült Thomas-hoz húzódva, és reszketett.

Rotter a szakállas férfira nézett.

- Thomas Flatfield a magáé. Mostantól azt csinál vele, amit akar! Én hazamegyek!

- Viszlát, Mr. Rotter! Köszönöm a segítségét! - nézett az öreg farmerre a szakállas.

- Indulás! Ha végeztünk, Flatfield-ék kocsiját tüntessék el! - hangzott az utasítás, és a kocsi elindult.

A szél egyre jobban feltámadt, a kavargó porban nem lehetett látni, merre mennek. A kocsi elkanyarodott, majd egy idő után az út a sziklák között kanyargott tovább. A sziklatömbök

először csak két ember magasak voltak, aztán egyre nőttek. Az út összeszűkült, és emelkedett. Aztán ismét ide-oda kanyargott, és még beljebb ment a sziklák közé. Majdnem egy órás út után a kocsi végül egy magas, sziklás hegyoldalban állt meg.

- Ez az a hely, Lex? - kérdezte a szakállas férfi az öreg farmertől.

- Ez, bizony! Valamikor rengeteg réz volt itt, de ma már teljesen üres. Ráadásul jó mély is. Az ön céljainak megfelelő!

- Remek! Akkor kezdjük is el azonnal!

Két férfi lépett oda a kocsihoz, és leszállította Thomas-t és Jenny-t. A lányka halálsápadtan állt, szinte már az ájulás határán volt a félelemtől. Thomas látta ezt, nagyon megsajnálta a kislányát, akit legszívesebben magához ölelt volna, de megkötözött kézzel ez lehetetlen volt.

- Gyerünk! Húzzátok el azt a követ! - adta ki a parancsot a szakállas.

Néhány cowboy a sziklafal tövében álló nagy, nehéz kőhöz lépett, és együttes erőfeszítéssel arrébb gurították. Nyomában egy sötétén tátongó, mély gödör vált láthatóvá.

A Lex-nek nevezett ember a szakállas férfira nézett.

- Meg van elégedve? - kérdezte tőle.

- Tökéletesen! - bólintott a másik, majd odalépett Thomas-hoz.

- Nos, Thomas Flatfield? Ez a gödör lesz itt a sírotok.

- Miféle hely ez?

- Majd meglátod. Persze csak belülről.

Thomas a szakállasra nézett.

- Rottert még megérteném, de magának mi baja van velünk? Hol láttam már azt az undorító pofáját?

- Ne dühítsen fel, Mr. Flatfield! De azért felfedem az indokaimat! - felelte a másik, majd az arcához nyúlt, és letépte magáról az álbajuszt és az álszakállt, majd a fekete parókát.

Álcája mögül Charles Stealer vonásai bukkantak elő.

- Itt a válasz, Thomas.

- Sejtettem volna!

- De nem sejtetted. És most itt az út vége. Gyerünk! Befelé velük!

Thomas-t a sötét nyíláshoz vitték, majd egy hirtelen lökést érzett a hátában. A fiatalember teste előrebukott, és bezuhant a sötét nyíláson. Thomas érezte, hogy zuhan, mélyre, egyre mélyebbre. A kiálló kővek itt-ott megütötték a testét, ráadásul azt sem tudta, merre van a föl-felé, vagy lefelé. A zuhanás egy végtelennek tűnő idő volt, holott csak egy másodpercig tartott. A fiatalember kemény kőre esett. Vállába, lábába iszonyú fájdalom hasított. Fejét szerencsére nem ütötte meg, de érezte, hogy a teste valahol vérzik. Hanyatt fekve nézett fölfelé a nyíláson, ami magasan volt fölötte, az akna meredek falán képtelenség volt felmászni. A nyílásnál árnyékok mozogtak, majd egy hang kiáltott.

- Gyerünk! Dobd be a gyereket is!

Thomas megijedt. Tudta, hogy Jenny törekeny teste nem élné túl a zuhanást. Mivel keze meg volt kötve, lába pedig fáj, a fiatalember megpróbált odaig gurulni, ahová a gyerek érkezhetett. Alighogy odaért, már látta is a zuhanó testet, és hallotta Jenny kétségbeesett sikoltását. A fiatalember megpróbált a gyerek alá feküdni, hogy inkább rá essen, mint a kemény sziklára. Egy ijesztő pillanat volt csak az egész, és Jenny könnyű, kis teste rázuhant Thomas-ra.

Aztán csend lett. Odafönről egy hang szólt le hozzájuk.

- Most búcsúsom, Thomas Flatfield! - kiáltotta Charles. - Többé nem találkozunk!

A következő pillanatban sötétség takarta el a lyukat. A haramiák visszagörgették a nagy követ a helyére. A barlangra mély, halálos csend borult. A vaksötétben semmit sem lehetett látni, főleg az odakint vakító sárgás-vöröses színű fény után. Thomas-nak fájt mindene, de magánál volt. Jenny halk, alig hallható nyögése jutott el a füléhez.

- Jenny! Hallasz! - kérdezte a férfi.

- Apa! - lehelte a kislány. - Hol vagyunk?

- Valami gödörben. Hogy érzed magad?

- Fáj mindenem.

- Kezed-lábad tudod mozgatni?

- Igen. A bal lábam nagyon fáj. A hátam és a vállam is.

- A fejedet nem ütötte meg?

- De! Egy kicsit.

- Megpróbálok valahogy kiszabadulni ebből a kötelékből, aztán kiszabadítalak.

- Jó.

Thomas ide-oda rángatta a kötelet, de az nem engedett.

- Fene ezt a kötelet, jó szorosra húzták! - gondolta.

Hogy a hátrakötött kezére ne nehezedjen rá a testsúlya, egy kicsit oldalra fordult. Ám ekkor a bordáit megszörta valami kemény, hegyes tárgy. A sziklából kiálló hegyes kő volt.

- Hátha jó lesz a kötél elszakításához! - gondolta a fiatalember, és hátrébb csúszott, majd ismét ráfordult a köre.

Érezte, hogy valahol a csuklójánál van. Lassanként megérezte, hogy hol a hegye. Megpróbálta a hurok közé bedugni, és ráncigálni kezdte. Eleinte nem történt semmi, aztán hirtelen, egyik pillanatról a másikra a kötél elgyengült, és a hurok kioldódott. Thomas a kezét ide-oda mozgatva kiszabadította magát.

- Megvan! - kiáltott fel.

- Mi az? - hangzott Jenny halk hangja.

- Kiszabadítottam a kezemet.

- Az jó!

- Kiszabadítalak mindjárt. Itt vagyok veled, ne félj!

Jenny némán feküdt a kővön, apja jelenléte valamelyest megnyugtatta. Thomas a zsebéhez nyúlt, hogy elővegye a bicskáját. A mozdulattól a vállába erős fájdalom hasított. Másik kezével odanyúlt, hogy megnézzze, eltört-e. Érezte, hogy a vállán a hús fáj, a durva kövek felhorzolták, de tudta mozgatni. Végül sikerült elővennie a kést.

- Ez az! Sikerült! Megvan a kés! - kiáltott megkönnyebbülten.

- Nálad van a késed? - kérdezte a lányka.

- Igen. Kiszabadítalak téged is!

- Jó!

A fiatalember szeme kezdett hozzászokni a sötétséghez. Egy közepes szoba méretű üregben voltak, amiből egy járat vezetett tovább. Egy sziklabarlang volt. Tőle egy kicsit balra Jenny feküdt, hanyatt. Thomas odament hozzá.

- Itt vagyok, kicsim! - érintette meg a gyereket, aki ettől elsírta magát.

- De jó, hogy itt vagy, apa! - pityergett.

- Ne félj, itt vagyok, és együtt megtaláljuk innen a kiutat. De előbb leveszem rólad a kötelet.

- Jó.

- Oldalra tudsz fordulni?

- Igen! - hangzott Jenny válasza, és a lányka meg is tette.

Thomas kiszabadította a kislány kezét.

- Meg is van. Tudsz mozogni? - kérdezte a gyereket.

- Igen - felelte halkan Jenny, majd nagy nehezen felült, és körülnézett.

- Hol vagyunk? Mi ez a hely?

- Egy barlang. Bánya lehetett valamikor.

A fiatalember felállt, és lassanként a fal mentén lépkedve egy viszonylag sima helyet keresett. A továbbvezető járat melletti falnál meg is találta.

- Jenny! Gyere ide! Itt simább a talaj!

A lányka is felállt, és sántikálva odament a fal mellett ülő Thomas-hoz. A férfi átkarolta a hozzábújó lánykát.

- Mi lesz most velünk, apa? - szólt halkan Jenny.

- Kijutunk, ne félj! Megtalálom a kiutat innen.

- Az otthoniak biztosan hiányolni fognak minket.

- Igen. Ha rájönnek, hogy eltűntünk, biztosan keresést indítanak majd. Épp ezért ne aggódj!

- Olyan jó, hogy itt vagy velem, apa! - felelte halkan a lányka.

- Ne félj, Jenny! Nem lesz semmi baj!

Jenny nem felelt, csak nekidőlt az apjának, s közben könnyei csöndesen folytak végig az arcán.

A Flatfield farmon elkészült az ebéd. John éppen végzett a munkával, amikor Mary szólt neki.

- John!

- Tessék!

- Gyere, kész az ebéd!

- Jó, megyek.

A férfi hamarosan kész lett, és belépett a házba.

- Thomas és Jenny még nem jött meg? - kérdezte, látva a két üres széket.

- Még nem! - felelte Alice. - Pedig már itt kellene lenniük. Ha gondoljátok, várhatunk még rájuk.

- Várhatunk! - felelte John. - Én azért kinézek a kapun, nem jönnek-e már.

- Jó!

A férfi kiment a farm nagy kapujáig, és kinézett a hosszú, egyenes útra. Sehol senkit nem lehetett látni, csak az út túloldalán, az egyik kisebb szikla tetején ült Jenny barátnője, Carla. John odament hozzá.

- Szervusz, Carla!

- Jó napot, Mr. Taylor! Jenny mikor jön át? Arról volt szó, hogy ma délután átjön.

- Még nem jött haza. Épp téged akartalak megkérdezni, hogy nem találkozál-e vele.

- De igen. A tanítás végén.

- Láttad elmenni?

- Igen. Mr. Flatfield jött érte kocsin.

- Együtt mentek el?

- Igen. Én még vártam apukámra, de Jenny és Mr. Flatfield hamarabb elment.

- Te mióta vagy itthon?

- Legalább félórája.

- Értem. Ez különös.

- Miért, mi történt?
 - Sem Jenny, sem pedig Thomas nem ért még haza.
 - Pedig elindultak, én láttam.
 - Jól van, köszönöm!
 - Szívesen! - felelte Carla. - Mr. Taylor! Ha Jenny hazaér, mondja már meg neki, hogy jöjjön át!
 - Rendben!
- John visszament a házhoz.
- Láttad őket? - nézett rá Alice.
 - Nem. De találkoztam Carla-val, aki azt akarta tudni, hogy mikor megy át Jenny. Amikor mondtam, hogy még nem jöttek haza, azt felelte, hogy ő látta őket kocsin hazaindulni.
 - Akkor miért nem értek még haza?
 - Nem tudom. Pedig Carla már félórája itthon van.
 - Biztos akadt Thomas-nak valami elintéznivalója, mielőtt hazajönnék.
 - Szerintem ebédeljünk meg, majd jönnek! - ült le a férfi az asztalhoz.
 - Jó! - felelte Alice. - Elég sokat főztünk, bőven marad nekik, ha hazaérnek.
- A három ember megebédelt, egyelőre még semmi rosszra nem gondolva.

A sötétség és a süket csönd körülvette a bánya aknájában lévő két embert. Mindketten a földön ültek, hátukat a sziklás falnak támasztva. Jenny egészen az apjához simult, aki átkarolta a kislányt.

- Apa! - szólalt meg Jenny. - Mi lesz most velünk? Hogy jutunk ki innen?
 - Kijutunk, ne félj! Ha egy kicsit megnyugodtunk, egy kicsit jobban megnézem magamnak ezt a barlangot. Láthatóan több járat is van benne. Hátha valami másik kijáratot találok!
 - És ha nem?
 - Erre egyelőre gondolni sem akarok, és te se gondoldj rá.
- Ez a mondat egy időre megszakította a rövid beszélgetést. A két ember csak ült egymást érezve. Végül Jenny szólalt meg ismét.
- Apa!
 - Hm?
 - Gondolkodtál már azon, hogy milyen lenne az életed, ha engem nem találtál volna meg?
 - Igen, sokszor gondoltam rá.
 - Én is.

A férfi felsóhajtott.

- Lehet, hogy valaki más talált volna meg. Az is lehet, hogy sokkal jobb életed lenne, mint amilyen velem.
- Apa! Én nem akarnék más életet, és más apát sem! Nekem te vagy az igazi apukám, és szeretlek!
- Én is szeretlek, kicsikém! Az én életem is szegényebb lenne nélküled.
- Most, hogy itt vagy, már a haláltól sem félek.
- Ne gondoldj a halálra, drágám! Kijutunk innen, meglátod! Hazamegyünk, aztán felülhetsz a lovadra, és egy jót vágtázunk a prérin.
- Igen. Mindig is szerettem volna egy jót vágtatni.
- Ha hazamegyünk, vágtázunk egyet. Jó?
- Az jó lesz.

Ismét csend lett, a két ember gondolatai odakint jártak. Vajon mi történik velük az elkövetkezendő időkben. Egyikük sem tudta a választ.

-Apa! - hallotta Thomas Jenny hangját.

- Mondd, kicsim!

- Miért romlott el egyszerre minden? Régen olyan jó volt! Soha nem volt lövöldözés, banditák, nekem sem kellett félnem az utcán. Soha senki nem bántott, még az izákos cowboy-ok sem. Amikor beteg voltál, én mentem el a városba egyedül, és bátran bemehettem bárhová.

Thomas felsóhajtott.

- Régebben még tisztességes emberek éltek ezen a vidéken, de ez ma már nem így van.

- Ki volt az a férfi, aki levette a parókáját? Miért akar megölni minket?

- Az az ember egy gonosz alak. Valamikor valami nagyon csúnya dolgot művelt Alice-szal, amiért börtön járna neki. Azért akar megölni, mert én tudok erről a dologról, és attól fél, hogy börtönbe juttatom.

- Akkor Alice is veszélyben van.

- Valószínűleg.

- Ő miért nem szolt a rendőröknek?

Thomas felsóhajtott.

- Tudod, kislányom... amikor valami nagyon rossz történik velünk, szeretnénk azt minél hamarabb elfelejteni, hogy semmi ne emlékeztessen rá minket. Alice is így érez. A rendőrségen újra beszélnie kellene erről a dologról, és akkor megint át kellene élnie azokat a borzalmakat.

- Értem.

- Te is tudod, hogy Alice tíz évig vak volt. Azt is tudod, miért.

- Igen. A férje megverte.

- Sajnos ez történt. Őt már annyi bántás érte, hogy mindent elkövet, hogy ne kelljen ezekre emlékeznie.

- Elvitték a gyerekét is.

- Igen.

- És ez a férfi hol találkozott Alice-szal?

- Még Angliában.

- Akkor mit keres most itt?

- Keres valakit.

- Kit?

- A lányát, aki eltűnt.

Jenny felnézett Thomas-ra.

- Apa! Ha ennek az embernek gyereke van, miért nem tudja megérteni, hogy mit művel, ha minket ide bezár?

- Tudod, az az ember sohasem nevelte a gyerekét, nem tudja, milyen érzés megölelni, megtanítani járni, beszélni, etetni. Neki olyan volt a lánya, mint egy idegen gyerek.

- Akkor most miért keresi?

- Talán azért, mert későn jött rá, hogy elrontotta a dolgokat, és megpróbálja visszaszerezni mindazt, amit egykor a saját felelőtlenségével elherdált.

- De... másokat miért bánt emiatt?

- Mert nem akarja belátni, hogy ő volt a hibás, és másokat hibáztat a saját bűneiért.

Jenny ismét elhallgatott, majd ásitott egy nagyot.

- Álmos vagy? - kérdezte Thomas.

- Igen.
 - Várj! Csinálok neked valami fekhelyet! - felelte a fiatalember, és levette a kabátját. Leterítette a csupasz köre.
 - Nem egy fejedelmi fekhely, de ennél jobban nem tudok szolgálni.
 - Nem baj, apa! Nekem jó lesz ez is.
 - Remélem, nem fázol meg! Bár azt itt nem lehet tudni.
 - Így nem olyan hideg a kő - felelte a lányka.
 - Igazi párnával sem tudok szolgálni, de ez talán megteszi - felelte a férfi, levette az ingét is, összehajtogatta elég vastagra, és a lányka feje alá tette.
 - Így ni! Most már párnád is van.
 Jenny az apja meztelen felsőtestére nézett.
 - Apa, így te fogsz megfázni. Miattam igazán nem kellett volna levenned az ingedet!
 - Ne aggódj, nem lesz semmi bajom! Az a lényeg, hogy neked jó legyen. Csak pihenj, és próbáld meg elaludni!
 - Félek elaludni.
 - Miért?
 - Mert tartok attól, hogy ismét rémálmaim lesznek.
 - Ismét?
 - Igen. Már hetek óta állandóan rosszakat álmodom.
 - Azóta is tart, amióta éjszaka felriadtál?
 - Igen. Minden éjjel visszatér, csak nem mondtam el neked, hogy ne aggódj.
 - Miket álmodzsz?
 - Mindig ugyanazt. Ijesztő hangok, ordítás, vér mindenütt. Egy hatalmas alak fölém hajol, és megragad. De ilyenkor mindig felriadok, és nem álmodom tovább.
 A férfi felsőhajtott.
 - Te jó ég! Bárcsak tudnám, miért álmodzsz ilyeneket ok nélkül!
 - Mindig visszatér az az álom.
 A férfi elmosolyodott.
 - Tudod, mit mondok neked? Én most itt fogok ülni melletted, és mint egy nagy hatalmú varázsló, eltüntetem a fejedből a rossz álmokat, amíg alszol.
 - Az jó lenne!
 - Aludj csak, Jenny! Pihenned kell!
 A lányka nem felelt. Thomas látta, ahogy Jenny szeme lecsukódik. Hamarosan a légzése is egyenletessé vált, és mélyen elaludt. A fiatalember a lánya vállára tette a kezét, és amíg a gyerek aludt, simogatta. A barlangban ismét halálos csönd lett, a külvilág hangjai nem jutottak el a két emberhez.

Közeledett az este. A vöröses naplementében egy női alak állt a Fort Rancho kapujában. Alice volt. Szeme az utat kémlelte, hátha feltűnik valahol a jól ismert kocsi, de nem történt semmi. Ahogy a nő így állt, John lépett mellé.

- Mióta állsz itt?
 - Nem tudom, régóta.
 - Még mindig semmi?
 - Semmi. Valami baj történt velük.
 - Most már kezdek én is arra gondolni.

- Nem lehetne valamit tenni? Megkereshetnénk őket!

- Hol keresnéd? Ez a vidék kietlen, száraz, és hatalmas. Kiindulópontunk sincs, hogy hová tűnhettek. Egyébként is, már esteledik. De még megpróbálhatom elérni a seriffet, talán még az irodájában találok! Megyek kis, hozom a lovamat!

- Jó!

John bement az istállóba, kihozta a lovát, és nyeregbe pattant.

- Szólok a seriffnek, és körülnézek ezen az úton, hátha találok valamit!

- Jó! Siess!

A férfi megsarkantyúzta a lovát, és elvágatott. Alice aggódó arccal nézett utána.

- Elment? - hallatszott Mary hangja.

Alice a másik nő felé fordult.

- Igen. Szól a seriffnek.

- Gondolod, hogy tud segíteni?

- Nem tudom. Azt viszont igen, hogy Thomas-szal és Johnnal nagyon jó barátságban van, és mindent megtesz, hogy megtalálja őket.

- Hová tűnhettek?

- Fogalmam sincs. John szerint Thomas, és még Jenny is nagyon jól ismeri ezt a környéket, lehetetlen, hogy eltévedtek volna.

- Meg minek tértek volna le a megszokott útról, ha évek óta erre járnak haza? - tette hozzá Mary.

- Féltém őket! - sóhajtott egy nagyot Alice.

- A seriff megtalálja őket.

- Remélem, igazad van!

- Itt akarsz állni egész este?

- Nem. Csak valami itt tart, hátha meglátom a kocsijukat!

- Gyere be, Alice! Mi itt úgysem tehetünk semmit. A többit majd John, és a seriff elintézi.

Alice nem szólt, csak bólintott, majd becsukta a kaput, és elindult Mary nyomában a házba.

John erőteljes vágára készítette a lovát, hogy még sötétedés előtt odaérjen a seriff irodájához. Egész idő alatt az utat és a környéket figyelte, de semmi árulkodó nyomot nem talált. Végül elérte a várost, és néhány utcán átvágatva megérkezett a főterre, ahol a seriff irodája volt. John leugrott a nyeregből, kikötötte a lovát, és belépett az előtérbe. Az iroda ajtaja alatt némi fény szűrődött ki. A férfi bekopogott.

- Tessék! - hallatszott a seriff hangja.

John belépett.

- Jó estét! - köszönt.

- Jó estét, John! Mi szél hozta erre? - állt fel a seriff, és kezét nyújtott.

- Bocsásson meg, hogy ilyenkor zavarom, de történt valami, amiről tudnia kell.

- Mi történt?

- Eltűnt Thomas és Jenny.

- Hogyhogy eltűnt?

- Thomas elment az iskolába Jenny-ért. A kis Carla Juarez-zel beszéltem, és azt mondja, látta, ahogy Jenny felszáll a kocsira, és elhajtanak. De nem érkeztek haza. Nyomuk sincs sehol! Már esteledik.

- Nem lehetséges, hogy valami fontos dolguk akadt?

- Ilyenkor? És így? Nem hinném. Ha Thomas-nak valami fontos ügye lett volna, előbb hazahozta volna a kislányt, és úgy ment volna a dolgára. Kizártnak tartom, hogy egy esetleges hosszabb útra magával vinné. Ráadásul szó nélkül nem ment volna el. Mindenképpen beszólt volna a tanyára, hogy elmegy. De semmi. Eltűntek mindketten.

- Próbálták őket keresni?

- Egyelőre még nem. Azt gondoltuk, hogy csak valami miatt késnek, de ahogy teltek az órák, csak nem jöttek.

A seriff elgondolkodott.

- Jól tette, John, hogy szólt nekem! Thomas nekem is a barátom!

- Igen. Én legjobban Jenny miatt aggódom. Ha bajba kerültek, neki sokkal nehezebb, mint Thomas-nak.

- Ebben igaza van! - felelte a seriff. - De itt valami tényleg nincs rendben!

- Mire gondol?

- Ha elromlott volna a kocsijuk, például eltörik a tengely a köves terepen, akkor sem tűntek volna el nyomtalanul. A város és a farm közötti távolságot még a kislány is megtette gyalog. Mindenképp hazamentek volna, ha így van. Ha valami baleset érte volna őket, az arrafelé járó farmerek mindenképp észlelték volna őket.

- Én is erre gondoltam! - bölintott John. - Amíg idefelé jöttem, próbáltam figyelni a környéket, már amennyire ez ilyen fényviszonyok mellett lehetséges. De minden ugyanolyannak tűnt, mint máskor.

- Pedig nyomtalanul nem tűnhettek el.

- Igen. De hová mentek? Lehet, hogy a városból kivezető összes utat meg kellene vizsgálni!

- Igen, én is ezt tervezem. De ma már semmit sem tehetünk. Hamarosan teljesen besötétedik. Holnap reggel hatra ide tudna jönni?

- Természetesen!

- Rendben! Jöjjön ide az irodámba, én összetrombitálom az embereket, és megindítjuk a keresést.

- Jól van. Akkor nem is zavarom, Mr. Walker.

- Viszlát, John!

- Viszlát, seriff!

John kilépett az irodából, a seriff követte, és nézte, ahogy a férfi felül a lovára, és elvágat. Ő állt még egy ideig, majd felsóhajtott, és bement az épületbe.

XVI.

Az elhagyott bányában Thomas ült, és gondolkodott. Tudta, hogy valahogy ki kell jutniuk a barlangból. Eleinte attól félt, hogy ha elfogy a levegőjük, megfulladnak, de nem ez történt. A fiatalember érezte, hogy enyhe légmozgás van a barlangban, tehát valahonnan jött a levegő. Ez némi megnyugvást hozott, de a férfi a gyomrában egyre erősödő nyomást, szájában erősödő szárazságot érzett. Tudta, hogy éhen kibírja sokáig, de víz nélkül már nem. Bár valójában nem maga miatt aggódott, hanem Jenny miatt. A férfi egy nagyot sóhajtván nézett a lányára, akinek a körvonalait csak gyengén látta a sötétben, a szeme hiába szokott hozzá a sötétséghez. Jenny összekuporodva, az oldalára fordulva aludt. A férfi ellágyulva nézte a gyereket, és amióta vele volt, a férfi most érezte őt legközelebb magához. Jenny teljesen rábízta

magát Thomas-ra, és ez némi megnyugvást hozott neki. A fiatalember érezte, hogy kötelessége mindent megtenni a gyermekéért. Érezte a felelősség súlyát, és bármennyire is kilátástalannak tűnő helyzetben voltak, Thomas elhatározta, hogy mindent megtesz, hogy Jenny ezt kevésbé érezze.

A kislány mocorogni kezdett, majd felébredt. Eleinte nem tudta, hol van, de aztán megérezte sajgó válla fájdalmát, és eszébe jutottak a dolgok.

- Apa! Itt vagy? - kérdezte.

- Itt vagyok. Itt ülök melletted.

- Most vajon reggel van, vagy este? - kérdezte a gyerek.

- Nehéz megmondani. Amikor idehoztak minket, kora délután volt. Valószínűleg éjszaka lehet odakint.

- Jó sokat aludtam.

- Igen. De nem is baj. Addig legalább nyugodt voltál.

Jenny a hasát fogta.

- Éhes vagyok.

- Én is.

- Most nagyon innék valamit! - sóhajtott a lányka.

- Nekem sem ártana!

- Hol találunk vizet? - kezdett megijedni Jenny. - Evés nélkül ki lehet bírni, de víz nélkül nem.

- Ne aggódj! Az ilyen barlangokban sokszor van föld alatti vízfolyás. Itt is találhatunk ilyen, ha jól körülnézünk.

- Mekkora lehet ez a barlang?

- Elég nagy. Ahogy nézem, több járat is van.

- Majd körülnézünk?

- Muszáj lesz, ha nem akarunk itt ülni örökké. De majd én megyek előre, és megnézem, hogy biztonságos-e, s ha igen, akkor jöhetsz majd utánam.

Jenny átkarolta apját.

- Tudod, hogy azt csinálom, amit mondasz.

- Tudom. Rendes kislány vagy, Jenny.

A lányka nem felelt, csak nézett maga elé.

- Mire gondolsz? - kérdezte Thomas.

- Az álmaimra.

- Megint rosszat álmodtál?

- Most nem.

- Látod? Mondtam én, hogy egy varázsló vagyok, és eltüntettem a rossz álmokat.

- Mondtad! - mosolyodott el végre Jenny. - Egy olyan apa, mint te, mindenre képes.

- Örülök, hogy így látod.

- Mindig is így gondoltam.

- Köszönöm!

- Inkább én köszönöm, hogy mindig vigyáztál rám, és hogy az apukám voltál.

- Az is maradok, amíg élek! Rám mindig számíthatsz, Jenny, bárhová is kerülsz az életben.

- Tudom, apa.

Csend lett. Végül Jenny találta meg a hangját.

- Apa!

- Hm?

- Álmodtam az anyukámról.
- Tényleg?
- Igen.
- És milyen volt?
- Nem tudnám megmondani.
- Hogyhogy?

Jenny felsóhajtott, és lassan mesélni kezdett.

- Arról álmodtam, hogy a karjában vagyok. Átkarolt, és én nagyon jól éreztem magam. De...
- De?

- Nem láttam az arcát!

- Valószínűleg nem emlékszel rá.

- De akkor is! Miért nem láttam őt, apa? Látni akarom!

- Ezek olyan dolgok, amikhez mi túl buták és egyszerűek vagyunk. Van aki azt mondja, az álmok jelentenek valamit, mások meg azt, hogy ez ostobaság.

- Te mit gondolsz?

- Bárcsak tudnám, Jenny! Szeretném azt hinni, hogy jelentenek valamit.

Jenny felsóhajtott.

- Én hiszek benne, hogy az álom jelent valamit.

- Mit?

- Azt, hogy egyszer majd találkozni fogok vele.

- És ha így lesz, akkor engem itt hagysz?

- Soha nem tennék ilyet, apa! Te vagy nekem a legfontosabb!

- Te is nekem, Jenny.

A kislány ismét odabújt apjához, és csak nézett maga elé, a sötétbe. Csak az apja jelentette neki most az egyetlen kapcsolatot a külvilággal, senki és semmi más. Teljesen átadta magát ennek az érzésnek.

- Apa! - szólalt meg ismét. - Emlékszel arra, amikor elcsúsztam a lócitromon, és fejjel előre beleestem a másikba?

Thomas elmosolyodott.

- Emlékszem. Elég érdekes látványt nyújtottál. Körülbelül ötéves lehettél. Jó sokáig tartott, mire megmosdattalak annyira, hogy elfogadhatóan nézzél ki.

- Még ma is érzem az orromban a szagát.

- Elhiszem. Elég közelről megismerkedtél a ló emésztésével - mosolygott a férfi.

- De azért nem voltam rossz gyerek, ugye?

- Nem, csak izgága, mint minden gyerek. De miért kérdezed ezt?

- Nem hoztam rád szégyent?

- Soha nem tetted, Jenny. Tudod... néha még örültem is egy kicsit a csínytevéseidnek.

- Miért?

- Mert amikor meg kellett fegyelmeznem téged, akkor éreztem magam igazán apának. A helyes útra kellett terelnem a lányomat. S egy szülői szerephez hozzátartozik az is, hogy ki kell jelölnie a gyermeke számára a helyes utat.

- Soha nem bántad meg, hogy hazavittél, amikor megtaláltál?

- Nem, soha. Az én életem így volt boldog, hogy te ott voltál nekem.

- Még akkor sem, ha rosszkodtam?

- Nem. Tudod... egy szülő akkor is szereti a gyermekét, ha az rosszat csinál. Meg kell fegyelmeznie, de attól még ugyanúgy szereti. Néha ez a fegyelmezés a jele a szeretetnek.

- Miért?
- Mert a gyerek, ha felnőtt lesz, ezekből fogja tudni, hogy mi a helyes, és mi nem. Ha majd te is felnőtt leszel, és gyermekeid lesznek, meg kell mutatnod nekik a helyes utat, hogy boldogok lehessenek!
- Ahhoz ki kell innen jutnunk.
- Kijutunk.
- Biztos vagy benne?
- Hazudtam én neked valaha?
- Soha.
- Látod? Most sem teszem.
- Én egy párszor hazudtam neked, apa.
- Igen?
- Igen, de aztán mindig bántott a dolog.
- Néha hazudik az ember, de ha megbánja, az majdnem olyan, mintha meg sem tette volna. Tudod... van úgy, hogy valaki szeretetből kénytelen hazudni, mert az igazság fájna a másíknak. Ilyenkor azért hazudunk, hogy a másíkat megóvjuk valamítől.
- Nehéz dolog szítlőnek lenni?
- Nehéz, de megéri.
- Ha én anya leszek, nagyon fogom szeretni a gyerekeket.
- Örülök, hogy így érzed. De ne felejtsd el, egy gyereket nem elég szívből szeretni!
- Miért nem?
- Mert az sokszor nem elég. A gyerekeket okosan is kell szeretni.
- Ezt nem egészen értem.
- Ha egy szítlő rossz tanácsot ad a gyerekeének, vagy rossz példát mutat neki, hiába szereti szívből, mégis árt vele.
- Mint a gonosz emberek?
- Igen. De tudod... a gonosz emberek sem szílettek rossznak. A szítleik rossz példát mutattak nekik, vagy nem törődtek velük eléggé, és ettől váltak a gyerekek gonosz emberré. A férfi elhallgatott. Jenny sem szólt. Hosszú csend után végül felpillantott apjára, és ekkor látta meg, hogy a fiatalember elaludt. A kislány átkarolta a férfit, az egyetlen támaszt, aki most igazán számított neki.

Kora reggel volt. A Flatfield birtokon tíz-tizenkét ember gyűlt össze. A seriff, a segédei, és a környékbeli férfiak. A seriff a társaságra nézett.

- Nos, uraim! Mindannyian tudják, hogy miért gyűltünk itt össze. Thomas Flatfield, és a kislánya, Jenny nyomtalanul eltűnt. Majdnem teljességgel kizárható, hogy önként távoztak volna anélkül, hogy az íthoniakat értesítették volna. Annyit tudunk, hogy Thomas kocsival ment el az iskolához, hogy Jenny-t hazahozza. Azt biztosan tudjuk, hogy megérkezett, és Jenny felszállt a kocsira, és elindultak errefelé, erről Señor Juarez kislánya, Carla is beszámolt. A koci azonban nem érkezett meg ide. Nyomtalanul eltűnt. Az teljesen biztos, hogy errefelé jöttek, nem másfelé, mert az utolsó házban lakó asszony épp akkor ért haza, amikor Thomas kocsija elhajtott a háza előtt, rajta Mr. Flatfield-del és Jenny-vel. Tehát a keresés ezen a környéken indul.
- Mit keressünk, seriff?

- Bármít, ami emberek jelenlétére utalhat a vadonban. Ruhadarab, kocsialkatrészes, emberi tevékenységre utaló nyomok. Bármít, ami szokatlan!

- Az út a táblánál szétválík. A kocsí ezen bármíerre eltűnhetett.

Ekkor a keresésbe önként bekapcsolódó James szólalt meg.

- Ez egyik út az én birtokom mögött megy el, de egy idő után zsákutcába fut, mert egy nagyobb szikla zárja el az utat.

- Igen! - bólintott a seriff. - Az az út valamikor szabad volt, de arról a nagy szikláról ez a hatalmas kötőmb leesett, és legalább tíz éve zárja el a régi utat.

- De attól még megkerülhető, seriff! - szólott egy férfi.

- Valóban, de ott a terület el van vadulva, a fű magas, hiszen kocsik már régóta nem járnak arra. A szikla túloldalán ugyan folytatódik az út, de senki sem használja. Az indiánok területére vezet.

- Nem lehetséges, hogy az indiánok csináltak velük valamit?

- Kizártnak tartom. Errefelé nem járnak, főleg a tíz évvel ezelőtti egyezmény megkötése óta, mikor a Colorado környékére telepítették őket.

- Ha Thomas-ék nyomtalanul eltűntek, akaratlanul is felvetődik a lehetőség, hogy valaki szándékosan tüntette el őket! - jegyezte meg James.

- Ez valószínű, Mr. Joiner - felelte a seriff. - De egyértelmű bizonyítékot kell találnunk arra, hogy mi történhetett velük. Ha igaz, hogy valaki gondoskodott az eltüntetésükről, csak olyan tehette, aki jól ismeri ezt a környéket.

- Vannak szóba jöhető emberek, akiknek ez az érdekükben állhatott? - kérdezte egy másik férfi.

- Van, három is. Talán mondanom sem kell, ők nem csatlakoztak hozzánk a keresés miatt.

- Kikről van szó?

- Az egyik William Rotter, a másik kettő pedig a Baker testvérpár.

- Baker-ék? Kizárt! Még egy marha is okosabb a birtokon, mint azok! Bakeréknek nincs annyi eszük, hogy ezt megcsinálják.

- És a vén csirkefogó? - kérdezte egy harmadik férfi.

- Rotter? - gondolkodott el a seriff. - Ő megtehetné, le is ellenőrizzük! Nos, uraim! Rendeződjünk csoportokba! Azok, akik közvetlen birtokszomszédok, járják körbe a birtokokat, és környező legelőket, itatókat, kanyonokat! Mi, a hatóság emberei, elindulunk a Saguaro felé, a többiek pedig induljanak a Keystone csúcs irányába!

- Ha nem bánja, seriff, én csatlakoznék Mr. Joiner-hez és Señor Juarez-hez, és átnéznénk a környéket! - lépett közelebb John.

- Hogyne, Mr. Taylor! Thomas az ön legjobb barátja!

- Valóban! Olyan, mintha a testvérem lenne.

- Tudom. És ott van a kis Jenny.

- Így van. Ő egy kicsit az én lányom is.

A seriff bólintott, majd a mellettük álló Alice-hoz szólt.

- Legyen nyugodt, Mrs. Flatfield, mindent elkövetünk, hogy megtaláljuk a férjét és a kislányt.

- Köszönöm, Mr. Walker!

- Thomas az én barátom is, és Jenny egy remek kislány. Addig kutatok, amíg meg nem találom őket!

- Köszönöm, seriff!

- Menjenek csak be, asszonyom, itt most úgysem tehetnek semmit! A férfiakkal elmegyünk kutatóútra, remélem, estére eredményre jutunk!

- Én is remélem! - sóhajtott fel Alice.

- Tisztelt uraim! Indulás! - emelte föl a hangját a seriff, és a férfiakból álló csoport kitódult a nagykapun.

A lovasok szétváltak, az udvaron csak a két nő, Alice és Mary maradt. Alice becsukta a kaput, majd oldalán Mary-vel eltűnt a házban.

Alice a Thomas-szal közös szobájukban az ágy szélén ült, és a férfira gondolt.

- Thomas! Hová lettél? - sóhajtott egy nagyot.

Még csak egy nap telt el, de a nő máris rettenetesen érezte a férfi hiányát. Tizenhárom év alatt megtanulta, hogyan éljen nélküle, de most, hogy végre egymásra találtak, Alice nem találta a helyét.

- Nem veszíthetem el most! - gondolta kétségbeesetten. - Victoria után Thomas-t is elveszítsem? Lehetetlen!

Csak ült, ült némán, egy szót sem szólva. A csendet a belépő Mary törte meg. Benézett a nyitott szobaajtón, és meglátva Alice-t, odament hozzá, és leült mellé az ágy szélére.

- Ne aggódj, Alice! Megtalálják őket! - mondta neki biztatóan.

- Remélem! Még csak nemrég házasodtunk össze, és máris elveszíthetem.

- Ez egyáltalán nem biztos. Ennyi ember csak rájuk akad!

- Ez igaz, de mi van ha már késő lesz? Ha már nem élnek?

- Miért gondolsz a legrosszabbra?

- Mert nem tudok olyan helyzetet elképzelni, hogy Thomas ne mozzogna meg mindent, hogy értesítsen, ha valami váratlan dolog közbejött neki, és ezért kellett elmennie. Thomas-szal mi gyerekkorunk óta ismerjük egymást. Tudom, hogy szó nélkül még akkor sem menne el, ha el akarna hagyni. Ha nem értesített minket, az csak egyet jelenthet. Azt, hogy valami miatt nem tudja megtenni. Ez lehet sérülés, vagy valami más is.

- Azzal csak még jobban felidegesíted magad, ha itt ülsz egymagadban, és a dolgokon töprengsz. Foglald el magad valamivel, amíg a nyomozás tart! Ugy az idő is gyorsabban telik.

- Tudom, hogy igazad van, de a gondolataim mindig elkalandoznak, és nem tudok odafigyelni a teendőimre.

- Próbáld meg! - állt fel Mary.

- Rendben! - bólintott Alice, és mélabúsan nézett a távozó Mary után.

Körbepillantott a szobában, az előző este óta elmaradt rendrakás nyomain. Látszott, hogy a szobában lévő rendetlenség Alice lelkiállapotát tükrözi. Amióta Thomas és Jenny eltűnt, Alice semmit nem csinált a szobában.

- Ez nem maradhat így! - állt föl, és rendet rakott a szobában.

Ez a művelet is állandóan eszébe juttatta Thomas-t, hiszen lépten-nyomon az ő holmijai kerültek a kezébe. Alice egy nagyot sóhajtott, és erőt véve magán, rendet rakott. Amikor kész lett, kilépett a szobából, átvágott az előszobán, és belépett Jenny szobájába is. A lányka mindig tökéletes rendet tartott, Alice-nak nem is akadt dolga. Egyébként sem akart a gyerekek holmijai között turkálni, így aztán nem nyúlt semmihez. De a helyiséget belengte Jenny jelenlétének érzése. Bár a kislány távol volt, Alice érezte a szobában a lányka belső világát, Thomas iránti szeretetét, de ugyanakkor a magányát is. A szoba szinte kiabált a nő lelkébe. Alice

zihálni kezdett, és úgy érezte, a szoba megfojtja. Sarkon fordult, és kisetett a konyhába. Zihálva lehuppant egy székre, és csak nézett maga elé.

- Valami baj van? - fordult felé Mary.

Alice azonban nem felelt. Mély, szinte fájdalmas komorság uralkodott el rajta. Ugyanaz az érzés, amit a James-szel közös londoni lakásukban érzett. Képek, érzések azokról a napokról, amiket el akart felejteni.

- Teljesen megbolondultam! - gondolta. - Egy teljesen hétköznapi szobától félek? Mi történik velem?

- Olyan furcsa vagy, Alice! - szólalt meg ismét Mary. - Mi a baj?

- Fogalmam sincs. Az imént bent voltam Jenny szobájában, de nem bírtam ott maradni.

- Miért?

- Nem tudom. Lehet, hogy örülsz neknek hangzik, de van abban a szobában valami, ami felzaklat. De nem tudom, hogy mi az!

- Talán csak a kettejük távolléte miatt van! A szobáról ők jutnak eszedbe.

- Talán igazad van!

- Feküdj le egy kicsit!

- Á, úgysem tudnék aludni! Inkább kimegyek, és sétálok egyet.

- Jó.

Alice kilépett a házból, odasétált a főkapuhoz, és kilépett a birtok előtt elhaladó földútra. Elindult, csak úgy céltalanul. Odakint kellemes idő volt, enyhe sivatagi szellő fúj, felkavarva a homokot. A nő elgondolkodva nézte a félig zöld, félig száraz fücsomókat, amik itt-ott kibukkantak a kőkeményre taposott földből. A száraz cserjék levelei zörögtek a szélben, csak a gömb formájú kaktuszok álltak biztosan a lábukon. Fönn, az égen egy ragadozó madár körözött, az idő szinte megállt, olyan fojtogató volt a csend, csak a halkán fújó szellő hangját lehetett hallani. Alice úgy érezte magát, mintha ő lenne az egyetlen ember a világon. Csak a félsivatagos, sziklás vidék vette körül sárgás-vöröses színeivel, szinte csontszáraz világával.

- Milyen furcsa! - töprengett a nő. - Most, hogy Thomas és Jenny nincs itt, ez a táj olyan számomra, mint a világvége. Amit nemrég még nyugodt, békés csendnek éreztem, most halottnak érzem.

Alice megpróbálta kivenni fejéből a komor gondolatokat, s továbbsétált abba az irányba, ahol a távolban egy kisebb erdőt lehetett látni. Fogalma sem volt, hová tart, csak ment előre. A nő magányát ekkor megszakította valami, illetve valaki. A kanyar felől egy nő közeledett felé. Eleonora asszony volt, James felesége. Amikor odaért Alice-hoz, rögtön köszöntötte.

- Jó napot, Alice!

- Üdvözlöm, Eleonora!

- Látom, ön sem tud mihez kezdeni magával.

- Így van. Megőrülök ettől a várakozástól. Attól, hogy semmi támpontunk nincs! Hová tűnhetett Thomas és Jenny? Csak így, minden előjel nélkül? Félelmetes érzés, ahogy egyik pillanatról a másikra eltűntek.

- Ismerős érzés. Amikor Martin elveszett, én is ugyanezt éreztem.

Alice a szomszédasszonyra nézett.

- Reggel az ön férjét is láttam a keresőcsapatban.

- Igen, ő döntött úgy, hogy eljön.

- Valóban?

- Igen. Azok után, hogy önök megtalálták a fiukat, ez a legkevesebb, amit megtehetünk.

- Köszönöm, Eleonora!

- Tudja, Alice, féltem, hogy ön rossz néven veszi a férjem segítségét.

- Miért?

Eleonora asszony felsóhajtott.

- Tudom, hogy nem ez a megfelelő pillanat, de el kell mondanom önnek, hogy... észrevettem az ön ellenérzését a férjem irányában.

- Mire gondol?

- Cáfoljon meg, ha tévedek, de én az ön szemében azt láttam, Alice, hogy nem szívesen találkozik a férjemmel.

- És ha téved?

- Nem tévedek. Ismerem a férjemet.

- Talán nem eléggé.

- Lehetséges! Annyira azonban ismerem, hogy rajta is lássak valamit, amit azelőtt sohasem láttam.

- Mit látott?

Eleonora Alice szemébe nézett.

- Azt láttam rajta, hogy Richard ismeri önt. Még régebből. És ön is ismerte őt, mielőtt még összefutottunk volna Tucson főutcáján.

- Igen, így van.

- Ez miért volt annyira nagy titok?

- Mert senkinek nem lett volna jó, ha tudja. Főleg önnek és a fiuknak nem lett volna jó.

- Ezt hogy érti?

- Nézze, Eleonora! Attól tartok, hogy ön nem ismeri eléggé a férje múltját. Mit tud róla?

- Tudom, hogy Angliából származik, és egy arisztokrata család leszármazottja. Aztán az egyik napon úgy érezte, Anglia túl szűk neki, és ezért költözött ide, Amerikába. De ezt, gondolom, ön is tudja már.

- Igen, tudom, hiszen én is angol vagyok.

- Onnan ismerik egymást?

- Igen.

- Van még valami, amit tudnom kellene?

- Van. Eleinte azt gondoltam, hogy erről soha nem beszélek önnek, de most, hogy így rákérdezett, elmondom.

- Miről van szó?

- Az ön férje az én első férjem volt.

- Az első férje? Akitől elvált?

- Igen. Azért nem beszéltem róla önnek, mert azt láttam, hogy önök nagyon jól megvannak, van egy hatéves kisfiuk, és a múlt felemletésével én ebbe nem akartam belegázolni.

- Miért?

- Mert a mi házasságunk nem volt jó. Mint már korábban említettem, a férjem vert. A részletekbe nem mennék bele, egyikünknek sem hiányzik, hogy újra előtérbe kerüljön. Önök jól megértik egymást, és nekem ehhez már semmi közöm.

- Sejtettem, hogy van valami, amiről nem tudok - jegyezte meg Eleonora asszony.

Alice a nőre pillantott.

- Nem gondolta volna a férjéről, hogy ilyet tett a múltban, ugye?

- Nem.

- Azt javaslom önnek, hogy ne beszéljen a férjének arról, hogy tud az előző házasságáról. Semmi szükségük rá, hogy felborítsák az eddigi életüket. Főleg a kis Martin miatt ne szóljon neki! Hagyja, hogy majd a férje beszéljen róla, ha úgy érzi, el kell mondania!

- Gondolja, hogy ezt kell tennem?

- Igen. Ön is tudja, hogy egy okos nő nem teregeti ki azonnal minden lapját.

- Ez igaz.

A két nő elhallgatott. Csak lépkedtek egymás mellett, hosszú percekig egy szót sem szólva. Végül Alice találta meg a hangját.

- Most már vissza kell mennem! Van pár dolgom otthon, csak kijöttem sétálni.

- Jól van! Nekem is lenne mit csinálnom! - felelte a szomszédasszony.

- Minden jót, Eleonora! - intett Alice. - Ne feledje, amit mondtam!

- Rendben, viszlát!

- Viszlát!

A két nő elvált egymástól, mindketten elindultak haza, ahol várták a férjeik hazatérését.

A barlangban Thomas lassan, tapogatózva ide-oda járkált.

- Mit keresel? - kérdezte Jenny.

- Itt van egy járat. Valahová vezet. Megpróbálom megnézni!

- Vigyázz magadra, apa!

- Ne aggódj, óvatos leszek.

A fiatalember elindult a keskeny járat felé, kezével kitapogatta a falat. Ahogy belépett a járatba, arcát a mozgó levegő csapta meg.

- Itt valahonnan levegő jön! - jelentette ki.

- Ez azt jelenti, hogy van kijárat?

- Lehetséges, de egyáltalán nem biztos. Elképzelhető, hogy van valahol egy repedés a sziklában, amin keresztül befúj a szél.

- De jó lenne, ha ki tudnánk jutni innen! - sóhajtott Jenny.

- Ha van kijárat, megtalálom! - felelte a férfi, és lassan tovább lépkedett a szűk járatban.

Ekkor ismét megtorpant. Víz illata csapta meg az orrát. Mint amilyet eső után lehet érezni.

- Várj itt, Jenny! Körülnézek odabent!

- Jó! De legyél óvatos!

- Az leszek, ne félj!

A férfi továbbindult a barlangban. A szűk járat, amin haladt, egy idő után kitágult. Balra ismét volt egy elágazás, szemben pedig egy emelkedő, ami kezdetben lankás, a vége felé meredekebb lett. Thomas elindult balra, a következő járaton. Itt a plafon már alacsonyabb volt, le is kellett hajolnia, hogy továbbjusson. Lassan, a lábával tapogatva haladt előre, nehogy egy előtte tátongó gödörbe beleessen. A talaj egyenetlen volt ugyan, de gödörnek nyoma sem volt. Thomas arcát ismét megcsapta a hűvös levegő és a víz illata.

- Errefelé kell keresgélnem! - gondolta.

- Találtál valamit? - hallotta Jenny kiáltását.

- Van itt valami, most fogom megnézni! - kiáltott vissza.

- Jó!

Thomas előregörnyedve haladt előre, amikor a járat ismét kitágult, és egy nagyobb terembe érkezett. A fiatalember valami halvány csillogást vélt látni maga előtt, pár lépésre. Odafönt-ről fény világította meg a helyiséget. Thomas felnézett. A terem magas volt, mint egy templombelső, odafönt egy keskeny rés volt látható, amin keresztül a kintről sütő nap fénye világított be. A fiatalember végignézte a terem oldalait, emelkedőit, kapaszkodóit, hogy fel le-

het-e jutni a nyílásig, de csalódnia kellett. A rés túl magasan volt, és képtelenség volt feljutni odáig. Bár csalódottságot érzett, mégsem ez volt, ami lekötötte a figyelmét. A fentről világító fény megvilágította a barlang talaját. A férfi előtt nem sokkal egy mélynek látszó, gödör-szerű medence volt látható, amiben láthatóan csillogott valami.

- Mi ez? Víz? - guggolt le Thomas a gödör szélén, és belemártotta a kezét.

- A folyadék valóban víz volt, és meglepően tisztának bizonyult, ahogy a férfi a markába merített belőle.

- Vajon iható? Vagy romlott? - töprengett.

- Jelen helyzetben azt hiszem, teljesen mindegy! - gondolta, majd ismét merített a markába a vízből, és megitta.

A víz kissé fémes ízű volt, de Thomas tagjaiba visszatért némi erő. Ivott még pár maréknyit, majd sarkon fordult, és elindult visszafelé. Ismét le kellett hajolnia, hogy átverekedje magát a szűk és alacsony járaton, de lassan átért. Innen már sima volt a talaj, Thomas visszaért az első barlangterembe.

- Jó hírem van! - jelentette ki.

- Megtaláltad a kijáratot? - élénkült fel Jenny.

- Azt sajnos nem, de egy sokkal fontosabb dologra akadtam.

- Mire?

- Vízet találtam!

- De jó! - mosolygott a lányka. - Már szédülök a szomjúságtól.

- Akkor ezt azonnal orvosoljuk. Gyere! - nyújtotta ki a kezét Thomas a gyerek felé.

Jenny odalépett apjához, aki kézen fogta, és lassan vezette a félhomályban.

- Gyere! Majd én vezetek!

- Jövök!

- Ne aggódj, nincs szakadék! Egy kicsit egyenetlen lesz a talaj, de nem vesztes.

- Érzem.

- Tudsz jönni?

- Igen. Itt mintha világosabb lenne, mint ott elől.

- Igen, mert van fönt egy repedés, amin bejön a fény.

- Nem lehetne ott kimenni valahogy?

- Sajnos nem! Magasan van, és felmászni sem lehet.

- Kár!

- Gyere! Itt hajolj le, mert alacsony a mennyezet!

- Au! Bevertem a fejemet!

- Mondom, hogy alacsony!

- De ennyire?

- Ennyire. De legalább át lehet rajta menni!

Jenny és Thomas átért a szűk járaton, és eléjük tárult az előzőeknél sokkal világosabb terem.

A medencében lévő víz a fentről világító napfénytől csillogott.

- Jaj, de szomjas vagyok! - guggolt le Jenny a víz szélén.

- Csak óvatosan! Bele ne ess! - fogta meg a gyereket Thomas.

Jenny merített a markába a vízből, és kétszer, háromszor is ivott belőle.

- De jó! Így már nem is látom olyan vesztesnek a helyzetünket! - jelentette ki.

Thomas elmosolyodott.

- Pedig nem állunk sokkal jobban, csak úgy érezzük!

Jenny felállt, Thomas pedig átkarolta. A kislány felsóhajtott.

- Apa! Kijutunk innen valaha? - kérdezte.
 - Ha van itt kijárat, megtaláljuk! - felelte Thomas. - Együtt megcsináljuk! Te meg én! Ahogy mindig is tettük. Együtt mindig legyőztünk minden nehézséget. Mi ketten legyőzhetetlen páros vagyunk!
 - Ha te nem lennél, én már teljesen kétségbeestem volna, apa!
 - Azt hiszem, én is így lennék vele.
 - Látod, mennyire hasonlítunk egymásra? - mosolygott Jenny.
 - Hasonlítunk, mert te vagy az én kislányom, a szemem fénye!
 - Te pedig az én apukám, aki mindig vigyázott rám.
 Ennek a két utolsó mondatnak súlya volt, melyet mindketten éreztek. Ebben a pillanatban nem számított semmi, csak az, hogy a sors nem szakította el őket egymástól. S ez mindkettőjüknek erőt adott a folytatáshoz.

XVII.

A Rotter házban estefelé négy látogató járt. A seriff, és három embere.
 A házigazda rosszálló tekintetet vetett az előtte álló seriffre.
 - Mit akar tőlem, seriff? - kérdezte idegesen. - Leültem a büntetésemet, és kész! Nincs joga idejönni, és betörni a házamba, hogy kihallgasson egy mondvacsínált ügyben!
 A seriff odalépett a házigazdához, megragadta a mellkasán az inget, és felráncigálta a férfit.
 - Ide figyeljen, Rotter! Bármennyire is próbál a megváltozott jófiú képében tetszelegni, jól tudom, hogy valójában ugyanaz maradt, mint volt!
 - Mit követtem el?
 - Remélem, nincs semmi köze Thomas Flatfield és Jenny eltűnéséhez!
 - Nincs! Hallottam, hogy keresik őket, de én nem tudok semmit.
 - Magának volt rá oka, hogy megölje, vagy megölesse Thomas Flatfield-et, hiszen tíz évet ült miatta!
 - Ez ostoba feltételezés! - morgott Rotter. - Semmi közöm az elrablásukhoz!
 A seriff mereven nézett a férfi szemébe.
 - Én egy szóval sem említettem, hogy elrabolták őket. Csak annyit mondtam, hogy eltűntek.
 - Csak feltételeztem, hogy ez történt.
 - Feltételezte?
 - Igen.
 - Ezt akarja nekem bemesélni?
 - Ez nem mese.
 - Dehogynem!
 - Ezt honnan veszi?
 - Reszket a keze, Mr. Rotter. Mitől ilyen ideges?
 - Nem vagyok ideges!
 - Nem? Akkor mitől izzad? Nincs meleg.
 - Hát...
 - Nos?
 - Az a helyzet, hogy... tudok valamit, de... higgye el, én ártatlan vagyok a dologban! El kell hinnie, seriff!

- Higgyem el? És mit ajánl cserébe?
- Megígéri, hogy nem kell börtönbe mennem, ha segítek?
- Az attól függ, mit kínál ezért.
- Nem csukhat be seriff! Hiszen az én bűnöm nem olyan nagy!
- Azt majd én eldöntöm! Beszéljen! Ha Thomas-t és Jenny-t épségben megtaláljuk, maga szabad lehet.
- És ha nem?
- Akkor örökre a kóterbe vágom magát! Erről kezeskedem!
- De én... nem tettem ellenük semmit! Minden annak az angolnak a hibája!
- Milyen angolnak?
- Az az ember, aki fizetett nekem apróbb dolgokért.
- Például?
- Jókora összeget fizetett azért, hogy mutassam meg neki, hogy lehet észrevétlenül megközelíteni a Joiner farmot.
- És még?
- Hát...
- Nos?!
- Legutóbb azt akarta, hogy szerezzek neki fegyvereseket.
- Miféle fegyvereseket?
- Azt eleinte nem mondta, csak annyit tudtam, hogy valami nagyobb feladatra kellenek neki.
- Thomas Flatfield elrablására?
- Igen. Bár nekem csak annyi volt a dolgom, hogy a fegyvereseket a rendelkezésére bocsássam. Én megtettem. Még régebből és a börtönből ismertem néhány mindenre kapható fickót, és őket ajánlottam be.
- Mi történt azután?
- Ott váraкоztunk az elágazás előtt. Hamarosan feltűnt Thomas Flatfield kocsija. Ennek az angol pasasnak az utasítására meg kellett állítanunk.
- Amit meg is tettek.
- Igen. Az én feladatom csak eddig tartott. Megkötözték, aztán elvitték őket. Én pedig hazajöttem. Ennyi.
- Merre mentek?
- Nem figyeltem. Eljöttem, ők meg mentek.
- Ki ez az angol? Mit tud róla?
- Nem túl sokat. De az biztos, hogy itt, Tucson-ban nem csak Thomas Flatfield-dal van baja, hanem a feleségével, és Richard Joiner-rel is, akinek a farmjáról kérdezősködött.
- Mit tud még?
- Nem túl sokat, csak azt, hogy ennek az egésznek köze van mindhárom emberhez. Thomas Flatfield-et, a feleségét és Richard Joiner-t összeköti valami közös ügy, ami miatt ez az angol le akar számolni velük.
- Miféle közös ügy?
- Azt én nem tudom! Ennyi, amit elmondhatok magának!
- Milyen az az angol? Írja le!
- Semmi különös. Teljesen átlagos. Bajusza és szakálla van, ami szerintem nem igazi. Találkoztam már effélével az életem során, rögtön észrevettem, de nem szóltam neki. A haja olyan vörösesbarna. Kissé ideges típusú embernek tűnik. Kapkod, hadar.
- Dadog is?

- Igen, néha.
- Értem. Biztos benne, hogy az az ember angol?
- Igen. Hallani a kiejtésén, hogy londoni.
- Értem. Fognak még találkozni ezzel az emberrel?
- Nem tudom, nem beszéltünk róla. Általában ő talált meg engem, ha akart valamit.
- Jól van! Na ide figyeljen, Rotter! Van egy ajánlatom a maga számára!
- Milyen ajánlata?
- Ha ez az ember újabb találkozót beszél meg magával, értesítsen, hogy hol és mikor lesz a dolog! Ha ezt teljesíti és megtaláljuk a két elveszett embert, futni hagyom magát.
- Benne vagyok! - felelte szinte azonnal Rotter.
- Helyes! Ezt akartam hallani.

Rotter a seriffre nézett, szinte könyörgő pillantással.

- Mr. Walker! Én nem tudtam, hogy a kis Jenny is ott lesz! Eszem ágában sem volt őt is be-
lekeverní! Lehet, hogy csináltam már pár disznóságot az életben, de gyerekeknek nem ártot-
tam soha!
- Ez most már nem számít! Imádkozzon, hogy megtaláljuk őket! Főleg ezt az angolt!
- Hogy találja meg? Hiszen alig tud róla valamit!
- Azt hiszem, én már sejtem, hogy kiről van szó.
- Valóban?
- Igen, de ez már nem tartozik magára. A maga dolga annyi, hogy értesít, ha ez a fickó talál-
kozót kér öntől. Értette?
- Igen, seriff!
- Rendben! Mi most megyünk, maga pedig jobban teszi, ha átgondolja az eddigi életét! Hát-
ha rájön, mit kellett volna másképp csinálnia!

Rotter nem felelt, csak bólintott.

A seriff és három embere távozott.

A nap már alacsonyan járt, amikor a keresőcsapat összegyűlt Thomas-ék farmján. A környé-
ken már beszédtema volt Thomas és Jenny eltűnése, mivel a helyiek nagyon szerették őket,
és aki tehette, segített a keresésben. A Fort Rancho afféle találkahelyé vált, ahol a keresés-
ben részt vevő emberek találkoztak. Ott volt Eleonora asszony, aztán Juarez asszony, a kis
Carla édesanyja is. Mindannyian a férfiak beszámolóját hallgatták.

- Sajnos nem sikerült megtalálnunk Mr. Flatfield-et és Jenny-t, de a keresést folytatjuk! - lé-
pett elő a seriff, majd az előtte álló Alice-ra pillantott.
- Ne aggódjon, Alice! Folytatjuk a keresést mindaddig, amíg meg nem találjuk őket.

A fiatal nő arcán könnyek folytak végig.

- Félek, hogy addigra már késő lesz, Mr. Walker!
- A reményt sohasem adhatjuk fel, asszonyom.
- De már majdnem két nap telt el, és semmi nyomuk!
- Sajnos így van, de van egy fontos nyomunk.
- Igazán? És mi az? - tette fel a kérdést John.
- A nyomozás során képbe került egy férfi, aki közrejátszhatott Thomas és Jenny eltűnésé-
ben.
- Egy férfi? - kérdezte meglepetten Alice.

- Igen. Járt már itt önöknél. Épp akkor, amikor én indulni készültem. Önök nem fogadták örömmel ezt az embert. A neve Charles Stealer. Ki ez az ember, és mit vétett önöknek?

- A volt férjemnek, James Stealer-nek az unokatestvére. Amit tett, az nem tartozik senkire.

E szavak hallatán Eleonora és James is felkapta a fejét. A nő most már tudta, miféle titkai vannak a férjének, aki csak most értette meg, hogy többé már nem hazudhat a feleségének. A férfi látta a nő szemében, hogy a dolgok megváltoztak. Ám a gondolatait a seriff hangja szakította félbe.

- Ennek a férfinak volt rá oka, hogy ártson a férjének?

- Igen.

- Elmondaná ezt az okot, Alice?

- Személyes dologról van szó, ezért nem is mondanék róla többet. A férjem tud róla valamit, ami ha kitudódik, az Charles-t évekre börtönbe juttatná.

- Értem! - felelte a seriff. - Most azonban létfontosságú, hogy megtaláljuk azt az embert! Bár kétkem, hogy a nyomára akadnánk.

Alice elgyötört arccal nézett a seriffre.

- Ha önök nem járnak sikerrel, én megtalálom azt az embert.

- Gondolja?

- Igen. Charles már nagyon várja, hogy találkozhasson velem. Én pedig gondoskodom róla, hogy megtaláljon.

- Miből gondolja, hogy találkozni akar magával?

- Mert ismerem, mint a rossz pénzt. Fel fog keresni, hogy a tudtomra adja, mit tett.

- Ha így van, szüksége lehet az embereim segítségére!

- Nem! Egyedül kell találkoznom vele! Arra sincs szükség, hogy letartóztassák! Én pontosan tudom, hogyan büntessem meg.

- Ne csináljon semmi butaságot, Alice!

- Emiatt ne aggódjon, Mr. Walker! Semmi olyat nem teszek, ami törvénybe ütközik.

- Nem értem magát, Alice. Mit akar tenni?

- Az nem fontos. Én csak arra kérem önöket, hogy folytassák a keresést a férjem és Jenny után! Charles Stealer-t bízzák rám!

- Ha elkapnánk, tőle megtudhatnánk, hová vitette őket.

- Ebben ne bízson, seriff! Sohasem vallaná be. Inkább meghalna, minthogy beszéljen.

- Biztos ebben?

- Igen.

Csend lett, halálos csend. Az udvaron legalább tizenötven álltak, mindenki átérezte Alice szavainak súlyát. Eleonora asszony látta, ahogy a férje lehajtott fejjel áll. Alice egyetlen mondata lerombolta a férfi tartását. James felesége szinte összeomlani látta az eddigi életüket, a jól ismert férj, és múlt semmivé vált. Richard Joiner helyett James Stealer állt mellette, aki részen verte a feleségét, majd elrabolta és eladta a gyereket, mert azt hitte, hogy a felesége megcsalja, aki egy nemi erőszak által szülte meg a kislányt. Eleonora több már nem tudott bízni a férjében. Tekintete Alice-ra siklott, aki összetörtén állt, és csak a könnyei folytak.

A seriff odalépett a nő elé, és megszólalt.

- Alice! Én csak azt tudom ígérni magának, hogy folytatjuk a keresést.

- Köszönöm.

Az ismét beállt csendben ismét egy hang szólalt meg. James volt az. Úgy érezte, tennie kell valamit.

- Mr. Walker! - szólt a seriffhez.

- Tessék, Mr. Joiner!

- Én úgy döntöttem, hogy holnap kora reggel ismét elindulok, és tovább keresem őket.

- Rendben! Köszönöm, Mr. Joiner!

- Én sem maradok itthon! - lépett elő John.

- Ha nem bánják, én is csatlakoznék önökhöz! - szólt Señor Juarez, a kis Carla édesapja.

- Rendben, uraim! Önök hárman induljanak el! - szólalt meg a seriff. - Amint az időm engedi, én is kimegyek egy csapattal.

Alice még mindig egy helyben állt, szinte nem is hallotta, mi történik körülötte. Miután megbeszélték a teendőket, a társaság lassan szétoszlott, mindenki elment. Nem maradt ott senki, csak Eleonora. Tekintetében együttérzés és bocsánatkérés tükröződött.

- Sajnálom, Alice! - mondta.

- Inkább én sajnálom, hogy kimondtam az igazságot. Nem kellett volna ezt tennem.

- De igen. Ennek így kellett lennie.

- És most mi lesz magukkal?

- Nem tudom. Minden azon múlik, hogy meglesz-e az ön férje, és a kis Jenny. Ha a férjem és a társai megtalálják őket, talán van rá remény, hogy megbocsássak neki. De ha nem, akkor mindennek vége.

Alice a másik nőre nézett.

- Jól meggondolta ezt, Eleonora? Mi lesz a kis Martinnal?

- Nem tudom. Ezt meg kell emésztennem! - felelte a nő, majd sarkon fordult, és gyalog elindult hazafelé.

Alice még mindig egy helyben állt az udvar közepén, csak John és Mary lépteinek hangjára mozdult meg.

- Alice! Gyere be! Idekint már nincs mit tenni! - szólalt meg John.

A nő odalépett hozzá.

- John! Thomas a barátod, tudod, hogy milyen jó ember! És ott van a kis Jenny! Saját lányodként szereted. Kérlek, tegyetek meg mindent, hogy megtaláljátok őket!

- Ezt megígérhetem neked!

- Köszönöm!

- Nincs mit megköszönnöd! Gyere!

A három ember bement a házba, miközben leszállt az este.

A Joiner ház hálószobájában csak az olajlámpa fénye pislogott. Eleonora asszony az ágy szélén ült, és nézett maga elé. Férje távolabb állt, és a falon függő egyik képet bámulta.

- Hogy tehetted ezt, Richard? Vagy hívjalak inkább James-nek? - kérdezte a nő.

- Mióta tudod?

- Az nem fontos. Inkább azt mondd meg nekem, milyen ok vezethet arra egy embert, hogy verje a feleségét, és pénzzé tegye a gyerekeit?

- Honnan tudod, hogy ez történt?

- Legutóbb, amikor Martin-t kerestük a városban, véletlenül meghallottam, amikor összevesztetek Alice-szal. Ott sok minden elhangzott, többek között ez is.

James felsóhajtott.

- Tudom, hogy erre nincs bocsánat, de nekem fogalmam sem volt arról, hogy az unokatestvérem gonosz játszmat folytat velem. Bemesélte nekem, hogy a feleségem megcsal.

- Ha jobban bíztál volna a feleségedben, rájöhettél volna, hogy az egész hazugság.

- Charles sajnos arról is gondoskodott, hogy minden egyértelműnek tűnjön.
 - Ezt hogy érted?
 - Az első problémák forrása Thomas volt. Szerelmes volt Alice-ba, aki akkor az én feleségem volt. Időnként találkoztak is, de mint barátok, afféle testvérek. Nem volt köztük szerelmi kapcsolat. Mivel én tudtam Thomas érzéseiről, amikor Charles felhívta rá a figyelmemet, hogy titokban találkoznak, azt hittem, hogy van köztük valami.
 - És ez miért az unokatestvéréd hibája?
 - Mert ő táplálta bennem a féltékenységet. Ekkor kezdődtek a problémák. De a legfőbb ok a gyerek.
 - Alice gyereke?
 - Igen. Mivel kettőnk között rossz volt a viszony, alig-alig feküdtünk le egymással. De egy nap Alice bejelentette, hogy terhes. Mit tehettem volna?!
 - Bízhattál volna benne!
 - Most már tudom, de akkor elvakított a féltékenység. Aztán amikor Thomas elhagyta Angliát, rájöttem, hogy ő nem lehet a gyerek apja, mert ő olyan ember, aki nem ment volna el, ha gyermeke születik. Azzal a tudattal éltem tovább, hogy a kis Victoria az én lányom. Ebben az időben nem is voltak gondok. Aztán egy nap találkoztam egy régi ismerőssel, aki többek között Charles ismeretségi körébe tartozott.
 - És?
 - Elmesélte, hogy Charles ittasan azzal kérkedett, hogy Alice titokban az ő szeretője. Mivel akkor Thomas már nem volt Angliában, egyértelmű volt, hogy a gyerek apja Charles. Abban az időben, amikor a gyerek fogant, köztünk nem voltak rendben a dolgok. Amikor ezt megtudtam, teljesen elborult az agyam. Keresni kezdtem Charles-t, de akkor külföldön tartózkodott, így nem tehettem semmit. Hazamentem, és...
 - Megverted a feleségedet, és magaddal vitted a gyereket.
 - Igen.
- Eleonora asszony felsóhajtott.
- Az eszedbe sem jutott, hogy a feleséged nem önként lett Charles-é?
 - Nem.
 - Még ha Alice a valóságban vétkes is lett volna, a gyerekekkel akkor sem lett volna jogod így bánni! Elhoztad magaddal, és eladtad?! Miféle ember vagy te?!
- James hallgatott. A nő azonban folytatta.
- Mondd csak Richard... vagy James! Mi lesz, ha egyszer egy rosszakaród rólam állít majd valami valótlan dolgot?! Engem is véresre versz? Vagy ha a gyerek felidegesít, elviszed magaddal, és eladod?! Hogy higgyem el, hogy jó apja leszel?!
 - Tudod, hogy Martint nagyon szeretem, és téged is szeretlek, Eleonora.
 - Ha így is van, én már nem tudok rád úgy nézni, mint régen. Eljátszottad a bizalmamat. Én Richard Joiner-hez mentem feleségül, nem pedig James Stealer-hez. Azt sem tudom már, hogy ki vagy! Egy idegen, akinek a velem töltött élete is hazugságon alapult. Más ember vagy, mint akit én megszerettem. Egy idegen.
 - Eleonora! - nézett könyörgően a nőre James. - Azt érezned kell, hogy szeretlek! Martint is szeretem! Bármit megmozgattam volna, hogy megtaláljam, amikor eltűnt!
- A nő felnézett a férjére.
- Ha szeretsz valakit, az nem teszi semmissé azt a rosszat, amit más ember ellen elkövettél.
 - De már megbántam! Ezt neked is látnod kell! Ezért is akartam részt venni a keresésben!
 - Honnan tudjam, hogy nem csak a lelkiismeretedet akarod megnyugtadni?

- Te is tudod, hogy nem így van! Thomas és Alice megtalálta Martint, és így kötelességemnek érzem, hogy segítsék nekik.

- Ez az egyetlen dolog, amit mindenképp meg kell tenned! Ha épségben megtaláljátok őket, talán még van remény arra, hogy ne nézzek rád megvetéssel. De ha minden jól is alakul, köztünk már soha semmi nem lesz a régi. Richard Joiner meghalt, és helyette itt maradt James Stealer, akivel már csak Martin miatt maradok együtt. De ennél többet ne várj tőlem! A férfi nem felelt. Az egész világa összeomlott, üresnek érezte magát. Csak egyetlen dolog járt a fejében. Az, hogy megtalálja Thomas-t és Jenny-t. Alig hallotta a neje hangját.

- Kérlek, hagyj magamra!

- Menjek ki?

- Igen. Aludj a másik szobában, de ide ne gyere többé.

A férfi szótlanul bólintott, és elhagyta a szobát. Halk léptei lassan távolodtak.

Másnap korán reggel a három lovas, John Taylor, Rodrigo Juarez és James Stealer a Flat-field farm előtt találkozott.

- Mit gondolnak, merre induljunk el? Maguk ismerik ezt a környéket - nézett a másik két férfira James.

Juarez úr körülnézett.

- Kicsi a valószínűsége, hogy dél felé vitték volna őket. Arra eléggé nyílt terep, a gazfickók nem kockáztathatták, hogy könnyen észrevegyék őket, bármerre is járnak.

John bólintott.

- Nekem is ez járt a fejemben, Rodrigo.

- Örülök, hogy egyetértünk, John! Szerintem induljunk el a Saguaro irányába! Az alkalmasabb hely arra, hogy elrejtse valakit a világ elől. Akár élve, akár holtan.

- Miféle hely ez a Saguaro? - nézett a másik kettőre James.

- Egy különleges hely Arizonában. Szinte érintetlen vidék. A nevét a Saguaro nevű oszlop-kaktuszról kapta, ami egész erdőket alkot itt-ott a területen. A terep változatos. Néhol sík, máshol dimbes-dombos, itt-ott magas, kemény sziklák emelkednek a táj fölé.

- Ha oda vitték őket, akkor nehéz lesz megtalálnunk őket! - felelte Juarez.

- Ha így is van, én nem hagyom cserben a barátomat! Ha kell, napokig keresem! - jelentette ki John. - Meg ott van Jenny. Egy nagyon kedves kislány. Kicsit olyan, mintha az én lányom is lenne. Elképzelhetetlen számomra, hogy holtan lássam őket viszont. Valami azt súgja, hogy élnek. De ha mégsem, azt tudni akarom! Nem akarok bizonytalanságban ülni itthon!

- Rám számíthat, Mr. Taylor! - szolt határozottan James.

- Én is ugyanezt mondhatom el! - felelte Juarez.

- Jól van! Induljunk!

- Merre van a Saguaro? - kérdezte James.

- El kell mennünk az elágazás felé. Előtte van egy kis ösvény, ami északnyugat felé halad. Az visz a Saguaro-hoz, de csak egy ideig. Utána az út megszűnik, és vad terep következik. Ott már a köveket, sziklákat kell kerülgatnünk.

- Nem tévedünk el? - kérdezte James.

- Nem. Látja a hátunk mögött azt a nagy sziklát?

- Igen. Az én farmomról is jól látható.

- Ezt a sziklát kell figyelnünk a távolból, ha hazafelé tartunk. Ez mutatja majd a helyes irányt.

- Jól van! Ne késlekedjünk!

- Rodrigo! Richard! Induljunk! - nézett társaira John.

A három lovas elvágtatott. Lovaik hatalmas porfelhőt vertek fel, ahogy haladtak a város felé. Pár mérföld után John lassított, majd balra mutatott.

- Ez az az ösvény!

- Elég keskeny - felelte James.

- Igen, de ez az egyetlen út, amin elindulhatunk.

- Vezessen, Mr. Taylor! Ön ismeri legjobban ezt a vidéket!

- Abban biztosan lehetnek! Gyerünk! Nem késlekedhetünk!

A három férfi elindult az ösvényen, alakjuk eltűnt a száraz bokrok, kövek között.

Nem sokkal később a seriff az irodájában fogadta Alice-t.

- Örülök, hogy bejött hozzám, asszonyom! - kezdte a mondanivalóját a seriff. - A tegnap esti beszélgetésünket szeretném folytatni. Mivel este sokan voltak ott, nem volt rá lehetőségünk, hogy részletesebben beszéljünk.

- Mire kíváncsi, Mr. Walker? - kérdezte Alice.

- Talán ön is sejti, Alice!

- Charles Stealer?

- Igen. Egyelőre túl sokat nem tudok róla. Nem egészen világos számomra, hogy miféle kapcsolat fűzi önöket hozzá azon kívül, hogy az ön sógora volt. S hogy jön ehhez Thomas?

- Vannak dolgok, amik nem tartoznak másra, Mr. Walker.

A seriff bólintott.

- Tudom asszonyom, de most olyan a helyzet, hogy tudnom kell róla! Én a törvény embereként ülök itt ön előtt, nem pedig magánemberként, aki előtt titkolnia kell azokat a dolgokat, amik idáig vezettek. Ez akkor is így van, ha Thomas a barátom.

Alice hallgatott egy ideig, majd bólintott.

- Értem, Mr. Walker. Ez az ügy számomra nagyon fájdalmas, és értse meg, nagyon nehéz róla beszélnem.

- Megértem. Bármennyire is nehéz, kérem, legyen velem őszinte!

- Igyekszem - felelte Alice. - Mint tegnap hallhatta, nekem Thomas a második férjem. Az első James Stealer-nek hívták. Charles az ő unokatestvére.

- Értem. És mi volt a problémák forrása?

- A legnagyobb probléma Charles volt, de ezt akkoriban még nem tudtam.

- Ezt hogy érti?

Alice a férfi szemébe nézett.

- Biztos felmerült önben, hogy Charles miért haragszik Thomas-ra.

- Igen. Érdekelne, hogy jön ehhez az egészhez Thomas.

- Elmondom, de kérem értse meg, hogy ez engem nagyon felzaklat!

- Megértem. Nem sűrgetem, arról beszél, amiről akar.

- Elmondok mindent. London mellett, Chelmsfordban nőttem fel egy farmon. A szomszédunkban lakók a legjobb barátaink voltak. Ők voltak Flatfield-ék. Thomas az ő fiuk volt. Gyermekkorunkban mi ketten úgy nőttünk fel, mintha testvérek lettünk volna. Mindent megosztottunk egymással. Soha semmi titkunk nem volt egymás előtt. A kettőnk kapcsolata megmaradt a fivér-húg szintjén, később sem volt köztünk semmi. Thomas később Londonba

költözött, és elismert újságíró lett. A későbbi férjem, James Stealer az ő kollégája volt, egy irodában dolgoztak.

- Értem.

Alice folytatta.

- Egy nap úgy alakult, hogy a családjuk megismerkedett James Stealer-rel. Épp Thomas-nál jártunk látogatóban, amikor felbukkant. Ott kiderült, hogy gazdag családból származik. Apámék fejében rögtön az a gondolat kezdett el forogni, hogy engem hozzáadjanak James-hez, mondván, hogy jó parti. James kedves volt, de én nem éreztem iránta szerelmet. Az első nehézséget a Thomas és köztem lévő szoros érzelmi kapcsolat okozta. Akkor még nem tudtam, hogy Thomas szerelmes belém, ő ez jól titkolta. James viszont elhatározta, hogy engem feleségül akar venni. Ennek érdekében eljárt hozzánk látogatóba. Őt azonban zavarta az a szoros kapcsolat, ami Thomas és köztem volt, úgy érezte, ő Thomas mögött csak második lehet. Thomas-t is zavarta valami, amiről akkor én még nem tudtam. James nem élt példás életet, rengeteget ivott, nőzött, és olykor verekedett is. Thomas ezzel tisztában volt, de nem akarta felfedni előttünk.

- Miért nem?

- Mert történt valami. Apámék egy üzleti partnerrel vállalkozásba fogtak, ami csődbe vitte apámat, és így az egész családot. A kilakoltatás szélére kerültünk. Én ekkor döntöttem úgy, hogy hozzámegyek James-hez. Nem szerelemből, hanem a szüleim miatt. Lehet, hogy ez elítélendő, de csak az járt a fejemben, hogy a házasságból származó vagyონrésszel segíthetek a szüleimnek. Erről Thomas is tudomást szerzett, és úgy érezte, ha beavatkozik, akkor ő lehet az oka, hogy mi hajléktalanokká válunk. Így mindenről hallgatott. Arról is, hogy szerelmes belém, és Charles-ról is. Mellettem állt, mintha a bátyám lett volna, de valójában nagyon szenvedett. Igazából akkor veszítettem el őt, amikor hozzámentem James-hez.

- Gondolom, ez nehézségeket okozott neki.

- Igen, de ezt jól titkolta. Az igazi gondot a Stealer család okozta. Engem nem láttak szívesen a családban, egy kis felkapaszkodott senkinek tartottak, aki elvetette magát James-szel. Ebben a legfőbb szószóló James unokatestvére, Charles volt, valamint az apja. Mindent elkövettek azért, hogy engem befektítsenek a férjem, és az apósoméék előtt. Ehhez felhasználták a Thomas-hoz fűződő kapcsolatomat. Thomas-szal a házasság után sem szakadt meg a kapcsolatom, időnként feljött hozzánk beszélgetni. Nekem szükségem volt rá, mint bátyámra, és nem akartam elveszíteni. Ezekre a találkozásokra akkor került sor, amikor James nem volt otthon. Erre azért volt szükség, mert James örülten féltékeny volt, és azt hitte, hogy Thomas a szeretóm, pedig nem volt az. Ezt a meggyőződését Charles tovább erősítette.

- Miért tett ilyet?

- Akkor még nem sejtettem, hogy örülten szerelmes volt belém, de nem kaphatott meg. Így aztán mindent elkövetett, hogy mindkét vetélytársát eltávolítsa. Azt akarta elérni, hogy James valamilyen módon ártson Thomas-nak, és emiatt a házasságunk teljesen elromoljon. Ha James esetleg féltékenységeben megölné Thomas-t, én elválnék James-től, Charles saját elképzelései szerint számára ott lesz a lehetőség. A tervei részben be is váltak. James féltékenységi jeleneteket rendezett, és rendszeresen vert. Ezeket én eltitkoltam Thomas elől, mert nem akartam, hogy miattam baja essen. De aztán történt valami, ami örökre megváltoztatott mindent. De ez... nekem nagyon nehéz.

- Én megértem önt, Alice, de tudnom kell róla! - felelte halkan a seriff. - Én a törvény embe-
re vagyok, és ami itt, köztünk elhangzik, az köztünk is marad.

Alice némán bólintott, és nagyokat sóhajtott. Végül folytatta a mondanivalóját.

- Az egyik délelőtt, amikor James dolgozott, Charles eljött hozzánk látogatóba. Én nem kedveltem őt, de mint a férjem rokonát, udvariasan fogadtam. Azt hittem, csak egy udvariassági látogatás, egy kis beszélgetéssel. De nem ez történt...

- Többet akart?

- Igen. Ott derült ki számomra, hogy milyen ember is ő. Rám zúdított mindent, amire vágyott. Majd' megőrült azért hogy az övé legyenek, és én nem tudtam védekezni. Alice itt elhallgatott, arcát a kezébe temette. A seriff sem tudott mit mondani, őt is lesújtotta, amiket hallott.

- Mi történt utána? - kérdezte végül.

- Charles elment. A dologról mélyen hallgattam. Az okokat nyilván ön is sejti, Mr. Walker.

- Igen. És megértem.

- Bemocskolva éreztem magam, nem tudtam elfogadni, ami történt, de beszélni sem tudtam róla. És nem is akartam. A rendőrségen sem tettem feljelentést, mert el akartam felejteni az egészet. Ha Jamesnek elmondom, óriási vihart szabadítok el. Thomas-t meg annyira szerettem, hogy nem akartam őt megsebezni azzal, hogy elmondom neki az igazságot. A dolog itt annyiban maradt volna, de sajnos teherbe estem. Ez okozta a legfőbb problémát. James-szel abban az időben viharos volt a házasságunk, ritkán voltunk együtt, így kisebb volt az esélye, hogy a gyerek James-é. Ettől persze még lehetséges. Am a terheességet elmondtam Thomas-nak, csak Charles-ról hallgattam. Meghagytam Thomas-t és James-t is abban a tudatban, hogy a leendő gyerek a férjemtől van. Abban a helyzetben ez volt a legjobb, amit tehettem.

- Megértem.

- Köszönöm! Egy ideig csönd volt, de engem egy nagy csapás ért. Thomas-nak ez a születendő gyerek nagy lelki terhet jelentett, és rossz lett volna látnia engem nagy pocakkal. Anynyira megviselte a dolog, hogy elhatározta, elhagyja Angliát. Így is lett. Ekkor jött ide, Arizonába.

- Ekkor találkoztam vele én - felelte a seriff.

- Igen.

- És utána? Mi történt? Valaminek történnie kellett!

- Igen. Egy ideig nem is volt gond. James és köztem javult a viszony, ami a közben megszületett kislányunknak, Victoriának köszönhető. Thomas már nem volt Angliában, így James győztesnek érezte magát. Így telt el másfél év. Victoria szép kislány lett. De Charles nem elégedett meg annyival, amit csinált. A cimborái között elkezdte híresztelni, hogy én a szeretője voltam, és a kislány az ő gyereke. Ez persze eljutott James fülébe is, és a botrány ekkor tetőzött be. El akarta kapni Charles-t, de ő előre tartva az unokatestvérértől, külföldre utazott. Így a férjem rajtam vezette le a haragját. Hazajött, és véresre, eszméletlenre vert. Kivette a gyereket az ágyából, és elvitte.

- Hová vitte?

- Azt senki sem tudja. Eltűnt nyomtalanul. Engem édesapám talált meg. Az ütésektől elment a látásom. Ott maradtam férj és gyerek nélkül. A szüleim magukhoz vettek. Thomas sem volt már mellettem. Én ekkor jöttem rá, hogy valójában mindig is őt szerettem. Hozzá kellett volna feleségül mennem.

- Hogy kerültek össze ismét?

- Ön is tudja, hogy Thomas nemrég járt otthon.

- Igen. Jenny-t is magával vitte.

- Így van. Én az eltelt évek alatt a szüleimnél laktam, vakon, csak a gondolataimnak élve. Ekkor bukkant fel ismét Thomas. Ez mindkettőnket felkavart. Thomas tudomást szerzett a

verésről és gyerekrablásról. Mindent elkövetett, hogy segítsen nekem, de én, annak ellenére, hogy szerettem, és hozzá is mentem volna feleségül, azt éreztem, hogy vakon csak a terhére lennék. Nem akartam egy újabb nehézék lenni a vállán. Neki ott volt Jenny, akinek a neveléséhez minden erejére szüksége volt. Ha én vakon vele tartok, csak nehezítem a dolgát. Nem akartam azt sem, hogy Jenny azt érezze, már nem ő a legfontosabb Thomas életében. Charles Stealer nem örült, hogy Thomas ismét felbukkant. Ám Thomas valahogyan tudomást szerzett arról, hogy Charles és az apja szitották a vizályt. Amikor felvetette, hogy feleségül venne, és magával hozna ide, belőlem kibukott minden, addig elfojtott fájdalom. Úgy éreztem, még ha látnék is, nem tudnám őt boldoggá tenni azzal az árnyékkal a fejem fölött, amit Charles művelt velem annak idején.

- Elmondta neki?

- Igen. Valahogy kibukott belőlem. De úgy tűnt, mintha valahonnan már tudta volna.

- Hogy fogadta?

- Nem az a fontos, ő hogy fogadta, hanem az, hogy én mit gondoltam. Mocskosnak éreztem magam, és attól féltem, hogy ezzel a dologgal bemocskolom azt a szeretetteljes kapcsolatot, ami kettőnk között volt. Bár fájt kimondanom, de azt mondtam Thomas-nak, hogy nem akarom, hogy ismét meglátogasson.

- Ő mit csinált?

- Elment Charles-hoz, és a fejére olvasta mindazt, amit tett. Ekkor jött egy újabb gond. Kiderült, hogy annak idején egy fültanú hallotta, mi történt nálunk, és ennyi idő után úgy gondolta, fel akarja használni Charles ellen, hogy egy kis pénzt szerezzen.

- Zsarolta?

- Igen. Névtelen leveleket küldött Charles-nak, aki persze azt hitte, hogy Thomas az, és jelentette. Nyomozás indult, de végül bebizonyosodott Thomas ártatlansága. Charles azonban megúsza, nem ítélték el hamis tanúzásért, az erőszakért én pedig nem tettem feljelentést.

- Miért nem?

- Mert el akartam felejteni. Ezt meg kell értenie, Mr. Walker!

- Természetesen. De... Charles Stealer-t miért nem ítélték el a hamis tanúzás miatt?

- Mert vádalkut kötött a hatósággal.

- Milyen ügyben?

- A volt férjem ügyében. Állítólag tudomására jutott, hogy a volt férjem hol tartózkodik, és hová vitte Victoriát. Ezt a rendőrség tudomására hozta, akik elengedték.

- Meglett a férje?

- Nem lett meg. Többet már én sem tudok. Aztán egy nap lassan javulni kezdett a látásom, és egyre többet kezdtem látni a világból. Végül minden teljesen rendbe jött, és én ekkor bekélttem meg a sorsommal. Rájöttem, hogy én csakis Thomas-t szerettem, és még ott, Angliában hozzámementem. Az esküvő után hajóra szálltunk, és ideköltöztünk.

- És a férje? Róla mit tud?

- Semmit! - jelentette ki Alice.

- Nem látta sem őt, sem pedig a gyereket?

- Nem. De egy idő után Charles felbukkant itt.

- Ön miatt?

- Nem tudom, miért jött.

- Értem. Mindenképp meg kell őt találunk, hogy rábukkanjunk Thomas-ra és Jenny-re! Így talán az okokra is fény derülhet! Megmondom önnek őszintén, ez a dolog még mindig nem teljesen tiszta számomra.

- Ezt hogy érti?

- Miért jött Charles Stealer ide, Arizonába? Valami oka csak van, hogy épp idejött! Amikor önöknél jártam, valami olyasmit mondott, hogy keres valamit, és hamarosan megtalálja. Említette Nogales-t is. Ott is ugyanazt kereste, amit itt. Szerintem ön tudja, mi után kutat Charles Stealer.

- Fontos ez?

- Igen, nagyon fontos.

- Hát jó! - sóhajtott egy nagyot Alice. - Állítólag tudomást szerzett a volt férjem tartózkodási helyéről, és azért utazott ide, hogy megtalálja.

- Értem. Ha abból a beszélgetésből jól vettem ki, James Stealer tartózkodási helyéről az ön férje, Thomas is tud.

- Lehetséges.

- Engem csak az érdekel, hogy ön mit tud, Alice.

- Nem tudok semmit.

- Ez biztos?

- Igen! - bólintott a nő. - Gondolja, ha tudnám, hol van a volt férjem és a lányom, nem rohannék oda azonnal?

- Valószínűleg ezt tenné.

- Igen. De nem tudok semmit.

- A férje viszont tudja! - felelte a seriff. - És ugyanazt akarja elérni, amit Charles Stealer is. Megtalálni James-t, és a kislányt. Thomas azért akarja ezt, mert szereti önt, Charles Stealer pedig azért, mert tudja, hogy Victoria az ő lánya, és bosszút akar állni az unokatestvéréen. S ha Thomas előbb bukkan rá a gyerekre, akkor Charles jövőről szőtt álmai szertefoszlanak. Épp ezért kell eltennie láb alól a férjét.

Alice felsóhajtott.

- Valószínűleg így van.

- S ön ezért akar találkozni vele? Hogy visszavágjon neki?

- Többek között ezért is.

- Mi másért még? Arra kérem, ne csináljon butaságot!

- Emiatt ne fájjon a feje, Mr. Walker! Charles Stealer megkapja, ami jár neki.

- Mit tervez, Alice?

- Ez maradjon az én titkom! Engem most csak ez az egyetlen dolog foglalkoztat!

- És a férje?

- Mr. Walker! - nézett a nő a férfira. - Én itt nem tehetek semmit! Ha élnék, remélem, önök megtalálják őket. Ha meghaltak, akkor meg már nincs mit tenni. Feltámasztani nem tudom őket. Remélem, nem ez történt, de számolnom kell vele! Nekem Thomas az életem, és ha csak erre a rövid időre is, de boldoggá tettük egymást. Engem már megedzett az élet, Mr. Walker. Ha élnék, és visszakerülnek hozzám, én leszek a legboldogabb ember a világban. De ha nem, legalább legyen valami értelme annak, hogy élek!

- Az nem lehet az élete célja, Alice, hogy megöli Charles Stealer-t!

- Nekem nem is ez a célom. Ne féljen, seriff, nem fogom őt megölni. De azt biztosan ígérhetem önnek, bármi is lesz a kutatás eredménye, Charles Stealer a pokolban fog égni!

- Megijesztenek a szavai, Alice! Biztosan tudja, mit csinál?

- Igen.
- Nincs szüksége segítségre?
- Köszönöm a kedvességét, Mr. Walker, de nincs szükségem semmire! Ha nincs más, én hazamennék!
- Rendben! De ha valamire szüksége van, csak szóljon!
- Szólok!
- És ne feledje! Csak semmi butaság!

Alice nem szólt, csak bólintott. Felállt az asztaltól, és elköszönt.

- Vízszontlátásra, Mr. Walker!
- Isten önnel, Mrs. Flatfield!

A fiatal nő egy pillantást vetett még a seriffre, aztán sarkon fordult, és távozott.

Körülbelül két órával ezután a seriff az utcán találkozott két emberével.

- Mi újság? - kérdezte tőlük. - Megtalálták Stealer-t?
- Igen! - felelte az egyik.
- Hol van most?
- Martha Jennings szállójában. A második emeleten bérel szobát.
- Most ott van a pasas?
- Valószínűleg, mert délelőtt láttam bemenni, de azóta nem jött ki senki.
- Akkor mehetünk! Csak óvatosan, nehogy az ablakból esetleg észrevegyen minket! El kell kapnunk! Jöjjenek!

A három férfi a mellékutcákon keresztül ment előre a kérdéses szálló irányába. A szemközti oldalon látható volt a kétszintes épület, az utcára néző ablakokkal. A seriff és az emberei arafelé indultak. Am ekkor történt valami. Az utcán feltűnt Alice, láthatóan a szállóba igyekezett. A három férfi megtorpant. A seriff kézzel jelezte a segédeknek, hogy lépjenek vissza. A mellékutcában, az egyik ház mellett egy szekér állt. A három férfi a szekér mögé guggolt.

- Ez Mrs. Flatfield? - kérdezte az egyik férfi.
- Igen! - felelte a seriff.
- Mit keres itt?
- Valószínűleg találkozni akar Stealer-rel!
- Úgy látszik, tényleg komolyan veszi azt, amit tegnap este mondott.
- Igen. Ma reggel is említette.
- Vajon mit akar csinálni a fickóval? Csak nem megöli?
- Nem hinném. Nagyon furcsa volt ma reggel is - felelte a seriff. - Elképzelni sem tudom, hogy mit akarhat!
- Várjunk! Most bemegy.

Így is volt. Alice a szállóhoz ment, és belépett az épületbe.

- Jones! Menjen utána! - intett a seriff az egyik emberének.

Az egyik segéd felpattant, és ő is bement a szállóba.

Egy ideig nem történt semmi. A másik két férfi odakint várakozott. Jones azonban Alice után ment, akinek fogalma sem volt arról, hogy a mögötte álló férfi a seriff embere. Jones hallgatott.

- Jó napot! Mr. Stealer itt van? - kérdezte Alice a szemközti pultnál álló embertől.
- Igen.
- Melyik szobában lakik?

- Második emelet, 8-as szoba.

- Köszönöm! - felelte Alice, és elindult fölfelé a lépcsőn.

Jones várt egy ideig, majd utánament. Alice eltűnt a második emeleti szűk folyosón. Megállt az egyik ajtónál, és bekopogott. Jones hallotta, ahogy nyílt az ajtó.

- Alice! Örülök, hogy eljöttél - hallatszott Charles hangja.

- Megmondtam, hogy eljövök.

- Ez igaz, de nem gondoltam volna, hogy valóban eljössz.

- Beengedsz?

- Remélem, nincs nálad fegyver!

- Nincs. Miért? Úgy gondolod, lenne rá okom?

- Talán! Mit akarsz?

- Csak egy kicsit beszélgetni.

- Rendben! Gyere!

Ekkor lépések hallatszottak, és az ajtó becsukódott.

Jones feljebb ment a lépcsőn, és benézett a folyosóra. Üres volt. A férfi végiglopakodott a folyosón, és a végén álló nagy dísznövény mögé rejtőzött. A szobaajtó csak pár méterre volt tőle, és a férfi hallgatózni kezdett. Odabentről csak fojtott hangok szűrődtek ki, semmi kibálás, indulatos hangok, nem lehetett érteni, miről folyik a beszélgetés. A férfi közelebb ment az ajtóhoz, de így sem tudta kivenni a szavakat. Halk, fojtott hangú beszélgetés folyt odabent. Néha Alice, máskor meg a férfi hangja hallatszott. Tompa, időnként hadaró beszéd. Odakint az utcán a seriff és az embere figyelte az utcát.

- A sarki szobában vannak! - mutatott a seriff segédje a főnökére.

- Látom. Szerencsére a szobaablakon nincs függöny!

- Beszélgetnek.

- Igen. Azt elég meglepőnek tartom, hogy Alice egyáltalán nem tűnik dühösnek. Túlságosan nyugodt.

- Mond valamit Stealer-nek.

- Igen. Mutat neki valamit. A pasas teljesen le van bénulva. Vajon mi lehet az?

- Bárcsak tudnám! Ez az asszony most bármire kész. Félek, hogy rossz vége lesz ennek!

- Beavatkozzunk?

- Még ne! Várjunk! Vissza! A nő elhagyja a szobát.

- Tényleg!

Odafönt Jones hallotta a lépteket, gyorsan a dísznövény mögé guggolt, hogy meg ne lássák. Nyílt az ajtó. Alice jelent meg a küszöbön. Egyedül volt, Charles Stealer nem kísérte ki. A fiatal nő arcán gyilkos elszántság tükröződött. Szó nélkül becsukta maga mögött a szoba ajtaját, és távozott. Jones előbújt a dízpálma mögül, és megállt az ajtó előtt. Odabentről azonban ne hallatszott ki semmi. Teljes csönd volt. Jones elindult lefelé, hogy jelt adjon a seriffnek.

A törvény öre még mindig a szemközti oldalon, a szekér mögött várakozott. Ám a következő pillanatban nyílt a szálló bejárata, és feltűnt Alice. Nyugodt, könnyed léptekkel indult el az úton. Arcáról eltűnt az elfojtott indulat. A seriff előjött a szekér mögül, és a nő után futott.

- Alice! Várjon! - kiáltott a nő után.

- Mr. Walker! - fordult hátra a nő. - Velem akar beszélni?

- Igen. Láttam, hogy Charles Stealer-rel találkozott a szállóban.

- Igen. És?

- Mit mondott neki?

- Az nem érdekes. Amíg nem ütközik törvénybe, nem vagyok köteles önnek elmondani.
 - Honnan tudta, hol kell keresnie?
 - Reggel, amikor a férfiak elmentek kutatni, bejött hozzánk a farmra.
 - Mit akart?
 - Beszélni! Azt mondta, hogy látogassam meg a szállodában.
 - Miről beszélgettek?
 - Az csak rám tartozik, Mr. Walker.
 - Alice! Aggódom magáért! Miért találkozik egy ilyen alakkal? Mit akar tőle?
 - Semmit. Többet úgysem fogom keresni, és ő sem engem.
 - Nem akarja elmondani, miről beszéltek?
 - Sajnálom, de nem. Csak egyetlen közlendőm van. A Saguaro felé keresgéljenek!
 - Stealer elárulta magának, hogy hová vitték a férjét és Jenny-t?
 - Csak annyit mondott, hogy a Saguaro északi részén, de semmi többet.
 - Ez is több a semminél! Nem tudom, hogy érte ezt el, Alice, de örülök, hogy sikerült szóra bírnia Stealert!
- A nő a férfira nézett.
- Nekem csak egy vágyam van. Hogy épségben viszontlássam a férjemet, és Jenny-t! Addig, amíg ez meg nem történik, semmi hasznomat nem veszi senki. Ha megbocsát, szeretnék hazamenni!
 - Hát hogyne! Nem tartom fel.
 - Köszönöm! Viszlát! - mondta Alice, és távozott.
- A seriff sarkon fordult, és az ott várakozó emberére nézett.
- Gyerünk! Befelé! Kapjuk el a pasast!
- A seriff és a segédje bement az épületbe, útjuk egyenesen a második emeletre vezetett. Ám még a lépcsőfordulóiig sem értek el, valahonnan lövés hallatszott.
- Ez mi? - kiáltott föl a seriff.
 - Mr. Walker! - hallatszott Jones kiáltása a másodikról. - Jöjjenek gyorsan!
- A két férfi felrohant a második emeletre, be Charles Stealer szobájába. Ott szörnyű látvány tárult a szemük elé. Charles Stealer a földön feküdt, kezében pisztollyal. Szétlőtt feje borzalmas látványt nyújtott.
- Mi a fene történt itt? - hüledezett a seriff.
 - Fejbe lőtte magát.
- A seriff döbbenten meredt maga elé.
- Vajon miért tette? - hallotta az egyik segédje hangját.
 - Alice Flatfield a pokolra küldte - motyogta a seriff.
 - Ezt hogy érti, főnök?
 - Ma reggel beszéltem Mrs. Flatfield-del. Éreztem, hogy készül valamire. Bárhogya is kérdeztem, mindig megkerülte a válaszadást. Valami olyasmit mondott, hogy Charles Stealer a pokolban fog égni mindazért, amit tett. Nem gondoltam volna, hogy ez ilyen hamar bekövetkezik.
 - Vajon mit mondhatott neki?
 - Talán sohasem tudjuk meg!
 - Ez ijesztő! Egy ilyen szép és kedves nő néhány szavával megöl egy gazembert? Én még ilyenekkel nem találkoztam!
 - Én sem, higgye el. Jones! Hívja a többieket az őrsről! Vigyék el innen a hullát!
 - Igenis, uram!

A seriff állt egy helyben, és Alice reggeli szavai visszhangzottak a fejében.

"- Az nem lehet az élete célja, Alice, hogy megöli Charles Stealer-t!

- Nekem nem is ez a célom. Ne féljen, seriff, nem fogom őt megölni. De azt biztosan ígérhetem önnek, bármi is lesz a kutatás eredménye, Charles Stealer a pokolban fog égni!

- Megijesztenek a szavai, Alice! Biztosan tudja, mit csinál?

- Igen.

- Nincs szüksége segítségre?

- Köszönöm a kedvességét, Mr. Walker, de nincs szükségem semmire! Ha nincs más, én hazamennék!"

XVIII.

Éjszaka volt. Ebből a barlangban tartózkodók semmit nem éreztek, náluk a nappal az éjszakaiával összefolyt. Thomas a fal mellett ült, Jenny pedig mellette. A lányka reszketett.

- Majd' megfagyok! Olyan hideg van! - dörzsölte össze a kezét.

- Pedig nincs nagyon hideg.

- Akkor mitől fázom?

- Attól, hogy már két napja nem ettél.

- Hányingerem van.

- Nekem is. Azt hiszem, ismét körülnézek a barlangban. De most már alaposabban!

- Én is veled megyek! - nézett fel apjára a kislány.

- Ne fáraszd magad, édesem! Így is le vagy gyengülve.

- Nagyon fázom!

- Gyere ide! Megmelegítelek!

- Jó!

A férfi magához ölelte a lányát, és a karjait dörzsölgette.

- De jó! - lehelte Jenny.

- Ne félj, kicsikém! Kitalálok valamit!

Jenny szája széle reszketett, a férfi érezte a gyerek testének remegését is. Magához ölelte, és igyekezett őt a lehető legjobban felmelegíteni.

- Apa! - szólalt meg Jenny.

- Hm?

- Nem lehet ott, azon az aknán fölmászni valahogy?

- Sajnos nem lehet. Az akna fala alkalmatlan arra, hogy felmásszunk rajta. De ha így is lenne, túl sokat nem érünk vele. Az a nagy kő, amit a lyuk fölé görgettek, nagyon nehéz. Innen arrébb lökni szinte lehetetlen.

- Én kínomban már arra gondoltam, hogy fűrünk valahol egy lyukat, és azon kimászunk! - szípozott Jenny.

- Ha jól látom, ez itt valamikor rézbánya volt. A kőzet kemény. Ráadásul mélyen a talajszint alatt vagyunk. Innen nem lehet kiásni magunkat. Ráadásul nincs semmink, csak ez! - nyúlt a farzsebébe Thomas, és elővett valamit.

- A kés? - erőltette a szemét a sötétben Jenny.

- Igen. Amikor elkaptak minket, el is felejtettem, hogy nálam van. Bár túl sokat akkor sem értünk volna vele. Az pedig szinte a lehetetlennel egyenlő, hogy ezzel a bicskával alagutat ássunk a falba.

- De kár! - csüggedt el Jenny, és ismét elsírta magát.

- Ne sirj, drágám! Bármilyen is az ára, de megtaláljuk innen a kijáratot!

- De hol?

- Eddig féltem attól, hogy alaposan átkutassam ezt a barlangot, mert arrébb nagyon sötét, tele van szűk járattal, és nem lehet tudni, hol van benne egy szakadék, vagy hol szorulnánk be a szűk járatba. Amennyire láttam, én alig tudnám magam átréselni azokon a járatokon. Az sem kizárt, hogy a laza kőzet leomlik.

- Gondolod?

- Igen, de most már kezdem azt érezni, hogy teljesen mindegy, hogy megtörténik-e, vagy nem. Ennél rosszabb helyzetben már nem lehetünk. Nem várhatunk arra, hogy ránk találjanak. Olyan eldugott helyen vagyunk, ahol szinte alig jár ember. Ha egy kicsit pihentél, nekivághatunk a barlangnak! Már hosszú ideje nem aludtál.

- Nem tudok aludni! - felelte Jenny.

- Muszáj lesz pihenned!

- Megpróbálok - felelte a lányka. - Fekve nagyon kényelmetlen. Alhatok itt, a válladon?

- Hát persze! Gyere! Ha másra nem is, de párnának jó leszek.

- Apa!

- Mondd!

- Szerinted van túlvilág?

- Miért kérdezed ezt?

- Mert ha meghalok, szeretnék egy olyan helyre kerülni, ahol nem fáj semmi.

- Ne gondold most erre! Még élünk.

- Apa! Én félek! Nem akarok meghalni!

- Én sem. Próbáld meg aludni egy kicsit, és utána elindulunk felfedezni a barlangot!

- Az jó!

- Aludj, kicsikém! - simogatta a gyereket Thomas.

Jenny kissé megnyugodott, és lassan elaludt. A fiatalember ott ült mellette, és vigyázta az álmát.

Este volt. Thomas-ék farmján senki sem aludt. Mary főzött, John fát rakott a tűzre, de Alice nem találta a helyét. Csak ült a kis előszobában, és maga elé bámult. Mary leült mellé, és átkarolta.

- Alice! Kész a vacsora! Gyere enni!

- Nem vagyok éhes.

- Reggel óta nem etté semmit.

Alice Mary-re pillantott.

- Mary! Tizenhárom év után végre újra rátaláltam Thomas-ra, és most ez történik! Nem veszíthetem el ismét!

- Nem veszíted el! Megtalálják őket!

- De már több nap eltelt! Enni, inni kell! Már ha még élnek egyáltalán!

- Imádkozzunk, hogy éljenek! - felelte Mary.

- Remélem, így lesz!

Ahogy a két nő beszélgetett, kopogtak.

Mary felállt, és az ajtóhoz sietett. A seriff állt odakint.

- Jó estét!

- Jó estét, Mr. Walker!

- Mrs. Flatfield itthon van?

- Igen. Jöjjön be!

- Köszönöm!

A seriff belépett, nemsokára megjelent Alice is.

- Engem keres, Mr. Walker?

- Igen. Beszélhetnénk?

- Hát hogyne! Fáradjon be! - invitálta be a másik helyiségbe a férfit Alice.

A seriff belépett a szobába, és az ajtót becsukta maga mögött.

- Szeretném, ha most komolyabban beszélne egymással!

- Természetesen! Foglaljon helyet!

A seriff leült, Alice is így tett, helyet foglalt a férfival szemben.

- Mit szeretne tudni? - kérdezte.

- Komoly dologról van szó, Alice! Amikor maga elhagyta a szállót, történt valami.

- Mi?

- Charles Stealer öngyilkos lett.

Alice nem szólt egy szót sem, némán bámult maga elé.

- Erre nem mond semmit? - kérdezte a férfi.

- Mit mondhatnék? Azt is hazudhatnám, hogy sajnálom, de nem tehetem.

- Ön tudta előre, hogy ez lesz?

- Nem tudtam.

- Miről beszéltek?

- Ő egy szót sem szólt, többnyire én beszéltem.

- Miket mondott neki?

- Mindent, ami bennem volt.

- És ő mit szólt?

- Semmit.

- Mégis elárulta a helyet, ahol Thomas-t és Jenny-t kell keresnünk.

- Igen.

- Hogy érte ezt el?

- Ez hadd maradjon az én titkom!

- De valamit csak tett vele! Vagy valamit mondott neki?

- Igen.

- Mit csinált Charles Stealer-rel?

- Szembesítettem őt mindazzal a mocsokkal, amit képviselt.

- Csak ennyi? S ezért ölte meg magát?

- Erről nem szeretnék többet mondani, Mr. Walker! Értsen meg engem is! Valahol sajnálom, hogy ez történt, és részben az én bűnöm is, de ennek ellenére sem tudok könnyeket ejteni Charles Stealer-ért. Elvették tőlem a gyermekemet, és most már a férjemet is. Egyetlenegy okot nem találok arra, hogy miért kellene elsíratnom őt! Engem már csak az érdekel, hogy minél hamarabb megtalálják a szeretteimet!

- Mr. Taylor, Mr. Joiner, és Señor Juarez még odakint vannak, és jelen pillanatban is keresik őket.

- De nem tudják, hogy merre kutakodjanak!

- Amint visszatérnek, közöljük velük a teendőket. Holnap reggel ismét összetrombitálom a teljes, nagy létszámú csapatot, én is velük tartok, és átkutatójuk azt a területet a lehető legnagyobbra alapossággal.

- Holnap reggel... csak nehogy már késő legyen! - sóhajtott Alice.

- Alice! Ne higgye, hogy én csak hivatali kötelességemnek eleget téve csinálom ezt az egészet! - folytatta a seriff. - Thomas-t a barátomnak tartom, és a kis Jenny-t is nagyon szeretem. Remek kislány. Bizonyos fokig én is személyes ügynek tekintem ezt az egészet. Épp ezért kell mindent megtennem a megtalálásukért.

- Köszönöm, Mr. Walker! Bocsásson meg, hogy ilyen rideg vagyok, de én csak így tudok védekezni a fájdalommal szemben!

- Alice! Én tudom, hogy ön nem ilyen hölgy, csak a fájdalmak megkeményítették. Thomas nagyon szereti magát, sokat is mesélt önről. Épp ezért én pontosan tudom, hogy Alice Flatfield mit érez.

- Köszönöm!

Amíg a két ember odabent beszélgetett, az udvar felől beszélgetés hangját lehetett hallani.

- Találtak valamit? - hallatszott Mary hangja.

A seriff és Alice felállt, rögtön ki is mentek a ház elé, ahol ekkor állt meg a három lovas, John, James és Juarez úr.

John elkeseredetten legyintett.

- Nem találtunk semmit! Hogy a fene vinné el! A végén már a szemem káprázott a szürke kövektől és a sok kaktusz látványától.

- Meddig jutottak? - kérdezte a seriff.

- A King Canyon Trail környékéig.

- Akkor holnap teljes körű keresést rendelek el. Tudomásunkra jutott, hogy Mr. Flatfield-et és Jenny-t a Saguaro északi részén kell keresnünk, egészen Cortaro vonaláig.

A jövevények csodálkozva néztek a seriffre.

- Ezt hogy sikerült megtudniuk? Lekapcsolták Charles Stealer-t? - kérdezte John.

- Nem egészen. Bár Thomas-ék helyét sikerült megtudnunk tőle, de Charles Stealer meghalt.

- Hogyhogy meghalt? - kérdezte elképedve James.

- Főbe lőtte magát.

- De hogyan? És miért?

- Hogy miért, azt nem tudom. Erről inkább Mrs. Flatfield-et kérdezzék!

- Mi ez az egész? - nézett James egykori feleségére.

A nő volt férje szemébe nézett.

- Én megesküdtem, hogy megbüntettem Charles Stealer-t. Meg is tettem.

- Hogyan?

- Az nem fontos. Én csak a szeretteimet akarom látni! - felelte, majd visszament a házba, ott hagyva a három meglepett férfit, és a seriffet.

- Mi történt itt? - kérdezte James.

- Nem tudom, Mr. Joiner. Alice felkutatatta Charles Stealer-t, és valahogy kiszedte belőle, hogy hol kell keresnünk Thomas-t és Jenny-t.

- De hogy érte ezt el?

- Nem tudom, egyetlen szót sem hajlandó elárulni.

- És az öngyilkosság? Mi ez az egész a büntetésről?

- Mrs. Flatfield erről sem árul el semmit. Annyit tudok, hogy beszélt vele pár percig, aztán távozott. Charles Stealer nem sokkal később öngyilkos lett.

- Ez hátborzongató! - vetett keresztet a mélyen vallásos Juarez úr.

- Nem tudom, hogy mit mondhatott neki, de az biztos, hogy valami olyasmivel szembesítette a férfit, amit az már nem bírt elviselni - folytatta a seriff.

- Nem lehetne ezt valahogy megtudni Alice-tól? - kérdezősködött továbbra is James.

A seriff a fejét rázta.

- Nem. Alice nem követett el bűncselekményt, nekem pedig nem az a dolgom, hogy az erkölcsi oldalát vizsgáljam a dolognak.

- Értem.

- Nos, uraim! Holnap reggel hat órakor ismét útra kelünk! Ha részt akarnak venni a keresésben, ide jöjjenek, innen indulunk.

- Én itt leszek - felelte James.

- Én is! - jelentette ki Juarez úr.

- Én meg pláne! - szólt John.

- Rendben! Holnap már egyértelmű célunk lesz! A Saguaro északi területeit kell átfésülnünk!

- Az elég nagy terület.

- Mit bánom én! Addig keresek, amíg a barátomat és a kis Jenny-t meg nem találom!

- Mi is így teszünk, Mr. Walker.

- Örülök, uraim, hogy egyetértenek velem! Itt az ideje, hogy induljunk haza!

- Megyek! - felelte Juarez úr.

James azonban egy helyben állt.

- Jön, Mr. Joiner? - szólt hozzá a seriff.

- Mindjárt megyek, Mr. Walker, csak még várjon egy percet!

- Rendben! Odakint, a kapunál megvárom. Nekem is van még beszéltnivalóm önnel!

- Majd megyek.

- Várom - felelte a seriff, és elment.

- Én bemegyek! - szólalt meg John.

Nyílt az ajtó, és Alice ismét megjelent a küszöbön.

- Menj csak be, pár perc múlva én is bemegyek! - fordult a férfihoz a nő.

- Jó! - felelte John és bement a házba.

Teljes csönd volt, csak a nő és James állt egymással szemben. Végül a férfi találta meg a hangját.

- Én... eljöttem.

Alice nem felelt, csak nézett James szemébe. A férfi folytatta.

- Bocsáss meg! Tudom, hogy bolond voltam, és... ha tehetném, jóvátenném a dolgokat.

- Azt nem lehet.

- Miért nem tudsz nekem megbocsátani?

- Én már megbocsátottam neked.

- Hát akkor?

- Bármilyen lesz a holnapi keresés eredménye, rajtad én már nem segíthetek.

- Ezt hogy érted?

- Akár megtaláljátok őket, akár nem, te mindenképp szenvedni fogsz.

- Mit teszel velem?

- Semmit. A te sorsod már nem tőlem függ. Én holnap este is itt leszek, és várok. Ha megtaláljátok Thomas-t és Jenny-t, jóváteszel valamit abból, amit elköveltél, de ennek ellenére a lelked nem fog megnyugodni.

- Nem egészen értelek?

- Ha itt lesz az ideje, megtudod.

- És ha nem találjuk meg őket?

- Akkor holnap este is beszélgetünk. Csak te és én.

- Miről?

- Az ma még nem fontos. Neked csak hallgatnod kell, én pedig beszélek. Nem tart sokáig. A többi rajtad múlik. Vagy élsz tovább, azzal a fájdalommal, amit érezni fogsz, vagy mész az unokatestvéréd után. Csak ez a két lehetőség van.

- Nem értelek, Alice! Tudod egyáltalán, mit beszélsz?

- Teljesen eszemnél vagyok. Én már rég megbüntettelek, csak te még nem tudod.

- Mit akarsz ezzel mondani? - emelte fel a hangját James.

Alice azonban nem felelt. Sarkon fordult, és bement a házba. James kábultan nézte a lassan sötétbe burkolózó házat, ami egykori barátjáé volt.

A férfi felsóhajtott, sarkon fordult, és ő is elhagyta a Fort Rancho-t.

A telihold hatalmas korongja féhéren világította meg a tájat. A Fort Rancho-tól a Joiner birtokig vezető poros földúton két férfi lépdelt. Lovaikat kantárszáron vezették, s közben beszélgettek.

- Miért akart velem beszélni, seriff? - kérdezte James.

- Megmondom önnek őszintén, Mr. Joiner, úgy érzem, ön titkol valamit.

- Ugyan mit titkolhatnék?

- Arról csak sejtéseim vannak. De azt hiszem, kapcsolatban áll ezzel a sajnálatos esettel.

- Thomas Flatfield és a lánya eltűnésével? Ezt nem gondolhatja komolyan, Mr. Walker!

- Ne ijedezzen, Mr. Joiner! Nem arra céloztam, hogy az ön keze is benne van.

- Hát akkor?

- A nyomozás során képbe került William Rotter, az erdő túloldalán élő farmer is.

- És?

- Mivel ellenséges érzéseket táplál Mr. Flatfield iránt, egyértelmű volt, hogy nála keresgéljünk.

- Ez érthető.

- Nos! Voltunk nála, és végül bevallotta, hogy egy angol férfi fizetett neki különféle dolgokért.

- Milyen dolgokért?

- Például azért, hogy mutassa meg az ön farmjának hátsó, mások által nem ismert részét.

- Miért tett ilyet?

- Elképzelése sincs?

- A merényletre gondol?

- Pontosan.

- Arra gondol, hogy ez az angol férfi az én állítólagos merénylet, és így tudott bejönni a farmra?

- Ez a véleményem.

- És hogy jutott erre a következtetésre?

- Egy különös egybeesés vezetett nyomra. Rotter elmondta azt is, hogy az angol férfi fegyvereket kért tőle, hogy egy újabb akciót végrehajthasson.
- Thomas és Jenny elrablása?
- Igen. Elmondta, hogy a fegyvereket megszerezte, akikkel a hazafelé tartó Thomas kocsi-ját feltartóztatták. Rotter állítása szerint az ő dolga itt véget ért, és elhagyta a helyszínt. Az angol viszont maradt.
- Es?
- Thomas kocsija nemsokára nyomtalanul eltűnt.
- S ehhez nekem mi közöm? Azt hiszi, hogy én is benne vagyok?
- Nem. Azt gondolom, hogy ön közvetett módon érintett az ügyben.
- Kifejtené ezt bővebben?
- Persze! Rotter az angol férfi nevét nem tudta, de leírást adott róla. Nem a külseje volt az, amire felfigyeltem, hanem a viselkedése. Ideges, hadar, dadog. Akkor jöttem rá, hogy én már találkoztam ezzel az emberrel.
- Hol?
- Itt, Fort Rancho előtt.
- Itt?
- Igen. A férfi valóban angol volt. Gondolom sejti, hogy kiről van szó.
- Charles Stealer?
- Pontosan! A pasas keresett valamit, vagy valakit!
- Elárulta, mit keresett?
- Nem, de Thomas tudta, miről beszél Stealer, és Alice is. Látszott, hogy nem szívlelik azt az embert, el is zavarták.
- És?
- Tudja, Mr. Joiner, nekem, mint hatósági személynek tudomásom van bizonyos dolgokról. A Mrs. Flatfield múltjában található ügyekről is.
- Milyen ügyekre gondol?
- Nem is sejti?
- Nem.
- Meg vagyok győződve róla, hogy ön pontosan tudja, miről beszélek.
- Fogalmam sincs.
- A seriff fürkésző tekintettel nézett James-re.
- Tudja, hogy Alice Flatfield-nek volt egy első férje is?
- Igen, hallottam.
- Kitől?
- Alice-tól.
- Akkor nyilván azt is tudja, hogy Mrs. Flatfield-nek az első házasságából van egy gyermeke!
- Erről még nem hallottam.
- A seriff elmosolyodott.
- Ügyesen terel, Mr. Joiner!
- Gondolja?
- Igen. Meggyőződésem, hogy ön most is tudja, és egész végig tudta, hogy mire akarok cél-ozni!
- Nem tudom. Világosítson fel!

- Hát jó! Alice első gyermekét az első férje, James Stealer vette magához, és ismeretlen helyre távozott vele. A férj úgy hiszi, hogy a gyerek nem tőle van, és ezért tette ezt a dolgot.

- Még mindig nem értem önt.

- Hamarosan megtudja!

- Remélem!

A seriff folytatta.

- Charles Stealer azért jött ide, Arizonába, mert keresett valakit. Nem mást, mint az unokatestvérét, James Stealer-t, és a kislányt. Charles Stealer azért hatolt be az ön farmjára, hogy leszámoljon önnel!

- Még élek.

- Valóban! Nem is kérdezi, miért akarta önt megölni Charles Stealer?

- Eszembe sem jutott, hogy megkérdezzem.

- Elmondom, mit gondolok. Azért tette mindezt, mert önben felismerte az unokatestvérét, James Stealer-t. Maga rabolta el a kis Victoriát.

- Ez csak képzelgés, seriff. Engem Richard Joiner-nek hívnak.

- De vajon mióta?

- Születésemtől fogva.

- Ez könnyen kideríthető.

- Nézzen utána, ha gondolja!

- Kedvem lenne hozzá, de egyelőre nem teszem.

- Miért?

- Megvárom a keresés végeredményét.

- Miért? Arra gondol, hogy ha Thomas megkerül, azonosít engem? Vagy Alice?

- Nem. Ha eddig nem tették meg, akkor ezután sem fogják.

- Hát akkor?

A seriff megállt, és James szemébe nézett.

- Láttam Alice szemében, ahogy önre nézett. Nem tudom, hogy mit csinált Charles Stealerrel, de hatásos volt. Elég nagy az esélye, hogy ön is hasonló helyzetbe kerülhet.

- Az lehetetlen. Nem tudok egyetlenegy indokot sem arra, amiért én főbe lőném magam.

- Azt én sem hiszem. Ha igaz az, amit feltételezek, és valóban ön James Stealer, akkor önre egy személyre szabottabb büntetés vár.

- Ha én vagyok James Stealer!

- Valóban. Ha ön az!

- Tudni kell bizonyítani is.

- Ezt vehetem vallomásnak? Beismeri, hogy ön James Stealer?

- Én ezt nem mondtam.

- Ez igaz. Bár mindegy is! Ha jól sejtem, Alice büntetése utoléri magát is.

- Remélem, nem!

- Pedig úgy lesz!

- Én ezekben a boszorkányságokban nem hiszek, Mr. Walker.

- Azt én sem gondoltam, hogy boszorkányságról van szó. Ez valószínűleg egy sokkal kézzelfoghatóbb dolog lesz.

A két férfi lassan tovább sétált, alakjuk hamarosan eltűnt az éjszakában.

Az elhagyott rézbányában Jenny és Thomas ahhoz készülődött, hogy felfedezze a barlang eddig nem látott részeit. Elhagyták az eddigi barlangrészt, és először a vizes kamránál kezdtek keresgélni.

- De kár, hogy nem lehet odáig felmászni! - nézte a magasan tátongó nyílást Jenny.
A férfi is a mennyezetet bámulta.

- Nagyon magasan van, és még sziklaparkány sincs, amin odáig felmászhathánk.

- Nincs itt valami szűkebb járat, ami továbbvezet valahová? - nézelődött a lányka.

- Megnézhetjük, de így első látásra ez itt teljesen zárt. Csak arra lehet menni, ahonnan bejöttünk.

- Van ott kint más járat is! - ült le egy kőre Jenny.

- Van, de ott nagyon sötét van, és a járat is szűk. Nem biztos, hogy beférünk.

- Apa! Én beférek, és körülnézek!

- Tudom, hogy készen állsz bármire, kislányom, de egy ilyen sötét barlangban veszélyes egyedül mászkálnod.

- Megpróbálnám!

- Jó! Menjünk!

A kislány felpattant, és máris előresietett. Nyomában a férfival elhagyta a kamrát, és újból a szűk előtérben találták magukat.

- Csak balra lehet menni - nézelődött Thomas. - Másfelé nem vezet használható járat.

- Nézzük meg, mi van erre! - indult el Jenny.

- Csak lassan! Ne rohanj! Amíg még beférek a nyíláson, én megyek előre!

- Jó!

Thomas úgy látta, oldalazva befér a szűk járatba, ami az egyetlen továbbvezető út volt. A férfi lassan, tapogatva oldalazott, kezével, lábával tapogatva a sötétben. A lányka követte. Ő jobban elfért, így könnyebben követte a férfit.

- Milyen az út? - érdeklődött Jenny.

- Szűk. Hoppá! Innen emelkedik! Várj! Megnézem, mennyire meredek!

- Jó!

- Elég jónak tűnik. Nem túl meredek. Enyhe emelkedő! Elindulok. Lassan gyere utánam!

- Megyek.

Thomas a kezével továbbra is a sötétben tapogatózott, egyelőre nem érezte, hogy a szűk járat véget érne, végtelen hosszúságúnak tűnt, ahogy lassan araszolt előre benne.

- Csak nehogy zsákutca legyen! - jegyezte meg Jenny.

- Remélem, nem az! Érzem, ahogy húz a levegő. Itt valahol ismét lennie kell egy nyílásnak.

- Remélem, megtaláljuk!

- Az jó lenne!

A lányka zihálva megállt.

- Apa, várj! Elfáradtam!

- Jó. Megállok!

- Szédülök! - jelentette ki Jenny.

- Az éhségtől van, sajnos.

A lányka hangja tompán hallatszott a szűk járatban.

- Már azon gondolkodtam, hogy kaparok össze homokot, és azt eszem meg!

- Egyelőre még várj vele! Ez a barlang egy domb alatt van. Most épp fölfelé megyünk. Ha szerencsénk van, eljuthatunk oda, ahol a dombtető következik, s ahol már a fák gyökerei le-nyúlnak.

A lányka keserűen elmosolyodott.

- Húha! Nem gondoltam volna, hogy egy nap pondró módjára gyökeret fogok rágni.

- Túl sok választási lehetőségünk nincs. Mindent meg kell próbálnunk!

- Mehetünk tovább! - szólalt meg Jenny.

- Ilyen gyorsan kipihented magad?

- Egy kicsit, de szeretnék minél hamarabb odafönt lenni!

- Jó! Gyere! - felelte a férfi, és továbbhaladt fölfelé a szűk járatban.

- Itt melegebb van! - jegyezte meg Jenny.

- Igen, mert közeledünk a dombtetőhöz.

A férfi lassan haladt tovább, egy idő után a járat kitágult, és egy kisebb kamrába nyílt.

- Itt van egy üreg! - jegyezte meg a férfi.

- Jó! Ülünk le ott, mert most már tényleg kimerültem! - zihált Jenny.

- Tudsz jönni?

- Elég nehezen.

- Add a kezéd! Felhúzlak! - nyújtotta ki a kezét Thomas.

Jenny megfogta a férfi kezét, és érezte, ahogy apja húzza fölfelé. Végül Jenny is kiszabadult a szűk járat fogságából, és lepihenhetett a nem túl nagy üregben. Az apró kamra épp csak akkora volt, hogy ülve két ember elfért benne.

Mindketten hangosan ziháltak a fáradtságtól. A kislány ismét megszólalt.

- Apa! Ne menjünk most tovább! Pihenjünk le itt!

- Jó! Rám is rámfér.

A gyerek nekidőlt a falnak a háta mögött, és halkán megszólalt.

- Mitől van itt világosabb, mint odalenn?

- Itt valahol lennie kell egy résnek, amin keresztül besüt a nap.

- Ez azt jelenti, hogy nemsokára találunk egy kijáratot? - lelkesedett Jenny.

- Valószínű.

- Az jó! Ha kijutunk, szedhetünk a kaktuszfügéből!

- Ez nem is olyan rossz ötlet!

- Látod, milyen jó, hogy ilyen okos lányod van! - kuncogott a lányka.

A férfi felsóhajtott.

- Én inkább annak örülök, hogy végre mosolyogni látlak.

- És te mikor fogsz mosolyogni, apa?

- Akkor, ha biztos leszek benne, hogy neked semmi bajod nem eshet.

A gyerek nem felelt. A férfi látta, hogy Jenny szeme lecsukódik. Egyik pillanatról a másikra elaludt. Thomas is nekidőlt a falnak, és ő is próbált erőt gyűjteni.

A lovasok széles sávot alkotva fésülték át a Saguaro északi területeit.

- Lát valaki szekérnyomot? - kérdezte a seriff.

- Csak kövek, bokrok és kaktuszok, uram. Semmi nyomuk! - felelte az egyik kereső.

- Jones! A messzelátóval pásztázza végig a vidéket!

- Igen, uram! - felelte a férfi, és belenézett a távcsövébe.

Mindenütt csak a sivár, egyhangú táj látványa fogadta.

- Lát valamit?

- Sajnos semmit, Mr. Walker!

Juarez úr a seriffhez fordult.

- Errefelé kell lennie egy régi útnak. Amikor bányásként dolgoztam, azon az úton jöttünk-mentünk.

- Ön bányász volt?

- Igen.

- Hol?

- Marana Vista-tól nyugatra, a dombvidéken.

- S oda vezet út?

- Valamikor vezetett, amíg a bánya működött. De már hét éve nincs ott semmi. Az utat sem használják.

A seriff megállt, és a homlokát ráncolta.

- Ez így nem jó! Hiába vagyunk tizenketten, így is elég keskeny sávot tudunk bejárni.

- Oszoljunk csapatokra! - javasolta John.

- Én is épp ezen gondolkodom - felelte a seriff.

- Vájunk szét?

- Igen. Mégpedig háromfelé! - rendelkezett Walker. - Jones! Vegye maga mellé a három kollégáját, és indulnak el északkelet felé. Ha lehet fésüljék át a terepet Cortaro határvidékéig!

- Igenis, uram!

- Mr. Sanders! Önök öten induljanak el Rillito felé!

- És ön merre megy, seriff?

- Északnyugatra indulok. Magammal viszem Mr. Taylor-t, Mr. Joiner-t, és Señor Juarez-t! A Marana környékén vizsgáljuk át a hegyvidéket!

- Értettem, uram! - felelte Sanders, és maga mellé vette a másik négy farmert.

Ők elindultak egyenesen észak felé. A seriff emberei, Jones vezetésével északkelet felé vették az irányt.

A seriff a vele maradt három emberrel, John-nal, James-szel és Juarez úrral elindult északnyugatra, remélve, hogy valami nyomra akadnak.

A barlangban Jenny és Thomas készen állt arra, hogy továbbmenjenek a bánya szűk járataiban.

- Kipihented magad? - nézett a férfi a lányára.

- Igen. Jobban érzem magam.

- Remek! Akkor gyere!

A férfi először négykézláb mászott ki az üreg túlsó oldalán, majd felegyenesedett.

- Itt ismét állva lehet menni! - szólalt meg.

- Az jó! Szeretném már egy kicsit kinyújtóztatni a tagjaimat.

- Azt itt megteheted.

A lányka is kiért az üregből, felállt, és körülnézett.

- Itt már nincs olyan sötét!

- Valóban! Érzem a friss levegő illatát! - felelte a férfi. - Gyere! Továbbmegyünk!

Thomas lassan elindult a szűk járatban fölfelé, Jenny követte. A járat egy idő után elkanya-rodott.

- Itt van benne egy kanyar.

- Tovább lehet menni?

- Igen, csak gyere! - felelte a férfi, és továbbhaladt a kanyarban. - Itt is emelkedik.

- Remélem, nem keveredünk valami labirintusba! - felelte Jenny.

- Egyenesnek tűnik.

- Az jó!

Thomas csak ment és ment fölfelé.

- Azt hiszem, célhoz értünk! - nézett vissza.

- Megvan a kijárat? - mosolyodott el a kislány.

- Innen nem tudom megállapítani, de szemből valami fény jön. Mindjárt meglátjuk!

Thomas ment még egy pár métert, és a járat ismét kitágult.

- Mit találtál? - kérdezte a lányka.

- Egy újabb üreget.

- Csak egy üreget?

- Ne keseredj el! A falon van egy vékony repedés. Ott süt be a nap.

Jenny is megérkezett az üregbe, leült törökülésbe, és a rést nézte.

- Nem lehetne valahogy kitágítani? - kérdezte.

- Megpróbálok - felelte a férfi, és elővette a zsebkését.

- De jó lenne, ha tudnánk egy akkora lyukat fúrni, hogy kimenjünk! - lelkesedett Jenny.

- Na, lássuk csak! - szólalt meg Thomas, és késének pengéjét a repedésbe dugta.

- Ez puha. Homokkőnek tűnik.

Elkezdte a kést ki-be húzgálni, majd a hegyével szurkálta, faragta. A művelet lassan haladt, a homokkő kemény volt, de jól faragható.

- Érzem, hogy jön be a levegő - mondta Thomas.

- Már kezd tágulni a rés! - nézte a műveletet izgatottan Jenny.

- Igen. De ezzel a tempóval sokáig tart, amíg akkorára vájom, hogy kiferjünk rajta.

- Nem baj! Most, hogy már itt vagyunk, nem adjuk föl! - jelentette ki a lányka.

- Tökéletesen igazad van.

A férfi pedig folytatta a műveletet, amivel lassan haladt, de türelmesen csinálta.

A négy lovas lassan, lépésben haladt előre a hegyek felé.

- Milyen messze lehetünk azoktól a hegyektől? - gondolkodott hangosan John.

- Körülbelül öt mérföld - felelte Juarez úr.

- Ilyen jól ismeri a környéket?

- Hát persze! Régebben bányász voltam, és a régi rézbányában dolgoztam.

- Az merre van?

- Ott, a hegyek között.

- Azt mindenképp meg kell néznünk! - jelentette ki a seriff. - Ha bezárták őket valahová, azt csak ott teheték meg. Ha meg nem, akkor egy ilyen nyílt terepen nem valószínű, hogy kint maradtak volna. A sziklák között jól el lehet rejtőzni, de azért figyeljék a környéket!

James belenézett a messzelátóba.

- Mit lát?

- Sajnos ugyanazt, mint eddig! Homok, kövek, bokrok, kaktuszok.

- John a homlokát törölgette.

- Kezd egyre melegebb lenni!

- Ha gondolják, uraim, megállhatunk egy kis pihenőre! - felelte a seriff.

- Álljunk meg! - szólt Juarez úr.

- Rendben! Ott van egy kisebb szikla. Ahogy elnézem, árnyék is van.

- Nagyszerű!

A négy lovas odaléptetett a sziklához, ami körülbelül három ember magas lehetett. Hosszú árnyékot vetett a sziklás, homokos talajra. A férfiak a lovaikat is az árnyékba vezették, majd leheveredtek.

- Ehetünk, ihatunk is! - vetette föl John.

- Mindenképp! - válaszolt James.

A seriff levette a kalapját és a társaira nézett.

- Egyre szűkül a lehetséges helyek száma. Nem tudom elképzelni, hogy ne találjunk semmit! Meg kell találnunk őket!

John a távoli hegyeket nézte.

- Nekem valami azt súgja, hogy ott rájuk találunk.

- Remélem, igaza van, Mr. Taylor!

- Én is remélem!

- Biztos, hogy Charles Stealer igazat mondott Mrs. Flatfield-nek? - nézett a többiekre Juarez úr.

- Semmi sem biztos, de már mindent megvizsgáltunk a mi területünkön, csak az a hegység van már hátra.

- A másik két csapat is kutat. Ha itt nincsenek, akkor talán ők rájuk akadnak.

John nekidőlt a sziklának, és felsóhajtott.

- Én biztosra veszem, hogy ha életben hagyták őket, akkor be vannak zárva valahová.

- Ezt miből gondolja? - kérdezte a seriff.

- Ha itt kint hagyták volna őket, Thomas hazatalált volna azóta. Az a kúp alakú hegy a farkok mögött messziről is jól látszik. Bárhol is van, csak a hegy felé kell jönnie, és hazatalál.

- Ez igaz.

- Szegény Jenny! Most neki a legrosszabb.

- Reméljük, nem szakították el őket egymástól!

- Én inkább abban bízom, hogy nem ölték meg őket.

- Vajon mennyi lehet az idő? - szólalt meg James.

- Fél kettő! - vette elő a zsebóráját Juarez úr.

John a többiekre pillantott.

- Ha nem sürgetne az idő, most lefeküdnék aludni.

- Azt most nem engedhetjük meg magunknak, Mr. Taylor - felelte a seriff.

- Én most már eszem valamit - állt fel James.

- Én is éhes vagyok! - bontogatta a csomagját John is.

A négy férfi leült, hogy egyen-igyon, és utána folytathassa útját.

Thomas kitarтоán faragta a homokkő falat, de már kezdett fájni a válla is.

- Most pihenek egy kicsit! - állt le a munkával.

- Faraghatnám én is! - ajánlotta fel a segítségét Jenny.

- Ha akarod, tessék! De a késsel csak óvatosan!

- Apa! Már nem vagyok olyan kicsi!

- Látod, ezt mindig elfelejtem - felelt Thomas és átadta a kést a lánynak.

Jenny nagy elszántsággal vetette bele magát a munkába.

- Kifaragom, ha addig élek is! - mondta harciasan.

A lányka nagy erővel, elszántsággal faragta a homokkővet, eközben a férfi nézte a kislányt, és elmosolyodott a gyerek igyekezetén. Jenny volt az élete értelme, és épp a gyerek miatt

mutatta, hogy jól van, miközben időnként az ájulás kerülgette. De erősnek kellett látszania, hogy Jenny jól viselje ezt az egészet. Ahogy így ült, és a gyereket nézte, ismét gyengeség tört rá. Egy nagyot sóhajtott, és nekidőlt a kemény falnak.

Jenny rögtön észrevette, hogy a férfi nem érzi jól magát. Azonnal letette a kést.

- Rosszul vagy, apa? - kérdezte ijedten.

- Ó, dehogy! Csak elfáradtam a falfaragásban.

- Én még friss vagyok! Faragok tovább! - felelte Jenny.

A férfi elmosolyodott.

- Ha úgy gondolod, faragj! De ha elfáradtál, azonnal állj le!

- Ne aggódj!

- Remek!

Jenny folytatta, amit elkezdett, de egyre nehezebben ment a dolog.

- Utálom ezt a falat! - rúgott bele elkeseredetten.

A homokkő falban körülbelül félméteres szélességben, kétarasnyi magas lyuk keletkezett.

Ettől a kislány felnevetett.

- Ez meg mi? - csodálkozott a férfi.

- Egy lyuk! - nevetett a lányka.

- Ez hihetetlen! - mosolygott a férfi.

- Apa! Látod milyen erőművész vagyok?

- Ügyes vagy, kicsikém! - felelte a férfi. - Látszik, hogy a sok semmittevés miatt lelassult az agyam. Eszembe sem jutott, hogy megpróbáljak rúgással lyukat ütni a falba.

- Ezért vagyok itt én! - kuncogott Jenny.

Thomas kinézett a lyukon.

- Mit látsz? - kérdezte Jenny.

- Úgy látom, a hegytetőn vagyunk. Köveket meg kaktuszokat látok.

- Errefelé mindenütt csak az van.

A férfi alaposan szemügyre vette a lyuk széleit.

- Ezzel a lyukkal nem sokra megyünk.

- Miért?

- Mert csak ez a része volt homokkő, mellette végig szikla az egész.

A kislány a férfira nézett.

- Apa! Én kiférek rajta!

- Elképzelhető, de egyedül túl sok mindent nem tudsz csinálni odakint.

A gyerek izgalomba jött.

- Apa! Kimegyek, és gyűjtök össze kaktuszfügét! Lesz mit ennünk!

- Ez igaz. Próbáljuk meg, hogy ki tudsz-e bújni!

- Úgy látom, kiférek.

- Remek! Először csak nézz ki, és csak akkor bújj ki, ha biztonságosnak látod!

- Jó! - felelte a gyerek, és hasra feküdt.

Lassan kikúszott a lyukon, de csak félig.

- Mit látsz? - kérdezte a férfi.

- Itt előttünk egy lejtő van, le a síkságra. Tele van kaktusszal. Gyümölcs is van rajta!

- Szakadék nincs?

- Nincs, csak egy ösvény és a lejtő.

- Jó! Bújj ki!

Jenny óvatosan kikúszott a szabadba.

- Kint vagyok! - hallatszott a kiáltása.

- Jól nézz körül! Nehogy összetalálkozz egy pumával!

A lányka felállt, egy nagyot szippantott a friss levegőből, és körülnézett a hegycsúcsról. Előttük a dimbes-dombos terepet lehetett látni a végtelenségig.

- Látsz valamit, vagy valakit? - kérdezte Thomas.

- Nem. Csak a végtelen tájat. De van kaktuszfüge! Szedek össze!

- Jó! De vigyázz, mert a gyümölcs is szúr!

A lányka eltávolodott a lyuktól, majd a szoknyája zsebéből elővette az állandóan szálló por ellen védő kendőt, hogy azzal fogja meg a gyümölcsöket. Lelkesen szaladt kaktusztól kaktuszig, és összeszedte a termést. Felemelte a szoknyája elejét, és abba gyűjtötte. Amikor úgy látta, hogy eleget szedett össze, visszament a nyíláshoz.

- Hoztam egy adagot! - térdelt le, és a lyuk elé borította a gyümölcsöket.

Thomas elmosolyodott a kislány lelkesedésén, és várt.

- Hozok még! - pattant föl Jenny, és ismét eltűnt a kaktuszok között.

Három forduló után megállt.

- Elfáradtam. Egyelőre csak ennyit tudtam összeszedni.

- Nem baj, elég lesz! - felelte a férfi. - Várj! Kiadom a kést, és pucold meg úgy, ahogy ott-hon!

- Jó! - felelte a gyerek, és a késsel elkezdte levágni a gyümölcs héjából kiálló nagyobb, horgas tüskéket. Amikor ezzel kész volt, a kendővel ismét megfogta a gyümölcsöt, és elkezdte dörzsölni, hogy az apró, pihesterű, borzasztóan irritáló tüskéket eltávolítsa. Amikor ezzel megvolt, kirázta a kendőt, majd folytatta a következő gyümölccsel. Beletelt egy időbe, mire minddel végzett.

- Kész! - jelentette ki.

- Jó! Akkor beveszem őket! - felelte a férfi, és behúzta a lyukon a gyümölcsöket.

Amikor végzett, Jenny hangját hallotta.

- Bemehetek!

- Gyere!

- Jó! - mondta a kislány, és visszabújt a lyukon.

Odabent leült.

- Leszüreteltem a termést! - mosolygott.

- Ügyes vagy, kicsim! - simogatta meg a férfi.

- Végre ehetünk is valamit! - sóhajtott fel a gyerek.

- Várj! Felvágom! - vette kézbe a kést Thomas, és nekiállt kettévágni a gyümölcsöt.

- Így, ni! Kivágom a belsejét.

A férfi cselekedett, majd a nagyobb gyümölcsdarabot a lányának adta.

- Tessék!

- Köszönöm!

Thomas ezután magának is vágott egy darabot, és ő is elkezdte enni.

Jenny kuncogni kezdett.

- Utálom ezt a gyümölcsöt, de most nagyon finomnak találok!

- Három napi koplalás után nem is csodálom.

- Most degeszre eszem magam belőle!

- Szó sem lehet róla, kisasszony! Nem rohanunk a falnak! Egyszerre ne egyél belőle sokat!

A lányka felsóhajtott.

- De kár, hogy nem tudsz te is kijönni, apa! Együtt elindulhatnánk haza!

- Messze vagyunk otthonról.
- Innen lehet látni a kúphegyet!
- Tényleg?

- Igen! Arra! - mutatta az irányt Jenny.
- Mekkoraának látszik? - kérdezte Thomas.
- A hüvelykujjammal el tudtam takarni - hangzott a válasz.
- Akkor messze vagyunk. Legalább tíz mérföld.

A pék a farmtól négy mérföldre van - folytatta Jenny.

- Hová akarsz ezzel kilyukadni?
- Én elmegyek, és segítséget kérek!

Thomas megsimogatta a gyereket.

- Ez nagyon veszélyes, kislányom! Főleg egy tizenkét éves gyereknek! Odakint prérifarkasokkal, pumával, csörgőkígyóval is találkozatsz. Tíz mérföld az nagy távolság.

- Én kibírom! - erősködött a kislány. - Amikor el volt törve a lábad, és John bácsi nem volt itthon, többször is bementem a városba vásárolni. Az oda négy mérföld, meg vissza négy. Az nyolc. S az már majdnem tíz!

- Akkor jóllakott voltál, és kipihent.

- Apa! Most aludtam sokat! Ebből a gyümölcsből megeszem hármát-négyet, és már lesz erőm is!

- Bátor vagy, édesem, de értsd meg, hogy féltetek! Mégiscsak egy tizenkét éves kislány vagy, és én nem engedhetlek el egyedül a vadonba!

- De akkor mi lesz veled, apa?!

- Nehéz döntés ez! - sóhajtott fel a férfi. - Nem akarom, hogy valami bajod essen.

- Én sem akarom, hogy végleg itt rekedj! Nekem szükségem van rád, apa! Te vagy az apukám és szeretlek! El kell mennem, hogy segítséget hozzak, különben meghalhatasz!

A fiatalember legbelül tudta, hogy ez a legjobb, amit tehetnek, de minden egyes porcikája tiltakozott az ellen, hogy elengedje a vadonba a gyermekét.

- Apa, kérlek! Egyezz bele! - szorongatta a férfi kezét a lányka.

Thomas nagyot sóhajtott, majd megszólalt.

- Jól van! - felelte.

A kislány az apja nyakába csimpaszkodott, és úgy beszélt hozzá.

- Sietek, és hozok segítséget! Nem kell sokáig várnod! Kijössz, és hazamegyünk mindketten!

A férfi magához ölelte Jenny-t.

- Nagyon vigyázz magadra, kicsikém! A kést vidd magaddal! Szükséged lehet rá! Legyél nagyon óvatos!

- Óvatos leszek, ígérem!

- Menj, drágám!

A lányka egy puszit adott a férfi arcára, és elindult. Kibújt a lyukon, és felállt.

- Hamarosan jövök! - hallatszott még a kiáltása, és elszaladt.

Thomas úgy érezte, mintha a szívét tépték volna ki. Sötét félelem, mély aggodalom szállta meg, ha arra gondolt, hogy a kislánya egyedül indult útnak a vadonban, egyetlen késsel a kezében. A férfi nekidőlt a kemény falnak, és csak maga elé bámult, miközben folytak a könnyei.

A farmon lassan telt az idő, az otthon maradt nők feszülten várakoztak. Alice nem tudott egy helyben ülni, ide-oda járkált az udvaron. Mary az emeleti teraszon törölgette az étkezőasztalt, nem ment ki Alice-hoz, úgy érezte, jobb, ha egy kicsit egyedül hagyja. Alice a kezében szorongatott valamit, miközben körbesétált az udvaron. Mary érezte a fiatal nő felől érkező fájdalom hullámain. Alice magához szorította azt a kis méretű tárgyat, lehajtotta a fejét, és úgy lépkedett körben, a kerítés mentén.

A környék csendes volt. Mary látta, hogy az úton egy alak közeledik a farm kapuja felé. Eleonora Joiner volt.

- Mit akar már megint itt ez a nő? - morgott magában Mary.

Eleonora elérte a farm bejáratát, s mivel a nagykapu a ki-be járó szekerek miatt nyitva volt, belépett az udvarba.

- Jó napot, Alice! - köszönt.

A fiatal nő épp csak felemelte a fejét, ránézett, és halkán felelt.

- Jó napot!

- Zavarom? - kérdezte Eleonora.

- Nem.

A jövevény nem tudott mit kezdeni Alice szűkszavúságával, de odalépett a fiatal nő mellé.

- Nagyon sajnálom Alice, hogy ez történt!

- Nem ön tehet róla.

- De a férjem igen. S így én is bűnösnek érzem magam.

- Semmi szükség rá.

- Azt azért tudnia kell, hogy nem én beszéltem rá Richard-ot, vagyis James-t, hogy csatlakozzon a kereséshez. Ő döntött így.

Alice nem felelt, csak sétált tovább. Eleonora követte.

- Azt megkérdezhetem, hogy... mi a célja a férjemmel? Feljelenti a korábbi tette miatt?

- Nem. Ő így is bűnhődni fog.

- Ezt nem értem.

- Nem is kell értenie, Eleonora.

- Higgye el, Alice, a férjem már megbánta a dolgot! Rájött, hogy az unokatestvére kihasználta és átverte.

- Ha bízott volna bennem, erre nem került volna sor - hallatszott a felelet.

- Ha segíthetnék Mr. Flatfield-et és Jenny-t megtalálni, bármit megtennék! - jelentette ki Eleonora.

Alice felsóhajtott.

- Itt mi már semmit nem tehetünk. Várnunk kell.

Eleonora tovább beszélt.

- Tudja, Alice, most én is úgy vagyok vele, hogy nem tudom, mit tegyek. Ott van a férjem, akivel már évek óta házasok vagyunk, és én eddig Richard Joiner felesége voltam. De most?! Hirtelen James Stealer neje lettem, és azt sem tudom, kihez mentem feleségül annak idején. Melyik az igazi arca? Akit én ismerek, az egy lelkiismeretes férj, és jó apa. Nehéz ezt összeegyeztetnem azzal az emberrel, aki Angliában volt. Hogy lehet egy ember ennyire kétféle? Mint a tűz és víz.

- Én sem vagyok már ugyanaz az ember, mint voltam - felelte Alice. - Fiatalon egy naiv lány voltam, aki csak azért élt, hogy valaki szeresse. S miközben ezt kerestem, nem vettem észre, hogy ott van a közelemben, csak éretlen voltam ahhoz, hogy meglássam. Meg is fizettem az árát.

- Azt hiszem, én is megfizetem - felelte Eleonora.

Alice ránézett.

- Látja, Eleonora, hogy egyetlen ember önzése, és aljassága hány emberre van hatással? Nekem már csak egyetlen vágyam van. Hogy Thomas-t és Jenny-t visszakapjam. Lehet, hogy ez is önzés, de engem már semmi más nem érdekel addig, amíg őket épségben viszont nem láthatom.

Eleonora ekkor jutott el ahhoz a pillanathoz, hogy már nem tudott mit mondani Alice-nak. A fiatal nő láthatóan bezárkózott a maga belső világába, és hiábavaló igyekezet volt, hogy ki-billentsék onnan.

XIX.

A szürke, sziklás terepen egy kislány szaladt a távoli hegy felé. Jenny volt. Órák óta haladt a távoli csúcs felé, hol futva, hol gyalogolva. A melegben teljesen elfáradt, és folyt róla a verejték. Teljesen kifulladásra állt meg. Lerogyott az egyik bokor tövébe, és körülnézett. A lányka már majdnem félúton járt, de a kúphegy, amely felé igyekezett, még mindig aprónak látszott a távolban.

- Olyan messze vagyok! - kesergett. - Soha nem érek oda!

Megtörölte az arcát, majd evett egy kicsit a nála lévő gyümölcsből. Már állt volna föl, amikor a túlsó dombon megjelent egy puma.

- Jaj! - gondolta kétségbeesetten a lányka, és lelapult a bokor mögött.

A szél szemből fúj, így a nagymacska nem érezte meg a szagát. Leült a dombtetőn, és tisztogatni kezdte magát. Jenny hangtalanul hasalt a bokor mögött, és az ágak között figyelte a macskát, ami ráélesen heverészett, nem volt hajlandó elmenni.

- Menj már innen, te dög! - gondolta Jenny. - Késő lesz, mire hazaérek!

A puma feküdt még egy ideig, majd felállt, és elindult egyenesen Jenny felé. A lányka erősen megmarkolta a kést, mintha az bármit is segítene baj esetén. A puma közeledett, de ekkor valami elvonta a figyelmét. Megtorpant, oldalra nézett, majd elszaladt abba az irányba. Morgását, ijesztő ordítását jól lehetett hallani, amit valamivel később egy állat visító hangja követett.

- Elkapott valamit! - gondolta Jenny, de mozdulni sem mert.

Némi morgás után csend lett. A kislány nem mert felállni, mert az előtte emelkedő dombtól nem látta, mi történik a túloldalon. Hosszú percekig csak hasalt némán, de semmi sem történt. Jenny oldalra pillantva, nem túl messze egy embermagasságú, tömörszerű szikladarabot látott meg.

- Odamenjek? - gondolta.

Némi tépelődés után felemelkedett, és félig guggolva, mélyre hajolva a szikla mögé futott. Itt ismét várt egy ideig, de ezúttal sem történt semmi. Kidugta fejét a szikla mögül, hogy lássa, milyen a környék. Innen már jól lehetett látni a domb túloldalát. A puma sehol sem volt. - Hová tűnhetett? - töprengett a lányka, amikor megpillantott a távolban, kicsit jobbra-előre egy mozgó foltot.

A puma volt, vitt valamit a szájában. Elejtett egy állatot. Láthatóan nem érdekelte, mi történik mögötte, csak ment, egyre messzebbre Jenny-től.

- Sietnem kell! - sóhajtott fel a lányka, és bokortól bokorig osonva elindult abba az irányba, amerre a kúphegyet látta. Végül tiszta lett a levegő, Jenny ismét futni kezdett. Nehéz volt a terep, de a gyerek szinte meg sem érezte. Hajtotta az elszántság, és az apja iránti szeretete. Néhány perc múlva kifulladt, és megállt. Zihálva nézett előre, de csak a szürke, kopár vidék látványa terült a szeme elé. A távolban remegett a levegő a melegtől, holott már elkezdődött az ős. Jenny kifújta magát, és szaladt tovább. A végén már a gondolatai is elfogytak, csak önkéntelenül futott. Haja összekócolódva csapódott az arca elé. Jenny kisimította szeméből a haját, és futott tovább. Két karján és arcán patakokban folyt az izzadság, a szomjúságtól a nyelve a szájpaddlásához tapadt. Egy idő után érezte, hogy szédül, és hányingere van. A lábai elnehezültek, lelassított, és nem bírt továbbfutni. Hirtelen elgyengült, és ájultan összeesett.

A négy lovas lassú ügetéssel haladt előre a köves terepen. Juarez úr balra pillantott.

- Hohó! Ott az út! - mutatta az irányt.

- Ez vezet a bányához? - fogta vissza a lovát a seriff.

- Igen, ez az! Évekig jártam rajta.

- Akkor menjünk arra! Simább is arrafelé.

- Gondolja, hogy erre kell keresnünk őket? - kérdezte James.

- Más lehetőség már nincs. Mindent átnéztünk, ezt az egyet kivéve. Én addig haza nem megyek, amíg meg nem találom őket! - jelentette ki a seriff.

- Itt lehet gyorsabban is haladni. Vágtázhatunk is! - jelentette ki James.

- Valóban, de most mindenre nagyon kell figyelnünk, nehogy elrohanjunk mellettük, ha idekint vannak a vadonban. Csak lépésben, uraim! Indulás!

A négy lovas továbbindult. Juarez úr a talajt nézte előttük az úton.

- Erre lovasok jártak.

- Valóban! - nézte a földet John is.

- Keréknyomok is vannak - jegyezte meg James.

- Ez elég furcsa! - jegyezte meg a seriff. - Errefelé is járnak fogatok?

- Ezen az úton aligha! - felelte Juarez úr. - Amióta a másik utat megnyitották, erre senki sem jár. Ez a környék túlságosan is nyílt és veszélyes.

- Arra viszont kiválóan alkalmas, hogy erre hozzanak valakit, akiket el akarnak tenni láb alól úgy, hogy azt más soha ne találja meg - állapította meg John.

- Arra gondol, hogy erre hozhatták Thomas-t és Jenny-t? - nézett rá a seriff.

- Igen. Miért jönne errefelé bárki is? Nyugaton és keleten is van megfelelő út, ez itt középen nem vezet sehová, csak egy lerobbant, régi rézbányához, ahol ráadásul már évek óta leállt a munka.

- A bánya környékén mindenképp körül kell néznünk! - felelte Juarez úr.

- Van kötélünk? - kérdezte James.

- Van itt minden! Gondoskodtam a megfelelő felszerelésről! - felelte John.

A seriff a kezével árnyékolta a szemét a szemből tűző nap elől, miközben a messzeséget fűrészte.

- Mít néz, Mr. Walker? - vette észre a férfi tekintetét John.

- Ott! Az út mellett van valami fekete roncs.

- Megnézem, mi az! - vette elő a messzelátóját Juarez úr, és belenézett.

- Mít lát?

- Ez valami... kocsiféle, vagy szekér. Szénné van égetve.

- Nézzük meg! - vágatott előre a seriff, és lelassított a roskadozó, szénfeketére égett fogat mellett.

Hamarosan a többiek is odaértek.

- Mit keres itt kint, a semmi közepén egy megégett kocsi?

- Várjunk csak! - ráncolta a homlokát John, és leszállt a lóról.

- Mi az, Mr. Taylor? - nézett rá a seriff.

- Ez a kocsi! Tisztára olyan, mint a miénk!

- Ilyenen ült Thomas, amikor Jenny-ért ment?

- Azt hiszem! - felelte John. - Ha ez az a kocsi, akkor lennie kell rajta valahol egy préselt fémlapocskának, amibe bele van ütve a Fort Rancho emblémája. Megnézem közelebbről!

John alaposan körbejárta az összerogyott kocsit, leguggolt, és alulról is megnézte. Aztán előrement, és a bak ülésének oldalán egy kissé kormos, de ismerős fémdarabot pillantott meg.

- Itt is van! Lássuk csak! - jegyezte meg, majd a kabátja ujjával megtörölte a kormos fémlapot.

- Nos? Ez az?

- Igen! - sóhajtott fel John. - Ez a mi eltűnt kocsink.

- Akkor kétségkívül jó nyomon járunk! - jegyezte meg James.

- De nem olyan biztos, hogy még életben találjuk őket - felelte a seriff.

- Én erre gondolni sem akarok! Hogy a fene vinné el! - dobott el mérgében egy követ John.

- Nyugalom, Mr. Taylor! Ezzel nem segít a dolgon.

- Hogy nyugodjak meg? A legjobb barátom, és a kis Jenny még mindig nincs meg! De ezt a kocsit bezzeg rögtön megtaláltuk! Ráadásul szénné égetve! Mire gondoljak akkor, ha nem arra, hogy megölték őket?!

A seriff odament John-hoz.

- Figyeljen rám, Mr. Taylor! Addig ne jelentsük ezt ki, amíg meg nem bizonyosodtunk róla! Elmegyünk a bányához, és átkutatunk arra felé mindent.

- Jó! Menjünk!

A férfiak felültek a lovaikra, és ismét továbbindultak. Az út nyílegyenesen vezetett az előttük látható hegy felé. A férfiak jobbra-balra nézegettek, hátha látnak valamit, de semmi. John lova ekkor lassított, majd megállt, és idegesen kapkodta a fejét.

- Mi van ezzel a lóval? - értetlenkedett John.

- Valami ragadozó van a közelben és azt érzi - felelte Juarez úr.

A seriff feltolta a kalapját.

- A prérifarkasoktól ezek a lovak nem ijednek meg. Valószínűleg puma járkál a közelben.

- De vajon hol lehet? - nézelődött James.

- Egy szürke színű macskát ezen a szürke tájon nehezen vesz észre! - felelte a seriff.

John leugrott a lóról.

- Én megkeresem és lelövöm. Amíg a lovam nem mer továbbmenni, csak hátráltat minket!

- Csak óvatosan, Mr. Taylor!

- Várjon! Én is megyek! - szállt le a hátsáról Juarez úr is.

A két férfi elindult lassan előre az úton, a két oldalon lévő kövek, és kaktuszok között bárhol lapulhatott a nagymacska. A két férfi jobbra-balra nézegetett, de semmi sem mozdult. Jöcskán eltávolodtak már a hátramaradt társaiktól, amikor az egyik út menti, magasabb partfalról egy nagy test ugrott le, egyenesen John-ra. A férfi felkiáltott, ahogy érezte a puma súlyát a testén. Már várta a harapást, amikor egy tompa puffanás hallatszott. Juarez úr állt mellettük, és több erős rúgással esett neki a macskának.

- Tűnj el innen, te dög! - ordította, de lőni nem tudott, mert a puma John-on feküdt. Juarez úr megfogta a puskáját, és a tusával a nagymacska fejét ütötte vele megállás nélkül. Erre a puma elengedte John-t, felágaskodott, és a mexikói férfi után vetette magát. Ám ekkor egy lövés dörrent. A seriff fegyvere szólt. Lövése a fején találta el a pumát, ami rögtön összeesett.

Jenny ájultan feküdt a földön, amikor egy távoli dörrenés térítette magához. Ösztönösen fel akart ugrani, de túl gyenge volt, és elesett. A kemény kőbe beütötte a térdét, az apró, éles kavicsok felhorzsolták a tenyerét. De a kislány a szédülése és a hányingere ellenére felállt, és lassan elindult a hang irányába.

- Csak nehogy elmenjenek mellettem! - gondolta kétségbeesetten, és kissé szédelegve megpróbált futni.

Nehezeire esett, de ekkor észébe jutott Thomas, és ez erőt adott neki.

- Hozok segítséget, apa! Már nem kell sok idő! - gondolta, miközben erőltlenül szaladt.

A távolban apró pontok látszottak, Jenny feléjük igyekezett.

- Hahó! Itt vagyok! Hahó! Erre! - kiáltozott.

Az úton fekvő John nehezen tért magához a puma támadása után, hangosan lihegett, mire az izgalma csillapodott. Ekkor távoli, ismerős hangok jutottak el a fülébe.

- Mi ez? - kérdezte, és felült.

- Hall valamit?

- Igen. Valaki kiabál.

- Én nem hallok semmit - felelte James.

- Én sem! - mondta a seriff.

- Pedig én hallom! - nézelődött John.

A távolban szaladó kislányt Juarez úr vette észre.

- Ott! Nézzék! Ott szalad valaki! Errefelé jön!

- Az Jenny! - kiáltott fel John.

A seriff nem teketóriázott, és futva elindult Jenny felé. A gyerek már teljesen ki volt fulladva, sírva esett össze, amikor a seriff odaért.

- Jenny! Hát élsz?! - guggolt le hozzá a férfi.

- Mr. Walker! - zokogott a lányka. - Apa odabent van! Ki kell hoznunk, különben éhen hal!

A seriff a karjába vette a gyereket.

- Karold át a nyakam, Jenny! Ne félj, kislány! Most már minden rendben lesz!

Felállt, és a többiekhez vitte Jenny-t. John azonnal ott termett.

- Jenny, kicsikém! Végre megvagy! - lépett oda hozzá.

- Segítenünk kell apának! Ki kell őt hozni! - zokogott a gyerek.

- Hol van apa?

- Odabent!

- Hol?

- A barlangban! - sírt a kislány.

- Miféle barlang? - kérdezte James.

- A régi bánya lehet - felelte Juarez úr.

- Akkor induljunk azonnal! - felelte John.

- Hogy visszük a gyereket?

- Majd én felülök a lóra, és az ölembe veszem! - felelte John.

- Előbb adjunk neki enni, inni! Láthatóan ki van száradva.

A seriff leült a földre, és a kislányt maga elé ültette, aki nekidőlt a férfinak.

- Adják a kulacsot! - nyújtotta ki a kezét Walker.

John átadta a sajátját. A seriff megitta a gyereket.

- Így ni! Igyál csak, kislányom! Mindjárt jobban leszel!

- Tiszta seb a keze, lába! - állapította meg John.

- Nem csodálom! - felelte a seriff. - Az a hegy mérföldekre van. Onnan jött idáig. Ilyen melegen és szárazságban, étel és ital nélkül nagyon nehéz errefelé életben maradni.

Jenny néha ivott, aztán időnként elájult.

- Nincs jó bőrben szegény kislány! - állapította meg a seriff.

- Hozzanak az ételből is! - nézett a másik két férfira John.

Juarez úr kibontotta az élelmiszeres csomagot, és hozott ételt. A seriff egy kicsit pofozgatta a lánykát, aki időnként elájult, vagy elaludt, azt nem tudni.

- Ébresztő, Jenny! Egyél! Hoztunk ennivalót! - mondta neki, és adott neki az ételből.

A lányka hallgatott, üres tekintettel meredt maga elé, és némán evett. A seriff Jenny homlokára tette a kezét.

- Ez a gyerek lázas! - állapította meg.

- Remélem, nem kapott napszúrást! - járkált idegesen John.

- Pedig az nagyon is valószínű.

- Miféle rézbánya ez itt? - kérdezte James.

- Nem túl nagy, de nagyon elhagyatott helyen van. Évek óta áll itt munka - felelte Juarez úr.

John leguggolt Jenny-hez.

- Jenny, figyelj rám! Hallasz engem?

A lányka arca végtelen fáradtságot és gyengeséget tükrözött. Alig bírt megszólalni.

- Igen - mondta halkan.

- Hol van apa? - kérdezte John.

Jenny ismét pityeregni kezdett.

- Odalenn a bányában. Bezártak minket.

- Te hogy tudtál kijönni?

- Van egy lyuk a falon, és... én kifértem rajta, de apa nem.

- Kicsim! Tudod, hogy idekint nagyon veszélyes!

- De én segítséget akartam hívni! Apa ott van bent, és nem tud kijönni! - sírt a kislány.

James egy kicsit arrébb állt, és nézte a portól koszos, a kimerültségtől gyenge kislányt. Nagyon megsajnálta, látta, hogy a gyerek mekkora szeretetet érez Thomas iránt. Jenny érzelmileg apjához volt láncolva, és James érezte, hogy ezt senki nem fogja tudni elszakítani. A vékonyka kislány összetörten kuporgott a seriff ölében, de még ilyenkor is az apjára gondolt, a saját sérüléseivel nem is törődve. S ez a dolog szíven ütötte James-t.

A seriff eközben etette Jenny-t, akit egy kicsit ő is a sajátjának érzett. A kislány olyan erős szeretetet érzett apja iránt, amelyet ő még sohasem látott.

A gyerek arcába egy idő után kezdett visszatérni a szín.

- Jobban vagy? - kérdezte Walker.

- Igen.

- Nem ettél és ittál régóta.

- Apa is éhezik! Menjünk oda! - kérlelte a lányka a seriffet.

- Amint pihentél, megyünk.
 - De én nem vagyok fáradt!
 - Azt látom! Majdnem elájultál a gyengeségtől!
 - De most már jól vagyok!
 - Biztos?
 - Biztos.
 - Na, jól van! Hadd lássam, tudsz-e egyedül állni!
 A seriff felállt, felállította Jenny-t, és méterekkel arrébb megállt a gyerekek szemében.
 - Jól van! Állj meg egy kicsit!
 Jenny egy kicsit imbolyogva, de egyenesen állt.
 - Jó! Gyere, indulj el felém!
 A lányka engedelmeskedett, és lassú, de viszonylag biztos léptekkel ment Walker felé.
 - Egész jó! De most egy ideig biztos nem fogsz szaladgálni.
 - Mit gondol seriff? Mehetünk tovább? - kérdezte Juarez úr.
 - Ez Jenny-től függ. Nos? Hogy érzed magad? Nem szédülsz?
 - Egy kicsit, de tudok menni.
 - Mondd csak, Jenny! Amikor elindultál, apa jól volt?
 - Igen. De éhes volt nagyon. Nem hagyhatjuk őt egyedül! Rosszul lesz! Menjünk!
 - Rendben!

John átkarolta a kislányt.

- Jenny! Kibírod, ha előtttem kell ülnöd a lovon?
 - Azt hiszem.
 - Rendben, meglátjuk, mennyire bírod. Indulhatunk, seriff!
 - Jól van! - felelte a törvény őre, majd John-hoz szólt.
 - Üljön fel, én majd feladom a kislányt!
 John felült a lovára, a seriff pedig felemelte Jenny-t. John megfogta, és maga elé ültette.
 - Tudsz ülni?
 - Megpróbálok.
 - Jól van! Ne félj, foglak!
 - Jó.
 - Tudod, merre kell menni?
 - Igen.
 - Rendben! Indulhatunk!

A négy férfi a kislánnyal elindult a hegy felé, ahonnan ki akarták szabadítani a bányában rekedt barátjukat.

Thomas szédült. Hányingere egyre erősödött. Az éhség most kezdett el igazán kínzóvá válni. A fiatalember nekidőlt a falnak, és igyekezett nem mozogni, hogy minél kevesebb energiát használjon el.

Gondolatai Jenny körül jártak. Nagyon aggódott a kislányért, de az egyetlen reménye most ő volt.

- Vajon meddig juthatott már? - gondolkodott.

A gyerek csak pár órája ment el, de Thomas mégis úgy érezte, mintha már hetek teltek volna el. Ülve jól ki lehetett látni a lyukon, amin Jenny kimászott. Thomas-nak ez volt az egyetlen kapcsolata a külvilággal, bár innen csak a talajt látta, meg a lejtőt, ami lefelé, a síkság irá-

nyába ereszkedett le. Bent a barlangban kissé hűvös volt, Thomas érezte, hogy a lyukon át szinte ömlik befelé a kinti meleg. Amíg odabent ült, megfigyelt néhány madarat, amelyek nem tudva a fiatalember jelenlétéről, vígan élték életüket a lyuk környéki növényeken. Ahogy figyelte őket, nézte a madarak életét, elég jól teltek az órák, de amint a környék kiürült, az idő ismét lelassult. A férfi végül elaludt.

- Apa! Itt vagy! - hallotta félálomban Jenny hangját.

Erre nyitotta ki a szemét. A lyukat eltakarta valami. Jenny volt. A lyuk előtt térdelt, és befelé nézett.

- Itt vagy még, apa? - kérdezte újra, mivel kintről, a napsütésből nem nagyon látott be a sötétbe.

- Itt vagyok! - dugta ki a kezét Thomas.

Jenny megfogta a férfi kezét.

- Apa! Megjöttem! Hoztam segítséget! - zokogott a megkönnyebbüléstől a kislány.

- Büszke vagyok rád, kicsikém! - felelte a férfi.

A gyerek alig tudott elszakadni a lyuktól, de egy idő után arrébb kellett mennie, mert a lyuk előtt megjelent John.

- Itt vagyunk, cimbor! - szólt be.

- Remek! Nincs egy egész marhátok, amit megehetnék?

- Egy egész nincs, de hoztunk ennivalót! Előbb ki kell hoznunk téged onnan!

- Hogy érzi magát, Thomas? Át tud jönni a bánya bejáratához? - hallatszott a seriff hangja is.

- Megpróbálok! Annyi erőm talán még van, túl sokat nem mozogtam idebent.

- Jól van! Jöjjön át a túloldalra, mi addig megpróbáljuk elgördíteni a követ a bejáratról!

- Rendben! Indulok!

Odakint a mentőcsapat tagjai megkerülték a dombtetőt, és a túloldalon megálltak a bánya bejáratánál. John a követ mérégette.

- Ez jó nagy. Többen kellünk, hogy elmozdítsuk.

- Próbáljuk meg együtt! - lépett oda a seriff is. - De óvatosan, nehogy bármelyikünk is beleessen a gödörbe!

- Fogjuk meg! - felelte Juarez úr. - Gördítsük le abba az irányba! Arra kicsit lejt a talaj! Hát-ha legurul!

- Ez az, emberek! Feszüljünk neki!

A négy férfi megfogta a követ, és megpróbálták arrébb görgetni. Jenny egy kicsit hátrébb állva figyelte a műveletet. A nagy kő lassan megmozdult, a férfiak erőlködve ugyan, de lassanként elmozdították.

- Vigyázzanak! Bele ne lépjenek a lyukba! - figyelmeztetett a seriff.

- Ez a kő nagyon nehéz! - állapította meg James.

- Csak lassan! Lassan, de biztosan! Ha sikerül egy kicsit arrébb gördítenünk, legurul magától a lejtőn!

A négy férfi végül sikerrel járt. A hatalmas kőnek végül már egy kisebb lökés is elég volt, egyre gyorsulva legurult a lejtőn.

John lehasalt a lyuk előtt, és lenézett.

- Thomas! Ott vagy?

- Igen! - hallatszott a felelet.

- Remek! Milyen erőben vagy? Ha leeresztünk egy kötelet, fel tudod húzni magad rajta?

- Nem hinném. Napok óta nem ettem. Így is szédülök.

- Jó! Akkor más módszert találunk.

- Hogy hozzuk föl? - vakarta a fejét a seriff.

Juarez úr körülnézett.

- Á! Meg is van! - kiáltott fel.

- Mit talált?

- Azt a fát!

- Mi van vele?

- Vágjuk ki! Elég sok ága van, és ha leeresztjük, Thomas csak felmászik rajta, mint egy létrán. Az ágai lesznek a létrafokok.

- Remek ötletei vannak, Señor Juarez!

- Otthon is mindig barkácsolok valamit.

- Látja, ez most nekünk is jól jön.

- Hoztam baltát! - vette elő a szerszámai közül a fejszét James.

- Nagyszerű!

James a nem túl nagy fához lépett, és elkezdte kivágni.

- Vigyázat! Mindjárt kidől! - figyelmeztette a többieket.

Így is lett. A körülbelül öt-hat méter hosszú fá kidőlt.

- Vágjuk le az ágak végeit! Így túl hosszúak, és nem fér be a lyukba! - járta körbe a fát John.

James és Juarez úr nekiállt levágni az ágak vékony végeit, így csak a vastagabb részük maradt meg.

- Így már befér! - mérgette a fát a seriff.

- Jól van! Húzzuk oda! - fogta meg a fa végét John.

- Várjanak! Előbb leszólok Thomas-nak - indult el a lyukhoz Juarez úr.

- Thomas! Ott van?

- Igen.

- Menjen el távolabb a lyuktól, mert leeresztjük a fát, amin felmászhatsz! Lehet, hogy a lyuk széléről kövek is fognak lehullani. Nehogy a fejére essen!

- Jó! Arrébb megyek!

A négy férfi a lyuk felé húzta a fát.

- Az alsó végét tegyük a lyukhoz! - irányított a seriff.

- Jó! Most fogjuk meg erősen! Le kell eresztenünk! Nehogy bárkit is magával rántsön közülünk!

A férfiak lassan megemelték a fa felső végét, az alja lassan beereszkedett a lyukba. Ahogy egyre mélyebbre jutott, hirtelen felgyorsult, és egy hatalmas döngéssel leért az aljára. Juarez úr a fa magasságát elég jól mérte föl, a tetejéből ugyanis még egy méternyi kint volt.

John ismét a lyukhoz ment, és lehasalt.

- Thomas! Jól vagy?

- Igen, bár most elég nagy a por! Várok egy kicsit, hogy leülepedjen!

- Jó! Pihenj! Aztán ha úgy érzed, indulj el rajta fölfelé!

- Remélem, elbír! - hangzott odalentől.

- Elég erős fának látszik.

Jenny még mindig távolabb állt, és szorongva nézte a műveletet. A seriff odalépett hozzá, és átkarolta.

- Ne aggódj, kislányom! Hamarosan minden rendben lesz. Kihozzuk apát.

A lányka nem felelt, csak bólintott. Arca szinte szürke volt a portól, de most nem bánta. Ruhája is koszos volt, itt-ott elszakadt. Térdén egy nagy seb látszott, tenyere is fel volt horzsol-

va. A seriff ellágyulva nézte a kislányt, aki páratlan bátorságról tett tanúságot. Látszott rajta, hogy már nagyon várja az apját, hogy láthassa.

A lányka haját felborzolta a meleg szél, de a gyerek erre sem reagált, tekintete egyre csak a lyukat figyelte.

Néhány perc múlva odalentről ismét hallani lehetett Thomas hangját.

- Indulok fölfelé!

- Csak lassan, Thomas! - szólt le John. - Nehogy a fa meginogjon, és lecsússzon a mélybe!

- Teljesen nem tud lecsúszni, mert ez az üreg nem olyan nagy!

- Jó, de azért óvatosan gyere! Időnként meg is állhatsz pihenni! Aztán ha kifűjtad magad, folytatod az utat!

- Rendben!

A fa egy kicsit megremegett, ahogy Thomas rálépett az alsó ágra. Felnézett, és látta a magasban az akna bejáratát, a szabadság fénylő korongját. Megállt egy kis időre, hogy a fa stabilan álljon alatta, majd óvatosan lépett egy újabb fokot. Ekkor egy kicsit megszédült, csillagokat látott, ami az éhezés következménye volt. Megvárta, amíg kitisztult a feje, majd egy újabb fokot lépett fölfelé.

- Hogy megy? - hallotta John hangját.

- Elég jól. Néha meg kell állnom, mert szédülök, de elég jól tudok haladni.

- Jól van! Csak óvatosan, de biztosan!

Thomas kifűjta magát, majd ismét továbbindult. A táv felénél járt, amikor John feje megjelent a lyuk szélénél.

- Ez az cimbora! - mondta. - Már látlak!

- Az jó! Végre én is közelebb vagyok a lyuk bejáratához! - felelte Thomas, és ismét lépett egyet fölfelé.

- Remek! - szólt John. - Már csak három lépés, és felérsz!

- Indulok tovább! - jött Thomas válasza.

A seriff intett a másik két férfinak.

- Jöjjenek ide! Ha felért, meg kell fognunk, nehogy visszazuhanjon!

Juarez úr és James is közelebb jött. Thomas alakja hamarosan megjelent a lyuk szájánál.

- Fogd meg a kezem! - nyújtotta oda karját John.

Így tett a seriff is.

- Ez az! Kapaszkodjon belénk, Thomas! Kihúzzuk! - mondta Walker, majd a várakozó két társára nézett. - Maguk pedig fogják a fát! Nehogy meginduljon alatta!

Juarez úr és James így is tett. Erősen tartották a fát, hogy stabilan álljon. John és a seriff végül kihúzta Thomas-t a szabadba, és a láthatóan lassan mozgó barátjukat arrébb támogatták.

- Apa! - szaladt oda a férfihoz Jenny.

- Apa! - ismételte, nem is tudott mást mondani.

A férfi és a kislány megölelte egymást.

- Büszke vagyok rád, kislányom! Nincs semmi bajod?

- Elestem.

- Az nem baj. Begyógyul. Itt vagy, és ez a fontos!

- Szeretlek, apa! - mondta Jenny.

- Én is szeretlek, kicsim! Te vagy az én Jenny-m!

James távolabb állt, és különös érzésekkel nézte a férfit és a gyereket. Még sohasem látott ilyet, hogy egy apa és a kislánya ennyire egyek legyenek. Mintha egymástól kapták volna az életerejükét. Ha az egyik nincs, a másik nem tud létezni nélküle.

A szabadság első érzése miatt Thomas csak később tért igazán magához, és a megmentőire nézett.

- Nagyon hálás vagyok önöknek, nektek, hogy eljöttetek értem. De külön köszönöm, hogy vigyáztatok a gyermekemre! Meghálálom, amennyire tőlem telik, bár egyelőre azt sem tudom, mit tehetnék értetek.

- Ezen most ne törje a fejét, Thomas! - lépett oda hozzá a seriff. - Most csak azzal foglalkozzon, hogy megerősödjön!

- Első orvoslásképpen hoztunk egy kis hazait! - bontotta ki az élelmiszeres csomagot James.

- Egyelőre nem adok sokat, ne terheld a gyomrod! - nyújtott át egy pogácsát. - Eleonora süttötte.

- Köszönöm! - nézett egykori barátja szemébe Thomas.

Ennél nem mondott többet, nem is volt rá szükség. Mindketten tudták, hogy a múltat teljesen nem lehet elfelejteni, eltörölni meg pláne nem, de felhánytorgatni felesleges. James részéről megtörtént ez a lépés, amivel a keresőkhöz csatlakozott. Thomas lelkéből ezzel eltűnt a múlt miatti indulat, de a kettejük közti pár lépés távolság megmaradt. Tisztában voltak vele, hogy ez már így is marad.

John is odalépett barátjához.

- Pihenj le, cimbora! Egyél, igyál egy kicsit!

Juarez úr a társaihoz szólt.

- Itt az ideje, hogy elinduljak haza. Most már nem kell lassan poroszkálnom, vágatva egy óra alatt otthon vagyok! Bemegyek a Fort Rancho-ra, és tájékoztatom az otthoniakat a fejleményekről. Előkészítünk egy kicsit, és jövök vissza!

- Jól van, Señor Juarez! Induljon!

- Maguk pihenjenek le, most már minden rendben lesz! Megyek.

A mexikói férfi nyeregbe pattant, intett egyet, majd elvágatott Tucson felé.

Thomas-ék farmján szinte állt az élet. Alice a ház árnyékában ült egy széken, és várta, hogy valami történjen. Mary odabent feküdt, de bármennyire is szeretett volna egy kicsit aludni, képtelen volt rá. Az órák lassan teltek, és a környéken semmi mozgás nem hallatszott. Csak a sivatagi szél fúj, a magasban egy ragadozó madár keringett. Az ég felhőtlen, tiszta, vakítóan kék volt, s bár a nap a nyárinál már alacsonyabban járt, de melegen sütött. A közelben valami madár pittyegett, Alice-t pedig hatalmába kerítette az álmoság. A nagy lomhaság közepette a távolból egyre közeledő lódobogást lehetett hallani. Alice azonnal kinyitotta a szemét, és a nyitott nagykapuhoz sietett, mintha érezte volna, hogy a lovas hozzájuk jön. Ahogy a nő kiért az út szélére, rögtön megismerte a közeledő lovast, aki hamarosan megállt, és leugrott a nyeregből.

- Señor Juarez! Mi történt? - kérdezte sürgető hangon.

A férfi belépett az udvarba.

- Jó hírem van! Megtaláltuk őket!

- Ó, Istenem! Jól vannak?

- Élnek, de ha hazahozzuk őket, többnapos pihenésre lesz szükségük.

- Hol bukkantak rájuk?

- A régi rézbányánál. Charles Stealer emberei oda zárták be őket. Már napok óta nem ettek semmit. Szerencsére vittünk magunkkal ennivalót. De ha nincs a kis Jenny, talán még mindig keressük őket!

- Hogyhogy?

- A bánya falán tudtak ütni egy kisebb lyukat, amin a gyerek kifért. Egyedül, gyalog indult el hazafelé, hogy segítséget kérjen. Thomas bent rekedt, esélye sem volt kijönni. De a kislány kitartott! Úgy félúton járhattunk, amikor megláttuk.

- De jó, hogy épp ott jártak, Señor Juarez!

- Szerencsénk is volt. Megetettük, megittattuk a gyereket, aztán a bányához siettünk. Sikertől kiszabadítanunk Thomas-t is. Most azért jöttem, mert szükség lenne egy kocsira, hogy hazahozzuk őket.

Ekkor jelent meg Parker, a munkavezető, majd elsietett az istállók felé.

- Előkészítetek egy fogatot! - jelentette ki.

- Szeretnék magukkal menni! - mondta Juarez úrnak Alice.

- Semmi szükség rá, Mrs. Flatfield! Jobb, ha itthon marad, és előkészíti a házat Thomas-nak és Jenny-nek. Ételt, italra és pihenésre lesz most szükségük.

A beszélgetők között most megjelent Mary is.

- Mi történt? - kérdezte.

- Megtalálták őket! - lépett oda hozzá Alice.

- Hála a Jóistennek!

- Most már gyorsabban odaérünk - mondta a mexikói férfi. - A bányához vezető régi út egyenesen odavezet. Azon csak végig kell mennünk, és már ott is vagyunk. Nem kell a vadonban, árkon-bokron átvágni.

Parker hamarosan megjelent a kocsival.

- Mutassa az utat, Señor Juarez! - szólalt meg.

- Rendben! Kövessen, Mr. Parker!

- Vigyázzanak magukra! - intett Alice.

- Ne aggódjon! Igyekszünk vissza!

A lovas és a koci eltűnt az úton, Alice csak állt egy helyben, hirtelen azt sem tudta, hogy sírjon, vagy nevéssen. Legszívesebben mindkettőt szeretne volna.

- Alice! Gyere, menjünk be! - hívta Mary. - Készítsük elő a házat a fogadásukra!

- Menjünk! - felelte Alice, és ő is elindult.

A két nő eltűnt a házban, ami várta haza eltűnt lakóit.

EPILÓGUS

A nap már alacsonyan járt, miközben Alice rendületlenül várta a többiek érkezését. Mary sem tudott mit kezdeni magával, ő is ott téblábolt a nyitott kapu környékén. A távolból halk kocsizörgés hallatszott. Alice szinte futva ment ki az útra, hogy lássa, ki közeledik. Amint meglátta a kocsit, a szíve rögtön megdobbant.

- Jönnék! - kiáltotta.

- Végre! - mosolyodott el Mary is, és ő is Alice mellé lépett, úgy várták, hogy a társaság hazaérkezzen.

A kocsin ülve Thomas nézte az otthonukat.

- Végre itthon vagyunk! Nem is gondoltam volna, hogy ez a kis ház ennyire hiányozhat nekem.

- Ott van Alice és Mary! - integetett Jenny.

- Ahogy én ismerem őket, a vacsoraasztal biztos roskadásig tele lesz - jegyezte meg John.
 - Én most csak egy puha ágyra, párnára és takaróra vágyom - felelte Thomas.
 A fogat ekkor hajtott be az udvarba. Alice izgatottan, várakozó tekintettel állt meg a kocsi mellett. Amikor Thomas leszállt, a nő rögtön a karjaiba omlott.
 - Thomas, szerelmem! - kiáltotta.
 - Ne gondoljunk többet a rossz dolgokra, kedvesem! Végre itthon vagyunk, és most, hogy az akadályok elhárultak, újra nekikezdhethünk egy nyugodtabb életnek.
 - Szervusz, Alice! - szaladt oda a nőhöz Jenny.
 - De jó, hogy itthon vagy, drágám! - ölelte meg a nő Jenny-t.
 A lányka érezte, hogy valami furcsa dolog történik a nővel. Sokkal szorosabban, és szeretetteljesebben ölelte őt, mint eddig bármikor. Szinte el sem tudta ereszteni a gyereket.
 - Azt hittem, hogy soha többé nem látlak, én kicsi Vicky-m! - mondta reszkető hangon.
 Jenny alig tudott megszólalni.
 - De én... nem Victoria vagyok, hanem Jenny.
 A seriff csodálkozva tekintett a nőre.
 - Alice! Biztos, hogy jól van? Nem tévesztheti össze a két gyereket!
 - Esemnél vagyok, Mr. Walker! Az én Victoriám már régóta mellettem volt, csak nem vettem észre!
 - Ezt hogyan érti?
 A nő a ruhájából egy apró tárgyat vett elő. Az a kis méretű párna volt, amire a mosolygó arcot hímezték, és amit Jenny a kezében szorongatott, amikor Thomas rátalált.
 - Ezt nemrég találtam Jenny szobájában - mondta.
 - Ez micsoda?
 - Ezt a kispárnát én hímezttem, amikor Victoria megszületett. Csak akkor tudott elaludni, ha ez nála volt.
 - Anya? - nézett a nőre könnyes szemmel Jenny.
 Alice elsírta magát.
 - Én vagyok az, édesem! Még ha nem is emlékszel rám, én akkor is szeretlek! Ugye, lehetek még az édesanyád? Nem veszíthetlek el még egyszer!
 - Én mindig is éreztem, hogy te vagy az anyukám! - pityergett Jenny. - Úgy öleltél, mint ő.
 A kislány és Alice egymás karjába omlott, tíz év után egymásra találva.
 Thomas pár lépésre állt tőlük, de szólni sem tudott.
 - Thomas! Köszönöm, hogy felneveltél a kislányomat! Köszönöm, hogy szeretted és vigyáztál rá! - hallotta Alice hangját,
 A fiatalember tett egy lépést feléjük.
 - Én beleférek még az életetekbe? - kérdezte halkán.
 - Apa! Nekem szükségem van rád! - nyújtotta ki a férfi felé a kezét a kislány.
 - Nekem is - szólalt meg Alice is.
 A férfi átkarolta mindkettejüket, és együtt elindultak be a házba.
 James, aki hátrébb állt, most értette meg volt felesége szavait, amiket néhány napja mondott neki.

"Ha megtaláljátok Thomas-t és Jenny-t, jóváteszel valamit abból, amit elkövettél, de ennek ellenére a lelked nem fog megnyugodni."

A seriff is ebben a pillanatban jött rá, mi is történt azon a napon a szállodaszobában, amikor Charles Stealer meghalt. Alice megmutatta neki a mosolygó kispárnát, és ez a mosolygó arc küldte a férfit a halálba. Azt hitte, megölte a saját gyerekét.

A seriff a mellette álló James-re nézett.

- Egyáltalán nem biztos, hogy a kislány apja Charles Stealer volt. Ugyanolyan eséllyel lehet maga is. De ezt már elszalasztotta, Mr. Stealer! Ne is próbálja tagadni, tudom, hogy maga az. De nekem már nem kell önt megbüntetnem. Elég büntetés az magának, ha látja, hogy a kislánya Thomas Flatfield gyermekeként nő fel, és csakis őt szereti.

James nem szólt egy szót sem, csak mélyen hallgatott. A lemenő nap egy utolsó pillantást vetett a házra, mielőtt nyugodni tért.

VÉGE